TESS GERRITSEN

autoarea bestsellerurilor
CHIRURGUL, UCENICUL, CLUBUL MEFISTO și *PĂCĂTOASA*

DUBLURA

TESS GERITSEN

DUBLURA

TESS GERITSEN

DUBLURA

Editura rao
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GERRITSEN, TESS
Dublura / Tess Gerritsen; trad.: Ileana Iorga.
Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-8251-89-9

I. Iorga, Ileana (trad.)

821.111 (73)-31 = 135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

TESS GERRITSEN
Body Double
© 2004 by Tess Gerritsen
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ILEANA IORGA

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

martie 2011

ISBN 978-606-8251-89-9

Lui Adam şi Danielle

PROLOG

Băiatul o privea din nou.

Adolescenta de paisprezece ani, Alice Rose, încercă să se concentreze asupra celor zece întrebări ale testului de pe pupitrul ei, însă mintea nu îi stătea la limba engleză pentru clasa a noua, ci la Elijah. Privirea tânărului o ardea ca o rază aţintită spre faţa ei, îi putea simţi căldura pe obraji şi ştia că roşise. „Concentrează-te, Alice!”

Imprimanta întinsese cerneala la următoarea întrebare din test şi tânăra trebui să facă eforturi pentru a înţelege cuvintele.

Charles Dickens alege deseori numele personajelor sale astfel încât să exprime trăsături de caracter ale

acestora. Daţi câteva exemple şi explicaţi de ce numele li se potrivesc personajelor menţionate.

Muşcând din creion, Alice se strădui să închege un răspuns. Însă nu putea gândi când *el,* aşezat în banca de alături, era atât de aproape de ea, încât îi putea simţi mirosul de săpun de pin şi lemn ars. Miros bărbătesc. Dickens... Dickens... Cui îi mai păsa de Charles Dickens şi Nicholas Nickleby şi de engleza de clasa a noua când fermecătorul Elijah Lank se uita la ea? Oh, Doamne, era *atât* de frumos, cu părul său negru şi ochii albaştri. Ochi ca ai lui Tony Curtis. Asta a gândit când l-a văzut pentru prima oară pe Elijah: arăta exact ca Tony Curtis, al cărui chip splendid îi atrăgea privirea din paginile revistelor sale favorite, *Modern Screen* şi *Photoplay*.

Se aplecă înainte şi părul îi alunecă, acoperindu-i faţa. Din spatele şuviţelor blonde aruncă o privire rapidă şi îşi simţi inima bătând şi mai puternic. Într-adevăr, el se uita la ea şi nu în felul acela dispreţuitor al celorlalţi băieţi din şcoală, acei băieţi care o făceau să se simtă proastă şi neputincioasă. Şoaptele lor batjocoritoare o însoţeau întotdeauna, prea încete pentru a le înţelege în totalitate, însă ştia că se referă la ea, pentru că le simţea privirea aţintită. Erau aceiaşi băieţi care lipiseră fotografia unei vaci pe uşa vestiarului său, care mugeau atunci când din întâmplare se lovea de ei pe culoar. Însă Elijah - el o privea cu totul diferit, cu ochi arzători, cu ochi de star de cinema.

Îşi ridică încet capul şi se uită la el, de data aceasta fără a se mai feri prin vălul protector al şuviţelor de păr, ci direct, ca o confirmare a privirii lui insistente. Băiatul terminase deja testul şi întorsese foaia cu faţa în jos pe bancă, iar creionul era pus deoparte. Întreaga lui atenţie era concentrată asupra ei şi Alice de-abia mai putea să respire de emoţie.

„Mă place. Sunt sigură. Mă place“.

Îşi ridică mâna la gât şi atinse nasturele de sus al bluzei. Degetele ei se frecară de piele, lăsând o urmă caldă. Mintea îi zbură la Tony Curtis şi la privirea lui arzătoare asupra Lanei Turner, o privire ce putea face o fată să se simtă fără glas şi cu genunchii moi. Era acea privire care venea inevitabil chiar înainte de un sărut; tocmai atunci însă, ca de obicei, pelicula îşi pierdea din claritate. De ce oare trebuia să se întâmple aşa? De ce imaginea devenea neclară exact atunci când voiai mai mult să vezi...

— Timpul s-a scurs, copii! Vă rog să predaţi testele.

Atenţia lui Alice reveni brusc la foaia pe care jumătate din întrebările testului rămăseseră nerezolvate. Oh, nu. Cum trecuse timpul? *Ştia* răspunsul la aceste întrebări. Ar mai fi avut nevoie doar de câteva minute...

— Alice. Alice!

Ridică privirea şi o văzu pe doamna Meriweather cu mâna întinsă spre ea.

— Nu m-ai auzit? E timpul să-mi predai lucrarea.

— Dar eu...

— Nici o scuză. Trebuie să începi să mai şi *asculţi,* Alice.

Doamna Meriweather înşfacă testul lui Alice şi trecu mai departe. Chiar dacă de-abia putea auzi şoaptele lor, Alice ştia că fetele din spatele ei o bârfeau. Se întoarse spre ele şi le văzu capetele apropiate, cu mâinile acoperindu-şi gura şi chicotind. „Alice poate citi de pe buze, aşa că n-o lăsa să-şi dea seama că vorbim despre ea".

Câţiva băieţi râseră şi ei arătând spre ea. Ce-i aşa de amuzant?

Alice lăsă privirea în jos şi observă cu groază că nasturele de sus al bluzei se desprinsese şi lăsa să i se întrevadă sânii.

Sună clopoţelul anunţând sfârşitul orelor.

Alice îşi înşfăcă geanta şi o strânse la piept, ieşind din clasă. Nu îndrăzni să privească spre nimeni, ci doar continuă să meargă, cu capul în jos, aproape venindu-i să plângă. Se grăbi să ajungă la grupul sanitar şi se încuie într-o toaletă. Ascunsă după uşa zăvorâtă, Alice ascultă cum celelalte fete se perindau în faţa oglinzilor, râzând şi aranjându-şi părul. Le putu simţi mirosul diferitelor parfumuri şi curentul de aer produs de fiecare dată când se deschidea uşa. Toate aceste fete de aur, cu puloverele lor nou-nouţe, n-au pierdut niciodată un nasture şi n-au venit niciodată la şcoală purtând haine de mâna a doua şi pantofi cu talpă de carton.

„Plecaţi. Plecaţi cu toţii odată".

În sfârşit, nu mai auzi uşa deschizându-se.

Lipită de uşa toaletei, Alice se strădui să-şi dea seama dacă mai era cineva în sală. Uitându-se pe furiş prin crăpătura uşii, nu văzu pe nimeni stând în faţa oglinzii. De-abia atunci se strecură afară.

Holul şcolii era la fel de pustiu, toată lumea terminase programul pe ziua respectivă. Nu mai era nimeni să o chinuie. Cu umerii strânşi, ca şi cum s-ar fi apărat de ceva, străbătu coridorul lung, cu vestiarele aliniate de-a lungul peretelui, plin cu afişe ce anunţau balul de Halloween care urma să aibă loc în două săptămâni. Un bal la care cu siguranţă nu avea să meargă. Amintirea umilitoare a ultimului bal de săptămâna trecută încă o durea şi, probabil, avea să rămână aşa multă vreme de acum încolo. Stătuse timp de două ore rezemată de perete, aşteptând, sperând ca un băiat să vină să o invite pe ring şi când în sfârşit un băiat se apropiase de ea, nu o făcuse pentru a dansa; în schimb, într-o fracţiune de secundă, se încovrigase şi vomase peste pantofii ei. Era sătulă de astfel de baluri. Se mutaseră în acest oraş de doar două luni şi îşi dorea deja ca mama ei să se apuce iar de împachetat şi să se mute din nou, să o ducă într-un loc

unde ar fi putut-o lua de la început. Unde totul ar fi fost în sfârşit altfel.

„Doar că nu se întâmplă niciodată aşa“.

Ieşi pe uşa principală a şcolii, în soarele tomnatic. Aplecată deasupra bicicletei, era atât de concentrată asupra lacătului încât nu auzi paşi în spatele ei. Doar când umbra lui îi acoperi faţa, îşi dădu seama că Elijah era lângă ea.

— Bună, Alice.

Se întoarse brusc şi scăpă bicicleta, care se răsturnă pe trotuar. Dumnezeule, ce idioată era. Cum putea să fie atât de neîndemânatică?

— A fost un examen greu, nu-i aşa? rosti el încet şi răspicat.

Acesta era încă unul dintre lucrurile care îi plăceau la Elijah: spre deosebire de ceilalţi copii, formula întotdeauna cuvintele clar, niciodată bolborosit şi o lăsa mereu să îi vadă buzele. „Îmi ştie secretul, se gândi ea. Şi totuşi îşi doreşte să fie prieten cu mine“.

— Ia zi, ai răspuns la toate subiectele? întrebă el.

Se aplecă să îşi ridice bicicleta.

— Ştiam răspunsurile. Aveam nevoie doar de mai mult timp. Ridicându-se, îi văzu privirea aţintită spre bluza ei, spre deschizătura lăsată de nasturele lipsă. Roşi şi îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Am un ac de siguranţă, spuse el.

— Poftim?

Băiatul se căută în buzunare şi scoase un ac de siguranţă.

— Şi eu îmi pierd mereu nasturii. E neplăcut. Uite, dă-mi voie să ţi-l prind.

Îşi ţinu respiraţia când el se aplecă să-i încheie bluza. De-abia mai putu să-şi controleze tremuratul, în timp ce băiatul strecură un deget pe sub material pentru a prinde acul. „Oare îmi simte inima bătând cu putere? se întrebă ea. Îşi dă oare seama că mă ameţeşte?”

Când se îndepărtă de ea, expiră adânc. Se uită în jos şi văzu că decolteul bluzei era acum prins decent.

— E mai bine? o întrebă el.

— O, da! Se opri o clipă să se adune şi spuse apoi cu o atitudine demnă de o regină: Îţi mulţumesc, Elijah. Eşti foarte atent.

Se aşternu liniştea. Ciorile croncăneau şi frunzele de toamnă păreau nişte flăcări ce cuprinseseră ramurile copacilor.

— Alice, crezi că ai putea să mă ajuţi cu ceva? o întrebă el.

— Cu ce anume?

„Vai, ce răspuns stupid! Trebuia să spui da, pur şi simplu. Da, aş face orice pentru tine, Elijah Lank“.

— Am de făcut un proiect la biologie. Am nevoie de un partener care să mă ajute şi nu am pe cine să rog pe altcineva.

— Ce fel de proiect este?

— O să-ţi arăt. Însă trebuie să mergem pe la mine pe-acasă. Acasă la

el... Nu fusese în casa nici unui băiat până atunci.

Încuviinţă din cap.

— Trebuie doar să-mi las cărţile acasă.

Îşi trase şi el bicicleta din rastel. Arăta aproape la fel de uzată ca a lui Alice, cu apărătorile aproape ruginite şi pielea crăpată a şeii. Această bicicletă veche o făcu să-l placă şi mai mult. „Suntem o adevărată pereche, gândi ea. Eu şi Tony Curtis“.

Merseră întâi acasă la ea. Nu-l invită înăuntru; s-ar fi simţit prea stânjenită dacă el ar fi văzut mobilierul uzat şi vopseaua scorojită de pe pereţi. Fata intră doar în fugă, îşi aruncă geanta pe masa din bucătărie şi ieşi repede afară.

Din nefericire, şi Buddy, câinele fratelui ei, făcu acelaşi lucru. Chiar în momentul în care ea se năpusti ea pe uşa de la intrare, căţelul se furişă afară mâncând pământul, ca un ghem de blană neagră şi albă.

— Buddy! îl strigă ea. Vino înapoi!

— Nu prea ascultă, nu-i aşa? comentă Elijah.

— Pentru că e un câine prost. *Buddy!*

Potaia se uită la ea, dând din coadă, apoi o tuli pe stradă.

— Dă-l încolo, spuse ea. O să vină acasă când o să se sature. Alice se urcă pe bicicletă. Ei bine, unde locuieşti?

— Mai sus, pe Skyline Road. Ai fost vreodată pe-acolo?

— Nu.

— E un urcuş destul de lung pe deal. Crezi că te descurci?

Fata încuviinţă din cap. „Pot să fac orice pentru tine“.

Se îndepărtară de casă pedalând. Alice spera ca Elijah să o ia pe Main Street, pe lângă cofetărie, unde tinerii îşi petreceau mereu timpul liber ascultând muzică de la tonomat şi sorbind din băuturile răcoritoare. „Ne-ar vedea pe amândoi împreună pe biciclete, se gândi ea, şi ce-ar mai avea de bârfit fetele... Uite-i pe Alice şi Elijah cel cu ochi albaştri”.

Nu merseră însă pe Main Street. În schimb, el o luă pe Locust Lane, pe unde nu prea erau case, ci doar intrările din spate ale unor magazine şi parcarea angajaţilor de la Neptune’s Bounty Cannery. Ei, şi ce dacă? Era cu el acum, nu-i aşa? Destul de aproape în spatele lui pentru a-i admira coapsele încordându-se uşor şi dosul aşezat pe şa.

Băiatul îi aruncă o privire înapoi şi adierea vântului îi răvăşi uşor părul.

— Eşti bine, Alice?

— Da, e totul în regulă.

De fapt nu era chiar aşa, respira puţin cam greu pentru că ieşiseră din oraş şi începuseră să urce colina. Elijah urca probabil cu bicicleta spre Skyline în fiecare zi, aşa că era obişnuit; nu părea afectat deloc, picioarele mişcându-i-se regulat, ca nişte pistoane puternice. Ea

însă de-abia mai răsufla, străduindu-se să ţină pasul cu el. O bucată de blană îi atrase atenţia. Uitându-se în lateral, îl văzu pe Buddy urmărindu-i. Căţelul arăta şi el obosit, cu limba atârnată, chinuindu-se să se ţină după ei.

— Du-te acasă!

— Ce-ai spus? o întrebă Elijah, întorcând capul.

— Iar câinele ăsta prost, zise ea gâfâind. Continuă să ne urmărească. Se va... se va rătăci.

Se uită la Buddy, însă el înainta alături de ea, sprinten şi fără de griji. „Ei bine, fă cum vrei, gândi Alice. Aleargă până nu mai poţi. Mie nu-mi mai pasă“.

Continuară să urce pe munte, drumul şerpuind uşor. Din când în când, Alice întrezărea printre copaci priveliştea orăşelului Fox Harbor departe, mai jos, cu apa arămiu-închis sub razele soarelui de după-amiază. Apoi copacii începură să se îndesească şi nu se mai vedea decât pădurea, împodobită în culori aprinse de roşu şi portocaliu. Drumul acoperit de frunze uscate se curba înaintea lor.

Când Elijah se opri în sfârşit din pedalat, Alice era atât de obosită încât de-abia se mai putea ţine pe picioarele tremurânde. Buddy nu mai era prin preajmă; fata spera doar că avea să-şi găsească singur drumul spre casă, căci nici în ruptul capului nu s-ar fi apucat acum să îl caute. Nu acum, nu când era atât de aproape de Elijah, care îi zâmbea, cu ochii strălucind. Băiatul îşi sprijini bicicleta de un copac şi îşi săltă pe umăr geanta de şcoală.

— Păi, unde este casa ta? întrebă ea.

— E pe aleea aceea, şi îi arătă un punct mai încolo pe drum, aproape de o cutie poştală ruginită aşezată pe un stâlp.

— Nu mergem acasă la tine?

— Nu, verişoara mea este bolnavă şi azi stă la pat. A vomat toată noaptea, aşa că ar fi mai bine să nu mergem înăuntru. Oricum, proiectul meu este afară, în pădure. Lasă-ţi bicicleta aici. Trebuie să mergem puţin.

Alice îşi sprijini bicicleta lângă a lui şi îl urmă, simţindu-şi picioarele încă slăbite de efortul urcuşului pe munte. Se afundară în pădure. Copacii erau mai deşi aici, iar pământul era tapetat cu un strat gros de frunze moarte. Îl urmă curajoasă, alungând din când în când cu mâna câte un ţânţar.

— Şi verişoara ta locuieşte cu voi? se interesă Alice.

— Da, a venit să stea la noi anul trecut. Acum cred că va rămâne aici. Nu are unde să meargă în altă parte.

— Părinţii tăi n-au nimic împotrivă?

— Mai este numai tata. Mama mea a murit.

— O! Nu ştia ce să mai spună despre asta. Murmură doar într-un final: Îmi pare rău, însă el păru că nu o auzise.

Arbuştii se îndesiră şi ramurile lor subţiri o zgâriară pe picioarele dezgolite. De-abia se mai putea ţine după Elijah, care se îndepărtase de ea, lăsând-o să se lupte singură cu spinii tufelor de mure care i se agăţau de tricou.

— Elijah!

Băiatul nu-i răspunse. Continuă să meargă ca un explorator îndrăzneţ, cu rucsacul agăţat de umăr.

— Aşteaptă!

— Vrei să vezi asta sau nu?

— Da, dar...

— Atunci *haide* mai repede.

Vocea lui deveni nerăbdătoare şi Alice se sperie puţin. O aştepta la câţiva metri de ea, privind-o, şi Alice îi observă pumnii încleştaţi.

— Bine, răspunse ea docilă. Vin acum.

Câţiva metri mai departe, pădurea lăsă dintr-odată loc unui luminiş. Alice văzu o fundaţie veche de piatră, tot ce mai rămăsese dintr-o fermă de mult părăsită. Elijah se uită în urmă după ea, razele după-amiezii luminându-i faţa.

— Este chiar aici, spuse el.

— Ce este?

Băiatul se aplecă şi dădu la o parte două scânduri de lemn, descoperind o groapă adâncă.

— Uită-te aici înăuntru, zise el. Mi-a luat trei săptămâni să sap groapa asta.

Alice se apropie încet de margine şi se uită înăuntru. Lumina razelor de după-amiază se pierdea printre copaci şi fundul gropii era în umbră. Reuşi să distingă un strat de frunze moarte, adunate pe fund. O sfoară atârna într-o parte.

— E o capcană pentru urşi sau ceva asemănător?

— Ar putea fi. Dacă aştern câteva crengi peste ea, pentru a o ascunde, aş putea prinde o grămadă de animale. Poate chiar şi o căprioară. Îi arătă un punct în groapă. Uite, vezi?

Fata se aplecă mai aproape. În umbra adânciturii putu zări ceva vag; nişte puncte albe păreau să iasă la iveală dintre frunze.

— Ce este?

— Acela e proiectul meu.

Elijah apucă frânghia şi trase. La fundul gropii, frunzele se răvăşiră şi foşniră. Alice privi atentă sfoara întinsă, în timp ce Elijah trăgea ceva din adâncul gropii. Era un coş. Îl scoase din groapă şi îl puse pe pământ. Dând la o parte frunzele, el dezveli sursa lucirii albe: un craniu mic.

Pe măsură ce băiatul îndepărta frunzele, Alice zări cocoloaşe de blană neagră şi coaste fusiforme, o şiră a spinării noduroasă, oasele

picioarelor delicate şi subţiri ca nuielele.
— Nu-i aşa că e grozav? Nici măcar nu mai miros, spuse el. Sunt acolo jos de aproape şapte luni de-acum. Ultima oară când am verificat, încă mai era carne pe ele. E grozav cum până şi asta dispare. A început să putrezească destul de repede când s-a încălzit vremea, prin mai.
— Ce este?
— Nu-ţi dai seama?
— Nu.

Apucând craniul, îl roti uşor, smulgându-l de pe şira spinării. Fata se feri când îl aruncă spre ea.
— Nu face asta! ţipă Alice.
— Miau!
— Elijah!
— Ei bine, tu ai întrebat ce era.

Fata se holbă la orbitele ochilor, acum goale.
— Este o pisică?

Elijah scoase un sac de alimente din rucsacul de şcoală şi începu să bage oasele în el.
— Ce vei face acum cu scheletul?
— Este proiectul meu pentru ştiinţele naturii. De la pisicuţă la schelet în doar şapte luni.
— De unde ai luat pisica?
— Am găsit-o.
— Ai găsit *pur şi simplu* o pisică moartă?

Când băiatul ridică privirea spre ea, ochii săi albaştri zâmbeau. Însă aceştia nu mai erau ochii lui Tony Curtis; aceşti ochi o speriară.
— Cine a spus că era moartă?

Simţi cum inima începe să-i bată mai repede şi se dădu un pas înapoi.
— Ştii, cred că vreau să mă întorc acasă acum.
— De ce?
— Teme... Am de făcut teme.

Se ridică şi el în picioare şi ajunse lângă ea aproape fără efort. Zâmbetul îi dispăru şi fu înlocuit de o privire expectativă.
— Ne mai vedem... la şcoală, îngăimă ea.

Făcu un pas înapoi, uitându-se în dreapta şi în stânga la copacii care acum i se păreau cu toţii la fel. De unde veniseră oare? Pe unde ar trebui să o ia?
— Dar abia ai ajuns aici, Alice, îi răspunse el.

Observă că ţinea ceva în palmă şi de-abia când ridică mâna deasupra capului îşi dădu seama ce era.

O piatră.

Lovitura o făcu să îngenuncheze. Se chirci la pământ, fără vedere, cu membrele amorţite. Nu simţea nici o durere, doar o

neîncredere oarbă în faptul că el o lovise. Începu să se târască, dar nu putu vedea încotro merge. Apoi, Elijah o apucă de glezne şi o trase înapoi. Faţa i se hârjâi de pământ, în timp ce el o târa de picioare spre groapă. Încercă să se elibereze lovindu-l, încercă să ţipe, dar gura îi era plină de tină şi bucăţele de lemn. Când simţi că alunecă în groapă, reuşi să se apuce de un puiet şi să se ţină, picioarele atârnându-i în gol.

— Dă-i drumul, Alice, rosti el.

— Ridică-mă! Ridică-mă!

— Am spus să-i *dai drumul.*

Elijah luă o piatră şi o lovi peste mână.

Fata ţipă şi dădu drumul puietului, alunecând în groapă cu picioarele înainte şi aterizând pe un pat de frunze moarte.

— Alice... Alice...

Ameţită de căzătură, Alice se uită la cer şi văzu conturul capului lui, aplecat înainte, privind-o.

— De ce faci asta? suspină ea. *De ce?*

— Nu are nici o legătură cu tine. Vreau doar să văd cât durează. Şapte luni pentru o pisicuţă. Oare cât crezi că va dura la tine?

— Nu poţi să-mi faci asta!

— Pa pa, Alice.

— Elijah! *Elijah!*

Scândurile de lemn alunecară peste deschizătura gropii, acoperind cercul de lumină. Ultima imagine a cerului dispăruse. „Nu e nimic real, gândi ea. Încearcă doar să mă sperie. Mă va lăsa aici pentru câteva minute şi apoi se va întoarce şi mă va scoate. Cu siguranţă, se va întoarce".

Apoi auzi o bufnitură peste capacul gropii. „Pietre. Aşterne pietre peste capac".

Se ridică în picioare şi încercă să se caţăre afară din groapă. Găsi o rădăcină uscată de iederă, care se sfărâmă într-o clipă în mâna ei. Se agăţă de perete, dar nu putu găsi un punct de susţinere, nu izbuti nici măcar să se ridice câţiva centimetri fără a cădea din nou la pământ. Ţipetele răsunară în întunecimea gropii.

— Elijah! strigă ea.

Singurul răspuns fu zgomotul înfundat al pietrelor care cădeau pe scândurile de lemn.

Pensez le matin que vous n 'irez peut-etre pas jusqu 'au soir,
Et au soir que vous n 'irez peut-etre pas jusqu 'au matin.

CAPITOLUL 1

Nu uita în fiecare dimineaţă că poate nu vei mai fi la sfârşitul zilei,
Şi-n fiecare seară că poate nu vei mai fi dimineaţă.

Inscripţie din Catacombele Parisului

Un şir de cranii o privea ameninţător parcă, din partea superioară a unui perete înţesat de femururi şi tibii, atent aşezate unele peste altele. Chiar dacă era iunie şi ştia că soarele strălucea pe străzile Parisului la aproape optsprezece metri şi jumătate deasupra ei, doctoriţa Maura Isles simţi fiori pe şira spinării în timp ce se plimba

pe culoarele întunecate, cu pereţii aproape plini de jos până la tavan cu rămăşiţe omeneşti. Moartea îi era familiară, chiar intimă s-ar putea spune, şi se confruntase de nenumărate ori cu ea pe masa de autopsie, dar era copleşită de amploarea acestei etalări, de numărul mare de oase acumulate în această reţea de tuneluri, pe sub oraşul luminilor. Turul de un kilometru o purta doar printr-o mică porţiune a catacombelor. Numeroase alte tuneluri laterale şi încăperi pline de oase, cu gurile lor întunecate privindu-te parcă din spatele porţilor închise, nu erau disponibile vizitării de către turişti. Aici se aflau rămăşiţele a şase milioane de parizieni care simţiseră cândva soarele încălzindu-le faţa, fuseseră încercaţi de foame şi de sete, iubiseră, îşi simţiseră inimile bătând cu putere în piept şi aerul circulându-le în şi afară din plămâni. Nu şi-ar fi putut imagina vreodată că, într-o zi, oasele lor aveau să fie scoase din locul lor de odihnă din cimitir şi mutate în acest osuar trist, în subteranele oraşului.

Şi că aveau să fie expuse pentru a fi privite de o sumedenie de turişti.

Cu un secol şi jumătate în urmă, pentru a face loc influxului constant de morţi în cimitirele prea aglomerate ale Parisului, oasele fuseseră dezgropate şi mutate în labirintul vast al vechilor cariere de calcar, situat la adâncime sub oraş. Muncitorii care se ocupaseră cu transferul osemintelor nu le aruncaseră neglijent în grămezi, ci îşi îndepliniseră sarcina macabră cu grijă şi meticulozitate, aşezându-le unele peste altele pentru a realiza forme bizare. Ca nişte zidari pretenţioşi, ei construiseră pereţi înalţi, decoraţi cu straturi alternante de cranii şi oase lungi, transformând degradarea rămăşiţelor umane într-o declaraţie artistică. Mai adăugaseră şi plăci inscripţionate cu citate sinistre, amintindu-le tuturor celor care treceau pe aceste culoare că Moartea nu iartă pe nimeni.

Una dintre plăci îi atrase atenţia Maurei, care se desprinse de grupul de turişti pentru a o citi. Străduindu-se să traducă textul, cu ajutorul amintirilor vagi ale francezei studiate în liceu, auzi ecoul râsetelor de copii de-a lungul coridoarelor întunecate şi accentul nazal al unui texan care mormăia spre soţia sa:

— Îţi vine să crezi că locul ăsta există cu adevărat, Sherry? Mi se face pielea de găină...

Cuplul texan se îndepărtă, vocile lor pierzându-se treptat. Pentru un moment, Maura rămase singură în sală, respirând praful vechi de secole. Sub lumina slabă a tunelului, mucegaiul înflorise pe un grup de cranii, acoperindu-le cu o pojghiţă verde.

O singură gaură de glonţ se zărea în fruntea unei tigve, ca un al treilea ochi.

„Ştiu cum ai murit“.

Răcoarea tunelului îi intrase în oase, însă Maura nu se mişcă,

hotărâtă să traducă până la capăt inscripţia plăcii, să-şi potolească teama, concentrându-se asupra acestui puzzle intelectual. „Haide, Maura. Trei ani de franceză la liceu şi nu poţi să înţelegi asta?“ Devenise o provocare personală, toate gândurile morbide fiind uitate pentru moment. Apoi cuvintele începură să prindă noimă şi simţi cum sângele îi îngheaţă în vene...

Fericit cel ce mereu şi-nfruntă ceasul morţii
Şi zi de zi pentru sfârşit se pregăteşte.

Dintr-odată, îşi dădu seama că este singură. Nici o voce, nici un ecou al paşilor. Se întoarse şi părăsi sala sumbră. Cum de rămăsese aşa în urmă faţă de ceilalţi turişti? Era singură în acest tunel, singură cu morţii. Mintea îi zbură la pene neaşteptate de curent şi rătăciri pe culoare într-un întuneric deplin. Auzise de muncitorii parizieni care, cu un secol în urmă, se rătăciseră prin catacombe şi muriseră de foame. Grăbi pasul, sperând să-i ajungă din urmă pe ceilalţi, să se realăture companiei viilor. Simţea Moartea cum o împresoară şi îi suflă în ceafă. Craniile păreau că o privesc cu ranchiună, un cor de şase milioane, ce o dojenea aspru pentru curiozitatea sa morbidă.

„Am fost odată la fel de vii ca tine. Crezi că poţi să scapi de viitorul pe care-l vezi aici?“

Când în sfârşit ieşi din catacombe şi păşi în lumina soarelui pe Rue Remy Dumoncel, trase adânc aer în piept. Pentru prima dată se bucură de zgomotul traficului, de mulţimea de trecători, ca şi cum i se oferise o a doua şansă la viaţă. Culorile îi păreau mai vii, feţele mai prietenoase. „Ultima mea zi la Paris, gândi ea, şi de-abia acum apreciez frumuseţea acestui oraş“. Petrecuse mare parte din ultima săptămână în săli de şedinţe, participând la Conferinţa Internaţională de Medicină Legală. Avusese prea puţin timp ca să admire oraşul şi chiar şi excursiile programate de organizatorii conferinţei fuseseră legate de moarte şi boală: muzeul medical, vechiul centru chirurgical.

Catacombele.

Dintre toate amintirile pe care le putea avea din Paris, ce ironie a sorţii că până şi cea mai vie dintre toate să fie legată de rămăşiţe omeneşti! „Nu e deloc sănătos, reflectă ea pe terasa unei cafenele, savurând o ultimă ceaşcă de espresso şi o tartă cu căpşuni. În două zile mă voi întoarce în sala de autopsie, înconjurată de oţelul inoxidabil, departe de lumina soarelui. Voi respira doar aerul rece, filtrat de instalaţia de ventilaţie. Această zi va părea o amintire din paradis“.

Petrecu ceva timp înregistrând aceste amintiri: mirosul cafelei, gustul produselor de patiserie bogate în unt, afaceriştii ferchezuiţi, cu

telefoanele mobile lipite de ureche, nodurile complicate ale eşarfelor de la gâtul femeilor. Se îmbătă pentru o clipă cu visul avut cu siguranţă de orice american care a vizitat vreodată Parisul: Ce-ar fi dacă ar pierde avionul? Să rămână pur şi simplu aici, în această cafenea, în acest oraş splendid, pentru tot restul vieţii?

În final, se ridică de la masă şi chemă un taxi către aeroport. În cele din urmă, renunţă la fantezie, la Paris, însă doar pentru că îşi promisese sieşi că într-o zi avea să se întoarcă. Nu ştia însă când cu exactitate.

Zborul ei către casă fusese amânat cu trei ore. Trei ore pe care le-ar fi putut petrece plimbându-se de-a lungul Senei, se gândi ea stând îmbufnată în aeroportul Charles de Gaulle. Trei ore pe care le-ar fi petrecut rătăcind prin Marais sau vizitând Les Halles. În schimb, era blocată în acest aeroport atât de aglomerat încât nu găsea nici măcar un loc unde să se aşeze. Când în sfârşit reuşi să se îmbarce în avionul Air France, era deja obosită şi destul de irascibilă. Un singur pahar de vin, servit odată cu mâncarea din timpul zborului, i-a fost de ajuns ca să alunece într-un somn adânc şi fără vise.

Se trezi doar atunci când aeronava începu coborârea spre Boston. O durea capul şi lumina soarelui apunând îi venea în ochi. Durerea i se intensifică în timp ce aştepta la banda de bagaje, privind cum trece valiză după valiză, nici una a ei. Mai mult, se transformă într-o luptă neobosită când, mai târziu, stătu la o coadă nesfârşită să depună o reclamaţie pentru bagajul pierdut. Când în sfârşit se urcă într-un taxi doar cu geanta de mână, se făcuse întuneric şi nu-şi mai dorea altceva decât o baie fierbinte şi o doză zdravănă de Advil. Se cuibări pe bancheta din spate a taxiului şi aţipi din nou.

O frână bruscă a maşinii o trezi.

— Ce se întâmplă aici? îl auzi pe şofer întrebând.

Amorţită, privi cu ochii înceţoşaţi luminile albastre intermitente. De-abia după un timp îşi dădu seama la ce se uita. Îşi dădu atunci seama că ajunseseră pe strada unde locuia şi se ridică brusc, alarmată dintr-odată de ceea ce văzuse. Patru maşini de poliţie ale districtului Brookline erau parcate acolo, cu girofarurile ce parcă tăiau întunericul.

— Se pare că e un fel de urgenţă, spuse şoferul. Asta-i strada dumneavoastră, nu-i aşa?

— Şi aceea este chiar casa mea. La mijlocul străzii.

— Acolo unde sunt toate maşinile de poliţie? Nu cred c-o să ne lase să trecem.

Ca pentru a-i confirma spusele, un poliţist se apropie şi le făcu semn să părăsească zona.

Şoferul de taxi scoase capul pe fereastră.

— Am un pasager pe care trebuie să-l las aici. Doamna locuieşte pe această stradă.

— Îmi pare rău, prietene. Întreaga zonă e blocată.

Maura se aplecă înainte şi îi spuse şoferului:

— Uite ce e, voi coborî chiar aici.

Îi întinse banii pentru cursă, îşi luă bagajul de mână şi se dădu jos din taxi. Cu doar câteva minute înainte se simţise amorţită şi greoaie; acum, noaptea caldă de iunie părea încărcată de tensiune. Înaintă pe trotuar, devenind din ce în ce mai neliniştită pe măsură ce se apropia de adunătura de curioşi şi de maşinile de poliţie parcate în faţa imobilului ei. Se întâmplase oare ceva cu vreunul dintre vecini? Nenumărate posibilităţi teribile îi trecură fugar prin minte: sinucidere, crimă... Se gândi la domnul Telushkin, inginerul cibernetician holtei care locuia în apartamentul de alături. Oare nu păruse un pic melancolic ultima oară când îl văzuse? Se gândi de asemenea la Lily şi Susan, vecinele ei de vizavi, două avocate lesbiene al căror activism în susţinerea drepturilor homosexualilor le adusese în atenţia publicului ca ţinte de primă importanţă. Apoi le zări pe Lily şi Susan stând la marginea mulţimii, amândouă tefere, şi grija sa trecu rapid înapoi la domnul Telushkin, pe care nu-l văzuse printre gură-cască.

Lily îşi întoarse privirea şi o remarcă pe Maura apropiindu-se. Nu-i făcu cu mâna, ci doar se holbă la ea, fără cuvinte, şi o înghionti pe Susan. Aceasta se răsuci, se uită la Maura şi rămase cu gura căscată. Deja şi alţi vecini se întorceau să o privească, cu toţii având uluirea zugrăvită pe chip.

„De ce se uită la mine? se întrebă Maura. Ce-am făcut?“

— Doamnă doctor Isles? o interogă un poliţist de patrulă holbându-se la ea. Sunteţi... sunteţi chiar dumneavoastră, nu-i aşa? continuă el.

„Ei bine, asta chiar e o întrebare stupidă”, gândi ea.

— Aceea este casa mea, chiar acolo. Ce se întâmplă, domnule poliţist?

Poliţistul respiră adânc, zgomotos.

— Ăăă... cred că ar fi mai bine să veniţi cu mine.

O luă de braţ şi o conduse prin mulţime. Vecinii îi făcură loc să treacă, aproape solemni, ca şi cum ar fi fost un prizonier condamnat la moarte. Tăcerea lor era stranie; singurul sunet ce se auzea erau transmisiunile de pe frecvenţa poliţiei. Ajunseră la bariera de bandă galbenă, prinsă de ţăruşi, unii dintre aceştia înfipţi în curtea din faţă a domnului Telushkin. „Este foarte mândru de gazonul său şi nu-i va plăcea asta“, îi trecu imediat prin minte. Poliţistul ridică banda galbenă şi Maura se strecură pe sub ea, trecând prin ceea ce îşi dădea seama de-abia acum a fi scena unei crime.

Ştia că era aşa pentru că zărise o figură familiară stând exact în mijloc. Chiar şi din cealaltă parte a gazonului, Maura putu să o recunoască pe Jane Rizzoli, detectiv la Omucideri. Însărcinată în opt

luni deja, micuţa Rizzoli arăta ca o pară coaptă într-un costum cu pantaloni. Prezenţa ei era încă un detaliu tulburător. Ce căuta un detectiv din Boston aici, în Brookline, în afara jurisdicţiei sale? Rizzoli nu o văzuse pe Maura apropiindu-se; privirea ei era fixată pe o maşină parcată aproape de trotuar, în faţa casei domnului Telushkin. Detectivul scutura din cap, vizibil supărată, buclele ei negre sărind încolo şi-ncoace în neorânduiala lor obişnuită.

Primul care o observă fu detectivul Barry Frost, partenerul lui Rizzoli. El îi aruncă o uitătură scurtă, întoarse capul şi apoi o privi din nou, întorcându-se brusc cu faţa palidă şi rămânând cu privirea fixată spre ea. Fără a scoate un cuvânt, o trase de mână pe partenera sa.

Rizzoli rămase pur şi simplu încremenită, lucirile albastre intermitente ale maşinilor de poliţie luminându-i chipul pe care se putea vedea o expresie de neîncredere. Începu să meargă, parcă în transă, spre Maura.

— Doctore, spuse Rizzoli încet, eşti chiar tu?

— Cine altcineva ar putea fi? De ce toată lumea continuă să mă întrebe acelaşi lucru? De ce mă priviţi cu toţii de parcă aş fi o fantomă?

— Pentru că... şi Rizzoli se opri. Clătină din cap, scuturând buclele dezordonate. Dumnezeule, chiar am crezut pentru un moment că eşti o fantomă.

— Poftim?

Rizzoli se întoarse şi strigă:

— Părinte Brophy!

Maura nu-l zărise pe preot stând stingher la margine. Acum, el apăru din întuneric, cu gulerul alb strălucind în jurul gâtului. Chipul său, de obicei plăcut, arăta acum trist, cu o expresie transfigurată. „De ce este Daniel aici?“ Preoţii nu erau chemaţi de obicei la locul crimei decât dacă familia victimei avea nevoie de consiliere. Vecinul ei, domnul Telushkin, nu era catolic, ci evreu. Nu ar fi avut nici un motiv să solicite un preot.

— Te rog frumos să o conduci în casă, părinte, i se adresă Rizzoli.

— Îmi spune şi mie cineva ce se întâmplă aici? întrebă Maura.

— Mergi înăuntru, doctore. Te rog. Îţi vom explica mai târziu.

Maura simţi mâna lui Brophy alunecând în jurul taliei ei, strângerea lui fermă făcând-o să înţeleagă că nu era momentul potrivit pentru a se opune. Că trebuia pur şi simplu să asculte rugămintea detectivului. Îi permise să o conducă până în faţa uşii şi simţi fiorul puternic provocat de atingerea dintre ei doi, căldura corpului lui lipit de al ei. Prezenţa lui o făcu să-şi simtă mâinile moi şi neîndemânatice pe când încerca să vâre cheia în yala uşii de la intrare. Chiar dacă erau prieteni de luni întregi, nu-l invitase niciodată înainte pe Daniel Brophy la ea în casă şi reacţia sa de acum îi reamintea de ce menţinuse cu mare grijă distanţa dintre ei. Păşiră înăuntru, în camera

de zi, unde lumina era deja aprinsă, setată printr-un comutator automat. Se opri un moment în dreptul canapelei, neştiind ce să facă.

Părintele Brophy fu cel care luă iniţiativa.

— Ia loc, îi spuse el arătându-i canapeaua. O să-ţi aduc ceva de băut.

— Eşti musafir în casa mea. Ar trebui ca eu să-ţi ofer ceva de băut, îi răspunse ea.

— Nu în aceste împrejurări.

— Nici măcar nu ştiu care sunt împrejurările.

— Detectivul Rizzoli te va lămuri.

Părăsi camera şi se întoarse cu un pahar de apă - nu neapărat alegerea ei ideală în acel moment, însă nu i se părea potrivit să-i ceară unui preot să-i aducă sticla de votcă. Sorbi încet din pahar, simţindu-se stânjenită de privirea lui. Părintele se aşeză într-un fotoliu în faţa ei, continuând să o fixeze de parcă i-ar fi fost teamă că va dispărea.

În sfârşit, îi auzi pe Rizzoli şi Frost intrând în casă şi murmurând în hol cu o a treia persoană, o voce pe care Maura nu o recunoscu. „Secrete, se gândi ea. De ce toată lumea are secrete faţă de mine? Ce anume nu vor ca eu să ştiu?“

Ridică privirea când cei doi detectivi intrară în camera de zi. Împreună cu ei mai era un bărbat care se recomandă ca detectivul Eckert, de la Poliţia din Brookline, un nume pe care avea să-l uite cu siguranţă în următoarele cinci minute. Atenţia ei rămase întru totul concentrată asupra lui Rizzoli, cu care mai colaborase înainte, o femeie pe care o plăcea şi o respecta.

Detectivii se aşezară pe scaune, Rizzoli şi Frost în faţa Maurei, dincolo de măsuţa de cafea. Se simţi copleşită, patru la unu, toţi cu privirile aţintite asupra ei. Frost îşi scoase carneţelul şi un pix. „De ce ia notiţe? De ce totul seamănă cu începutul unui interogatoriu?”

— Ce mai faci, doctore? deschise Rizzoli discuţia, cu vocea caldă şi preocupată.

Maura râse la această întrebare banală.

— M-aş simţi mult mai bine dacă aş şti ce se întâmplă.

— Pot să te întreb unde ai fost în seara aceasta?

— Tocmai m-am întors de la aeroport.

— De ce ai fost la aeroport?

— Am venit de la Paris cu avionul. De la aeroportul Charles de Gaulle. A fost un zbor lung şi nu am starea potrivită pentru întrebări de duzină.

— Cât timp ai stat la Paris?

— O săptămână. Am plecat de miercurea trecută.

Maurei îi trecu prin minte că simte o vagă notă de acuzare în întrebările bruşte ale lui Rizzoli, şi iritarea ei începea deja să se transforme în enervare.

— Dacă nu mă credeţi, o puteţi întreba pe Louise, secretara mea. Ea

este cea care mi-a făcut rezervarea zborului. Am fost plecată la o reuniune...
— ... la Conferinţa Internaţională de Medicină Legală. Este corect?
Maura rămase uimită.
— Ştiţi deja?
— Louise ne-a spus.
„S-au interesat despre mine. Chiar înainte să ajung acasă, ei au vorbit cu secretara mea".
— Ne-a zis că avionul tău trebuia să aterizeze la ora cinci după-amiaza pe aeroportul Logan, spuse Rizzoli. Acum este aproape zece noaptea. Unde ai fost?
— Am decolat târziu de pe Charles de Gaulle. Ceva legat de verificări suplimentare de securitate. Companiile aeriene sunt atât de paranoice, încât am fost norocoşi că am reuşit să plecăm doar cu trei ore întârziere.
— Deci plecarea ta a fost cu trei ore mai târziu.
— Doar ce am spus acelaşi lucru.
— La ce oră ai aterizat?
— Nu ştiu. Pe la opt şi jumătate.
— Şi ţi-a luat o oră şi jumătate să ajungi de la aeroportul Logan acasă?
— Bagajul meu s-a pierdut. A trebuit să depun o reclamaţie la Air France. Maura se opri, ajungând brusc la limita răbdării. La naiba, despre ce este vorba? Înainte de a mai răspunde la vreuna dintre întrebările voastre, am dreptul să ştiu. Mă acuzaţi de ceva?
— Nu, doctore. Nu te acuzăm de nimic. Încercăm doar să stabilim limitele de timp.
— Limitele de timp pentru ce?
— Aţi primit vreo ameninţare, doamnă doctor Isles? interveni Frost.
Maura se uită la el uluită.
— Poftim?
— Cunoaşteţi pe cineva care ar avea vreun motiv să vă dorească răul?
— Nu.
— Sunteţi sigură?
Maura râse cu frustrare.
— Ei bine, este cineva vreodată sigur?
— Trebuie să fi avut câteva cazuri la tribunal în care mărturia ta să fi supărat pe cineva, spuse Rizzoli.
— Doar dacă îi deranjează adevărul.
— Cu siguranţă ţi-ai făcut duşmani în sala de judecată. Infractori pe care să-i fi băgat la închisoare.
— Sunt sigură că şi tu, Jane, ai câţiva. Doar pentru că îţi faci meseria.
— Ai primit vreo ameninţare clară? Scrisori sau apeluri telefonice?
— Numărul meu de telefon nu este public. Şi Louise nu dă niciodată adresa mea.

— Dar ce poţi spune despre scrisorile primite la biroul de medicină legală?
— Au mai fost unele scrisori ciudate, când şi când. Cu toţii primim aşa ceva.
— Ciudate?
— Oameni care scriu despre extratereştri sau conspiraţii. Sau ne acuză pe noi că încercăm să ascundem adevărul despre o autopsie. Pur şi simplu punem acele scrisori în dosarul excentricilor. Atunci când este vorba de o ameninţare directă, le transmitem imediat poliţiei.

Maura îl văzu pe Frost notând în carneţel şi se întrebă ce putea să scrie. Deja se enervase şi voia să se întindă peste măsuţa de cafea şi să-i smulgă carneţelul din mână.
— Doctore, spuse Rizzoli încet, ai vreo soră?

Întrebarea această neaşteptată o luă prin surprindere pe Maura care, holbându-se la Rizzoli, îşi uită brusc iritarea.
— Poftim?
— Ai vreo soră?
— De ce mă întrebi asta?
— Am doar nevoie să ştiu.

Maura trase aer adânc în piept.
— Nu, nu am o soră. Şi ştii şi tu că am fost adoptată. Când naiba o să-mi spuneţi şi mie despre ce e vorba?

Rizzoli şi Frost se uitară unul la celălalt.

Frost închise carneţelul.
— Păi, cred că e timpul să-i arătăm.

Rizzoli conduse grupul spre uşa de la intrare. Maura păşi afară, în noaptea caldă de vară, luminată ca la carnaval de girofarurile maşinilor de poliţie. Corpul ei încă funcţiona după fusul orar al Parisului, unde acum era ora patru dimineaţa, şi vedea totul printr-o negură de oboseală, noaptea părându-i-se ireală, ca un vis urât. În momentul în care ieşi din casă, toate feţele se întoarseră spre ea. Îşi văzu vecinii adunaţi pe stradă, privind-o de dincolo de banda protectoare. Ca medic legist, era obişnuită să fie în centrul atenţiei publice, fiecare mişcare a sa fiind urmărită de poliţie şi media, însă în seara aceasta atenţia era cumva diferită. Mult mai sâcâitoare, aproape înfricoşătoare. Era bucuroasă că Rizzoli şi Frost o încadrau, parcă protejând-o de ochii curioşi, în timp ce se deplasau pe trotuar, spre un Ford Taurus de culoare închisă, parcat în curba din faţa casei domnului Telushkin.

Maura nu recunoscu maşina, însă îl recunoscu pe bărbatul bărbos de lângă ea, cu mâinile groase acoperite de mănuşi de latex. Era doctorul Abe Bristol, colegul ei de la biroul de medicină legală. Abe era un om cu apetit copios şi talia să îi reflecta dragostea pentru

mâncăruri îmbelşugate, burta revărsându-i-se în exces peste centură. Se holbă la Maura şi spuse:

— Dumnezeule, este neobişnuit! M-ai fi putut păcăli şi pe mine. Se apropie de maşină. Sper că eşti pregătită pentru asta, Maura.

„Pregătită pentru ce?“

Se uită spre Taurusul parcat. La lumina licăririlor intermitente văzu silueta unei persoane aplecate peste volan. Parbrizul era plin de stropi întunecaţi la culoare. „Sânge“.

Rizzoli îşi îndreptă lanterna spre uşa pasagerului. La început, Maura nu înţelese ce trebuia să vadă; atenţia sa era încă îndreptată spre stropii de sânge de pe geam şi la pasagerul de pe locul şoferului, acoperit de umbră. Apoi observă unde pica lumina lanternei Maglite a detectivului Rizzoli. Puţin mai jos de mânerul uşii, trei zgârieturi paralele erau săpate adânc în portiera maşinii.

— Ca o urmă de gheară, spuse Rizzoli, curbându-şi degetele de parcă ar fi vrut să măsoare zgârietura.

Maura se holbă la semne. „Nu ca o simplă gheară, se gândi ea, simţind un fior pe şira spinării. Ci ca gheara unei păsări de pradă“.

— Vino să vezi partea şoferului, o chemă Rizzoli.

Maura nu puse nici o întrebare şi o urmă pe detectivă în stânga Taurusului.

— Număr de înmatriculare de Massachusetts, preciză Rizzoli, luminând cu lanterna botul vehiculului, dar era numai un detaliu menţionat în trecere.

Ajunse aproape de uşa şoferului unde se opri şi o privi pe Maura.

— Iată ce ne-a zguduit pe toţi, spuse ea şi ridică lumina lanternei spre maşină.

Raza pică direct pe chipul femeii, care rămăsese cu privirea fixată spre fereastră. Obrazul drept era lipit de volan, ochii larg deschişi.

Maura nu putu să vorbească. Se uită la pielea ca de fildeş, părul negru, buzele pline, uşor întredeschise, parcă de surprindere. Se dădu înapoi, simţind că picioarele n-o mai ascultă şi avu sentimentul ameţitor că pluteşte departe, corpul ei nemaifiind ancorat de pământ. Cineva o prinse de braţ, sprijinind-o. Era părintele Brophy, care stătea chiar lângă ea. Nici măcar nu observase că era şi el acolo.

Acum înţelegea de ce toată lumea fusese atât de şocată de venirea ei. Se holbă la corpul neînsufleţit din maşină, la faţa luminată de lanterna lui Rizzoli.

„Sunt eu. Acea femeie sunt eu“.

CAPITOLUL 2

Stătea pe canapea şi sorbea votcă cu apă tonică, cuburile de gheaţă zăngănind în pahar. La naiba cu apa! Un şoc ca acesta cerea un tratament mai sănătos, iar părintele Brophy fusese destul de înţelegător să-i pregătească o băutură tare pe care i-o înmânase fără nici un comentariu. Nu ţi se întâmplă în fiecare zi să te vezi pe tine însuţi mort. Şi nu ţi se întâmplă în fiecare zi să ajungi într-un loc al crimei şi să-ţi întâlneşti alter ego-ul neînsufleţit.

— E doar o coincidenţă, şopti ea. Femeia arată ca mine, doar atât. O

mulţime de alte femei au părul negru. Şi chipul ei - cum poţi vedea clar chipul ei acolo, în maşină?
— Nu ştiu ce să spun, doctore, răspunse Rizzoli. Asemănarea este într-adevăr înfricoşătoare.

Se afundă într-un fotoliu, gemând uşor în timp ce îşi cuibărea în pernele moi forma plină de femeie însărcinată. „Biata Rizzoli, gândi Maura. Femeile însărcinate în opt luni nu ar trebui să fie prezente la investigaţii criminalistice".
— Părul îi stă altfel, observă Maura.
— E doar puţin mai lung, doar atât.
— Eu am breton. Ea nu are.
— Nu ţi se pare că ăsta este un detaliu cam superficial? Uită-te la faţa ei. Ar putea să-ţi fie soră.
— Aşteaptă să o vedem la lumină mai puternică. Poate că nu va mai arăta defel ca mine.
— Asemănarea există, Maura, interveni şi părintele Brophy. Cu toţii am văzut-o. Arată identic cu tine.
— În plus, se află într-o maşină în zona unde locuieşti tu, adăugă Rizzoli. Parcată practic în faţa casei tale. Şi mai avea şi asta pe bancheta din spate.

Rizzoli ridică o pungă de probe. Prin plasticul transparent, Maura putu vedea un articol decupat din *The Boston Globe*. Titlul era destul de mare pentru a-l citi chiar şi de dincolo de măsuţa de cafea.

COPILUL RAWLINS ERA AGRESAT SISTEMATIC, DUPĂ MĂRTURIA MEDICULUI LEGIST

— Este fotografia ta, doctore, spuse Rizzoli. Legenda explică: „Medicul legist, doctorul Maura Isles, părăseşte sala de judecată după depunerea mărturiei în cazul Rawlins". Se uită la Maura. Victima avea asta în maşină.

Maura scutură din cap.
— De ce?
— Şi noi ne întrebăm acelaşi lucru.
— Cazul Rawlins - asta s-a întâmplat acum vreo două săptămâni.
— Îţi aminteşti s-o fi văzut pe această femeie în sala de judecată?
— Nu. N-am mai văzut-o înainte.
— Dar ea cu siguranţă te-a mai văzut. Cel puţin în ziar. Şi apoi a apărut aici. Te căuta? Te urmărea?

Maura se holbă la băutura din mână. Votca o ameţise. „Cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă, se gândi ea, mă plimbam pe străzile Parisului, bucurându-mă de soare, savurând aromele cafenelelor de cartier. Cum de am reuşit să ajung în coşmarul ăsta?"

— Deţii vreo armă de foc, doctore? vru să ştie Rizzoli.

Maura se încordă.

— Ce fel de întrebare este asta?

— Nu, nu te acuz de nimic. Doar mă întrebam dacă poţi să te aperi în vreun fel.

— Nu posed o armă. Am văzut vătămările pe care le poate face corpului uman şi nu vreau să am aşa ceva în casa mea.

— E în regulă. Doar am întrebat.

Maura mai luă o gură de votcă, de parcă avea nevoie de ceva curaj lichid înainte de a pune următoarea întrebare:

— Ce ştiţi despre victimă?

Frost îşi scoase carneţelul, căutând printre pagini ca un funcţionar pedant. Din foarte multe puncte de vedere, Barry Frost îi amintea Maurei de un birocrat prea atent, cu pixul oricând la îndemână.

— Conform permisului de conducere din poşetă, numele ei este Anna Jessop, patruzeci de ani, cu domiciliul în Brighton. Talonul maşinii este pe acelaşi nume.

Maura tresări.

— Dar asta e doar la câţiva kilometri de aici.

— Locuia într-un bloc. Vecinii nu par să ştie prea multe despre ea. Încă încercăm să o găsim pe proprietară pentru a intra în apartament.

— Numele de Jessop îţi spune ceva? o întrebă Rizzoli.

Scutură din cap a negare.

— Nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta.

— Cunoşti pe cineva în Maine?

— De ce te interesează?

— Am găsit o amendă de viteză în poşeta ei. Se pare că a fost oprită de poliţie acum două zile, când conducea spre sud pe centura Maine.

— Nu cunosc pe nimeni în Maine. Maura respiră adânc şi întrebă: Cine a găsit-o?

— Vecinul tău, domnul Telushkin, a telefonat, răspunse Rizzoli. Îşi plimba câinele când a observat Taurusul parcat lângă trotuar.

— La ce oră era asta?

— Pe la opt seara.

„Corect”, gândi Maura. Domnul Telushkin îşi plimbă câinele în fiecare seară la aceeaşi oră, cu precizie de ceas. Inginerii sunt aşa, precişi şi previzibili. Însă în seara aceasta el întâlnise neprevăzutul.

— N-a auzit nimic? întrebă Maura.

— A spus că a auzit ceva asemănător unui pocnet de tobă de eşapament, poate cu zece minute înainte de asta. Însă nimeni n-a văzut ce s-a întâmplat. După ce a găsit Taurusul, a sunat la poliţie. A raportat că cineva tocmai îi împuşcase vecina, pe doctoriţa Isles. Poliţia din Brookline a venit prima, împreună cu detectivul Eckert aici

prezent. Eu şi Frost am ajuns în jur de ora nouă.
— De ce? rosti Maura, punând în sfârşit întrebarea care-i stătea pe buze de când o văzuse pe Rizzoli pe gazonul din faţa casei ei. De ce eşti în Brookline? Nu este jurisdicţia ta.

Rizzoli îi aruncă o privire detectivului Eckert.
— Ştii, noi am avut doar un caz de crimă anul trecut în Brookline, răspunse acesta, puţin timid. Ne-am gândit că, în aceste împrejurări, ar fi mai bine să-i chemăm pe cei din Boston.

Da, era logic, îşi dădu Maura seama. Brookline era cam cât un cartier liniştit din Boston. Anul trecut, Poliţia din Boston investigase şaizeci de cazuri de crimă. Practica te învaţă, şi în cazul crimelor, ca în orice altceva.
— Am fi venit oricum, spuse Rizzoli. După ce am aflat cine era victima. Cine credeam că este victima. Făcu o pauză. Trebuie să recunosc că nu m-am gândit nici o clipă că nu ai fi tu. Am privit victima o singură dată şi am presupus...
— Cu toţii am făcut la fel, completă Frost.

Urmă un scurt moment de tăcere.
— Ştiam că trebuia să te întorci de la Paris în seara asta, continuă Rizzoli. E ceea ce ne-a spus secretara ta. Singurul lucru de neînţeles era maşina. De ce te-ai fi aflat într-o maşină înregistrată pe numele altei femei?

Maura sorbi şi ultimul rest de votcă şi puse paharul pe măsuţa de cafea. Doar un singur pahar era de ajuns în seara aceasta. Deja îşi simţea membrele amorţite şi îi era greu să se concentreze. Camera o vedea în ceaţă, lumina lămpilor învăluind totul într-o strălucire caldă. „Nimic din toate acestea nu este real, îşi spuse sieşi. Sunt adormită în avion, undeva deasupra Atlanticului, şi, când mă voi trezi, voi vedea că avionul a aterizat. Şi nimic din toate acestea nu s-a întâmplat".

— Nu ştim încă nimic despre Anna Jessop, îi întrerupse Rizzoli şirul gândurilor. Tot ce ştim - ceea ce am văzut cu toţii cu propriii ochi - e că oricine ar fi ea, este un avertisment pentru tine, doctore. Poate că părul ei este puţin mai lung, poate că sunt ceva diferenţe pe ici, pe colo. Important este că am picat în capcană. Noi toţi. Şi noi te cunoaştem. Făcu o pauză şi continuă: Îţi dai seamă la ce mă refer, nu-i aşa?

Da, Maura îşi dădea seama, dar nu voia să o recunoască. Stătea doar şi fixa cu privirea paharul de pe măsuţa de cafea... şi cuburile de gheaţă ce se topeau.
— Dacă noi ne-am lăsat păcăliţi, oricine ar fi făcut la fel, continuă Rizzoli. Inclusiv cel care i-a tras un glonţ în cap, oricine ar fi el. Era aproape opt seara când vecinul tău a auzit pocnetul. Se înnoptase deja. Şi ea era acolo, stând într-o maşină parcată la câţiva metri de intrarea casei tale. Oricine ar fi văzut-o în acea maşină ar fi presupus

că eşti tu.
— Crezi că ţinta am fost eu, spuse Maura.
— Ar avea sens, nu crezi?
Maura scutură din cap.
— Nimic din toate acestea nu are logică.
— Ai o meserie publică. Depui mărturie în cazuri de crimă. Apari în ziare. Eşti Regina Morţilor.
— Nu-mi spune aşa.
— Este numele pe care ţi l-au dat toţi poliţiştii. Aşa te numeşte până şi presa. Ştiai asta, nu-i aşa?
— Nu înseamnă că-mi şi place această poreclă. De fapt, nici măcar nu o suport.
— Dar înseamnă că ai fost remarcată. Nu numai datorită meseriei tale, ci şi pentru aspectul tău fizic. Ştii că atragi atenţia bărbaţilor, nu-i aşa? Ar trebui să fii oarbă ca să nu îţi dai seama. O femeie atrăgătoare este întotdeauna remarcată. N-am dreptate, Frost?
Frost tresări; nu se aştepta, cu siguranţă, să fie băgat în discuţie şi obrajii i se înroşiră. Bietul Frost, care roşea atât de uşor.
— E doar natura umană, admise el.
Maura se uită la părintele Brophy, care nu-i întoarse privirea. Se întrebă dacă şi el, de asemenea, se supunea legilor atracţiei. Ar fi vrut să creadă asta; îşi dorea să creadă că Daniel nu era imun la aceleaşi gânduri care îi trecuseră şi ei prin minte.
— O femeie atrăgătoare în atenţia publică, zise Rizzoli. Este urmărită, atacată în faţa propriei case. S-a mai întâmplat şi înainte. Care era numele actriţei din L.A.? Cea care a fost ucisă...
— Rebecca Schaefer, răspunse Frost.
— Exact. Şi-apoi, mai avem şi cazul lui Lori Hwang aici, la noi. Ţi-o aminteşti, doctore?
Da, Maura şi-o amintea, pentru că ea fusese cea care-i făcuse autopsia crainicei de la Canalul Şase. Lori Hwang lucra în televiziune de doar un an când fusese împuşcată mortal în faţa clădirii studioului. Nu ştiuse că era urmărită. Asasinul o văzuse la televizor şi îi trimisese câteva scrisori de admiraţie. Apoi, într-o zi, o aşteptase în faţa uşilor studioului. Când Lori ieşise din clădire şi se îndreptase spre maşina ei, fanul o împuşcase în cap.
— Acesta este riscul unei vieţi în atenţia publicului, spuse Rizzoli. Nu ştii niciodată cine te urmăreşte din spatele ecranelor de televizor. Nu ştii niciodată cine e în maşina care rulează lângă tine când te întorci acasă de la muncă noaptea. Nu e ceva la care să ne gândim - că cineva ne-ar putea urmări, că ar putea avea fantezii cu noi. Rizzoli făcu o pauză şi apoi spuse încet: Am trecut prin asta. Ştiu ce înseamnă să fii obiectul obsesiei cuiva. Nici măcar nu sunt atât de arătoasă, dar mi s-a întâmplat chiar şi mie.

Îşi ridică mâinile, dezvăluind cicatricele din palme. Amintirile permanente ale luptei ei cu un bărbat care aproape că îi luase viaţa de două ori. Un bărbat care încă trăia, chiar dacă prins într-un corp paralizat pentru tot restul vieţii.

— De aceea te-am întrebat dacă ai primit vreo scrisoare ciudată, continuă Rizzoli. Mă gândeam la ea, la Lori Hwang.

— Asasinul ei a fost arestat, interveni părintele Brophy.

— Da.

— Deci nu sugerezi că ar fi vorba despre acelaşi bărbat.

— Nu, eu doar arăt asemănările între aceste două cazuri. O singură plagă împuşcată la cap. Femei cu meserii publice. Fără să vrei, te duce cu gândul la asta.

Rizzoli se chinui să se ridice în picioare. Îi luă ceva efort să se desprindă din fotoliu. Frost se grăbi s-o ajute, dar ea îl ignoră. Chiar dacă sarcina era înaintată, Rizzoli nu era genul de persoană care să ceară ajutorul. Îşi săltă poşeta peste umăr şi se uită cercetător la Maura.

— Vrei să petreci noaptea asta în altă parte?

— Aceasta este casa mea. De ce aş merge altundeva?

— Întrebam şi eu. Presupun că nu e nevoie să-ţi mai spun să încui bine toate uşile.

— Întotdeauna fac asta.

Rizzoli se uită la Eckert.

— Poliţia din Brookline poate supraveghea casa?

Detectivul încuviinţă din cap.

— Mă voi asigura că o maşină de poliţie va patrula pe aici la intervale dese.

— Rămân datoare, spuse Maura. Vă mulţumesc.

Maura îi însoţi pe cei trei detectivi până la uşa de la intrare şi îi urmări cu privirea până la maşini. Era deja trecut de miezul nopţii. Afară, strada îşi recăpătase aerul liniştit pe care-l cunoştea prea bine. Maşinile poliţiei din Brookline plecaseră; Taurusul fusese deja remorcat la laboratorul criminalistic. „Dimineaţă, gândi ea, mă voi trezi şi-mi voi spune că mi-am imaginat totul“.

Se întoarse şi dădu nas în nas cu părintele Brophy, care încă mai era în hol. Nu se simţise niciodată atât de stânjenită în prezenţa lui ca acum, când erau amândoi singuri la ea acasă. Cu siguranţă că amândurora le treceau acum prin minte mii de posibilităţi. „Sau doar prin mintea mea? Noaptea târziu, singur, în patul tău, oare te gândeşti vreodată la mine, Daniel? Aşa cum mă gândesc eu la tine?“

— Te simţi în siguranţă de una singură? o întrebă el.

— Voi fi bine.

„Şi care ar fi alternativa? Să petreci noaptea cu mine? Asta îmi oferi?"

El se întoarse spre uşă.

— Cine te-a chemat aici, Daniel? se interesă ea. Cum de-ai aflat?

Preotul o privi lung.

— M-a chemat detectivul Rizzoli. Ea mi-a zis că... şi făcu o pauză. Ştii, primesc mereu astfel de apeluri de la poliţie. O moarte în familie, cineva care are nevoie de un preot. Răspund întotdeauna. Dar de această dată... şi se opri iar. Închide uşile bine, Maura, îi spuse. Nu vreau să mai trec vreodată printr-o noapte ca asta.

Îl privi cum se îndepărtează de casă şi se urcă în maşină. Nu porni imediat motorul; doar stătu şi aşteptă să se încredinţeze că ea era în siguranţă înăuntru.

Maura închise uşa şi o încuie.

Prin fereastra din camera de zi, îl privi pe Daniel plecând cu maşina. Pentru un moment, se uită fix la trotuarul gol, simţindu-se brusc parcă abandonată. Dorindu-şi, doar pentru o clipă, să-l cheme înapoi. Şi ce s-ar fi întâmplat după aceea? Ce şi-ar fi dorit să se petreacă între ei doi? „Unele tentaţii, îşi spuse, este bine să fie ţinute departe“. Mai cercetă încă o dată strada întunecată, apoi se îndepărtă de fereastră, conştientă că lumina din camera de zi îi reflecta silueta afară. Trase draperiile şi merse din cameră în cameră, verificând încuietorile şi ferestrele. Într-o noapte caldă de iunie ca aceasta, în mod normal, ar fi ţinut fereastra de la dormitor deschisă. De data aceasta însă, lăsă ferestrele închise şi dădu drumul la aerul condiţionat.

Dis-de-dimineaţă se trezi tremurând din cauza aerului rece provenit de la instalaţia de ventilaţie. Visase că era la Paris. Că se plimba sub un cer senin pe lângă buchete de trandafiri şi crini înfloriţi şi, pentru un moment, nu-şi aminti unde se afla. Îşi dădu într-un târziu seama că nu mai era la Paris, ci în propriul pat. Şi se mai întâmplase şi ceva teribil.

Era doar cinci dimineaţa, şi totuşi se simţea complet odihnită. „Este ora unsprezece la Paris, se gândi ea. Soarele străluceşte pe cer şi, dacă aş fi acolo acum, deja aş fi băut şi a doua ceaşcă de cafea“. Era conştientă de faptul că schimbarea de fus orar o va afecta mai târziu în timpul zilei, că această energie din zori se va risipi pe la amiază, dar nu mai putea să mai doarmă.

Se ridică şi se îmbrăcă.

Strada din faţa casei sale arăta ca de obicei. Primele semne ale dimineţii luminau cerul. Observă luminile aprinzându-se în casa domnului Telushkin. Era un matinal, plecând de obicei la serviciu cu o oră înaintea ei, însă de data aceasta ea fusese prima care se trezise şi îşi văzuse cartierul cu ochi proaspeţi. Stropitorile automate porniră vizavi, împrăştiind cercuri de apă peste gazon. Băiatul care împărţea ziarele trecu pe bicicletă, cu şapca de baseball pusă invers pe cap, şi

auzi sunetul înfundat al ziarului *The Boston Globe* ce ateriză pe veranda din faţa casei. Totul părea la fel, se gândi ea, însă nu era aşa. Moartea le făcuse o vizită în cartier şi toţi cei care locuiau acolo aveau să-şi amintească despre asta. Aveau să privească pe fereastră, la curbă, unde fusese parcat Taurusul, să se înfioare la gândul că fusese atât de aproape să i se întâmple unuia dintre ei.

După colţ apărură nişte faruri şi un vehicul îşi făcu intrarea pe stradă, încetinind când se apropie de casa ei. Era maşina de patrulă a Poliţiei din Brookline.

„Nu, nimic nu mai e la fel“, se gândi ea privind maşina cum trece mai departe.

Nimic nu rămâne vreodată la fel.

Ajunse la muncă înaintea secretarei sale. La ora şase, Maura era deja la biroul ei, studiind mormanul de transcrieri şi rezultate de laborator ce se acumulase în tăviţa de intrări în timpul săptămânii petrecute la conferinţa de la Paris. Citise deja aproape o treime când auzi paşi şi, ridicând capul, o zări pe Louise stând în cadrul uşii.

— Sunteţi aici, murmură Louise.

Maura o întâmpină cu un zâmbet.

— *Bonjour!* M-am gândit să încep de devreme cu toată hârţogăria asta.

Louise o privi fix pentru o clipă, apoi intră în cameră şi se aşeză pe scaunul din faţa biroului Maurei, de parcă brusc n-o mai ţineau picioarele. Cu toate că avea cincizeci de ani, Louise păruse întotdeauna mai energică decât Maura, care era cu zece ani mai tânără. Însă în dimineaţa aceasta Louise arăta slăbită, cu faţa trasă şi palidă sub luminile fluorescente.

— Sunteţi bine, doamnă doctor Isles? o întrebă Louise încet.

— Sunt bine. Resimt doar schimbarea de fus orar.

— Mă refer... după tot ce s-a întâmplat azi-noapte. Detectivul Frost părea atât de sigur că eraţi dumneavoastră în acea maşină...

Maura încuviinţă din cap şi zâmbetul îi pieri de pe chip.

— M-am simţit ca în zona crepusculară, Louise. Să vin acasă şi să găsesc toate maşinile acelea de poliţie în faţa casei mele.

— A fost îngrozitor. Cu toţii am crezut... Louise înghiţi în sec şi se uită în poală. Am fost atât de uşurată când doctorul Bristol m-a sunat azi-noapte să-mi spună că a fost o greşeală!

A urmat un moment de linişte, încărcat parcă de reproşuri. Maura îşi dădu brusc seama că ea ar fi trebuit să fie cea care să-şi sune propria secretară. Ar fi trebuit să realizeze că Louise era zdruncinată şi şi-ar fi dorit să-i audă vocea. „Am trăit atât de mult singură, fără să mă ataşez de cineva, se gândi ea, încât nu-mi trece prin minte câteodată că pe această lume există oameni cărora le-ar păsa de ceea ce mi se întâmplă”.

Louise se ridică să plece.
— Mă bucur să vă văd teafără înapoi, doamnă doctor Isles. Voiam doar să vă spun asta.
— Louise?
— Da?
— Ţi-am adus ceva de la Paris. Ştiu că sună ca o scuză ieftină, dar este în valiză. Pe care compania aeriană a pierdut-o.
— Oh, râse Louise. Ei bine, dacă este ciocolată, şoldurile mele n-au nevoie de ea, cu siguranţă.
— Nimic cu calorii, îţi promit. Se uită la ceasul de pe birou. Doctorul Bristol este la muncă?
— Doar ce a venit şi el. L-am văzut în parcare.
— Ştii cumva când va face autopsia?
— Care anume? Are două programate pentru astăzi.
— Victima împuşcată de azi-noapte... Femeia...
Louise se uită lung la ea.
— Cred că aceea este a doua în programul său.
— Au aflat mai multe despre ea?
— Nu ştiu. Va trebui să-l întrebaţi pe domnul doctor Bristol.

CAPITOLUL 3

Chiar dacă nu avea nici o autopsie programată pentru acea zi, la ora două, Maura se îndreptă spre subsol şi se schimbă într-un halat steril. Era singură în vestiarul femeilor, aşa că se schimbă pe îndelete de hainele de stradă, împăturindu-şi cu atenţie bluza şi pantalonii lejeri şi punându-le într-o grămadă ordonată în dulăpior. Materialul halatului îi păru aspru pe pielea goală, precum cearşafurile proaspăt apretate, şi, legându-şi strâns cordonul pantalonilor şi prinzându-şi părul sub bonetă, se linişti cu această rutină familiară. Bumbacul scrobit ce o învăluia o făcea să se simtă protejată, mai ales datorită rolului pe care i-l atribuia uniforma. Se privi în oglindă, o reflexie rece ca a unei străine, cu toate emoţiile ascunse vederii. Părăsi vestiarul,

străbătu holul şi intră în sala de autopsie.

Rizzoli şi Frost erau deja lângă masă, ambii în halat şi cu mănuşi chirurgicale, blocând vederea Maurei spre victimă. Doctorul Bristol o văzu primul. Stătea cu faţa la ea, talia lui bogată umplând halatul steril extralarg, şi îi întâlni privirea când intră în sală. Ridică din sprâncene deasupra măştii chirurgicale, formulându-şi întrebarea pe tăcute.

— M-am gândit să trec să asist, spuse Maura.

Şi Rizzoli se întoarse către ea, la fel de încruntată.

— Eşti sigură că vrei să fii aici?

— Tu n-ai fi curioasă?

— Ba da, dar sunt sigură că n-aş vrea să văd aşa ceva. Ţinând cont de...

— Voi asista doar. Dacă eşti şi tu de acord, Abe.

Bristol ridică din umeri.

— La naiba, cred că şi eu aş fi curios, răspunse el. Bine ai venit la petrecere!

Trecu pe partea lui Abe şi, la prima vedere a corpului neînsufleţit, i se uscă gâtul. Văzuse destule orori în acest laborator, se uitase la carne în orice stadiu de putrefacţie, la corpuri atât de vătămate de foc sau de traume, încât rămăşiţele puteau fi cu greu clasificate drept umane. Femeia de pe masă era, pe baza experienţei ei medicale, intactă. Sângele fusese spălat şi rana de intrare a glonţului, în partea stângă a capului, era acoperită de părul ei negru. Faţa era neatinsă, pielea bustului era doar lăsată pe ici, pe colo. Observă urmele proaspete de puncţie pe pântec şi gât, de unde Yoshima, asistentul, extrăsese sânge pentru analize; în rest, bustul era neatins. Bisturiul lui Abe mai urma să facă o singură incizie. Dacă pieptul ar fi fost deja larg deschis, cavitatea abdominală expusă, imaginea corpului nu ar fi impresionat-o atât de mult. Corpurile deschise sunt anonime. Inimile şi plămânii şi splinele sunt simple organe, lipsindu-le individualitatea într-atât încât pot fi transplantate, ca piese de schimb auto, dintr-un corp într-altul. Însă această femeie era încă întreagă, cu trăsăturile perfect clare. Aseară, Maura îi văzuse corpul complet îmbrăcat şi în umbră, luminat doar de lanterna Maglite a lui Rizzoli. Acum, trăsăturile erau clar evidenţiate de luminile mesei de autopsie, hainele fuseseră scoase, lăsând la vedere bustul complet gol, iar imaginea din faţa ochilor ei era mai mult decât familiară.

„Dumnezeule, acela este chipul meu, propriul meu corp, pe masa de autopsie”.

Doar ea ştia cât de mare era asemănarea. Nimeni din acea sală nu văzuse forma sânilor goi ai Maurei, curbura şoldurilor ei. Ştiau doar ceea ce ea le permisese să vadă, chipul ei, părul. Ei nu-şi puteau da seama că asemănările dintre ea şi acest corp erau atât de intime, încât mergeau până la smocurile de păr şaten-roşcat din zona

inghinală.

Maura se uită la mâinile femeii, la degetele ei lungi şi subţiri, exact ca ale ei. Mâini de pianistă. Se luaseră deja amprentele. Craniul şi dantura fuseseră deja radiografiate; imaginea danturii fiind acum expusă pe negatoscop, două rânduri albe de dinţi strălucind ca zâmbetul pisicii de Cheshire din *Alice în Ţara Minunilor*. „Oare aşa ar arăta şi radiografia danturii mele? Suntem oare identice până la smalţul dinţilor?"

— Aţi mai aflat ceva despre ea? întrebă cu o voce calmă ce o uimi şi pe ea.

— Încă îi verificăm numele, Anna Jessop, răspunse Rizzoli. Tot ce avem deocamdată este permisul de conducere din Massachusetts, emis cu patru luni în urmă. Datele de pe permis ne arată că are patruzeci de ani, în jur de un metru şaptezeci, părul negru, ochii verzi, cincizeci şi patru de kilograme. Rizzoli aruncă o privire spre masă. Aş spune că descrierea i se potriveşte.

„Sunt de acord, gândi Maura. Am patruzeci de ani şi un metru şaptezeci. Doar greutatea este diferită; eu am cincizeci şi şapte de kilograme. Dar ce femeie nu minte despre greutatea ei pe permisul de conducere?"

Îl privi pe Abe, fără nici un cuvânt, efectuând examinarea preliminară a corpului. Din când în când, el schiţa câte o notă pe diagrama imprimată a corpului unei femei. Rană de glonţ la tâmpla stângă. O uşoară rigidizare a pielii pe bustul inferior şi coapse. Cicatrice de apendicită. Apoi lăsă jos clipboardul şi trecu în capătul mesei pentru a preleva probele vaginale. În timp ce Abe şi Yoshima roteau coapsele pentru a expune perineul, Maura rămase concentrată asupra abdomenului victimei. Privi fix cicatricea de la apendicită, o linie subţire, albă, de-a lungul pielii de culoarea fildeşului.

„Şi eu am una la fel".

Odată colectate probele vaginale, Abe merse la tava cu instrumentar medical şi luă bisturiul.

Nu suportă să privească prima incizie. Maura îşi ridică chiar mâna la piept, ca şi cum ar fi putut simţi lama tăind în propria carne. „Am făcut o greşeală, gândi ea în timp ce Abe executa incizia în Y. Nu cred că pot privi aşa ceva". Însă rămase ţintuită în loc, absorbită de o fascinaţie morbidă, în timp ce Abe dădea la o parte pielea de pe cutia toracică, desprinzând-o cu îndemânare, ca atunci când jupuieşti blana de pe vânat. Doctorul continuă să lucreze, fără să-şi dea seama de oroarea ei, atent doar la deschiderea cutiei toracice. Un medic legist eficient poate finaliza o autopsie obişnuită în mai puţin de o oră şi, în acest stadiu, Abe nu pierdea nici un moment pentru o disecţie elegantă inutilă. Maura îl considerase întotdeauna un bărbat plăcut, cu apetitul său bogat pentru mâncare, băutură şi operă, însă în acest

moment, când îl vedea cu abdomenul plin şi gâtul gros ca al unui taur, i se părea că arată ca un măcelar gras care ciopârţeşte carnea.

Pielea de pe tors era acum desprinsă şi dată într-o parte, sânii ascunşi sub bucăţile de piele întoarsă, coastele şi muşchii expuşi privirii. Yoshima se aplecă înainte cu costotomul[1] şi începu să taie coastele. Fiecare pocnet o făcea pe Maura să tresară. „Cât de uşor se rupe un os uman, gândi ea. Credem că inimile noastre sunt protejate de cuşca toracică, în schimb sunt de ajuns o strângere de mâner, forfecarea a două lame ascuţite, şi, una câte una, coastele cedează în faţa oţelului călit. Suntem făcuţi dintr-un material atât de fragil!“

Yoshima tăie şi ultima coastă, iar Abe termină de desprins ultimele fâşii de cartilaj şi muşchi. Îndepărtară împreună peretele toracic frontal, de parcă ar fi ridicat capacul unei cutii.

În interiorul toracelui, inima şi plămânii străluceau. Organe tinere, fu primul gând al Maurei. Dar nu, îşi dădu ea seama; la patruzeci de ani nu era chiar atât de tânără, nu-i aşa? Nu-i era uşor să recunoască acest lucru, dar la patruzeci de ani se găsea deja la jumătatea vieţii. Astfel încât nici ea, nici această femeie de pe masă nu mai puteau fi considerate tinere.

Organele pe care le văzu în pieptul deschis arătau normal, fără nici un semn patologic vizibil. Din câteva tăieturi rapide, Abe desprinse plămânii şi inima şi le puse într-o tavă metalică. Sub lumina puternică, efectuă o serie de incizii pentru a putea observa parenchimul pulmonar.

— Nu e fumătoare, le spuse ea celor doi detectivi. Nici un edem. Ţesutul are un aspect sănătos.

Cu excepţia faptului că era moartă.

Legistul puse plămânii la loc în tavă, unde formară o moviliţă de culoare roz. Luă acum inima, ce încăpea cu uşurinţă în mâna lui masivă. Maura deveni brusc conştientă de propria inimă ce-i bătea cu putere în piept. La fel ca inima acestei femei, ar fi încăput cu uşurinţă în palma lui Abe. Simţi un acces de greaţă la acest gând, Abe continuând să inspecteze vasele coronariene. Chiar dacă din punct de vedere mecanic e doar o pompă, inima este situată exact în centrul corpului unei persoane; vederea ei într-o poziţie atât de expusă privirii o făcu să-şi simtă propriul piept gol. Respiră adânc, însă mirosul de sânge îi intensifică starea de greaţă. Se întoarse cu spatele la cadavru şi întâlni privirea detectivei Rizzoli. Rizzoli, care vedea prea multe. Se cunoşteau deja de aproape doi ani, lucraseră împreună la destul de multe cazuri, ajungând să simtă una pentru cealaltă cel mai înalt respect din punct de vedere profesional. Însă această apreciere se asocia cu un anumit grad de vigilenţă. Maura ştia exact cât de ascuţite erau instinctele lui Rizzoli, şi acum, când se priveau peste masa de autopsie, îşi dădu seama că cealaltă femeie remarcase cât de puţin mai

avea până să fugă din sală. La întrebarea nerostită din ochii lui Rizzoli, Maura doar îşi încordă maxilarul. Regina Morţilor îşi reafirma invincibilitatea.

Se concentră din nou asupra corpului de pe masă.

Abe, ignorând tensiunea ce apăsa sala de autopsie, deschisese camerele inimii.

— Valvele arată normal, comentă el. Coronarele sunt moi. Vasele curate. Doamne, aş vrea ca şi inima mea să arate aşa de bine!

Maura aruncă o privire la abdomenul lui imens şi se îndoi de acest lucru, cunoscându-i pasiunea pentru pateuri şi sosuri grase. Filosofia lui Abe era: „Bucură-te de viaţă atât cât poţi. Fă-ţi poftele acum, pentru că, mai devreme sau mai târziu, cu toţii vom sfârşi ca prietenii noştri de pe masa de autopsie. La ce bun să ai coronare curate dacă ai trăit o viaţă lipsită de micile plăceri?"

Puse inima la loc în tavă şi începu să examineze conţinutul abdomenului, bisturiul său tăind adânc, prin peritoneu. Scoase stomacul şi ficatul, splina şi pancreasul. Mirosul morţii, al organelor răcite, îi era bine cunoscut Maurei, însă, de această dată, o tulbură serios. De parcă vedea pentru prima oară o autopsie. Nu mai era în pielea legistului blazat şi, privindu-l pe Abe cum taie cu cuţitul şi foarfeca, brutalitatea procedurii o înfioră. „Doamne, Dumnezeule, şi eu fac acelaşi lucru în fiecare zi, dar când bisturiul meu taie, e doar carnea nefamiliară a străinilor. Această femeie nu-mi pare străină".

Pică într-o stare de amorţeală, privindu-l pe Abe lucrând parcă undeva la distanţă. Obosită după noaptea albă şi schimbarea de fus orar, simţi că se detaşează de scena ce se desfăşura pe masa de autopsie, retrăgându-se cumva într-o zonă de confort de unde putea privi totul fără emoţii profunde. Era doar un cadavru pe masă. Nici o legătură, nici una pe care s-o cunoască. Abe eliberă repede intestinele mici şi lăsă să cadă ansele în tavă. Tăie abdomenul cu foarfeca şi cuţitul de bucătărie, lăsând în urmă doar o cavitate goală. Duse tava, acum plină cu măruntaie, pe blatul de oţel inoxidabil din capătul mesei, unde ridică organele unul câte unul pentru o examinare mai atentă.

Despică stomacul pe masa de disecţie şi scurse conţinutul într-o tavă mai mică. Mirosul mâncării nedigerate îi făcu pe Rizzoli şi Frost să-şi întoarcă feţele, cu o grimasă de dezgust.

— Par să fie rămăşiţele unei cine, remarcă Abe. Aş spune că avem aici o salată de fructe de mare. Văd salată verde şi roşii. Poate chiar şi creveţi...

— Cu cât timp înainte de a muri crezi că a mâncat? întrebă Rizzoli.

Vocea ei suna înfundat, din spatele mâinii pe care o ţinea în dreptul feţei pentru a bloca mirosul.

— O oră, poate mai mult. Bănuiesc că a mâncat în oraş, pentru că

salata de fructe de mare nu este un fel pe care să-l pregăteşti acasă. Abe îi aruncă o privire lui Rizzoli. Aţi găsit vreo notă de restaurant în poşeta ei?

— Nu. Dar e posibil să fi plătit cu numerar. Încă mai aşteptăm informaţii despre cardul ei de credit.

— Isuse, spuse Frost, încă ferindu-şi privirea, mirosul ăsta îţi taie orice poftă de creveţi pe care ai fi avut-o vreodată.

— Hei, nu poţi lăsa asta să te influenţeze, replică Abe, tăind acum din pancreas. Dacă stai să te gândeşti, suntem cu toţii făcuţi din acelaşi aluat. Grăsime, glucide şi proteine. Mănânci o friptură în sânge, mănânci muşchi. Crezi că aş renunţa la friptură doar pentru că e ţesutul pe care-l disec în fiecare zi? Toţi muşchii au aceleaşi ingrediente biochimice, doar că unele miros mai bine decât altele.

Se întinse după rinichi. Făcu tăieturi precise în fiecare şi puse mici fâşii de probe într-un borcan cu formol.

— Până acum totul arată normal, spuse el şi se uită la Maura. Eşti şi tu de acord?

Încuviinţă mecanic, dar nu spuse nimic, atenţia fiindu-i atrasă de noile seturi de radiografii pe care Yoshima le atârna acum pe negatoscop. Erau radiografii ale craniului. În lateral, linia ţesutului moale putea fi văzută ca un contur vag, semitransparent, al unei feţe din profil.

Maura se apropie de negatoscop şi privi fix zona densă de forma unei stele, strălucind puternic în contrast cu umbra fină a osului. Glonţul rămăsese înfipt la baza craniului. Rana de intrare, relativ mică, nu dăduse nici o indicaţie cu privire la stricăciunile pe care acest proiectil devastator le putea face creierului uman.

— Dumnezeule, murmură ea, este un glonţ Black Talon.

Abe ridică privirea din tava cu organe.

— N-am mai văzut unul de multişor. Trebuie să fim cu băgare de seamă. Marginile metalice ale gloanţelor ăstora sunt foarte ascuţite şi pot pătrunde cu uşurinţă prin mănuşă.

Se întoarse spre Yoshima, care lucra la biroul de medicină legală de mai mult timp decât oricare dintre medicii actuali şi ţinea cumva loc de bibliotecă instituţională.

— Când am avut ultima oară o victimă a unui glonţ Black Talon?

— Cred că acum vreo doi ani, răspunse Yoshima.

— Aşa de recent?

— Îmi amintesc că doctorul Tierney s-a ocupat de caz.

— Poţi s-o rogi pe Stella să caute? Vezi dacă dosarul a fost rezolvat. Glonţul este destul de neobişnuit pentru a te face să te gândeşti că ar fi vreo legătură între cazuri.

Yoshima îşi scoase mănuşile şi merse până la interfon pentru a o suna pe secretara lui Abe.

— Bună, Stella. Domnul doctor Bristol te roagă să cauţi informaţii despre ultimul caz care a implicat un glonţ Black Talon. Cred că s-a ocupat domnul doctor Tierney...

— Am auzit despre ele, spuse Frost, care se apropiase şi el de negatoscop pentru a arunca o privire radiografiei. E prima oară când am o victimă cu aşa ceva.

— Este un glonţ expandabil, fabricat de Winchester, explică Abe. E proiectat să se lărgească şi să sfâşie prin ţesutul moale. Atunci când pătrunde în carne, învelişul de cupru se desface ca o floare, formând o stea cu şase colţuri. Fiecare vârf este ascuţit ca o gheară. Legistul se postă în dreptul capului victimei. Au fost scoase de pe piaţă în 1993, după ce un nebun din San Francisco le-a folosit pentru a omorî nouă oameni trăgând în mulţime. Winchester a avut parte atunci de o publicitate aşa de proastă, încât a decis să oprească producţia. Însă mai sunt câteva în circulaţie şi, din când în când, mai apare câte unul în vreo victimă, dar asta se întâmplă destul de rar.

Privirea Maurei rămăsese pe radiografii, aţintită asupra stelei albe letale. Se gândi la ceea ce Abe tocmai spusese: „Fiecare vârf este ascuţit ca o gheară". Şi îşi aminti de urmele zgâriate de pe maşina victimei. „Ca urma de gheară a unei păsări de pradă".

Când se întoarse la masă, Abe abia terminase incizia scalpului. În acea clipă, înainte ca el să desprindă pielea scalpului şi s-o dea la o parte, Maura îşi dădu seama că rămăsese cu privirea fixată asupra chipului femeii moarte. Moartea îi pătase buzele cu o culoare albastru-închis. Ochii erau deschişi, corneele uscate şi albite de expunerea la aer. Albeţea strălucitoare a ochiului în timpul vieţii este dată de reflexia luminii pe corneea umedă; când pleoapele nu mai clipesc, când corneea nu mai este irigată de fluide, ochii se usucă şi devin maţi. Nu plecarea sufletului şterge aparenţa de viaţă din ochii cuiva, ci este pur şi simplu vorba de un reflex de clipire. Maura privi dungile albicioase care traversau corneea şi, pentru o clipă, îşi imagină cum ar fi arătat aceşti ochi când femeia era în viaţă. Se simţi ca şi cum s-ar fi uitat în oglindă şi avu brusc sentimentul înfiorător că, de fapt, *ea* era cea care se afla pe masa de autopsie. Că ea îşi privea propriul corp în timp ce i se efectua autopsia. Oare nu mai rămân fantomele o vreme prin aceleaşi locuri pe care le frecventaseră când erau în viaţă? „Acesta este locul pe care-l voi bântui. Laboratorul de autopsie. Aici sunt blestemată să petrec eternitatea".

Abe desprinse pielea scalpului, decojind faţa de parcă iar fi scos o mască de cauciuc.

Maura se cutremură. Întorcând capul, o văzu iar pe Rizzoli privind-o. „Oare se uită la mine? Sau la fantoma mea?"

Huruitul fierăstrăului Stryker păru să-i perforeze parcă propriul craniu. Abe tăie prin calota craniană expusă, ferind zona unde intrase

glonţul. Cu grijă, desfăcu şi îndepărtă calota craniană. Glonţul se rostogoli din deschizătură şi căzu cu zgomot în tava pe care Yoshima o ţinea sub capul victimei. Licări acolo, cu vârfurile metalice răsfirate ca petalele unui boboc letal.

Creierul era pătat de sânge negru, închegat.

— Hemoragie extinsă, ambele emisfere. Exact la ce te-ai fi aşteptat conform radiografiilor, comentă Abe. Glonţul a intrat pe aici, în osul temporal stâng. Şi n-a mai ieşit. Poţi vedea asta clar în radiografii, arătă el spre negatoscop, unde glonţul strălucea ca o explozie stelară, oprit în apropierea curbei interioare a osului occipital stâng.

— Ciudat că a ajuns înapoi în aceeaşi parte a craniului pe unde a intrat, observă Frost.

— Probabil că a ricoşat. Glonţul s-a lovit de osul cranian şi a sărit înainte şi înapoi, tăind prin creier. Şi-a consumat toată energia pe ţesutul moale, ca lamele rotitoare ale unui malaxor.

— Domnule doctor Bristol?

Era Stella, secretara sa, la interfon.

— Da?

— Am găsit cazul legat de un glonţ Black Talon. Victima se numea Vassily Titov. Domnul doctor Tierney a făcut autopsia.

— Cine a fost detectivul care s-a ocupat de caz?

— Hmm... a, iată! Detectivii Vann şi Dunleavy.

— O să vorbesc eu cu ei, spuse Rizzoli. Să vedem ce-şi mai amintesc despre cazul ăsta.

— Mulţumesc, Stella! strigă Bristol. Se uită apoi la Yoshima, care stătea cu aparatul foto pregătit. Aşa, dă-i drumul!

Yoshima începu să facă fotografii ale creierului, pentru a avea o înregistrare a imaginii lui înainte că Abe să-l îndepărteze din cutia craniană. „Iată unde se află amintirile noastre de-o viaţă, gândi Maura, privind cutele lucitoare de materie cenuşie. Primele noţiuni din copilărie. Patru ori patru fac şaisprezece. Primul sărut, primul iubit, prima dezamăgire în dragoste. Toate sunt depozitate, ca pachete de ARN mesager, în acest ansamblu complex de neuroni. Memoria e un simplu proces biochimic, şi totuşi ne defineşte pe fiecare ca indivizi".

Din câteva mişcări de bisturiu, Abe eliberă creierul şi-l purtă cu ambele mâini, ca pe o comoară preţioasă, pe blatul din capătul mesei. Nu avea să-l disece pe loc, ci intenţiona să-l lase într-un vas cu fixativ, pentru a fi secţionat mai târziu. În plus, nu avea nevoie de o examinare la microscop pentru a vedea dovada traumei; era acolo, în decolorarea sângeroasă a suprafeţei.

— Aşadar, avem rana de intrare aici, în tâmpla stângă, spuse Rizzoli.

— Da, şi gaura de la nivelul pielii se aliniază perfect cu aceea din

craniu, completă Abe.

— Asta înseamnă că a tras direct în partea laterală a capului.

Abe încuviinţă din cap.

— Asasinul a ţintit probabil direct prin fereastra şoferului. Şi fereastra era deschisă, astfel încât n-a întâlnit în cale geamul, care să-i deturneze traiectoria.

— Deci, ea stă în maşină pur şi simplu, spuse Rizzoli. O noapte caldă, fereastra deschisă. E ora opt şi începe să se întunece. Şi el se îndreaptă spre maşina ei, doar ţinteşte şi trage cu arma. Rizzoli clătină din cap. De ce?

— Nu i-a luat poşeta, remarcă Abe.

— Deci nu este un jaf, interveni Frost.

— Ceea ce înseamnă că ne mai rămâne doar o crimă pasională. Sau o execuţie. Rizzoli o privi pe Maura. Şi am ajuns iar aici - la posibilitatea unei crime comandate.

„Oare a omorât femeia potrivită?"

Abe introduse creierul într-o găletuşă cu formol.

— Nici o surpriză până acum, spuse el, începând examinarea gâtului.

— Vei face şi analize toxicologice? întrebă Rizzoli.

Abe ridică din umeri.

— Putem transmite o solicitare, dar nu cred că este necesar. Cauza decesului e clară din radiografii. Îi indică din cap negatoscopul, unde glonţul se vedea distinct în umbra craniului. Ai vreun motiv anume pentru a cere analiza toxicologică? CST_2 a găsit ceva droguri sau accesorii în maşină?

— Nimic. Maşina era destul de curată. Sigur... cu excepţia sângelui.

— Şi tot sângele este numai al victimei?

— Doar sânge grupa B pozitiv, oricum.

Abe îi aruncă o privire lui Yoshima.

— Ai stabilit grupa de sânge a victimei?

Yoshima încuviinţă din cap.

— Se potriveşte. Are grupa B pozitiv.

Nimeni nu se uită la Maura. Nici unul nu-i văzu maxilarul încordându-se şi n-o auzi trăgând adânc aer în piept. Se întoarse brusc ca ei să nu-i vadă chipul şi îşi scoase masca chirurgicală, trăgând-o cu o smucitură iute.

Pe când trecea prin dreptul coşului de gunoi, Abe o strigă:

— Te-ai plictisit deja de noi, Maura?

— Schimbarea de fus orar începe să mă afecteze, îi răspunse ea, dându-şi jos halatul. Cred c-o să plec acasă mai devreme. Pe mâine, Abe.

Ieşi din laborator fără să mai arunce nici o privire înapoi.

Nici nu şi-a dat seama cum condusese până acasă. De-abia când ajunsese la marginea Brookline-ului începuse să se destindă. Doar atunci reuşise să se detaşeze de gândurile obsesive ce continuau să-i joace în minte. „Nu te mai gândi la autopsie. Alung-o din minte! Gândeşte-te la cină, la orice, în afară de ceea ce ai văzut astăzi“.

Se opri la magazinul alimentar. Frigiderul ei era gol şi, dacă nu voia să mănânce la cină ton şi mazăre îngheţată, trebuia să facă nişte cumpărături. Era o uşurare să se gândească la altceva. Aruncă produsele în cărucior cu o grabă nefirească. E mult mai sigur să te gândeşti la mâncare, la ceea ce vei găti în restul săptămânii. „Nu te mai gândi la stropii de sânge şi la organele din tava de oţel. Am nevoie de grepfrut şi de mere. Şi parcă vinetele acelea arată bine..”. Apucă o legătură de busuioc proaspăt şi îi inhală aroma cu lăcomie, recunoscătoare că mirosul lui înţepător îndepărta, măcar pentru un moment, toate celelalte mirosuri din sala de autopsie. O săptămână de mâncăruri franţuzeşti insipide o făcuse să simtă lipsa condimentelor. „În seara aceasta, gândi ea, voi găti un curry thailandez atât de iute încât îmi va arde gura“.

Acasă se schimbă în pantaloni scurţi şi un tricou şi se apucă de pregătit cina. Sorbi din paharul de Bordeaux alb rece în timp ce felia carnea de pui, ceapa şi usturoiul. Aburul aromat al orezului jasmine, alb, cu bobul lung, umplu bucătăria. Nu avea timp să se gândească la sângele grupa B pozitiv şi la femeia cu părul negru; uleiul sfârâia în tigaie. Era timpul să călească puiul, să adauge pasta de curry, să toarne laptele de nucă de cocos. Acoperi cratiţa şi o lăsă să fiarbă la foc mic. Înălţă capul să se uite pe fereastra din bucătărie şi îşi văzu brusc reflexia în geam.

„Arăt ca ea. Exact ca ea“.

Simţi un fior prin tot corpul, gândindu-se că imaginea pe care o vedea în geam nu era o fantomă care îi întorcea privirea. Capacul cratiţei zdrăngăni de la aburul acumulat. Fantome care încearcă să iasă, disperate să-i atragă atenţia.

Opri aragazul, merse la telefon şi formă un număr de pager pe care-l ştia pe dinafară.

Un moment mai târziu, era apelată de Jane Rizzoli. Maura putu auzi soneria unui alt telefon în fundal. Deci Rizzoli nu ajunsese încă acasă, şi probabil că era aşezată la biroul ei din Schroeder Plaza.

— Scuză-mă că te deranjez, spuse Maura, dar voiam să te rog ceva.

— Eşti bine?

— Da. Voiam doar să ştiu un lucru despre ea.

— Despre Anna Jessop?

— Da. Ai spus că avea un permis de conducere emis în Massachusetts.

— E corect.
— Care era data ei de naştere trecută pe permis?
— Poftim?
— Astăzi, în sala de autopsie, ai spus că avea patruzeci de ani. Când era născută?
— De ce?
— Te rog. Am doar nevoie să ştiu asta.
— Bine. Aşteaptă puţin.
Maura auzi fâşâitul paginilor, apoi Rizzoli reveni la telefon.
— Conform permisului de conducere, ziua ei de naştere era pe douăzeci şi cinci noiembrie.
Pentru o clipă, Maura nu spuse nimic.
— Mai eşti pe fir? întrebă Rizzoli.
— Da.
— Care este problema, doctore? Ce se întâmplă?
Maura înghiţi în sec:
— Jane, am nevoie să faci ceva pentru mine. Ţi se va părea o nebunie...
— Pune-mă la încercare.
— Vreau ca laboratorul criminalistic să facă o analiză ADN în comparaţie cu sângele meu.
La capătul celălalt al firului, soneria celuilalt telefon se opri într-un final.
— Mai spune-mi încă o dată, te rog, îi ceru Rizzoli. Cred că nu te-am auzit bine.
— Vreau să ştiu dacă ADN-ul meu este compatibil cu cel al Annei Jessop.
— Uite, sunt de acord că există o mare asemănare...
— E mai mult decât atât.
— La ce te referi?
— Amândouă avem sângele grupa B pozitiv.
— Câte persoane au grupa B pozitiv, răspunse Rizzoli, pe un ton chibzuit. Sunt câţi...? Zece la sută din populaţie?
— Şi ziua ei de naştere. Ai spus că e născută pe douăzeci şi cinci noiembrie. Jane, aceasta este şi ziua mea de naştere.
Remarca aceasta aduse o tăcere bruscă, apoi Rizzoli spuse încet:
— Bine, tocmai mi s-a făcut pielea de găină.
— Îţi dai seama acum de ce vreau testul ADN? Totul despre ea... de la felul cum arată la grupa de sânge, la data naşterii... Maura făcu o pauză. Sunt *eu*. Vreau să ştiu de unde vine. Vreau să ştiu cine este această femeie.
Urmă o pauză mai lungă. Apoi Rizzoli vorbi:
— Răspunsul la această întrebare pare să fie mai greu de găsit decât ne închipuiam noi.

— De ce?
— Am primit informaţiile ei financiare în această după-amiază. Potrivit lor, cardul ei de credit MasterCard a fost emis doar cu şase luni în urmă.
— Şi?
— Permisul de conducere e de patru luni. Numerele de înmatriculare ale maşinii au fost emise doar acum trei luni.
— Ce-aţi găsit referitor la adresă? Parcă locuia în Brighton, nu-i aşa? Trebuie să fi vorbit cu vecinii ei.
— Am reuşit într-un final să dăm de proprietară, aseară târziu. A spus că i-a închiriat apartamentul Annei Jessop acum trei luni. Ne-a lăsat să intrăm şi în apartament.
— Şi?
— E gol, doctore. Nici măcar o piesă de mobilier, nici o tigaie, nici o periuţă de dinţi. Cineva a plătit facturile de cablu TV şi telefon, dar nimeni nu era acolo.
— Şi vecinii?
— Nimeni n-a văzut-o vreodată. O numeau „fantoma”...
— Trebuie să existe vreo adresă anterioară. Vreun alt cont în bancă...
— Am cercetat. Nu putem găsi *nimic* despre această femeie dinaintea acestei perioade.
— Şi ce înseamnă asta?
— Înseamnă, răspunse Rizzoli, că până acum şase luni, Anna Jessop nu exista.

CAPITOLUL 4

Când Rizzoli intră în J.R Doyle's, îi găsi pe muşteriii obişnuiţi adunaţi în jurul barului. Marea majoritate dintre ei erau poliţişti care depănau povestirile despre războiul zilei, la o halbă de bere şi nişte alune. Situată peste stradă de secţia Jamaica Plain a Poliţiei din Boston, Doyle's era probabil cea mai sigură crâşmă din oraş. O singură mişcare greşită şi o duzină de poliţişti ar fi fost pe tine ca într-o grămadă a celor de la New England Patriots[3]. Îi cunoştea pe toţi şi ei o cunoşteau pe ea. Se dădură la o parte ca să-i facă loc femeii însărcinate; detectivul observă câteva zâmbete răutăcioase pe când trecea pe lângă ei cu mersul clătinat, burta deschizându-i drumul ca prora unui vas.

— Isuse, Rizzoli, îi strigă cineva, te-ai cam îngrăşat, nu-i aşa?

— Da, râse ea, dar spre deosebire de tine eu voi redeveni slabă prin august.

Se îndreptă spre detectivii Vann şi Dunleavy, care îi făceau cu mâna de la bar. Sam şi Frodo - aşa-i numea toată lumea pe cei doi. Hobbitul gras şi cel slab, parteneri de atât de mult timp încât s-ar fi zis că sunt un cuplu căsătorit, şi probabil că petreceau mai mult timp împreună decât cu soţiile lor. Rizzoli îi văzuse rareori separat şi se gândi că probabil nu mai aveau mult până să-şi asorteze şi hainele unul cu celălalt.

Detectivii îi zâmbiră şi o salutară cu halbe gemene de bere Guinness.

— Hei, Rizzoli... spuse Vann.

— ... ai întârziat, continuă Dunleavy.

— Am ajuns deja la a doua rundă...

— ... nu vrei şi tu una?

Sfinte Sisoe, îşi terminau până şi frazele unul altuia.

— E prea mult zgomot aici, răspunse ea. Haideţi în camera cealaltă.

Se îndreptară spre zona unde se servea masa, în separeul ei obişnuit, sub steagul irlandez. Dunleavy şi Vann se aşezară în faţa ei, comod, unul lângă altul. Jane se gândi la partenerul ei, Barry Frost, un tip de treabă, chiar grozav, dar cu care nu avea absolut nimic în comun. La sfârşitul zilei, ea îşi vedea de viaţa ei şi Frost de a lui. Se

plăceau îndeajuns, dar nu credea că ar fi suportat să stea în preajma lui mai mult decât orele de program. Şi, cu siguranţă, nu atât timp cât petreceau împreună aceşti doi detectivi.

— Am înţeles că ai o victimă de Black Talon, spuse Dunleavy.

— Noaptea trecută, în Brookline, confirmă ea. Primul Talon de la cazul vostru. Când a fost asta... acum doi ani?

— Cam aşa ceva.

— Soluţionat?

Dunleavy râse.

— Bătut în cuie.

— Cine a fost trăgătorul?

— Un tip pe nume Antonin Leonov. Emigrant ucrainean, infractor mărunt, care încerca să joace în liga mare. Mafia rusească l-ar fi lichidat mai devreme sau mai târziu dacă nu l-am fi arestat noi.

— Ce idiot! fornăi Vann. N-avea nici cea mai mică idee că-l ţineam sub supraveghere.

— Şi de ce făceaţi asta? întrebă ea.

— Am primit un pont cum că ar fi aşteptat o livrare din Tadjikistan, răspunse Dunleavy. Heroină. Cantitate mare. Eram deja pe urmele lui de aproape o săptămână şi nu ne-a observat niciodată. Aşa că l-am urmărit până acasă la partenerul lui, Vassily Titov. Titov îl enervase probabil cu ceva pe Leonov sau vreo chestie de genul ăsta. Îl vedem pe Leonov cum intră în casa lui Titov. Apoi auzim focuri de armă, şi Leonov iese.

— Şi noi îl aşteptam, completă Vann. Cum am spus mai devreme, un idiot.

Dunleavy îşi ridică halba de Guinness în semn de toast.

— Caz deschis şi caz închis. Făptaşul prins cu arma asupra lui. Noi am fost acolo şi am văzut totul. Nu înţeleg de ce s-a mai deranjat să pledeze nevinovat. Juriul a avut nevoie de mai puţin de o oră ca să dea un verdict.

— V-a spus vreodată de unde avea gloanţele alea Black Talon? întrebă ea.

— Glumeşti? spuse Vann. N-a vrut să ne spună nimic. De-abia vorbea un cuvânt în engleză, dar îşi cunoştea la fix drepturile.

— Am adus o echipă criminalistică să-i cerceteze casa şi firma, continuă Dunleavy. Am găsit vreo opt cutii de muniţie Black Talon în depozitul lui, poţi să crezi aşa ceva? Nu ştiu cum de avea atât de multe, dar era o provizie bunicică. Dunleavy ridică din umeri. Cam asta e povestea lui Leonov. Nu văd care e legătura dintre el şi afacerea ta.

— În ultimii cinci ani, am avut doar două cazuri de împuşcări cu Black Talon, răspunse ea. Al vostru şi al meu.

— Ei, trebuie să mai fie ceva gloanţe din astea pe piaţa neagră. La

naiba, verifică şi pe eBay. Tot ce ştiu este că l-am băgat după gratii pe Leonov, şi încă pentru totdeauna. Dunleavy trase o duşcă mare din halbă. Trăgătorul tău e altul.

Şi ea ajunsese la aceeaşi concluzie. O reglare de conturi între doi mărunţi mafioţi ruşi, veche de doi ani, nu părea relevantă în cazul uciderii Annei Jessop. Acel glonţ Black Talon era o pistă falsă.

— Îmi împrumuţi şi mie dosarul lui Leonov? întrebă ea. Vreau totuşi să arunc o privire.

— Îl vei avea pe birou mâine.

— Mulţumesc, băieţi.

Se strecură din separeu şi se opinti să se ridice.

— Pe când sorocul? întrebă Vann, arătând spre burta ei.

— Nu aşa devreme pe cât aş vrea eu.

— Ştii, băieţii au pus pariuri... Pe sexul copilului...

— Glumeşti!

— Cred că au ajuns la şaptezeci de dolari că e fată, patruzeci de dolari că e băiat.

Vann chicoti.

— Şi douăzeci de dolari, continuă el, că e *altceva*...

Rizzoli simţi copilul dându-i un ghiont când intră în casă. „Hei, linişteşte-te, juniorule, gândi ea. Nu-i de ajuns că am fost sacul tău de box o zi întreagă, acum vrei s-o ţii aşa şi toată noaptea?“ Nu ştia dacă era băiat sau fată, sau altceva; tot ce ştia era că acest copil nu era nerăbdător să vină pe lume.

„Încearcă doar să nu-ţi mai croieşti drum afară din burtă cu scheme de kung-fu, bine?“

Aruncă poşeta şi cheile pe blatul de bucătărie, îşi scoase pantofii din picioare lângă uşă şi azvârli sacoul peste un scaun din sufragerie. Cu două zile înainte, Gabriel, soţul ei, plecase în Montana, în cadrul unei echipe FBI ce investiga un depozit paramilitar secret de arme. Acum, apartamentul îşi reluase acel aspect de anarhie confortabilă pe care-l avusese înainte de căsătorie. Înainte ca Gabriel să se mute acolo şi să instaureze un dram de disciplină. Lasă-l pe un fost puşcaş marin să-ţi rearanjeze cratiţele şi tigăile în ordinea mărimii!

În dormitor, îşi văzu în treacăt reflexia în oglindă. De-abia se mai recunoştea, cu obrajii rotunzi şi spatele arcuit, burta umflată în pantalonii largi de femeie însărcinată. „Când am dispărut? gândi ea. Sunt încă aici, ascunsă undeva în acest corp distorsionat”. Se uită lung la imaginea din oglindă, amintindu-şi cât de plat îi fusese cândva abdomenul. Nu-i plăcea faţa umflată, nici felul în care obrajii ei deveniseră rozalii ca ai unui copil. Strălucirea maternităţii, aşa o numea Gabriel, încercând să-şi reasigure soţia că, de fapt, nu arăta ca

o balenă cu nasul lucitor. „Acea femeie din oglindă nu sunt eu, îşi zise ea. Nu e poliţista care poate dărâma uşi şi imobiliza infractori“.

Se lăsă pe spate în pat şi întinse ambele braţe în lături ca o pasăre care-şi ia zborul. Încă se mai simţea mirosul lui Gabriel pe aşternuturi. „Îmi va fi dor de tine în seara aceasta”, îşi spuse. Nu aşa ar trebui să fie o căsătorie. Două cariere, doi oameni obsedaţi de muncă. Gabriel pe drumuri, ea singură în acest apartament. Dar ştiuse acest lucru, de la bun început, şi ştiuse că nu va fi uşor, că vor fi prea multe nopţi ca aceasta, când meseria lui sau a ei îi va ţine departe unul de altul. Se gândi să-l sune din nou, dar vorbiseră deja de două ori în cursul dimineţii şi telefonul mobil o costa şi aşa destul de mult din salariu.

„O, la naiba!”

Se roti pe o parte, se dădu jos din pat şi era cât pe ce să apuce receptorul telefonului de pe noptieră când acesta sună. Surprinsă, se uită la numărul afişat. Nu-l cunoştea... nu era al lui Gabriel.

Ridică receptorul.

— Alo?

— Detectiv Rizzoli? întrebă o voce de bărbat.

— Da, la telefon.

— Îmi cer scuze pentru ora târzie. Abia m-am întors în oraş în seara aceasta şi...

— Cine sunteţi, vă rog?

— Detectivul Ballard, Poliţia din Newton. Am înţeles că sunteţi anchetatorul principal în cazul victimei împuşcate noaptea trecută la Brookline. Victima se numeşte Anna Jessop.

— Da, aşa este.

— Anul trecut am avut un caz aici. A implicat o femeie numită Anna Jessop. Nu ştiu dacă este vorba despre aceeaşi persoană, dar...

— Spuneaţi că sunteţi de la Poliţia din Newton?

— Da.

— Aţi putea s-o identificaţi pe domnişoara Jessop? Dacă aţi vedea-o?

— Cred că trebuie să fac asta, răspunse după o pauză. Am nevoie să fiu sigur că este ea.

— Şi dacă este într-adevăr?

— Atunci ştiu cine a ucis-o.

Chiar dinainte ca detectivul Ballard să-şi arate legitimaţia, Rizzoli ghici că acel bărbat era poliţist. Intrând în recepţia morgii, el se roti pe vârfuri, parcă în poziţie de drepţi. Ochii de un albastru cristalin te priveau direct, părul era şaten, tuns scurt, iar cămaşa călcată cu rigoare militărească. Avea acelaşi aer calm şi autoritar ca al

lui Gabriel, aceeaşi privire sigură care părea că-ţi spune: „Poţi conta oricând pe mine, la o bătaie din palme“. Pentru o clipă, o făcu să-şi dorească să aibă din nou talia subţire şi să fie atrăgătoare. În timp ce îşi strânseră mâinile şi îi verifică legitimaţia, Jane simţi că el îi studiază chipul.

„Este cu siguranţă poliţist“, îşi zise.

— Sunteţi pregătit? întrebă ea. La încuviinţarea lui, Rizzoli se întoarse spre recepţioneră. Domnul doctor Bristol este jos?

— Tocmai termină o autopsie. A spus că-l puteţi găsi acolo.

Luară ascensorul spre subsol şi intrară în anticamera morgii, unde, în dulapuri, se găseau provizii de papuci, măşti şi bonete de unică folosinţă. Prin fereastra largă de vizionare putură privi în sala de autopsie, unde doctorul Bristol şi Yoshima erau ocupaţi cu cadavrul unui bărbat numai piele şi os, cu părul sur. Bristol îi observă prin geam şi le făcu semn cu mâna.

— Încă zece minute! le strigă el.

Rizzoli dădu din cap.

— Te aşteptăm.

Bristol tocmai efectuase incizia scalpului şi acum desprindea pielea de pe faţă peste bărbie.

— Niciodată nu mi-a plăcut partea asta, comentă Rizzoli, când dau faţa peste cap. Cu restul, mă descurc.

Ballard nu răspunse nimic. Rizzoli îl privi şi îi remarcă spatele încordat, faţa încruntată şi stoică. Pentru că nu era detectiv la Omucideri, probabil că nu trecea prea des pe la morgă şi procedura ce se desfăşura acum dincolo de geam îi făcea cu siguranţă o impresie îngrozitoare. Îşi aminti de prima vizită pe care o făcuse la morgă, pe vremea când era elevă la şcoala de poliţie. Făcuse parte dintr-un grup de la academie, singura femeie între şase cadeţi vânjoşi şi mult mai înalţi decât ea. Cu toţii se aşteptau ca fata să fie cea sensibilă, cea care să plece prima în cursul unei autopsii. Însă ea se postase în faţa mesei şi la mijlocul grupului, şi urmărise întreaga procedură fără să clipească. Unul dintre bărbaţi, cel mai zdravăn dintre ei, fusese cel care păli şi se răsturnase într-un scaun din apropiere. Se întrebă dacă Ballard era pe cale să facă acelaşi lucru. Sub lumina fluorescentă, pielea lui căpătase o paloare bolnăvicioasă.

În sala de autopsie, Yoshima începu să taie calota craniană. Huruitul lamei pe os păru să fie mult prea mult decât putea Ballard să suporte. Se întoarse cu spatele la geam, fixând cu privirea în schimb cutiile de mănuşi puse unele peste altele, după diferite mărimi, pe raft. Lui Rizzoli îi păru rău de el. Trebuia să fie destul de umilitor pentru un tip dur ca Ballard să lase o poliţistă să vadă cum i se înmoaie genunchii.

Îi împinse un taburet, apoi îşi trase şi ea unul. Scoase un oftat

când se aşeză.

— Zilele astea, nu mă simt prea bine când stau prea mult timp în picioare.

Se aşeză şi el, părând uşurat să se concentreze asupra altui lucru decât sunetul hârşâit al ferăstrăului tăind osul.

— E primul tău copil? întrebă el, arătând către burtă.

— Da.

— Băiat sau fată?

— Nu ştiu. Ne vom bucura orice ar fi.

— Aşa am simţit şi eu când s-a născut fiica mea. Zece degete la mâini şi zece la picioare, era tot ce-mi doream...

Făcu o pauză, înghiţi adânc în sec, fierăstrăul continuând să se audă huruind.

— Câţi ani are fiica ta acum? întrebă Rizzoli, încercând să-i distragă atenţia.

— O, paisprezece, mergând pe treizeci. Nu e prea amuzantă în perioada asta.

— O vârstă dificilă pentru fete.

— Nu vezi firele de păr alb din capul meu?

Rizzoli râse.

— Mama mea obişnuia să facă aşa. Îmi arăta capul şi spunea: „Toate firele albe sunt din cauza *ta*". Trebuie să recunosc că nu eram o companie prea plăcută la paisprezece ani. Este vârsta.

— Ei bine, şi noi avem aceleaşi probleme. Eu şi soţia mea suntem despărţiţi de anul trecut. Katie se simte trasă în toate direcţiile. Doi părinţi care lucrează încontinuu, două case.

— Trebuie să fie dificil pentru un copil.

Hârşâitul fierăstrăului încetă în cele din urmă. Prin geam, Rizzoli îl văzu pe Yoshima cum îndepărtează calota craniană. Bristol desprinse creierul şi, apucându-l cu grijă, cu ambele mâini, îl extrase din cutia craniană. Ballard rămase cu spatele la geam, atenţia fiindu-i concentrată asupra lui Rizzoli.

— E greu, nu-i aşa?

— Ce anume?

— Să fii poliţistă... În condiţiile astea, şi nu numai...

— Cel puţin acum nu se aşteaptă nimeni să dărâm vreo uşă.

— Soţia mea era începătoare când a rămas însărcinată.

— La Poliţia din Newton?

— Boston. Au vrut s-o scoată de pe patrulă. Le-a spus că faptul că este însărcinată este un avantaj. Că infractorii sunt mai respectuoşi cu ea.

— Infractorii? N-au fost niciodată respectuoşi cu mine.

În camera alăturată, Yoshima închidea incizia în Y făcută pe cadavru, cu un ac şi aţă de sutură, ca un croitor macabru cosând la un

loc nu o stofă, ci o bucată de carne. Bristol îşi scoase mănuşile, se spălă pe mâini şi apoi ieşi greoi să-şi întâmpine vizitatorii.

— Scuze pentru întârziere. Ne-a luat puţin mai mult decât ne aşteptam. Tipul avea o tumoare în toată cavitatea abdominală şi nu fusese niciodată la medic. Aşa că, în schimb, a dat de mine. Întinse mâna spre Ballard, o mână grăsuţă, încă umedă. Bună ziua, domnule detectiv. Aţi venit deci să vă uitaţi la victima noastră împuşcată.

Rizzoli îl văzu pe Ballard întunecându-se la faţă.

— Detectivul Rizzoli m-a rugat.

Bristol încuviinţă.

— Ei bine, să mergem atunci. E în refrigerator.

Îi conduse prin sala de autopsie şi printr-o altă uşă spre vasta cameră frigorifică. Arăta ca un congelator de carne oarecare, cu temporizatoare şi o uşă masivă de oţel inoxidabil. Atârnat de peretele de la intrare se afla un clipboard cu registrul intrărilor. Numele bărbatului în vârstă pe care Bristol tocmai îl autopsiase era pe listă, corpul fiind primit la ora unsprezece, în noaptea dinainte. Nu era un tabel pe care să vrei să-ţi vezi numele.

Bristol deschise uşa şi aburii de condensare năvăliră spre ei. De la primul pas înăuntru, mirosul de carne congelată îi provocă lui Rizzoli o senzaţie de greaţă. De când rămăsese însărcinată, îşi pierduse toleranţa la mirosuri respingătoare, chiar şi o simplă adiere de organe în descompunere făcând-o să caute cea mai apropiată chiuvetă. De această dată, reuşi să-şi controleze greaţa uitându-se cu îndârjire la rândul de târgi din camera frigorifică. Erau cinci cadavre învelite cu folie albă, de plastic.

Bristol se deplasă până în capătul rândului şi examină etichetele. Se opri la a patra.

— Iat-o şi pe fata noastră, spuse el, şi trase fermoarul sacului destul de mult încât să dezvelească partea superioară a bustului, putându-se vedea incizia în Y, cusută la loc cu aţă de sutură. Încă o imagine a artei lui Yoshima.

Când plasticul fu dat la o parte, atenţia lui Rizzoli nu rămase asupra femeii moarte, ci asupra lui Rick Ballard. Acesta era tăcut, fixând cu privirea corpul neînsufleţit. Vederea Annei Jessop păru să-l ţintuiască în loc.

— Ei bine? spuse Bristol.

Ballard clipi de câteva ori, parcă încercând să iasă dintr-o transă. Respiră adânc şi şopti:

— Ea este.

— Eşti absolut sigur?

— Da. Ballard înghiţi în sec. Ce s-a întâmplat? Ce-aţi aflat până acum?

Bristol îi aruncă o privire lui Rizzoli, o cerere tăcută de aprobare pentru a dezvălui mai departe informaţiile. Ea încuviinţă din cap.

— Un singur glonţ, în tâmpla stângă, continuă Bristol, arătând spre rana de intrare din scalp. Vătămare extinsă a lobului temporal stâng, precum şi a ambilor lobi parietali, în urma ricoşeului intracranian. Sângerare intracraniană masivă.

— Aceasta a fost singura rană?

— Corect. Foarte rapidă, foarte eficientă.

Privirea lui Ballard alunecă spre bust, la sâni. Nu era o reacţie surprinzătoare din partea unui bărbat, atunci când se află în faţa trupului gol al unei femei tinere, dar Rizzoli se simţi deranjată totuşi. Vie sau moartă, Anna Jessop avea dreptul la o fărâmă de demnitate. Rizzoli se simţi uşurată când doctorul Bristol trase fermoarul sacului, închizându-l, redându-i corpului intimitatea.

Ieşiră din camera frigorifică şi Bristol încuie uşa grea.

— Ştiţi cumva numele rudelor ei? întrebă el. Cineva pe care trebuie să-l anunţăm?

— Nu are pe nimeni, răspunse Ballard.

— Sunteţi sigur de asta?

— Nu are nici o rudă în viaţă...

Vocea lui se stinse brusc. Rămase nemişcat şi privi fix prin geam, în sala de autopsie.

Rizzoli se întoarse să vadă la ce se uita şi îşi dădu seama imediat ce îi captase atenţia. Maura Isles tocmai intrase în sală, purtând cu ea un plic cu radiografii. Traversă sala către negatoscop, prinse filmele şi aprinse lumina. Stând aşa concentrată asupra imaginilor de oase sfărâmate ale picioarelor, nu realiză că era privită, că trei perechi de ochi se uitau la ea prin geam.

— Cine este acea femeie? murmură Ballard.

— Este unul dintre medicii noştri legişti, răspunse Bristol. Doctoriţa Maura Isles.

— Asemănarea este extraordinară, nu credeţi? spuse Rizzoli.

Ballard scutură din cap.

— Pentru o clipă am crezut...

— Şi noi toţi la fel, când am văzut victima.

În camera alăturată, Maura puse filmele înapoi în plic. Ieşi din sală fără să realizeze nici măcar pentru o clipă că era observată. „Cât de uşor este să urmăreşti pe cineva, se gândi Rizzoli. Al şaselea simţ de care se vorbeşte atâta nu există ca să ne spună când se uită alţii la noi. Nu simţim privirea hărţuitorului în ceafă; doar în momentul în care face o mişcare ne dăm seama că este acolo“.

Rizzoli se întoarse către Ballard:

— Ei bine, aţi văzut-o pe Anna Jessop. Aţi confirmat că o

cunoşteaţi. Acum spuneţi-ne cine era ea cu adevărat.

CAPITOLUL 5

Maşina supremă. Aşa o numeau toate afişele publicitare, aşa îi spunea şi Dwayne, iar Mattie Purvis o conducea acum spre sud, pe West Central Street, cu ochii plini de lacrimi, clipind des şi gândindu-se: „Trebuie să fii acolo. Te rog, Dwayne, fii acolo“. Dar nu ştia sigur dacă era aşa. Erau atât de multe lucruri pe care nu le înţelegea la soţul ei în ultima perioadă, de parcă un străin îi luase locul, un străin care de-abia dacă îi mai dădea atenţie. De-abia dacă se mai uita la ea. „Îmi vreau soţul înapoi. Însă nici măcar nu ştiu cum de l-am pierdut”.

Semnul uriaş cu PURVIS BMW îi apăru în faţă; coti în parcare, trecu pe lângă rânduri de alte maşini supreme lustruite şi în cele din urmă văzu maşina lui Dwayne, garată în apropiere de intrarea în showroom.

Parcă în spaţiul alăturat şi opri motorul. Rămase aşa pentru o clipă, respirând adânc. Respiraţii de purificare, aşa cum o învăţaseră la orele de Lamaze. Orele la care Dwayne renunţase să mai vină cu o lună în urmă, pentru că i se părea că e o pierdere de timp. „Tu eşti cea care va da naştere unui copil, nu eu. De ce trebuie să fiu şi eu acolo?“

Uuu... ooo... prea multe respiraţii profunde. Simţi brusc o ameţeală şi se aplecă înainte spre volan. Atinse din greşeală claxonul şi tresări când acesta scoase un trâmbiţat puternic. Aruncă o privire pe geam şi-l văzu pe unul dintre mecanici uitându-se la ea. La soţia idioată a lui Dwayne, claxonând degeaba. Roşind, împinse uşa, scoase mai întâi burta voluminoasă din spatele volanului şi, părăsind vehiculul, păşi în showroomul BMW.

Înăuntru mirosea a piele şi ceară de lustruit maşina, un afrodiziac pentru bărbaţi, cum spunea Dwayne, această combinaţie de parfumuri care acum o îngreţoşa pe Mattie. Se opri pentru o clipă în mijlocul maşinilor arătoase, expuse în showroom: modelele cele mai noi, curbe senzuale şi cromate, strălucind în lumina spoturilor. Un bărbat ar putea să-şi piardă sufletul în această sală. Trecându-şi mâna peste aripa metalică albastră, privindu-şi pentru prea mult timp reflexia prin parbriz, ar începe să-şi vadă visul împlinit. Ar vedea bărbatul care *ar putea* fi doar dacă ar avea o asemenea maşină.

— Doamnă Purvis?

Mattie se întoarse şi-l văzu pe Bart Thayer, unul dintre agenţii de vânzări ai soţului ei, făcându-i cu mâna.

— O, bună, spuse ea.

— Îl căutaţi pe Dwayne?

— Da. Unde este?

— Cred că, ăăă... Bart aruncă o privire spre birourile din spate. Staţi să verific.

— E în regulă, îl pot găsi şi singură.

— *Nu!* Adică, ăăă, lăsaţi-mă pe mine să-l chem, e bine? Dumneavoastră ar trebui să luaţi loc, să vă odihniţi puţin. În starea dumneavoastră, nu ar trebui să petreceţi prea mult timp în picioare.

Ce glumeţ era Bart; el avea o burtă mai mare decât a ei.

Reuşi să zâmbească puţin.

— Sunt doar însărcinată, Bart, nu infirmă.

— Deci, pe când ziua cea mare?

— În două săptămâni. Sau cel puţin aşa credem noi. Nu se ştie niciodată.

— Câtă dreptate aveţi. Primul meu fiu n-a vrut să iasă nici în ruptul capului. S-a născut cu trei săptămâni mai târziu şi de atunci a întârziat la orice tot restul vieţii. Îi făcu semn cu ochiul. Mă duc să-l chem pe Dwayne pentru dumneavoastră.

Îl privi îndreptându-se spre birourile din spate. Îl urmări până ajunse la uşa biroului lui Dwayne şi ciocăni. Nu primi nici un răspuns, aşa încât ciocăni din nou. În sfârşit, uşa se deschise şi Dwayne scoase capul afară. Tresări când o zări pe Mattie făcându-i cu mâna din showroom.

— Pot să vorbesc cu tine? îi strigă ea.

Dwayne ieşi din birou, închizând uşa în urma lui.

— Ce faci aici? se răsti el.

Bart se uită fix când la unul, când la altul şi, încetişor, se retrase spre ieşire.

— Hei, Dwayne, cred că o să iau o mică pauză de cafea acum.

— Da, da, mormăi Dwayne. Fă ce vrei.

Bart ieşi în grabă din showroom. Soţ şi soţie, se uitară unul la celălalt.

— Te-am aşteptat, zise Mattie.

— Poftim?

— Programarea la ginecolog, Dwayne. Ai spus că vei veni. Doctorul Fishman te-a aşteptat douăzeci de minute şi apoi nu am mai putut amâna. Ai pierdut ecografia.

— Of, Doamne! Am uitat.

Dwayne îşi trecu mâna prin părul negru, netezindu-l. Era foarte pretenţios întotdeauna cu aspectul părului, al cămăşii, al cravatei. Când ai de-a face cu un produs de marcă, spunea el, trebuie să arăţi excepţional.

— Îmi pare rău.

Mattie căută în poşetă şi scoase o fotografie Polaroid.

— Vrei măcar să te uiţi la poza asta?

— Ce este?

— E fiica noastră. Aceasta este imaginea sonogramei.

El aruncă o privire scurtă fotografiei şi ridică din umeri.

— Nici măcar nu înţeleg ceva din asta.

— Poţi să-i vezi braţul aici, şi piciorul. Şi dacă te uiţi foarte atent, aproape că-i poţi distinge chipul.

— Da? Grozav! I-o dădu înapoi. Voi întârzia în seara asta, e în regulă? Trebuie să vină un tip pe la şase pentru o cursă de probă. O să iau cina singur.

Mattie puse poza înapoi în poşetă şi oftă.

— Dwayne...

El o sărută în fugă pe frunte.

— Dă-mi voie să te conduc până la maşină. Haide.

— Nu putem merge undeva să bem o cafea sau altceva?

— Am clienţi.

— Dar nu mai este nimeni în showroom.

— Mattie, *te rog.* Lasă-mă să-mi fac treaba, da?

Dintr-odată, uşa biroului lui Dwayne se deschise. Mattie întoarse capul brusc, zărind o femeie care ieşea de acolo, o blondă lungă şi subţire, care se piti repede pe lângă perete şi dispăru într-un birou alăturat.

— Cine este? întrebă Mattie.

— Cine?

— Femeia care tocmai a ieşit de la tine din birou.

— A, ea? îşi drese vocea. O nouă angajată. M-am gândit că era timpul să aducem aici o agentă de vânzări. Ştii, să mai diversificăm echipa. S-a dovedit a fi o adevărată comoară, în ultima lună a vândut mai multe maşini decât Bart, şi asta înseamnă ceva.

Mattie rămase cu privirea aţintită spre uşa închisă a biroului lui Dwayne, gândind: „Atunci a început. Luna trecută. Atunci a început totul să se schimbe între noi doi, când străinul i-a luat locul lui Dwayne“.

— Cum o cheamă? întrebă ea.

— Uite, trebuie să mă întorc la muncă.

— Vreau doar să ştiu cum o cheamă. Mattie se întoarse şi se uită la soţul ei şi, în acea clipă, îi remarcă vinovăţia în ochi, clară ca bună ziua. Vai, Dumnezeule! Se răsuci cu spatele la el. N-am nevoie de asta acum.

— Doamnă Purvis?

Era Bart, strigând-o din uşa showroomului.

— Ştiţi că una dintre roţile dumneavoastră are cauciucul dezumflat? Mecanicul mi-a atras atenţia.

Năucă, ea se întoarse şi se holbă la el.

— Nu. Eu... n-am ştiut.

— Cum poţi să *nu* observi un cauciuc dezumflat? replică Dwayne.

— E posibil să... ei bine, mi s-a părut mai greu de manevrat, dar...

— Nu-mi vine să cred.

Dwayne se îndrepta deja spre uşă. „Pleacă de lângă mine ca de obicei, gândi ea. Şi acum mai e şi nervos. Cum oare totul a devenit vina mea acum?“

Ea şi Bart îl urmară până la maşină. Dwayne se lăsase pe vine lângă roata din dreaptă faţă şi clătină din cap.

— Îţi vine să crezi că n-a băgat de seamă? îi spuse lui Bart. Uită-te la anvelopa asta! A făcut-o pur şi simplu fâşii!

— Hei, se mai întâmplă, replică Bart uitându-se la Mattie cu simpatie. Uite, îl voi ruga pe Ed să-i monteze repede una nouă. Nici o problemă.

— Dar uită-te la jantă, e toată făcută praf. Câţi kilometri crezi că a condus în halul ăsta? Cum poate fi cineva atât de obtuz?

— Haide, Dwayne, stărui Bart, nu e cine ştie ce.

— Nu mi-am dat seama, zise Mattie. Îmi pare rău.

— Ai condus maşina aşa de la cabinetul doctorului până aici? Dwayne se uită la ea peste umăr şi furia pe care o văzu în ochii lui o sperie. Visai cu ochii deschişi sau ce făceai?

— Dwayne, nu am ştiut.

Bart îl bătu pe Dwayne încet pe umăr.

— Poate că ar trebui să te calmezi puţin, nu crezi?

— Nu te băga în treaba asta! sări la el Dwayne.

Bart se retrase, cu mâinile ridicate a cedare.

— E în regulă, e în regulă.

Îi aruncă încă o privire fugitivă lui Mattie, care spunea ceva de genul: „Noroc, fetiţo!“ şi se îndepărtă.

— E doar un cauciuc, replică Mattie.

— Trebuie că ai scos scântei tot drumul. Câte persoane crezi că te-au văzut conducând maşina aşa?

— Are vreo importanţă?

— *Hei!* Acesta este un *BMW!* Când conduci o maşină ca asta, înseamnă că susţii o imagine. Oamenii văd această maşină, se aşteaptă ca şoferul să fie mai inteligent, ceva mai şic decât alţii. Şi tu conduci în tot oraşul pe o jantă goală şi *strici* această imagine. Faci ca orice alt BMW să pară o maşină de duzină. Mă faci *pe mine* să arăt ca de doi bani.

— E doar un cauciuc.

— Încetează să mai spui asta!

— Dar acesta este adevărul.

Dwayne scoase un fornăit în semn de dezgust şi se ridică în picioare.

— Mă dau bătut!

Mattie de-abia îşi mai reţinea lacrimile.

— Nu are nici o legătură cu cauciucul. Nu-i aşa, Dwayne?

— Ce anume?

— Cearta asta are legătură cu noi doi. Ceva nu este în regulă cu *noi doi.*

Tăcerea lui doar înrăutăţi situaţia. Nu se uită la ea, în schimb, se întoarse spre mecanicul care venea spre ei.

— Hei! strigă acesta. Bart mi-a spus că ar trebui să schimb un cauciuc.

— Da, te rog, ai tu grijă de asta, da?

Dwayne făcu o pauză, atenţia mutându-i-se asupra unei Toyote care tocmai intrase în parcare. Un bărbat coborî din maşină şi se uită la unul dintre BMW-uri. Se aplecă mai aproape să poată citi abţibildul dealerului de pe geam. Dwayne îşi netezi părul pe spate, îşi aranjă cravata dintr-un gest scurt şi porni spre noul client.

— Dwayne? îl strigă Mattie.

— Am un client acum.

— Dar eu sunt *soţia ta.*

Se roti pe vârfuri spre ea, cu o privire şocantă, malefică.

— Nu... întinde... coarda... Mattie.

— Ce trebuie să fac ca să-ţi atrag atenţia? strigă ea. Să cumpăr o maşină de la tine? Ar fi de ajuns? Pentru că nu mai ştiu ce să fac altceva. Vocea i se stinse. Nu mai ştiu ce să fac altceva.

— Atunci poate că ar fi mai bine să renunţi. Pentru că nu mai văd rostul.

Îl privi cum se îndepărtează. Îl văzu cum se opreşte pentru o clipă să-şi îndrepte umerii, să-şi schiţeze pe chip un zâmbet. Vocea i se auzi dintr-odată, puternică, caldă şi prietenoasă, întâmpinându-l pe

noul client din parcare.

— Doamnă Purvis? Doamnă?

Mattie clipi din ochi. Se întoarse spre mecanic.

— Aş avea nevoie de cheile maşinii, dacă nu vă supăraţi. Ca s-o pot muta în garaj şi să înlocuiesc cauciucul, zise el întinzându-i o mână pătată de grăsime.

Fără un cuvânt, Mattie îi înmână inelul cu chei, apoi se întoarse să-l privească pe Dwayne. Însă el nici măcar nu se uită la ea. Ca şi cum ar fi fost invizibilă. Ca şi cum nu ar fi însemnat nimic pentru el.

Nu-şi mai amintea cum a ajuns acasă.

Se trezi stând la masa din bucătărie, ţinând încă în mână cheile, cu toată corespondenţa din ziua aceea pusă grămadă în faţa ei. Deasupra era extrasul de cont al cardului de credit, adresat doamnei şi domnului Dwayne Purvis. Doamna şi domnul. Îşi aminti de prima oară când cineva o numise doamna Purvis şi bucuria pe care o simţise auzind acest nume. Doamna Purvis. Doamna Purvis.

„Doamna Nimeni”.

Cheile căzură pe podea. Îşi puse capul în palme şi începu să plângă. Plânse, copilul dând din picioare în interiorul ei, plânse până când gâtul începu s-o doară şi toată corespondenţa fu udă de lacrimi.

„Îl vreau înapoi aşa cum era. Când încă mă iubea”.

Printre suspine, auzi dinspre garaj scârţâitul unei uşi. Înălţă capul brusc, cu speranţă în suflet.

„A venit acasă! A venit să-mi spună că îi pare rău“.

Se ridică în picioare atât de repede că scaunul se rostogoli cu zgomot în spatele ei. Nerăbdătoare, deschise uşa şi păşi în garaj. Stătu un moment, clipind în întunericul dens, uimită. Singura maşină parcată în garaj era a ei.

— Dwayne? strigă ea.

O fâşie de lumină solară îi atrase atenţia; uşa ce dădea spre grădină era uşor crăpată. Traversă garajul s-o închidă, însă abia ce o împinsese puternic, auzi paşi în spatele ei. Îngheţă, inima bătându-i puternic în piept. Ştiu în acel moment că nu era singură.

Se întoarse. În spatele ei, la câţiva paşi, o învălui întunericul.

CAPITOLUL 6

Maura lăsă în spate căldura amiezii şi păşi în răcoarea umbroasă a Bisericii Fecioarei Maria. Un timp, distinse doar umbre, conturul vag al stranelor şi silueta unei enoriaşe aşezată singură pe rândul din faţă, cu capul plecat. Maura se strecură într-o strană şi se aşeză. Lăsă tăcerea s-o învăluie, ochii ei obişnuindu-se încetul cu încetul cu interiorul întunecos. Deasupra sa, pe vitraliul ferestrei, strălucind în culori închise, bogate, o femeie cu părul ondulat privea cu adoraţie un copac din care atârna un măr. Eva în Grădina Raiului. Femeia ca ispită, seducătoare. Distrugătoare. Cu ochii la fereastră, se simţi dintr-odată neliniştită şi îşi mută privirea în altă parte. Chiar dacă primise de la părinţi o educaţie catolică, nu se simţise niciodată în largul ei într-o biserică. Privi imaginile preţioase ale martirilor zugrăviţi pe aceste vitralii şi, chiar dacă acum ei erau veneraţi ca sfinţi, era convinsă că, atunci când trăiau, nu fuseseră fără pată. Timpul petrecut de ei pe pământ fusese cu siguranţă presărat de păcate, alegeri greşite şi dorinţe meschine. Ştia, mai bine ca oricine, că perfecţiunea nu e omenească.

Se ridică în picioare, se întoarse spre naos şi se opri. Părintele Brophy era acolo, în picioare, lumina vitraliilor aruncând asupra lui un mozaic de culori. Se apropiase atât de uşor, încât ea nu îl simţise, iar acum erau faţă în faţă, nici unul neîndrăznind să rupă tăcerea.

— Sper că nu pleci încă, spuse el într-un final.

— Am venit doar să meditez pentru câteva minute.

— Atunci mă bucur că te-am prins înainte să pleci. Ai vrea să stăm de vorbă?

Ea aruncă o privire spre uşile din spate, căutând parcă o cale de scăpare. Apoi scoase un oftat.

— Da, cred că aş vrea.

Femeia din primul rând se întoarse şi se uită la ei. „Şi ce are de văzut? se întrebă Maura. Părintele tânăr şi arătos. O femeie atrăgătoare. Şoapte cu subînţeles schimbate sub privirea sfinţilor”.

Părintele Brophy părea să împărtăşească stânjeneala Maurei. O privi pe enoriaşă şi spuse:

— Nu e nevoie să rămânem aici.

Se plimbară prin Jamaica Riverway Park, pe aleea umbroasă ce

se învecina cu apa. În acea după-amiază călduroasă, parcul era plin de alergători, ciclişti şi mame împingând cărucioarele copiilor. Într-un astfel de loc public, vederea unui preot plimbându-se cu o enoriaşă tulburată ar fi stârnit cu greu vorbe nelalocul lor. „Aşa a fost dintotdeauna între noi doi, se gândi ea, ferindu-se de crengile aplecate ale unei sălcii. Nici un indiciu de scandal, nici o aluzie la păcat. Ceea ce-mi doresc mai mult de la el nu-mi poate oferi. Şi totuşi sunt aici. Suntem amândoi aici“.

— Mă întrebam când vei veni să mă vezi, zise el.

— Am vrut mai demult. Dar a fost o săptămână încărcată. Se opri şi privi râul. Şuieratul traficului de pe stradă din apropiere acoperea sunetul apei curgătoare. Îmi trăiesc propria mortalitate în aceste zile.

— Nu ai simţit asta şi înainte?

— Nu aşa. Când am privit autopsia aceea, săptămâna trecută...

— Ai asistat la atât de multe altele.

— Nu doar le privesc, Daniel. Le şi *efectuez*. Ţin bisturiul în mână şi tai. O fac aproape în fiecare zi la muncă şi nu m-a deranjat niciodată. Poate că asta înseamnă că am pierdut legătura cu umanitatea. Am devenit atât de detaşată, încât nici nu-mi dau seama că tai în carne de om. Însă atunci, privind totul, a devenit personal. M-am uitat la ea şi m-am văzut pe mine pe acea masă. Acum nu mai pot să iau un bisturiu în mână fără să mă gândesc la ea. La cum ar fi fost viaţa ei, ce a simţit, la ce se gândea când... Maura se opri şi oftă. Mi-a fost greu să mă întorc la muncă. Asta e tot.

— Chiar trebuia să te întorci?

Îl privi, surprinsă de întrebarea lui.

— Am de ales?

— O faci să sune ca o obligaţie contractuală.

— Este meseria mea. La asta mă pricep cel mai bine.

— Nu, mă refeream la o chemare. Ai vreun motiv s-o faci?

— De ce ai devenit preot?

Acum era rândul lui să fie surprins. Se gândi la asta câteva minute, stând nemişcat lângă ea, cu ochii lui albaştri muţi în umbra sălciilor.

— Am făcut această alegere cu mult timp în urmă, răspunse el. Nu mă mai gândesc la asta. Nici nu o mai pun la îndoială.

— Trebuie să fi crezut cu adevărat.

— Încă mai cred.

— Şi este de ajuns?

— Crezi că ai nevoie doar de credinţă?

— Nu, bineînţeles că nu.

Maura se întoarse şi reluă plimbarea, de-a lungul aleii presărate

de razele soarelui şi de umbre. Se temu să-i întâlnească privirea, ca el să nu vadă prea multe într-a ei.

— Uneori este bine să-ţi înfrunţi propria mortalitate, continuă el. Te face să-ţi reanalizezi viaţa.

— Aş prefera să nu fac asta.

— De ce?

— Nu sunt bună la introspecţie. Nu aveam stare la orele de filosofie. Toate întrebările acelea fără răspuns. Însă la fizică şi chimie puteam înţelege. Mă simţeam în largul meu pentru că mă învăţau principii reproductibile şi clare. Făcu o pauză pentru a se uita la o tânără care trecu pe lângă ei pe role, împingând în acelaşi timp un cărucior de copil. Nu-mi plac lucrurile inexplicabile.

— Da, ştiu asta. Îţi place ca ecuaţiile tale matematice să fie întotdeauna rezolvate. De aceea îţi este atât de greu acum, cu cazul acesta al femeii ucise.

— Este o întrebare fără răspuns. Genul de lucru pe care îl urăsc.

Se aşeză confortabil pe o bancă de lemn cu vedere spre râu. Lumina zilei se stingea încet şi apa curgea înapoi spre umbre adânci. Se aşeză şi el şi, chiar dacă nu se atingeau, era atât de conştientă de prezenţa lui lângă ea, încât aproape că-i simţea inima bătând pe braţul ei dezgolit.

— Ai mai aflat ceva despre caz de la detectivul Rizzoli?

— Nu aş putea spune că m-a ţinut la curent cu toate detaliile.

— Te aşteptai ca ea să facă asta?

— Ca poliţistă, nu. Nu ar face-o.

— Dar ca prietenă?

— Tocmai asta e. Am crezut că suntem prietene. Însă mi-a oferit atât de puţine informaţii...

— Nu o poţi condamna. Victima a fost găsită chiar în faţa casei tale. Probabil că şi ea se întreabă...

— Ce anume? Vrei să spui că sunt suspectată?

— Sau că ţinta ai fost de fapt tu. Este exact ceea ce am gândit cu toţii în acea noapte. Că erai tu în maşina aceea. Se uită spre râu. Spui că nu te poţi abţine să te gândeşti la acea autopsie. Ei bine, eu nu mă pot abţine să mă gândesc la acea noapte, stând pe strada ta, cu toate maşinile acelea de poliţie. Nu-mi venea să cred ce se întâmplă. *Refuzam* să cred.

Se aşternu tăcerea. În faţa lor, apele întunecate ale râului, iar în spate, şirul nesfârşit de maşini.

— Vrei să iei cina cu mine în seara asta? întrebă ea dintr-odată.

El nu răspunse imediat şi ezitarea lui o făcu să roşească de ruşine. Ce întrebare prostească! Ar fi vrut să dea timpul înapoi, să retrăiască ultimele şaizeci de secunde. Cât de bine ar fi fost să spună

pur şi simplu la revedere şi să plece. În schimb, se trezise aruncând acea invitaţie nepotrivită, una pe care ştiau amândoi că el n-o putea accepta.

— Îmi pare rău, murmură ea. Cred că nu e o idee chiar atât de...

— Da, o întrerupse el, mi-ar face mare plăcere.

Se afla în bucătărie, feliind roşiile pentru salată, cu mâna tremurând pe cuţit. Pe aragaz, o cratiţă cu *coq au vin* sfârâia, lăsând din când în când să iasă aburi aromaţi, de vin şi carne de pasăre. Un fel de mâncare uşor, familiar, pentru care nu avea nevoie de reţetă, nu trebuia să se oprească şi să se gândească la ce avea de făcut în continuare. Nu s-ar fi descurcat în acest moment cu un fel mai complicat. Mintea ei era complet concentrată asupra bărbatului care, în acea clipă, turna Pinot Noir în două pahare.

El puse un pahar lângă ea, pe blatul de bucătărie.

— Ce altceva mai trebuie să fac?

— Nimic.

— Să asezonez salata? Să spăl salata verde?

— Nu te-am invitat aici ca să te pun la muncă. M-am gândit doar că ai prefera această variantă în locul unui restaurant, unde nu există nici un pic de intimitate.

— Probabil că e obositor să fii mereu în atenţia publică, comentă el.

— Mă gândeam mai mult la situaţia ta.

— Până şi preoţii mănâncă la restaurant, Maura.

— Nu, mă refeream la...

Simţi că se îmbujorează şi începu să taie roşiile cu şi mai multă vervă.

— Presupun că oamenii şi-ar pune întrebări, spuse el, dacă ne-ar vedea împreună.

O privi pentru o clipă şi singurul sunet care umplu camera fu cel al bătăii cuţitului pe fundul de lemn. Ce face cineva cu un preot în bucătărie? medită ea. Îl roagă să binecuvânteze mâncarea? Nici un alt bărbat nu o făcea să se simtă atât de stânjenită, atât de umană şi plină de defecte. „Şi defectele tale care sunt, Daniel? se întrebă ea, lăsând să cadă feliile de roşii în bolul de salată, asezonându-le cu ulei de măsline şi oţet balsamic. Oare gulerul acela alb îţi conferă vreo imunitate la tentaţii?”

— Măcar lasă-mă să tai castravetele, îi spuse el.

— Chiar nu poţi să stai liniştit, nu-i aşa?

— Nu sunt omul care să stea când alţii muncesc.

Ea râse.

— Bine ai venit în club!

— Te referi la clubul obsedaţilor de muncă fără speranţă de

vindecare? Pentru că sunt deja membru onorific.

Luă un cuţit din suportul de lemn şi începu să felieze castravetele, eliberând un miros proaspăt, văratic.

— Mi se trage de la copilăria cu cinci fraţi şi o soră.

— Aţi fost şapte copii în familie? Dumnezeule!

— Sunt sigur că aşa spunea şi tata de fiecare dată când auzea că mama a rămas iar însărcinată.

— Şi tu al câtelea ai fost dintre cei şapte?

— Al patrulea. Chiar la mijloc. Ceea ce, conform psihologilor, mă face un mediator înnăscut. Cel care încearcă întotdeauna să păstreze liniştea şi armonia. Se uită la ea zâmbind. Mai înseamnă şi că ştiu cum să intru şi să ies în timp record de la duş.

— Şi cum ai ajuns din al patrulea copil la preoţie?

El se întoarse spre tocătorul de lemn şi îşi feri privirea.

— După cum te-ai aştepta, e o poveste mai lungă.

— Una despre care nu vrei să vorbeşti?

— Motivele mele îţi vor părea poate ilogice.

— Ei bine, ciudat cum toate deciziile noastre importante din viaţă sunt de obicei cele mai lipsite de sens. Persoana cu care alegi să te căsătoreşti, de exemplu. Luă o înghiţitură de vin şi puse paharul la loc pe blat. Nu aş putea, cu siguranţă, să găsesc motive logice propriei mele căsnicii.

Preotul ridică privirea spre ea.

— Poftă trupească?

— Cred că asta-i explicaţia potrivită. Iată cum am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea. Cel puţin până acum.

Luă încă o gură de vin. „Şi tu ai putea fi următoarea mea greşeală. Dacă Dumnezeu voia să ne comportăm cuviincios, nu ar fi creat ispitele“.

Daniel puse feliile de castravete în bolul de salată şi clăti cuţitul. Îl privea stând la chiuvetă, cu spatele la ea. Era înalt, cu spatele suplu şi modelat ca al unui alergător de fond. De ce fac asta? se întrebă ea. Dintre toţi bărbaţii de care aş fi putut fi atrasă, de ce trebuie să fie tocmai acesta?

— M-ai întrebat de ce am ales preoţia, reluă el discuţia.

— Şi de ce ai făcut-o?

Se întoarse către ea.

— Sora mea a avut leucemie.

Surprinsă, ea nu ştiu ce să răspundă. Nimic nu părea potrivit pentru un asemenea moment.

— Sophie avea opt ani, continuă el. Cea mai tânără din familie şi singura fată.

Se întinse după prosop şi îşi şterse mâinile. Apoi îl atârnă la loc, cu grijă, pe îndelete, parcă având nevoie de ceva timp ca să-şi

găsească cuvintele.

— Avea leucemie limfoidă acută. Presupun că ai putea-o numi de tip bun, dacă poţi vorbi despre leucemie bună...

— Este leucemia cu cea mai bună prognoză la copii. Cu o rată de supravieţuire de optzeci la sută.

O afirmaţie adevărată, dar îi păru rău că o spusese chiar în momentul în care rosti cuvintele. Raţionala doctoriţă Isles, care reacţiona la tragedie cu datele utile ce îi stăteau la îndemână şi statisticile reci. Doar aşa putea să treacă peste emoţiile profunde ale celor din jurul ei, apelând la rolul ei de om de ştiinţă. Un prieten murise de cancer la plămâni? O rudă rămăsese paralizată în urma unui accident de maşină? Pentru fiecare tragedie avea câte o statistică, liniştindu-se în faţa certitudinii brute a numerelor, în credinţa că în spatele oricărei orori există o explicaţie.

Se întrebă dacă răspunsul ei nu-l făcuse pe Daniel s-o considere detaşată, chiar insensibilă. Însă el nu păru să fie jignit. Doar încuviinţă din cap, acceptând datele ei statistice aşa cum intenţionase ea să le prezinte, ca pe un simplu fapt.

— Rata de supravieţuire pe cinci ani nu arăta prea bine în acea perioadă, continuă el. La momentul diagnosticării, ea era deja foarte grav bolnavă. Nu pot să-ţi spun în cuvinte cât de devastator a fost pentru noi, pentru noi toţi. În special pentru mama. Singura ei fată, copilaşul ei. Aveam paisprezece ani pe atunci şi am fost cel care cumva şi-a asumat responsabilitatea de a avea grijă de Sophie. Chiar şi cu toată atenţia de care beneficia, toate menajamentele, nu s-a comportat niciodată ca un copil răsfăţat. N-a încetat nici o clipă să fie cel mai dulce copil pe care ţi-l poţi imagina.

Continuă să nu se uite la Maura, fixând în schimb podeaua, parcă refractar la a dezvălui imensitatea durerii pe care o simţise.

— Daniel? zise ea.

El respiră adânc, se îndreptă de spate.

— Nu ştiu cum să spun această poveste unei sceptice declarate ca tine.

— Ce s-a întâmplat?

— Doctorul ne-a informat că era în fază terminală. Pe atunci, dacă un doctor îţi spunea ceva, îi acceptai opinia ca literă de lege. În acea noapte, părinţii şi fraţii mei au mers la biserică. Presupun, ca să se roage pentru un miracol. Eu am rămas la spital, ca să nu o las singură pe Sophie. Îi căzuse tot părul, în urma chimioterapiei. Îmi amintesc că-mi adormise în poală. Şi eu mă rugam. M-am rugat ore întregi, i-am făcut lui Dumnezeu tot felul de promisiuni nebuneşti. Dacă ar fi murit atunci, nu cred că aş mai fi intrat vreodată în biserică.

— Însă ea a trăit, spuse Maura încet.

O privi şi îi zâmbi.

— Da, a trăit. Şi eu mi-am ţinut toate acele promisiuni făcute lui Dumnezeu. N-am uitat nici una. Pentru că, în acea zi, El chiar m-a ascultat. N-am nici o îndoială.

— Şi unde e Sophie acum?

— Căsătorită şi fericită, locuieşte în Massachusetts. Are doi copii adoptaţi. Se aşează la masa din bucătărie, cu faţa spre ea. Aşa că uite-mă.

— Părintele Brophy.

— Acum ştii de ce am făcut această alegere.

„Şi oare a fost cea mai potrivită?" ar fi vrut ea să-l întrebe, dar se abţinu.

Umplură iarăşi paharele de vin. Ea tăie în felii pâinea franţuzească crocantă şi amestecă salata. Puse *le coq au vin* aburind în farfurii. Drumul către inima unui bărbat trece prin stomac; oare asta încerca ea să facă? Asta voia cu adevărat? Inima lui Daniel Brophy?

„Poate e din cauză că nu îl pot avea, de mă simt în siguranţă să-l doresc. Nu pot ajunge la el, aşa că nu mă poate răni, cum a făcut-o Victor".

Însă atunci când se căsătorise cu Victor fusese convinsă că nici el nu ar fi putut s-o rănească vreodată.

„Nu suntem niciodată atât de invulnerabili pe cât credem".

Abia terminaseră de mâncat când soneria de la intrare îi făcu pe amândoi să se încordeze brusc. Oricât de inocentă fusese seară aceasta, ei schimbară priviri stânjenite, ca doi amanţi vinovaţi care fuseseră prinşi în fapt.

Jane Rizzoli se afla pe veranda Maurei cu buclele negre răvăşite de adierea caldă a verii. Chiar dacă noaptea era înăbuşitoare, ea era îmbrăcată cu unul dintre costumele de stofă de culoare închisă pe care le purta de obicei la serviciu. Aceasta nu era o vizită de curtoazie, se gândi Maura când întâlni privirea sumbră a lui Rizzoli. Uitându-se în jos, văzu că Jane avea cu ea o servietă.

— Scuză-mă că te deranjez acasă, doctore. Dar trebuie să stăm de vorbă. M-am gândit că este mai bine să ne vedem aici şi nu la biroul tău.

— Este vorba de caz?

Rizzoli încuviinţă din cap. Nici una nu preciză care era cazul cu pricina; ştiau amândouă. Chiar dacă Maura şi Jane se respectau reciproc din punct de vedere profesional, nu împărtăşeau încă o relaţie confortabilă de prietenie, iar în seara aceasta se priviră cumva cu un dram de stânjeneală. „S-a întâmplat ceva, gândi Maura. Ceva ce o face să fie precaută cu mine".

— Intră, te rog.

Rizzoli păşi în casă şi se opri, simţind aroma mâncării.

— Te-am întrerupt de la masă?

— Nu, noi tocmai am terminat.

Acel *noi* nu scăpă atenţiei lui Rizzoli, care îi aruncă Maurei o privire întrebătoare. Se auziră paşi şi când se întoarseră îl văzură pe Daniel în hol, ducând paharele înapoi la bucătărie.

— Seară bună, seară bună! strigă el.

Rizzoli clipi surprinsă.

— Părinte Brophy!

El se îndreptă către bucătărie şi Rizzoli se întoarse spre Maura. Chiar dacă nu spuse nimic, era clar ce idei îi treceau prin minte în acel moment. Acelaşi lucru pe care-l gândise şi enoriaşa din biserică. „Da, ştiu că situaţia nu arată prea bine, dar nu s-a întâmplat nimic. Nimic, cu excepţia cinei şi a conversaţiei. De ce naiba trebuie să mă priveşti aşa?“

— Ei bine, rosti Rizzoli, lăsând să se întrevadă o mulţime de subînţelesuri în expresia asta simplă.

Auziră zgomotul farfuriilor de porţelan şi al tacâmurilor pe care Daniel le punea în maşina de spălat vase. Un preot la ea în bucătărie.

— Aş vrea să-ţi vorbesc între patru ochi, dacă se poate, zise Rizzoli.

— Este neapărat necesar? Părintele Brophy îmi este prieten.

— Mi-e destul de greu să vorbesc despre asta chiar şi în particular, doctore.

— Nu pot să-i spun pur şi simplu să plece.

Maura se opri la zgomotul paşilor lui Daniel, care venea dinspre bucătărie.

— Dar eu chiar trebuie să plec, spuse el. Se uită la servieta lui Rizzoli. Mai ales că este evident că aveţi de vorbit.

— Şi chiar avem, replică Rizzoli.

Daniel zâmbi către Maura.

— Îţi mulţumesc pentru cină.

— Aşteaptă, răspunse Maura. Daniel... Ieşi după el pe verandă şi închise uşa de la intrare după ea. Nu trebuie să pleci.

— E clar că trebuie să-ţi vorbească între patru ochi.

— Îmi pare rău.

— De ce? A fost o seară minunată.

— Mă simt de parcă te gonesc din casa mea.

Se întinse şi o apucă de braţ, strângând-o uşor, parcă vrând s-o liniştească.

— Sună-mă oricând simţi nevoia să stăm iar de vorbă, îi zise el. Nu are importanţă la ce oră.

Maura îl privi îndreptându-se spre maşină, straiele lui negre estompându-se în întunericul serii. Când se întoarse să-i facă semn cu

mâna, ea îi întrezări pentru o clipă gulerul preoţesc, o scurtă strălucire albă în contrast cu negura serii.

Se întoarse în casă şi o găsi pe Rizzoli aşteptând-o în hol. „Îşi pune întrebări cu privire la Daniel, bineînţeles. Nu e oarbă; a putut să-şi dea seama că e ceva mai mult decât prietenie între noi doi“.

— Ceva de băut? întrebă Maura.

— Ar fi minunat. Nimic alcoolic totuşi. Rizzoli îşi atinse abdomenul cu o bătaie uşoară. Juniorul este încă prea tânăr pentru băutură.

— Bineînţeles.

Maura o conduse din hol în bucătărie, forţându-se să joace rolul gazdei manierate. Acolo, puse cuburi de gheaţă în două pahare şi turnă suc de portocale. Îşi adăugă doar în paharul ei un strop de votcă. Duse paharele pe masa din bucătărie şi o privi pe Rizzoli cum scoate un dosar din servietă şi-l pune pe masă.

— Ce este asta? întrebă Maura.

— Nu crezi că e mai bine să ne aşezăm întâi, doctore? Ceea ce îţi voi spune în cele ce urmează te va afecta serios.

Maura se aşeză comod pe unul dintre scaunele din bucătărie; Rizzoli făcu la fel. Stăteau faţă în faţă, cu dosarul între ele. „O cutie a Pandorei cu secrete, gândi Maura, privind fix dosarul. Poate că nu vreau să ştiu ce este în acest dosar“.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus săptămâna trecută despre Anna Jessop? Că n-am găsit aproape nici o informaţie despre ea mai veche de şase luni? Şi că singura reşedinţă a ei pe care o cunoşteam era apartamentul gol?

— Ai numit-o o fantomă.

— Într-un fel, era corect. Anna Jessop n-a existat cu adevărat.

— Cum este posibil aşa ceva?

— Pentru că ea nu era Anna Jessop. Acesta era doar un nume fictiv. Numele ei adevărat era Anna Leoni. Cu şase luni în urmă, şi-a asumat o identitate complet nouă. Şi-a închis şi toate conturile bancare şi s-a mutat din locuinţa sa. Cu un nume nou, a închiriat un apartament la Brighton, unde n-a avut intenţia să locuiască niciodată. Era doar o fundătură, în caz că cineva ar fi reuşit să-i afle noua identitate. Apoi a împachetat totul şi s-a mutat în Maine. Un mic orăşel, la jumătatea drumului spre coastă. Acolo a locuit în ultimele două luni.

— Cum ai aflat toate acestea?

— Am vorbit cu un poliţist care a ajutat-o să se descurce.

— Un poliţist?

— Detectivul Ballard din Newton.

— Şi numele fictiv... Nu era pentru că fugea de poliţie?

— Nu. E posibil chiar să şi ghiceşti de ce fugea. Poveste veche.

— Un bărbat?

— Din păcate, un bărbat foarte bogat. Doctorul Charles Cassell.

— Numele nu îmi spune nimic.

— Castle Pharmaceuticals. El a fondat firma. Anna era cercetătoare la compania lui. Au început o relaţie, însă, trei ani mai târziu, ea a încercat să-l părăsească.

— Şi el n-a lăsat-o.

— Doctorul Cassell pare genul de bărbat de lângă care nu poţi pleca pur şi simplu. Într-o noapte, a ajuns la spitalul de urgenţă din Newton cu un ochi vânăt. Din acel moment, lucrurile s-au complicat considerabil. Hărţuire. Ameninţări cu moartea. Chiar şi un canar mort în cutia ei poştală.

— Doamne fereşte!

— Da, întruchiparea iubirii adevărate. Uneori, singurele soluţii pe care le ai la îndemână pentru a scăpa de un bărbat care te răneşte sunt să-l împuşti... sau să te ascunzi. Poate că ar fi fost încă în viaţă dacă ar fi ales prima variantă.

— A găsit-o.

— Tot ce avem acum de făcut este s-o dovedim.

— Şi puteţi face asta?

— N-am reuşit încă să vorbim cu doctorul Cassell. Într-un mod foarte convenabil, a părăsit Bostonul în dimineaţa următoare asasinatului. Este plecat în interes de afaceri de o săptămână şi se întoarce de-abia mâine.

Rizzoli ridică paharul cu suc de portocale, şi zgomotul cuburilor de gheaţă o irită pe Maura. Când poliţista lăsă paharul la loc pe masă, urmă un moment de tăcere. Rizzoli părea să tragă de timp, dar oare pentru ce anume? se întrebă Maura.

— Mai trebuie să ştii ceva despre Anna Leoni... continuă Rizzoli. Făcu semn spre dosarul de pe masă. Am adus asta pentru tine.

Maura deschise dosarul şi avu o tresărire. Era copia color a unei poze de mărimea unui portofel. O tânără cu părul negru şi privirea serioasă, încadrată de un bărbat şi o femeie mai în vârstă, ale căror braţe o învăluiau protector.

— Acea fată aş putea fi eu, spuse ea încet.

— Păstra poza aceasta în portofel. Credem că avea vreo zece ani pe atunci şi aceia sunt părinţii ei, Ruth şi William Leoni. Amândoi sunt decedaţi acum.

— Aceştia sunt părinţii ei?

— Da.

— Dar... sunt atât de bătrâni!

— Da, aşa este. Mama, Ruth, avea şaizeci şi doi de ani când a fost făcută această poză. Rizzoli făcu o scurtă pauză. Anna era singurul lor copil.

„Singurul copil. Părinţi în vârstă. Ştiu la ce se referă, gândi Maura, şi mă tem de ceea ce-mi va spune în continuare. De asta a venit aici în această seară. Nu era vorba de Anna Leoni şi de amantul ei violent; era vorba de ceva mult mai grav“.

Maura o privi pe Rizzoli.

— A fost adoptată?

— Doamna Leoni avea cincizeci şi doi de ani când s-a născut Anna, răspunse Rizzoli, încuviinţând din cap.

— Prea bătrână, conform regulilor celor mai multe agenţii de adopţie.

— Ceea ce înseamnă că a trebuit să aranjeze o adopţie privată prin intermediul unui avocat.

Maura se gândi la propriii părinţi, acum şi ei decedaţi. Şi ei fuseseră în vârstă, de vreo patruzeci de ani.

— Ce ştii despre adopţia ta, doctore?

Maura inspiră adânc.

— După ce a murit tata, am găsit documentele adopţiei mele. Totul fusese făcut prin intermediul unui avocat de aici, din Boston. L-am sunat acum câţiva ani ca să aflu numele mamei mele adevărate.

— Şi l-ai aflat?

— Mi-a spus că dosarul era sigilat. A refuzat să-mi dea vreo informaţie.

— Şi n-ai mai încercat să afli nimic altceva?

— Nu, din păcate.

— Numele avocatului nu era cumva Terence Van Gates?

Maura tăcu brusc. Nu mai era nevoie să-i spună nimic; ştia că interlocutoarea înţelesese deja răspunsul din privirea ei uimită.

— Cum de ai ştiut asta? o întrebă Maura.

— Cu două zile înainte de moartea ei, Anna a luat o cameră la Tremont Hotel, aici în Boston. De acolo a dat doar două telefoane. Unul către detectivul Ballard, care era plecat din oraş. Celălalt era către biroul de avocatură al lui Van Gates. Nu ştim de ce l-a contactat... avocatul nu ne-a returnat apelurile încă.

Şi acum urma revelaţia, gândi Maura. Motivul real al prezenţei ei aici, în această seară, în bucătăria sa.

— Ştim că Anna Leoni a fost adoptată. Aveţi aceeaşi grupă de sânge şi aceeaşi dată de naştere. Şi chiar înainte de a muri, a vorbit cu Van Gates — avocatul care s-a ocupat de adopţia *ta*. Cam multe coincidenţe...

— De cât timp ştii toate astea?

— De câteva zile.

— Şi nu mi-ai spus nimic? Mi-ai ascuns totul.

— N-am vrut să te supăr atâta timp cât nu era necesar.

— Ei bine, sunt supărată că ai aşteptat atât de mult să-mi spui.

— Am fost nevoită, pentru că mai trebuie să-ţi spun ceva... ceva ce trebuia să aflu. Rizzoli respiră adânc. În această după-amiază am luat legătura cu Walt DeGroot de la laboratorul de analize ADN. La începutul săptămânii l-am rugat să urgenteze testul cerut de tine. Azi mi-a arătat autoradiografiile obţinute. A efectuat două profile VNTR4. Unul pentru Anna Leoni şi altul pentru tine.

Maura rămase neclintită, pregătită pentru lovitura pe care o aştepta negreşit.

— Sunt compatibile, continuă Rizzoli. Cele două profile genetice sunt identice.

CAPITOLUL 7

Ceasul de pe peretele bucătăriei se auzea ticăind. Cuburile de gheaţă se topiră încet în paharele de pe masă. Timpul trecu, dar Maura se simţea parcă prinsă în capcană în acel moment, cuvintele lui Rizzoli răsunându-i repetat în minte.

— Îmi pare rău, spuse Rizzoli. N-am ştiut cum să-ţi spun altfel. Dar m-am gândit că ai dreptul să ştii că ai... şi se opri.

„Am avut. Am avut o soră. Şi nu am ştiut niciodată de existenţa ei“.

Rizzoli se întinse peste masă şi o prinse pe Maura de mână; nu

era genul de persoană care să ofere cu uşurinţă un gest de consolare sau o îmbrăţişare. Însă iat-o acum, ţinând-o pe Maura de mână, privind-o de parcă s-ar fi aşteptat ca aceasta să se spargă în mii de bucăţele.

— Povesteşte-mi despre ea, rosti Maura încet. Spune-mi ce fel de persoană era.

— Cel cu care ar trebui să vorbeşti este detectivul Ballard.

— Cine?

— Rick Ballard. E din Newton. A fost poliţistul care i-a preluat cazul după ce a fost agresată de doctorul Cassell. Cred că a ajuns s-o cunoască destul de bine.

— Ce ţi-a zis despre ea?

— Că a crescut în Concord. A fost căsătorită pentru o scurtă perioadă, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, dar n-a durat. A divorţat amiabil, n-a avut copii.

— Fostul soţ nu este suspectat?

— Nu. El s-a recăsătorit de atunci şi trăieşte la Londra.

„Divorţată, ca şi mine. Există oare vreo genă care predispune la căsătorii ratate?“

— Precum am spus, a lucrat la firma lui Charles Cassell, Castle Pharmaceuticals. Era microbiolog în departamentul de cercetare de acolo.

— Om de ştiinţă.

— Da.

„Din nou, ca şi mine, gândi Maura, cu privirea aţintită la chipul surorii ei din fotografie. Deci ştiu că punea preţ pe raţiune şi logică, la fel ca mine. Oamenii de ştiinţă sunt guvernaţi de intelect. Se simt confortabil printre date clare. Ne-am fi înţeles bine amândouă”.

— Ştiu că ţi-e greu să înţelegi, sunt sigură de asta, spuse Rizzoli. Încerc să mă pun în locul tău şi, sincer, nu-mi pot imagina cum este cu adevărat. E ca şi cum ai descoperi un univers paralel, unde mai există o altă versiune a ta. Să descoperi că ea a fost acolo în tot acest timp, trăind în acelaşi oraş. Dacă... şi se opri.

„Există oare vreun cuvânt mai inutil decât dacă?”

— Îmi pare rău, continuă Rizzoli.

Maura trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă spatele, lăsând-o să înţeleagă că nu avea nevoie să fie ţinută de mână. Era perfect capabilă să treacă peste asta. Închise dosarul şi-l împinse spre Rizzoli.

— Îţi mulţumesc, Jane.

— Nu, păstrează-l. Acea fotocopie este pentru tine.

Se ridicară amândouă. Rizzoli se scotoci în buzunare şi scoase o carte de vizită pe care o puse pe masă.

— Poate că o să ai nevoie şi de asta. A spus că-l poţi suna oricând dacă ai întrebări.

Maura se uită în jos la numele de pe cartonaş: Richard D. Ballard, Detectiv, Departamentul de Poliţie din Newton.

— El este cel cu care ar trebui să stai de vorbă, zise Rizzoli.

Merseră împreună spre uşa de la intrare, Maura încă stăpână pe emoţiile sale, încă jucând rolul gazdei perfecte. Stătu pe verandă destul de mult pentru a-i face cu mâna detectivului, apoi închise uşa şi merse în camera de zi. Ascultă maşina lui Rizzoli îndepărtându-se, lăsând în urmă strada învăluită în tăcere. „Complet singură, gândi ea. Încă o dată sunt complet singură".

De pe raftul bibliotecii din camera de zi, Maura trase un album vechi de fotografii. Nu mai răsfoise aceste pagini de ani de zile, de la moartea tatălui ei, când strânsese lucrurile din casă la câteva săptămâni după înmormântare. Găsise albumul pe noptiera lui şi şi-l închipuise stând în pat în ultima lui seară din viaţă, singur în acea casă mare, admirând pozele de familie. Ultimele imagini pe care el le-ar fi văzut, înainte de a stinge lumina, ar fi fost de chipuri fericite.

Deschise albumul şi privi acele chipuri acum. Paginile erau scorojite, unele fotografii vechi de aproape patruzeci de ani. Privi îndelung prima fotografie, una a mamei sale, zâmbind spre cameră cu un bebeluş cu părul negru în braţe. În spatele lor era o casă pe care Maura nu şi-o amintea, cu o formă victoriană şi ferestrele arcuite. Dedesubt, mama ei, Ginny, consemnase cu scrisul ei caracteristic, perfect caligrafic: „Ziua când am adus-o pe Maura acasă".

Nu existau fotografii făcute la spital, nici una cu mama ei însărcinată. Doar această imagine clară a lui Ginny, zâmbind în lumina soarelui, ţinând în braţe bebeluşul care parcă apăruse de nicăieri. Se gândi la un alt copil cu părul negru, ţinut în braţe de altă mamă. Poate că în aceeaşi zi, un tată mândru din alt oraş făcuse o altă fotografie noii sale fiice. O fetiţă pe nume Anna.

Maura întoarse paginile. Se văzu crescând, de la copilaşul care face primii paşi în lume la fetiţa de grădiniţă. Iat-o pe noua ei bicicletă, susţinută de braţul puternic al tatălui ei. Iat-o şi la primul ei recital de pian, cu părul negru prins la spate cu o fundă verde şi mâinile aşezate pe clape.

Întoarse şi ultima pagină. Crăciunul. Maura, de vreo şapte ani, stătea încadrată de mama şi tatăl ei, cu braţele împreunate într-o îmbrăţişare drăgăstoasă. În spatele lor, bradul împodobit, strălucind de beteală. Toată lumea zâmbea. Un moment perfect în timp, gândi Maura. Însă nu durează mult niciodată; vin şi trec repede, şi nu le putem aduce înapoi; putem doar trăi altele noi.

Ajunse la sfârşitul albumului. Mai erau şi altele, desigur, cel puţin patru volume din istoria Maurei, fiecare eveniment înregistrat şi clasificat de părinţii ei. Însă acesta era albumul pe care tatăl ei alesese să-l ţină lângă pat, cu fotografiile fiicei sale de când era copil, ale lui şi

ale lui Ginny ca părinţi activi, înainte ca părul să capete luciri sure. Înainte că durerea şi moartea lui Ginny să le afecteze vieţile.

Privi chipurile părinţilor ei şi gândi: „Cât de norocoasă am fost că m-aţi ales pe mine! Mi-e dor de voi. Mi-e dor de voi atât de mult!“ Închise albumul şi se uită printre lacrimi la copertă de piele. „Ce bine ar fi dacă aţi fi aici! Măcar de mi-aţi spune cine sunt cu adevărat”.

Merse în bucătărie şi luă cartea de vizită lăsată de Rizzoli pe masă. Pe partea din faţă a cartonaşului era imprimat numărul de la serviciu al lui Rick Ballard, de la Departamentul de Poliţie din Newton. Întoarse cardul şi văzu că el îşi scrisese şi numărul de acasă, împreună cu cuvintele: „Sună-mă oricând. Zi sau noapte. R.B“.

Se îndreptă spre telefon şi formă numărul lui de acasă. La al treilea ţârâit răspunse o voce:

— Ballard.

Doar un nume, rostit cu eficienţă rece. „Acesta este genul de bărbat care trece direct la subiect, gândi ea. Nu va reacţiona prea bucuros la auzul unei femei care trece printr-o criză emoţională”. În fundal putu auzi o reclamă la televizor. El era acasă, relaxându-se; ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era să fie deranjat.

— Alo? spuse el din nou, de data aceasta cu un ton uşor nerăbdător.

Maura îşi drese vocea.

— Mă scuzaţi că vă sun acasă. Detectivul Rizzoli mi-a dat cartea dumneavoastră de vizită. Numele meu este Maura Isles şi eu...

„Şi eu ce? Vreau să mă ajuţi să trec peste noaptea asta?“

— Aşteptam apelul dumneavoastră, doamnă doctor Isles, zise el.

— Ştiu că poate ar fi trebuit să aştept până dimineaţă, dar...

— Nici o problemă. Probabil că aveţi multe întrebări.

— Mi-e puţin cam greu în această perioadă. N-am ştiut niciodată că am o soră. Şi acum, dintr-odată...

— Totul s-a schimbat. Nu-i aşa?

Vocea ce păruse rigidă la început era acum atât de calmă, de blândă, încât Maurei aproape că-i dădură lacrimile.

— Da, şopti ea.

— Poate că ar trebui să ne întâlnim. Pot să vă văd în orice zi a săptămânii. Sau dacă doriţi să ne întâlnim seara...

— Aţi vrea să ne vedem în seara aceasta?

— Fiica mea este aici. Nu pot pleca acum.

Bineînţeles că avea o familie, gândi ea. Scoase un râset stânjenit.

— Îmi pare rău. Nu eram în apele mele...

— De ce nu veniţi dumneavoastră până aici, la mine acasă?

Maura făcu o pauză, auzindu-şi parcă propriul puls bătându-i în ureche.

— Unde locuiţi? întrebă ea.

Detectivul locuia la Newton, o suburbie confortabilă din vestul aglomeraţiei metropolitane a Bostonului, cam la vreo şase kilometri şi jumătate de locuinţa ei din Brooklin. Casa lui era aidoma celorlalte case de pe această stradă liniştită, fără să iasă în evidenţă, dar bine îngrijită, doar un alt imobil pătrăţos, într-un cartier în care nici una dintre case nu se remarca în vreun fel. De pe veranda din faţă văzu lumina albastră a ecranului unui televizor şi auzi basul monoton al muzicii pop. MTV - nici pe departe ceea ce se aştepta ca un poliţist să urmărească la televizor.

Sună la uşă. Îi deschise o adolescentă blondă, îmbrăcată în nişte blugi deşiraţi şi un tricou ce se termina deasupra buricului. Un aspect provocator pentru o fată care nu era mai mare de paisprezece ani, judecând după şoldurile subţiri şi sânii abia formaţi. Tânăra nu scoase un cuvânt, doar se holbă la Maura cu ochi posaci, ca şi cum ar fi păzit pragul casei de acest nou intrus.

— Bună, zise Maura. Numele meu este Maura Isles şi am venit să-l văd pe detectivul Ballard.

— Tatăl meu vă aşteaptă?

— Da.

Se auzi o voce de bărbat.

— Kakie, e pentru mine.

— Am crezut că e mama. Trebuia să ajungă până acum.

Ballard apăru în cadrul uşii, în spatele fiicei lui. Maurei nu-i veni să creadă că acest bărbat, cu tunsoarea conservatoare şi tricoul Oxford călcat, putea fi tatăl acestei puştoaice cu aspect uşuratic. El întinse mâna şi i-o strânse ferm.

— Rick Ballard. Intraţi, doamnă doctor Isles.

Când Maura intră în casă, tânăra se întoarse cu spatele şi merse în camera de zi, unde se trânti cu zgomot în faţa televizorului.

— Katie, măcar salută-l pe oaspetele nostru.

— Pierd emisiunea mea preferată.

— Poţi să te rupi un minut pentru a fi politicoasă, nu crezi?

Katie oftă cu zgomot şi-i aruncă Maurei o privire ursuză.

— Bună, spuse ea şi îşi întoarse privirea spre ecranul televizorului.

Ballard o privi pe fiica sa pentru un moment, parcă întrebându-se dacă se merită efortul de a-i cere să fie puţin mai manierată.

— Măcar dă volumul mai încet, îi spuse el. Doamna doctor Isles şi cu mine avem de vorbit.

Tânăra apucă telecomanda cu o smucitură şi o îndreptă ca o armă spre televizor. Volumul de-abia scăzu puţin.

Ballard se întoarse către Maura.

— Doriţi o cafea? Ceai?

— Nu, mulţumesc.

— Vreţi doar să vă vorbesc despre Anna... replică el, dând înţelegător din cap.

— Da.

— Am o copie a dosarului ei în birou.

Dacă aspectul biroului reflecta imaginea posesorului, atunci Rick Ballard era întocmai ca biroul din lemn de stejar, solid şi de încredere, care domina încăperea. Nu alese să se izoleze în spatele acestuia, ci îi făcu semn Maurei spre sofa şi îşi trase un fotoliu în faţa ei. Nici o barieră nu stătea în calea lor, cu excepţia măsuţei de cafea, pe care se afla un singur dosar. Chiar dacă uşa era închisă, puteau încă să audă sunetul strident al emisiunii de la televizor.

— Îmi cer scuze pentru impoliteţea fiicei mele, zise el. Katie trece printr-o perioadă dificilă şi nu prea sunt sigur cum să mă port cu ea zilele astea. Cu infractorii nu am probleme, dar când vine vorba de adolescente de paisprezece ani...

Râse mâhnit.

— Sper că vizita mea să nu înrăutăţească lucrurile.

— Nu are nici o legătură cu dumneavoastră, credeţi-mă. Familia noastră se află acum într-o perioadă de tranziţie. Eu şi soţia mea ne-am despărţit anul trecut şi Katie refuză să accepte acest lucru. Această situaţie a condus la o sumedenie de certuri şi multă tensiune.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Divorţul nu este niciodată plăcut.

— Al meu n-a fost cu siguranţă.

— Însă aţi trecut peste asta.

Maura se gândi la Victor, care revenise în viaţa ei recent, şi la modul în care, pentru o scurtă perioadă, aproape că o convinsese să accepte o reconciliere.

— Nu cred că treci vreodată peste asta, îi răspunse ea. Odată ce ai fost căsătorit cu cineva, acea persoană rămâne pentru totdeauna o parte a vieţii tale, fie ea bună sau rea. Secretul este să-ţi aminteşti doar părţile bune.

— Uneori nu este atât de uşor.

Tăcură pentru un moment. Singurul sunet din cameră era sonorul strident al televizorului, ca semn al sfidării adolescentine. Apoi el îşi îndreptă spatele, întinzându-şi umerii largi, şi o privi. Era o căutătură pe care nu o putu evita, o căutătură care îi spunea că era centrul atenţiei lui.

— Ei bine, aţi venit să vorbim despre Anna.

— Da. Detectivul Rizzoli mi-a spus că aţi cunoscut-o. Că aţi încercat s-o protejaţi.

— Se pare că n-am făcut o treabă foarte bună, răspunse el încet.

Privirea lui se umbri imediat, îşi îndreptă atenţia spre dosarul de pe măsuţa de cafea. Îl ridică şi i-l întinse.

— Nu este plăcut de văzut. Dar aveţi dreptul să-l cercetaţi.

Maura deschise dosarul şi dădu peste o fotografie de-a Annei Leoni, în picioare, în dreptul unui perete alb. Purta un halat de spital, un ochi era umflat, aproape închis, iar obrazul avea o vânătaie violetă. Ochiul neatins privea aparatul foto cu o expresie şocată.

— Aşa arăta când am întâlnit-o pentru prima oară, zise el. Acea fotografie a fost făcută anul trecut, la spitalul de urgenţă, după ce Anna a fost lovită de bărbatul cu care locuise. Doar ce se mutase din casa lui din Marblehead şi îşi închiriase o locuinţă aici, la Newton. Într-o noapte, el a venit până în faţa uşii ei şi a încercat s-o convingă să se întoarcă la el. Ea i-a spus să plece. Şi, ei bine, nu poţi să-i *spui* lui Charles Cassell ce să facă. Iată ce s-a întâmplat.

Maura simţi furie în vocea lui şi-l privi cu intensitate. Gura lui se strânse.

— Am înţeles că a înaintat o plângere.

— Da, desigur. Am consiliat-o pe toată durata procesului. Un bărbat care loveşte o femeie înţelege doar un singur lucru: pedeapsa. Eram hotărât să-l fac să-şi asume consecinţele faptelor sale. Mă confrunt cu abuzul domestic tot timpul şi mă înfurii de fiecare dată când întâlnesc astfel de cazuri. E ca şi cum s-ar aprinde un bec înăuntrul meu; tot ce-mi doresc este să-l fac pe tip să plătească. Şi asta am încercat să fac cu Charles Cassell.

— Şi ce s-a întâmplat mai departe?

Ballard clătină dezgustat din cap.

— A stat la închisoare doar o noapte nenorocită. Atunci când ai bani, poţi să ieşi aproape din orice. Am sperat ca aceasta să fie ultima dată - că va sta departe de ea. Însă acesta este un bărbat căruia nu-i place să piardă. Continuă s-o sune, să-i apară la uşă neinvitat. Anna s-a mutat de două ori, însă de fiecare dată a găsit-o. A reuşit să obţină într-un final un ordin de restricţie, dar asta nu l-a împiedicat să treacă mai mereu cu maşina prin faţa casei ei. Apoi, acum aproape şase luni, situaţia s-a înrăutăţit serios.

— Cum aşa?

Îi făcu semn către dosar.

— E totul acolo. Ea l-a găsit înfipt în uşa de la intrare într-o dimineaţă.

Maura găsi o pagină fotocopiată. Pe ea erau doar două cuvinte, scrise la calculator, în centrul paginii albe.

„Eşti moartă”.

Simţea cum îi trec fiori pe şira spinării. Se imagină trezindu-se într-o zi, deschizând uşa de la intrare pentru a lua ziarul, găsind pe jos

această foaie de hârtie albă şi citind aceste două cuvinte.

— Aceasta a fost prima scrisoare, zise el. Au mai fost şi altele după aceea.

Maura se uită la pagina următoare. Avea scrise aceleaşi cuvinte.

„Eşti moartă“.

Se uită şi la a treia, şi la a patra pagină.

„Eşti moartă“.

„Eşti moartă“.

I se uscase gâtul. Îl privi pe Ballard.

— Nu putea face nimic să-l oprească?

— Am încercat, dar nu am putut dovedi niciodată că el a fost cel care scrisese toate acele bilete. Aşa cum nu am putut dovedi nici că el fusese cel care îi zgâriase maşina sau îi sfâşiase plasele la ferestre. Apoi, într-o zi, şi-a deschis cutia poştală. Înăuntru era un canar mort, cu gâtul rupt. Atunci s-a decis să se mute definitiv din Boston. Voia să dispară.

— Şi dumneata ai ajutat-o.

— N-am încetat nici o clipă s-o ajut. Mă suna pe mine de fiecare dată când Cassell venea s-o hărţuiască. Am ajutat-o să obţină ordinul de restricţie. Am ajutat-o, de asemenea, şi să plece din oraş, atunci când s-a decis să facă asta. Nu e uşor să dispari pur şi simplu, în special atunci când cineva cu resursele lui Cassell te caută. Nu numai că şi-a schimbat numele, dar şi-a stabilit şi o reşedinţă falsă sub noua identitate. A închiriat un apartament în care nu s-a mutat niciodată - a făcut-o doar ca să inducă în eroare pe oricine ar fi căutat-o. Ideea era să plece într-un loc cu totul diferit, unde să plătească totul în numerar. Laşi în urmă totul şi pe toată lumea. Aşa ar trebui să meargă.

— Dar el a găsit-o oricum.

— Cred că din această cauză s-a întors ea în Boston. Ştia că nu mai era în siguranţă acolo. Aţi aflat că m-a sunat, nu-i aşa? Cu o noapte înainte...

Maura încuviinţă din cap.

— Aşa mi-a spus Rizzoli.

— Mi-a lăsat un mesaj pe robotul telefonic, spunând că stă la Tremont Hotel. Eram plecat la Denver, în vizită la sora mea, aşa că n-am auzit mesajul decât când am ajuns acasă. Atunci, Anna era deja moartă. Privirea lui o întâlni pe a Maurei. Cassell va nega că a făcut-o, bineînţeles. Dar dacă a reuşit s-o găsească în Fox Harbor, atunci trebuie să fie cineva în acel oraş care să-l fi zărit. Asta plănuiesc să fac în continuare - să dovedesc că el a fost acolo. Să aflu dacă cineva îşi aminteşte de el.

— Dar ea n-a fost omorâtă în Maine. A fost ucisă în faţa casei *mele.*

Ballard scutură din cap.

— Nu ştiu care este rolul dumneavoastră în toată povestea asta, doamnă doctor Isles. Dar nu cred că moartea Annei are vreo legătură cu dumneavoastră.

Auziră ţârâitul soneriei de la intrare. El nu făcu nici o mişcare să se ridice şi să răspundă, ci rămase în fotoliu, scrutând-o pe Maura. Avea o privire atât de intensă, încât ea nu putu întoarce capul, ci trebui să i-o înfrunte, gândindu-se: „Îmi doresc să-l cred. Pentru că n-aş putea trăi ştiind că moartea ei a fost din vina mea".

— Îl vreau pe Cassell în spatele gratiilor, continuă el, şi voi face tot ce e posibil pentru a o ajuta pe Rizzoli să probeze acuzaţiile. Am fost de faţă când a început totul şi după aceea, şi am ştiut de atunci cum se va sfârşi această poveste. Şi totuşi, nu am putut opri nimic. I-o datorez ei, Annei, zise el. Am nevoie să rezolv asta.

Dintr-odată, atenţia Maurei a fost atrasă de nişte voci furioase din camera alăturată. Televizorul fusese stins, însă Katie şi o femeie aveau în acel moment un schimb aspru de vorbe.

Ballard aruncă o privire înspre uşă când vocile crescură în intensitate până la ţipete.

— Ce naiba a fost în capul tău? strigă femeia.

Ballard se ridică în picioare.

— Scuzaţi-mă, ar trebui probabil să aflu care este motivul certei.

Ieşi din cameră şi Maura îl auzi spunând:

— Carmen, ce se întâmplă?

— Ar trebui s-o întrebi pe fiica ta, îi replică femeia.

— Las-o baltă, mamă. Las-o *naibii* baltă!

— Spune-i tatălui tău ce s-a întâmplat astăzi. Haide, spune-i ce ţi-au găsit în dulapul de la vestiar.

— *Nu e* aşa o mare chestie.

— *Spune-i,* Katie.

— Exagerezi de-a dreptul.

— Ce s-a întâmplat, Carmen? zise Ballard.

— Directorul şcolii m-a sunat după-masă. S-a făcut astăzi o verificare aleatorie a dulapurilor de la vestiare şi ghici ce i-au găsit fiicei tale? O ţigară cu marijuana. Cum naiba crezi că arată asta? Ea, cu ambii părinţi poliţişti, are droguri în dulap. Suntem norocoşi că ne lasă să rezolvăm între noi. Ce s-ar fi întâmplat dacă raportau la poliţie? Parcă mă văd nevoită să-mi arestez propria fiică.

— Doamne, Dumnezeule!

— Trebuie să rezolvăm această situaţie împreună, Rick. Trebuie să ne înţelegem asupra tacticii.

Maura se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre uşă, neştiind care ar fi fost cel mai politicos mod în care să plece. Nu voia să deranjeze intimitatea acestei familii, şi totuşi iată că, fără voia ei, o

făcea, ascultând schimbul de vorbe pe care ştia că nu ar fi trebuit să-l audă. „Vreau doar să spun la revedere şi să plec, gândi ea. Să-i las singuri pe aceşti părinţi tulburaţi”.

Merse în hol şi se opri pentru o clipă în dreptul camerei de zi. Mama lui Katie ridică privirea, surprinsă să vadă un vizitator neaşteptat în casă. Dacă imaginea mamei constituia un indiciu pentru felul cum avea să arate Katie într-o zi, atunci acea adolescentă ursuză era destinată să devină o blondă statuară. Femeia avea aproape aceeaşi înălţime ca Ballard, cu supleţea musculoasă a unei atlete. Părul îi era prins la spate într-o coadă simplă şi nu avea nici o urmă de machiaj pe faţă, însă o femeie cu pomeţii ei extraordinari nu avea nevoie de nici o înfrumuseţare artificială.

— Scuzaţi-mă că vă întrerup, zise Maura.

Ballard se întoarse spre ea şi scoase un râset obosit.

— Mă tem că nu suntem într-o formă prea bună. Aceasta este mama lui Katie, Carmen. Aceasta este doctoriţa Maura Isles.

— Trebuie să plec, spuse Maura.

— Dar de-abia dacă am reuşit să stăm de vorbă.

— Vă voi suna eu altă dată. În acest moment este evident că aveţi alte lucruri pe cap. Înclină capul spre Carmen. Mă bucur că v-am cunoscut. Noapte bună.

— Permiteţi-mi să vă conduc, zise Ballard.

Ieşiră din casă şi el oftă, parcă uşurat să fie departe de pretenţiile familiei sale.

— Îmi cer scuze că am asistat la asta, spuse ea.

— Îmi pare rău că aţi fost nevoită s-o faceţi.

— Aţi observat că nu mai încetăm cu scuzele unul către celălalt?

— Nu aveţi pentru ce să vă cereţi scuze, Maura.

Ajunseră la maşină şi se opriră pentru o clipă.

— N-am apucat să vă spun prea multe despre sora dumneavoastră, zise el.

— Data viitoare când ne vedem?

— Da, data viitoare, răspunse el şi încuviinţă din cap.

Maura se urcă în maşină şi închise uşa. Coborî geamul când îl văzu că se apleacă să-i vorbească.

— Pot să vă spun măcar atât despre ea, zise el.

— Da?

— Îi semănaţi atât de mult Annei, încât simt că mi se taie respiraţia.

Îi tot răsunau în minte acele cuvinte pe când stătea în camera de zi, studiind fotografia tinerei Anna Leoni alături de părinţii ei. În toţi aceşti ani, gândi ea, ai lipsit din viaţa mea şi nici măcar pentru o clipă nu am simţit asta. Însă trebuie să fi ştiut; într-un anumit fel,

trebuie să fi simţit lipsa surorii mele.

„Îi semănaţi atât de mult Annei, încât simt că mi se taie respiraţia”.

„Da, gândi ea, mângâind chipul Annei din fotografie. Şi mie mi se taie respiraţia”. Ea şi Anna aveau acelaşi ADN. Oare ce altceva mai împărtăşiseră? Anna alesese şi ea o carieră în domeniul ştiinţei, o profesie guvernată de raţiune şi logică. Şi ea avusese probabil rezultate excelente la matematică. Oare cântase şi ea, la fel ca Maura, la pian? Oare îi plăcuseră şi ei cărţile, vinurile australiene şi History Channel?

„Aş vrea să ştiu atât de multe despre tine”.

Se făcu târziu; stinse lampa şi merse în dormitor ca să-şi facă bagajul.

CAPITOLUL 8

Întuneric beznă. O durea capul. Miros de lemn şi de pământ

jilav şi... ceva ce nu avea nici o logică. Ciocolată. Îi mirosea a ciocolată.

Mattie Purvis deschise larg ochii, dar era ca şi cum i-ar fi ţinut strâns închişi; nu putea distinge nimic. Nici măcar o licărire de lumină, nici o fărâmă de umbră peste altă umbră. „Dumnezeule, am orbit?"

„Unde sunt?"

Nu era în patul ei. Era aşezată pe ceva tare şi o durea spatele. Podea? Nu, nu era lemn lustruit sub ea, ci scânduri rugoase, pline de noroi.

Măcar dacă capul n-ar mai fi durut-o. Închise ochii, luptându-se cu greaţa. Cu toată durerea, încercă să-şi aducă aminte cum de ajunsese în acest loc ciudat, întunecos, unde nimic nu părea cunoscut. „Dwayne, gândi ea. Ne-am certat şi apoi am condus maşina până acasă". Se chinui să-şi amintească fragmentele de timp pierdute. Revăzu grămada de corespondenţă de pe masă. Îşi aminti că plânsese, lacrimile curgându-i pe plicuri. Îşi aminti că se ridicase dintr-odată, scaunul răsturnându-se pe podea.

„Am auzit un zgomot. Am mers în garaj. Am auzit un zgomot şi am mers în garaj şi…"

Nimic. Nu mai putea să-şi amintească nimic după aceea.

Deschise ochii. Era încă întuneric. „Vai, nu e de bine, Mattie, gândi ea, nu e deloc, deloc de bine. Te doare capul, ţi-ai pierdut memoria şi eşti oarbă".

— Dwayne? strigă ea. Auzi doar bătaia propriului puls.

Trebuia să se ridice în picioare. Trebuia să caute ajutor, măcar să găsească un telefon.

Se rostogoli pe partea dreaptă pentru a se putea propti în mâini şi pentru a-şi găsi un punct de sprijin ca să se ridice şi se lovi cu faţa de un zid. Impactul o aruncă înapoi pe spate. Rămase aşa, ameţită, cu nasul pulsând. Oare ce căuta un perete aici? Se întinse să-l atingă şi dădu de şi mai multe scânduri de lemn aspre. „În regulă, îşi zise, o să mă rostogolesc în direcţia cealaltă". Se întoarse spre stânga.

Şi se lovi de un alt perete.

Inima începu să-i bată din ce în ce mai puternic, mai repede. Rămase întinsă pe spate din nou, gândindu-se: pereţi în ambele părţi. Nu poate fi adevărat. Nu poate fi real. Împingându-se cu mâinile de podea se ridică şi se lovi cu capul de partea de sus. Căzu, din nou, pe spate.

„Nu, nu, nu!"

Intră în panică. Cu braţele fluturând, dădea peste obstacole în orice direcţie. Zgârie lemnul cu unghiile, aşchiile intrându-i în degete. Auzea ţipete, dar nu-şi recunoştea propria voce. Oriunde în jur, pereţi. Împinse cu capul, se zvârcoli, lovi cu pumnii în gol până când mâinile

îi ajunseră pline de vânătăi şi rănite, picioarele prea obosite pentru a se mai mişca. Încet, încet, ţipetele se stinseră în suspine. În sfârşit, tăcere profundă.

„O cuşcă. Sunt închisă într-o cuşcă“.

Respiră adânc şi inhală mirosul propriei transpiraţii, propriei frici. Simţi copilul agitându-se în burtă, un alt prizonier prins într-un spaţiu mic. Se gândi la păpuşile ruseşti pe care i le dăduse cândva bunica ei. O păpuşă în altă păpuşă în altă păpuşă.

„Vom muri aici. Vom muri amândoi, eu şi bebeluşul meu“. Închise ochii şi se luptă cu un nou val de panică. „Ajunge. Opreşte-te chiar acum. Gândeşte, Mattie”.

Cu mâinile tremurând, se întinse spre dreapta ei şi atinse unul din pereţi. Întinse mâna şi în stânga şi atinse un alt perete. Cât de mare era distanţa dintre cei doi? Poate aproape un metru, poate mai mult. Şi care era lungimea? Se întinse în spate şi dădu peste o deschizătură. Nu era chiar aşa de rău în direcţia aceea. Puţin mai mult spaţiu. Degetele atinseră ceva moale, chiar în spatele capului. Se apropie mai mult şi îşi dădu seama că era o pătură. Desfăcând-o, auzi ceva greu căzând cu zgomot la pământ. Un cilindru rece de metal. Inima începu iar să-i bată cu putere, de frică, dar şi de speranţă.

O lanternă.

Îi găsi întrerupătorul şi apăsă pe el. Suspină adânc, uşurată, când raza de lumină străpunse întunericul. *„Pot să văd, pot să văd!”* Purtă lumina de-a lungul pereţilor închisorii. O îndreptă spre tavan şi văzu că de-abia avea spaţiu să stea în picioare, doar dacă ar fi ţinut capul plecat.

Cu abdomenul voluminos şi neîndemânatică, trebui să se zvârcolească pentru a se putea ridica în şezut. Doar atunci putu vedea ce se afla la picioarele ei: o găleată de plastic şi o ploscă. Două urcioare mari cu apă. Un sac de alimente. Se întinse după sac şi se uită înăuntru. De-aceea îi mirosea a ciocolată! gândi ea. Înăuntru erau batoane de ciocolată Hershey, pachete de pastramă de vită şi biscuiţi săraţi. Şi baterii - trei pachete de baterii noi.

Se sprijini din nou de perete. Se auzi dintr-odată râzând. Un râset nebunesc, înfricoşător, care nu era al ei deloc. Era al unei femei nebune. „Ei bine, e grozav! Am de toate pentru a supravieţui în afară de..”.

Aer.

Râsul i se stinse. Stătu şi îşi ascultă propria respiraţie. Inspiraţie cu oxigen, expiraţie cu dioxid de carbon. Respiraţii curative. Însă şi oxigenul se termină odată şi-odată. O cutie ca aceea poate conţine doar o anumită cantitate. Oare aerul se rarefiase deja? În plus mai intrase şi în panică - toată agitaţia aceea... Probabil că folosise mare parte din oxigen.

Apoi simţi o adiere rece în păr. Se uită în sus. Ţinti cu lanterna spaţiul de deasupra capului ei şi văzu grilajul circular. Avea doar câteva zeci de centimetri în diametru, dar destul de larg pentru a permite circulaţia aerului proaspăt de afară. Se holbă la grilaj, uimită. „Sunt prinsă într-o cuşcă, gândi ea. Am mâncare, apă şi aer".

Deci cine o pusese acolo, oricine ar fi el, voia s-o ţină în viaţă.

CAPITOLUL 9

Rick Ballard îi spusese că doctorul Charles Cassell era bogat, dar Jane Rizzoli nu se aşteptase la *asta.* Proprietatea Marblehead era înconjurată de un zid înalt de cărămidă şi, prin barele de fier forjat ale porţii, ea şi cu Frost putură vedea casa, o clădire masivă, albă, în stil federal, înconjurată de aproape optzeci de ari de gazon de un verde smarald. În spatele ei străluceau apele din Massachusetts Bay.

— Doamne! zise Frost. Toate astea sunt din profitul de pe urma medicamentelor?

— A început cu promovarea unui singur produs pentru slăbit, răspunse Rizzoli. În douăzeci de ani a ajuns la *asta.* Ballard spune că nu este genul de tip pe care ai vrea vreodată să-l superi. Poliţista se uită la Frost. Şi dacă ai fi femeie, nu te-aş sfătui nici în ruptul capului să-l părăseşti.

Coborî geamul şi apăsă pe butonul interfonului.

Se auzi o voce bărbătească pârâind în difuzor.

— Numele, vă rog?

— Detectivii Rizzoli şi Frost, Poliţia din Boston. Am venit să-l vedem pe domnul doctor Cassell.

Poarta se deschise cu un scârţâit şi ei pătrunseră cu maşina pe o alee ce îi duse până la un portic impunător. Rizzoli parcă în spatele unui Ferrari roşu aprins - probabil că vechiul ei Subaru nu avea să mai ajungă niciodată atât de aproape de un model atât de celebru. Uşa de la intrare se deschise înainte ca ei să apuce să bată şi în cadrul ei apăru un bărbat voinic, cu o privire neutră, nici prietenoasă, nici ostilă. Chiar dacă era îmbrăcat într-un tricou de polo şi o pereche de pantaloni de denim Dockers de culoare cafenie, nu era nimic lejer în felul în care îi privea.

— Sunt Paul, asistentul domnului doctor Cassell, zise el.

— Detectiv Rizzoli, se prezentă ea întinzându-i mâna, însă

bărbatul nici măcar nu se uită la ea, ca şi cum nu merita atenţia lui.

Paul îi conduse într-o casă care nu arăta deloc aşa cum se aşteptase Rizzoli. Chiar dacă exteriorul avea un aspect tradiţional federal, înăuntru decorul era contrastant de modern, chiar rece, o galerie de artă abstractă pe pereţii albi. Foaierul era dominat de o sculptură de bronz înfăţişând curbe împletite, vag sexuală.

— Ştiţi că doctorul Cassell abia s-a întors dintr-o călătorie azi-noapte, rosti Paul. Se resimte după schimbarea de fus orar şi nu are o stare prea bună. Aşa că vă rog să scurtaţi cât mai mult vizita.

— A fost plecat în interes de serviciu? întrebă Frost.

— Da. O călătorie programată cu o lună în urmă, în caz că vă întrebaţi.

Ceea ce nu însemna nimic, gândi Rizzoli, decât că doctorul Cassell era capabil să-şi planifice mişcările cu ceva timp înainte.

Paul îi conduse prin camera de zi decorată în negru şi alb, cu o singură vază de culoare stacojie care să te surprindă la prima vedere. Un televizor cu ecran plat domina unul dintre pereţi şi un dulăpior de sticlă fumurie lăsa să se vadă un amalgam de instrumente electronice. Bârlogul de vis al unui burlac, îşi zise Rizzoli. Nici o amprentă feminină, doar lucruri masculine. Se auzea muzică şi presupuse că era un CD instrumental. Acorduri de pian în stil de jazz amestecate într-o cădere tristă a tonurilor clapelor. Nici o melodie, nici un cântec, doar note amalgamate într-un plânset fără cuvinte. Muzica se auzea din ce în ce mai tare pe măsură ce Paul îi conduse spre două uşi glisante. Le deschise şi îi anunţă:

— A sosit poliţia, domnule doctor Cassell.

— Mulţumesc.

— Doriţi să rămân?

— Nu, Paul, ne poţi lăsa singuri.

Rizzoli şi Frost intrară în cameră şi Paul trase şi închise uşile în spatele lor. Se treziră într-o cameră atât de întunecoasă, încât de-abia puteau distinge bărbatul aşezat lângă pianul masiv. Deci muzica provenea de acolo şi nu era o înregistrare pe un CD. Peste ferestre erau trase draperii grele, care blocau orice rază cu excepţia unei şuviţe din lumina zilei. Cassell se întinse spre o lampă şi o aprinse. Era doar un bec slab umbrit de un abajur japonez, dar îl făcu să-şi mijească ochii. Un pahar care părea să conţină whisky se afla lângă el pe pian. Nu era bărbierit, avea ochii injectaţi - nu era deloc chipul unui rechin corporatist rece, ci al unui bărbat prea îndurerat ca să-i mai pese cum arăta. Chiar şi aşa, avea un chip frapant de atrăgător, cu o privire atât de intensă încât păru să pătrundă ca un laser în mintea lui Rizzoli. Era mai tânăr decât se aştepta să fie un mogul realizat prin propriile forţe,

poate aproape de cincizeci de ani. Încă destul de tânăr pentru a se încrede în propria invincibilitate.

— Domnule doctor Cassell, zise ea, sunt detectivul Rizzoli, de la Poliţia din Boston. Acesta este detectivul Frost. Ştiţi de ce suntem aici, nu-i aşa?

— Pentru că v-a asmuţit împotriva mea. Nu-i aşa?

— Cine?

— Acel detectiv Ballard. E de-a dreptul ca un pitbull.

— Suntem aici pentru că aţi cunoscut-o pe Anna Leoni. Victima.

Se întinse după paharul de whisky. Judecând după aspectul neîngrijit, se părea că nu era primul pahar pe ziua respectivă.

— Permiteţi-mi să vă spun ceva despre detectivul Ballard, înainte de a crede tot ce vă zice el. Acest bărbat este un adevărat nemernic, de înaltă clasă.

Dădu pe gât restul de whisky din pahar dintr-o singură înghiţitură.

Rizzoli se gândi la Anna Leoni, la ochiul ei umflat şi închis, la obrazul vânăt. „Cred că ştim cine este adevăratul nemernic".

Cassell puse jos paharul gol.

— Spuneţi-mi cum a fost, zise el. Am nevoie să ştiu.

— Avem câteva întrebări, domnule doctor Cassell.

— Întâi spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

„De aceea fusese de acord să se întâlnească cu noi, gândi ea. Vrea informaţii. Vrea să vadă cât de mult ştim".

— Am înţeles că a fost o rană împuşcată la cap, continuă el. Şi ea a fost găsită într-o maşină?

— Este corect.

— Asta e tot ce am aflat din *The Boston Globe*. Ce tip de armă s-a folosit? Ce calibru avea glonţul?

— Ştiţi că nu vă putem dezvălui aceste lucruri.

— Şi s-a întâmplat la Brookline? Ce naiba căuta ea acolo?

— Nici asta nu vă pot dezvălui.

— Nu-mi puteţi dezvălui? Se uită la ea. Sau nu ştiţi?

— Nu ştim.

— Era cineva cu ea când s-a întâmplat?

— Nu au mai fost alte victime.

— Deci cine sunt suspecţii voştri? În afară de mine?

— Suntem aici ca *noi* să vă punem întrebările, domnule doctor Cassell.

Se ridică încet clătinându-se pe picioare, şi traversă camera spre un dulăpior. Scoase o sticlă de whisky şi reumplu paharul. Intenţionat, nu le oferi vizitatorilor săi nici o băutură.

— Oare ce-ar fi să vă răspund la singura întrebare pe care aţi venit să mi-o puneţi? reluă el, aşezându-se la loc pe taburetul de lângă

pian. Nu, nu am ucis-o eu. N-am văzut-o de luni întregi.
— Când aţi văzut-o ultima oară pe domnişoara Leoni? întrebă Frost.
— Cred că prin martie. Am trecut cu maşina pe lângă casa ei într-o după-amiază. Ea era afară pe alee şi îşi lua corespondenţa.
— Nu era oare după ce a obţinut ordinul de restricţie împotriva dumneavoastră?
— N-am coborât din maşină, e clar? Nici măcar nu am vorbit cu ea. M-a văzut şi a intrat direct în casă fără să spună un cuvânt.
— Şi-atunci care era motivul acelei scurte raite pe lângă casa ei? întrebă Rizzoli. Intimidare?
— Nu.
— Atunci ce anume?
— Voiam doar s-o văd, asta e tot. Îmi era dor de ea. Încă... Se opri şi îşi drese vocea. Încă îmi este dor de ea.
„Acum ne va spune cât de mult a iubit-o".
— Am iubit-o, continuă el. Oare ce motiv aş fi avut s-o rănesc?
De parcă era prima oară când auzeau un bărbat spunând asta...
— În plus, cum aş fi putut? Nu ştiam unde era. După ce s-a mutat ultima oară, nu am mai putut s-o găsesc.
— Dar aţi încercat?
— Da, am încercat.
— Ştiaţi că locuia în Maine? întrebă Frost.
Urmă o pauză. Se uită la ei ameninţător.
— Unde în Maine?
— Un orăşel numit Fox Harbor.
— Nu, nu am ştiut asta. Am presupus că era undeva în Boston.
— Domnule doctor Cassell, zise Rizzoli, unde eraţi joia trecută, în cursul nopţii?
— Eram aici, acasă.
— Toată noaptea?
— De la cinci după-amiaza până dimineaţa. Împachetam bagajele pentru călătorie.
— Poate confirma cineva că eraţi aici?
— Nu. Paul a avut liber în seara aceea. Recunosc sincer că nu am alibi. Am fost singur, doar eu şi pianul. Atinse clapele, cântând un acord disonant. Am plecat cu avionul în dimineaţa următoare. Northwest Airlines, dacă vreţi să verificaţi.
— Vom face şi asta.
— Rezervările erau făcute de şase săptămâni. Toate întâlnirile mele erau programate dinainte.
— Şi asistentul dumneavoastră ne-a spus acelaşi lucru.
— Aşa a făcut? Ei bine, ăsta-i adevărul.
— Deţineţi o armă? întrebă Rizzoli.

Cassell rămase nemişcat, ochii lui întunecaţi căutându-i pe-ai ei.

— Credeaţi sincer că posed o armă?

— Vă rog să răspundeţi la întrebare.

— Nu, nu deţin o armă. Nici un pistol sau o puşcă sau vreo armă cu gloanţe de cauciuc. Şi nu am omorât-o eu. N-am făcut nici măcar *jumătate* din lucrurile de care m-a acuzat.

— Vreţi să spuneţi că a minţit la poliţie?

— Spun doar că a exagerat.

— I-am văzut poza făcută la urgenţe, în noaptea când aţi agresat-o. A exagerat şi atunci?

Lăsă ochii în jos, ca şi cum nu putea să-i înfrunte privirea acuzatoare.

— Nu, spuse încet, nu neg că am lovit-o. O regret. Dar nu neg.

— Ce spuneţi şi despre raidurile repetate cu maşina prin faţa casei ei? Angajarea unui detectiv privat care s-o urmărească? Apariţiile la uşa ei, solicitându-i să stea de vorbă cu dumneavoastră?

— Nu voia să-mi returneze apelurile. Ce era să fac atunci?

— Să înţelegeţi o dată pentru totdeauna, poate?

— Nu stau pur şi simplu şi aştept ca lucrurile să mi se *întâmple,* doamnă detectiv. N-am făcut asta niciodată. De aceea posed această casă, cu priveliştea de afară. Dacă vreau ceva cu adevărat, muncesc din greu ca să obţin. Şi când reuşesc, ţin şi cu dinţii de el. N-aş fi lăsat-o pur şi simplu să dispară din viaţa mea.

— Ce a însemnat Anna pentru dumneavoastră, cu adevărat? Doar o altă posesiune?

— Nu o posesiune. Poliţista îi întâlni privirea, ochii goi de durere. Anna Leoni a fost iubirea vieţii mele.

Răspunsul lui o luă pe Rizzoli prin surprindere. Această simplă afirmaţie, spusă atât de calm, avea o nuanţă de sinceritate şi de adevăr în ea.

— Am înţeles că aţi fost împreună timp de trei ani, zise ea.

El încuviinţă din cap.

— Era microbiolog, lucra în departamentul de cercetare. Aşa ne-am întâlnit. Într-una din zile a intrat în sala de şedinţe pentru a ne da un raport privind evoluţia testării unor antibiotice. M-am uitat o singură dată la ea şi am gândit: „Ea este aceea“. Ştiţi oare cum este să iubiţi pe cineva atât de mult şi apoi să vedeţi acea persoană că vă părăseşte?

— Şi de ce v-a părăsit?

— Nu ştiu.

— Trebuie să aveţi vreo idee.

— Chiar nu am. Uitaţi-vă la ce avea aici! Această casă, orice şi-ar fi dorit. Nu cred că sunt urât. Orice femeie ar fi fost extaziată să

fie cu mine.

— Până când aţi fi ajuns s-o loviţi.

Un moment de tăcere.

— Cât de des se întâmpla asta, domnule doctor Cassell?

El oftă.

— Am o slujbă stresantă...

— Aceasta este explicaţia dumneavoastră? V-aţi pălmuit prietena pentru că aţi avut o zi grea la birou?

El nu răspunse. În schimb, se întinse după pahar. Şi aceasta, fără îndoială, era o parte a problemei, îşi spuse Rizzoli. Amestecaţi un director executiv prea ambiţios cu prea multă băutură şi rezultatul este o prietenă cu ochii vineţi.

Puse din nou paharul jos.

— Voiam doar că ea să se întoarcă acasă.

— Şi modalitatea de a o convinge era să-i ticsiţi uşa de la intrare cu ameninţări cu moartea?

— N-am făcut asta.

— A înaintat multiple plângeri la poliţie.

— Nu s-a întâmplat asta niciodată.

— Detectivul Ballard ne confirmă acest lucru.

Cassell fornăi scurt.

— Acel idiot credea tot ce îi spunea ea. Îi place să joace rolul de Sir Galahad, îl face să se simtă important. Ştiţi că a venit o dată aici şi mi-a spus că dacă o mai ating vreodată, mă va bate de mă va lăsa mort? Cred că e destul de penibil.

— Ea a pretins că i-aţi sfâşiat plasele de la ferestre.

— N-am făcut asta.

— Spuneţi că a făcut singură toate acestea?

— Spun doar că eu nu am făcut-o.

— I-aţi zgâriat maşina?

— Poftim?

— I-aţi zgâriat portiera maşinii?

— Asta chiar că n-o ştiam. Când se presupune că am făcut asta?

— Şi canarul mort din cutia ei poştală?

Cassell izbucni într-un râs sceptic.

— *Par* eu cineva care ar face un lucru atât de pervers? Nici măcar nu eram în oraş când s-a întâmplat asta. Unde este dovada că am fost eu?

Rizzoli îl privi pentru o clipă, gândind: „Bineînţeles că neagă totul, pentru că are dreptate; nu putem dovedi că el i-a sfâşiat plasele, că i-a zgâriat maşina sau că a pus un canar mort în cutia ei poştală. Acest bărbat n-a ajuns unde este pentru că era prost”.

— De ce ar fi minţit Anna despre asta? mai întrebă ea.

— Nu ştiu, răspunse el. Dar a minţit.

CAPITOLUL 10

Pe la amiază, Maura era deja pe drum, încă un turist de weekend prins în trafic, îndreptându-se spre nord ca un somon

migrator, afară din oraşul ale cărui străzi luceau deja de căldura toropitoare. Închişi în maşini, cu copiii smiorcăindu-se pe bancheta din spate, vilegiaturiştii înaintau hotărâţi, centimetru cu centimetru, spre nord, spre promisiunea plajelor răcoroase şi a aerului sărat. Aceasta era viziunea pe care o avu Maura în minte când ajunse în trafic, uitându-se la şirul de maşini ce se întindea înaintea ei, departe în zare. Nu fusese niciodată în Maine. Cunoştea statul doar ca fundal în cataloagele L.L. Bean, în care bărbaţi şi femei bronzate purtau hanorace cu glugă şi ghete de căţărat pe munte în timp ce, la picioarele lor, golden retrieveri zburdalnici se rostogoleau pe iarbă. În lumea lui L.L. Bean, Maine era tărâmul pădurilor şi al ţărmurilor ceţoase, un loc mitic, prea frumos pentru a exista altfel decât ca un vis, o speranţă. „Sunt sigură că voi fi dezamăgită", îşi zise ea uitându-se la şirul nesfârşit de maşini în care se oglindeau razele soarelui, însă acolo avea să găsească răspunsurile pe care le căuta.

Cu luni în urmă, Anna Leoni făcuse aceeaşi călătorie către nord. Trebuie să fi fost o zi pe la începutul primăverii, încă răcoroasă, cu traficul mai puţin aglomerat decât astăzi. Ieşind din Boston, şi ea traversase Tobin Bridge şi se îndreptase apoi spre nord, pe Route 95, spre graniţa dintre Massachusetts şi New Hampshire.

„Merg pe urmele tale. Trebuie să ştiu cine erai. Este singura modalitate prin care voi afla cine sunt eu".

Pe la două, trecu din New Hampshire spre Maine, unde traficul se rări ca prin minune, ca şi cum aglomeraţia de până atunci fusese mai degrabă un test, iar acum porţile se deschideau pentru a-i primi pe cei vrednici. Se opri doar cât să cumpere un sendviş de la un popas. Pe la ora trei, părăsi şoseaua interstatală şi o apucă pe Route 1, pe lângă coastă, continuând drumul spre nord.

„Şi tu ai venit pe aici".

Priveliştile văzute de Anna fuseseră desigur diferite, câmpurile de-abia înverzind, copacii încă golaşi. Însă, cu siguranţă, Anna trecuse pe lângă acea baracă a pescarului de homari, aruncase o privire aceleiaşi curţi a vânzătorului de nimicuri, cu cadrele de pat ruginite expuse pe gazon, şi reacţionase, la fel ca şi Maura, clătinând amuzată din cap. Probabil că oprise şi ea în oraşul Rockport pentru a-şi dezmorţi picioarele şi petrecuse câteva minute lângă statuia focii Andre, admirând portul. Şi tremurase la răcoarea adusă de vânt dinspre apă.

Maura se urcă la loc în maşină şi continuă călătoria spre nord.

Când traversă prin oraşul de coastă Bucksport şi se îndreptă spre sud, spre peninsulă, soarele coborâse deja la nivelul copacilor. Maura putu vedea ceaţa rostogolindu-se din apele mării, un val gri care avansa spre ţărm ca o fiară flămândă ce parcă înghiţea orizontul. „Pe la apus, gândi ea, maşina mea va fi învăluită de ceaţă". Nu făcuse

nici o rezervare la hotel în Fox Harbor, plecase din Boston cu ideea necugetată că va putea pur şi simplu să oprească la un motel pe malul mării şi va găsi un loc unde să petreacă noaptea. Însă de-a lungul acestei întinderi neregulate de coastă văzuse câteva moteluri şi toate anunţau prin semne luminoase că au toate locurile ocupate.

Soarele se afundă şi mai mult la orizont.

Drumul făcu o curbă bruscă şi Maura strânse volanul în mâini, de-abia reuşind să se menţină pe banda ei, cotind într-un loc stâncos, pe lângă copacii răzleţi pe de o parte şi marea în cealaltă.

Dintr-odată, se trezi în Fox Harbor, cuibărit la adăpostul unui golfuleţ de adâncime mică. Nu se aşteptase să fie un orăşel atât de mic, limitat la un doc, o biserică cu clopotniţă şi un rând de clădiri albe, orientate cu faţa spre golf. În port, vasele pescarilor de homari se legănau pe apă, legate la chei, ca o pradă expusă, aşteptând să fie înghiţite de valul de ceaţă ce se apropia.

Conduse încet pe strada principală, uitându-se la verandele obosite ce aveau nevoie de o vopsire proaspătă, la ferestre cu draperii decolorate. Cu siguranţă că acesta nu era un orăşel bogat, judecând după camionete ruginite parcate pe trotuare. Singurele modele de maşini mai noi le văzu în parcarea de la Bayview Motel, maşini cu numere de înmatriculare din New York, Massachusetts şi Connecticut. Refugiaţi urbani care părăsiseră oraşele încinse, în căutare de homari şi o întrezărire de paradis.

Parcă în faţa recepţiei motelului. „Toate lucrurile la timpul lor, gândi ea; am nevoie de un pat pentru noapte şi acesta pare să fie singurul loc de cazare de aici“. Ieşi din maşină şi îşi întinse muşchii încordaţi, inhală aerul umed şi sălciu. Cu toate că Bostonul era aşezat pe malul unui golf, rareori simţise acasă mirosul mării; aromele urbane de carburant, noxe şi pavaj încins contaminau orice adiere ce venea dinspre golf. Aici însă, putea pur şi simplu să guste sarea, o simţea rămânându-i pe piele ca un abur fin. În parcarea motelului, cu vântul bătându-i faţa, se simţi dintr-odată parcă trezită dintr-un somn adânc. Din nou vie.

Aspectul interior al motelului era exact aşa cum şi-l închipuise: panouri de lemn din anii ’60, covorul verde uzat, un ceas de perete montat în cârma unui vas. La recepţie nu era nimeni.

Se aplecă peste ghişeu.

— Bună seara?

Se auzi scârţâitul unei uşi şi apăru un bărbat gras şi cu început de chelie, cu ochelarii mici aşezaţi ca o libelulă pe nas.

— Aveţi vreo cameră liberă pentru această noapte? întrebă Maura.

Nu primi nici un răspuns. Bărbatul continuă să se holbeze la ea, cu gura întredeschisă şi privirea fixată pe chipul ei.

— Scuzaţi-mă, continuă ea, gândindu-se că poate n-a auzit-o. Aveţi

vreo cameră liberă?

— Vreţi... vreţi o cameră?

„Oare nu am spus acelaşi lucru acum câteva minute?”

Bărbatul se uită în jos, în registru, şi iarăşi la ea.

— Îmi... ah... pare rău. Toate camerele sunt ocupate.

— Am condus tot drumul de la Boston încoace şi de-abia am ajuns. Mai există vreun loc în acest oraş unde aş putea găsi o cameră?

El înghiţi în sec.

— Este un weekend aglomerat. A mai fost un cuplu care a venit cu aproape o oră în urmă, voiau şi ei o cameră. Am întrebat pe aici şi a trebuit să-i trimit tocmai la Ellsworth.

— Unde e asta?

— La vreo cincizeci de kilometri de aici.

Maura se uită în sus, la ceasul de pe perete. Era deja cinci fără un sfert; căutarea unei camere de motel trebuia să mai aştepte.

— Trebuie să găsesc biroul imobiliar Land and Sea Realty, zise ea.

— E pe strada principală. Două cvartale mai jos, pe stânga.

Când păşi pe uşa biroului imobiliar Land and Sea Realty, Maura dădu peste o altă recepţie pustie. Oare nimeni în oraşul acesta nu-şi făcea treaba? Aerul era îmbâcsit de fum de ţigară şi, pe birou, văzu o scrumieră supraîncărcată cu mucuri. Pe un perete se aflau expuse proprietăţile scoase la vânzare sau închiriere de către firmă, unele fotografii deja îngălbenite. Cu siguranţă că acesta nu era un birou cu renume pe piaţa imobiliară. Trecându-şi privirea peste anunţuri, Maura văzu un hambar dărăpănat (Perfect pentru o fermă de cai!), o casă cu o verandă deteriorată (Perfectă pentru un meseriaş bun la toate!) şi imaginea unor copaci - doar atât, copaci (Linişte şi intimitate! Locul ideal pentru a construi o casă!). Oare exista ceva în oraşul acesta care să nu fie perfect? se întrebă ea.

Auzi uşa din spate deschizându-se şi se întoarse să vadă un bărbat ducând o carafă de cafea ce dădea pe dinafară, pe care o puse pe birou. Era mai scund decât Maura, cu un cap pătrat şi părul sur, tuns scurt. Hainele îi erau prea largi, cu mânecile cămăşii şi manşetele pantalonilor suflecate de parcă luase cu împrumut îmbrăcămintea unui gigant. Un inel de chei îi zdrăngănea la curea. Se apropie ţanţoş s-o întâmpine pe Maura.

— Îmi cer scuze. Eram în spate şi spălam vasul de cafea. Trebuie să fiţi doamna doctor Isles.

Vocea o luă prin surprindere pe Maura. Cu toate că era răguşită, fără îndoială de la toate ţigările acelea din scrumieră, era o voce clar feminină. De-abia atunci observă conturul vag al sânilor sub cămaşa largă.

— Sunteţi... persoana cu care am vorbit în această dimineaţă?

întrebă ea.

— Britta Clausen. Şi îi strânse Maurei mâna energic şi ferm. Harvey mi-a spus că aţi ajuns în oraş.

— Harvey?

— Mai jos, pe şosea, Bayview Motel. M-a sunat să-mi spună că veniţi încoace. Femeia făcu o pauză, cântărind-o iarăşi pe Maura din ochi. Ei bine, presupun că nu e nevoie să-mi arătaţi vreun act de identitate. E de ajuns o privire, desigur, şi îmi dau seama a cui soră sunteţi. Vreţi să mergem cu maşina împreună până la casă?

— Vă voi urma în maşina mea.

Doamna Clausen căută printre cheile agăţate la curea şi scoase un mormăit de satisfacţie.

— Iat-o, Skyline Drive. Poliţia a terminat de examinat locuinţa, aşa că presupun că v-o pot prezenta.

Maura urmă camioneta doamnei Clausen pe o şosea care se curbă brusc, departe de coastă, şi ajunse la o faleză abruptă şi înaltă. Urcând, ea prinse în treacăt vederi ale liniei de coastă, apa fiind ascunsă acum sub o pătură groasă de ceaţă. Orăşelul Fox Harbor dispăru mai jos în negură. În faţa ei, stopurile doamnei Clausen clipiră dintr-odată, şi Maura de-abia avu timp să frâneze. Lexusul ei alunecă pe un pat de frunze umede, poticnindu-se cu bara din faţă într-un indicator al Land and Sea Realty - „De vânzare", înfipt în pământ.

Doamna Clausen scoase capul pe fereastră.

— Hei, e totul în regulă acolo în spate?

— Sunt bine. Îmi cer scuze. Nu eram atentă.

— Da, ultima curbă te poate lua prin surprindere. Este aleea aceasta spre dreapta.

— Sunt chiar în spatele dumneavoastră.

— Nu *prea* aproape, da? râse doamna Clausen.

Drumul de pământ era atât de aproape de copaci, încât Maura se simţi de parcă ar fi condus printr-un tunel în pădure. Aleea se lărgi brusc dând la iveală o cabană micuţă, cu acoperiş de şindrilă de cedru. Maura parcă lângă camioneta doamnei Clausen şi coborî din Lexus. Pentru câteva minute rămase în liniştea luminişului şi privi casa. Treptele de lemn duceau la o verandă acoperită unde un leagăn aştepta nemişcat în aerul tihnit. Într-o grădiniţă umbrită, flori de degeţel roşu şi crini galbeni se căzneau să crească. Pădurea părea să apese din toate părţile, şi Maura se trezi respirând din ce în ce mai repede, de parcă era prinsă într-o cameră prea mică. Ca şi cum chiar şi aerul era prea aproape.

— Este atât de linişte aici, zise Maura.

— Da, destul de departe de oraş. De aceea este atât de valoros dealul ăsta din punct de vedere imobiliar. Preţul proprietăţilor va

creşte în această zonă, ştiţi? Câţiva ani de acum încolo, veţi găsi case construite pe toată zona aceasta de-a lungul drumului. Acesta este timpul potrivit pentru a cumpăra.

Pentru că este *perfect,* se aşteptă Maura să audă în continuare.

— Am un lot de casă liber, chiar aici în apropiere, zise doamna Clausen. După ce sora dumneavoastră s-a mutat aici, m-am gândit că era timpul să pregătesc şi celelalte loturi. Atunci când vezi o persoană locuind undeva, mai apar şi alţi doritori. Foarte curând şi alţii şi-ar dori să cumpere în vecinătate. Se uită gânditoare la Maura. Şi ce fel de doctor sunteţi?

— Medic legist.

— Asta ce înseamnă? Lucraţi într-un laborator?

Această femeie începea s-o enerveze. Îi răspunse, brusc:

— Lucrez cu oameni morţi.

Răspunsul ei nu păru s-o impresioneze pe femeie absolut deloc.

— Atunci, măcar aveţi un program normal de muncă. O mulţime de sfârşituri de săptămână libere. V-ar putea interesa o proprietate de vacanţă. Ştiţi, lotul alăturat va fi gata de construit în curând. Dacă v-aţi gândit vreodată să deţineţi o casă de vacanţă, nu veţi găsi o altă perioadă mai ieftină pentru a învesti.

Deci aşa te simţi în compania unui agent care vinde proprietăţi în timeshare.

— Nu prea sunt interesată, doamnă Clausen, îi răspunse ea.

— Aha. Femeia pufni, apoi se întoarse şi călcă cu paşi apăsaţi pe verandă. Ei bine, intraţi acum. Dacă tot sunteţi aici, măcar puteţi să-mi spuneţi ce să fac cu lucrurile surorii dumneavoastră.

— Nu sunt sigură că am această autoritate.

— Nu ştiu ce altceva să fac cu ele. Şi cu siguranţă nu vreau să plătesc pentru depozitarea lor. Trebuie să golesc casa dacă mai vreau s-o vând ori s-o închiriez vreodată. Se uită printre chei, căutând-o pe cea potrivită. Mă ocup în prezent de majoritatea locuinţelor de închiriat din oraş şi asta n-a fost prea uşor de ocupat. Sora dumneavoastră a semnat un contract de închiriere pe şase luni, ştiţi?

„Oare asta e tot ce înseamnă moartea Annei pentru ea?“ se întrebă Maura. Nu mai primea alte cecuri de chirie, o proprietate care avea nevoie de un nou chiriaş? Nu-i plăcea această femeie cu cheile ei zornăitoare şi privirea lacomă. Regina imobiliarelor din Fox Harbor, a cărei singură grijă părea să-şi adune cota-parte din cecurile de chirii lunare.

În sfârşit, doamna Clausen deschise uşa.

— Intraţi, vă rog.

Maura păşi înăuntru. Chiar dacă ferestrele camerei de zi erau largi, apropierea copacilor şi ora târzie de după-amiază umpluseră

casa cu umbră. Văzu podelele de pin, închise la culoare, un covor uzat, o canapea cu arcurile lăsate. Tapetul decolorat avusese cândva un imprimeu cu viţă-de-vie verde, întinzându-se de-a lungul camerei, şi parcă îi mărea Maurei senzaţia de sufocare.

— Casa era complet mobilată, continuă doamna Clausen. I-am oferit un preţ bun, ţinând cont de asta.

— Cât era chiria? întrebă Maura, uitându-se pe fereastră la pâlcul de copaci.

— Şase sute pe lună. Aş fi putut obţine de patru ori pe-atât dacă acest loc ar fi fost mai aproape de apă. Însă cel care l-a construit a iubit intimitatea. Doamna Clausen aruncă încăperii o privire lungă, cercetătoare, de parcă nu o mai văzuse de ceva vreme. Am fost puţin surprinsă când m-a sunat să mă întrebe de această casă, mai ales că aveam şi alte locuinţe disponibile, în apropierea ţărmului.

Maura se întoarse spre ea. Lumina zilei se stingea şi doamna Clausen rămăsese în penumbră.

— Sora mea a cerut această casă în mod special?

— Presupun că preţul îi convenea, răspunse doamna Clausen, ridicând din umeri.

Părăsiră sufrageria întunecoasă şi intrară într-un hol. Dacă această casă reflecta personalitatea ocupantului ei, atunci ceva din Anna Leoni trebuia să fi rămas între aceşti pereţi, însă şi alţi chiriaşi ocupaseră acest spaţiu, iar Maura se întrebă care amintiri, ce fotografii atârnate pe perete aparţinuseră cândva Annei şi care fuseseră lăsate de alţii înaintea ei. Acel pastel reprezentând un apus - cu siguranţă nu-i aparţinea Annei. „Nici o soră de-a mea nu ar atârna pe perete ceva atât de hidos“, gândi ea. Şi acel miros stătut de ţigări ce rămăsese în casă - iar nu fusese Anna cea care fumase. Gemenii monozigoţi sunt deseori aproape la fel; nu era logic ca Anna să împărtăşească aversiunea Maurei pentru ţigări? Şi nu ar fi început şi ea să pufnească şi să tuşească la primă adiere de fum de ţigară?

Ajunseră într-un dormitor cu salteaua patului dezgolită.

— Nu cred că a folosit această cameră, spuse doamna Clausen. Şifonierul şi dulapurile erau goale.

Urmă apoi o baie. Maura intră şi deschise dulăpiorul de medicamente. Pe rafturi se aflau două flacoane de Advil şi Sudafed şi bomboane de tuse Ricola, nume care o surprinseră prin familiaritatea lor. Erau exact aceleaşi produse pe care le ţinea şi ea în dulăpiorul de la baie. „Eram identice până şi la medicamentele pe care le alegeam pentru răceală”, gândi ea.

Închise uşa dulăpiorului. Continuă drumul prin hol până la o ultimă uşă.

— Acesta este dormitorul pe care l-a folosit, zise doamna Clausen.

Camera fusese păstrată curată, cuvertura vârâtă sub marginea patului, raftul de sus al şifonierului ţinut în ordine. „Ca şi dormitorul meu“, gândi Maura. Merse până la dulap şi deschise uşa. Înăuntru, pe umeraşe, se aflau pantaloni largi şi bluze şi rochii călcate. Mărimea 38. Aceeaşi mărime ca a Maurei.

— Poliţia statală a venit aici săptămâna trecută şi a cercetat toată casa.

— Au găsit ceva de interes?

— Nu mi-au spus nimic. Sora dumneavoastră nu prea a avut mare lucru aici. A locuit în această casă doar pentru câteva luni.

Maura se întoarse şi se uită afară pe fereastră. Nu era încă întuneric, însă umbra pădurii ce înconjura casa făcea ca noaptea să pară mai aproape.

Doamna Clausen rămăsese ţintuită chiar în uşa dormitorului, ca şi cum ar fi fost pregătită să-i încaseze Maurei o taxă pentru a o lăsa să iasă.

— Nu e o casă chiar aşa de rea, zise.

„Ba da, este, gândi Maura. Este o căsuţă îngrozitoare”.

— În această perioadă a anului, nu prea mai rămâne nimic de închiriat. Cam toate proprietăţile sunt ocupate. Hotelurile, motelurile sunt pline. Nici măcar hanul nu mai are vreo cameră liberă.

Maura continuă să se uite afară, spre pădure. Orice doar ca să evite începerea unei conversaţii cu această femeie îngrozitoare.

— Ei bine, m-am gândit doar să vă spun. Presupun că aţi găsit unde să staţi la noapte, atunci.

„Aha, deci aici încerca ea să ajungă!” Maura se întoarse spre ea.

— De fapt, nu am unde să stau. Bayview Motel era plin.

Femeia îi răspunse cu un zâmbet strâns.

— Cam aşa sunt toate.

— Mi s-a spus că ar fi ceva camere libere prin Ellsworth.

— Da? Dacă vreţi să conduceţi până acolo... V-ar lua mai mult decât credeţi, pe întuneric. Drumul este plin de curbe în această regiune. Doamna Clausen îi făcu semn spre pat. V-aş putea da ceva aşternuturi curate. V-aş lua cât aţi fi dat pe o camera de motel. Dacă sunteţi interesată.

Maura se uită spre pat şi simţi un fior pe şira spinării. „Sora mea a dormit aici“.

— Ei bine... Acceptaţi sau nu.

— Nu ştiu...

Doamna Clausen pufni.

— Mi se pare mie sau nu prea aveţi de ales?

Maura rămase pe verandă şi privi farurile din spate ale

camionetei doamnei Clausen dispărând în perdeaua întunecată a copacilor. Stătu câteva minute în întuneric, ascultând greierii şi foşnetul frunzelor. Auzi un scârţâit în spatele ei şi când se întoarse văzu balansoarul de pe verandă mişcându-se, ca şi cum fusese împins de mâna unei fantome. Înfiorându-se, se întoarse în casă şi era cât pe ce să încuie uşa, când rămase brusc neclintită. Simţi, încă o dată, un fior rece pe spate.

Uşa avea patru încuietori.

Era vorba de două lanţuri, un zăvor şi un opritor. Plăcuţele de alamă luceau încă, şuruburile nu erau înnegrite. „Încuietori noi“. Ferecă toate yalele şi fixă lanţurile în fantele lor. Simţi metalul rece pe degete.

Intră în bucătărie şi aprinse luminile. Pe jos, un linoleum vechi. O masă micuţă, cu blatul ciupit pe ici, pe colo. În colţ, frigiderul huruia. Însă ea era concentrată asupra uşii din spate. Avea şi aceasta trei încuietori, cu plăcuţe de alamă strălucitoare. Îşi simţi inima bătând din ce în ce mai repede în timp ce le ferecă şi pe acestea. Apoi se întoarse şi se înfioră când văzu încă o uşă cu yală în bucătărie. Oare aceasta unde ducea?

O descuie şi deschise uşa. Văzu un rând de trepte înguste ducând în jos, în întuneric. De dedesubt se ridică un aer rece şi simţi miros de pământ reavăn. Gâtul începu s-o furnice.

„Pivniţa. De ce oare ar fi vrut cineva să încuie uşa pivniţei?”

Închise uşa şi o ferecă la loc. De-abia atunci observă că încuietoarea era diferită: era ruginită, veche.

Acum simţi nevoia să verifice dacă toate ferestrele erau încuiate. Anna probabil că fusese atât de speriată încât transformase această casă într-o fortăreaţă, iar Maura încă resimţea frica parcă emanând din fiecare încăpere. Verifică şi ferestrele bucătăriei, apoi merse în camera de zi.

Doar atunci când fu sigură că toate ferestrele erau închise în toată casa, începu explorarea dormitorului. În picioare, în faţa şifonierului deschis, se uită la hainele dinăuntru. Glisând umeraşele pe suport, analiză fiecare obiect de îmbrăcăminte, observând că toate erau exact de mărimea ei. Scoase o rochie de pe umeraş - din tricot negru, cu linii drepte, simple, care şi ei îi plăceau. Şi-o imagină pe Anna într-un magazin, admirând această rochie pe raft. Verificând eticheta cu preţul, pipăind materialul, punând-o aproape de corpul ei şi uitându-se într-o oglindă, gândind: „Pe aceasta o vreau“.

Maura desfăcu nasturii bluzei, îşi scoase pantalonii, îmbrăcă rochia neagră şi, trăgând fermoarul, simţi materialul lipindu-i-se de corp ca o a doua piele. Se întoarse şi se uită în oglindă. Iată ce văzuse şi Anna, îşi zise ea. Aceeaşi faţă, aceeaşi siluetă. Oare şi ea îşi deplânsese îngroşarea şoldurilor, semnele apropierii de vârsta

mijlocie? Oare şi ea se răsucise într-o parte pentru a verifica dacă abdomenul era încă plat? Cu siguranţă că toate femeile care probează o rochie nouă fac aceleaşi mişcări în faţa oglinzii. Se întorc pe partea asta, şi pe cealaltă. Oare mă arată grasă din spate?

Se opri cu partea dreaptă spre oglindă, privind fix un fir de păr ce rămăsese prins în material. Îl trase afară şi-l ţinu în lumină. Era negru ca al ei, însă mai lung. Părul unei femei moarte.

Soneria telefonului o făcu să tresară brusc. Se apropie de noptieră şi se opri puţin, cu inima bătând puternic; soneria ţârâi pentru a doua oară, şi a treia, fiecare acord discordant răsunând puternic în casa învăluită de tăcere. Înainte de a suna şi a patra oară ridică receptorul.

— Alo? Alo?

Auzi un păcănit şi-apoi tonul.

Probabil formase cineva numărul greşit. Asta era tot.

Afară începuse să bată vântul, şi chiar dacă fereastra era închisă, putu auzi geamătul copacilor ce se legănau. Însă înăuntru, în casă, era atât de linişte, că îşi putea auzi propria inimă bătând. „Oare aşa au fost nopţile tale? se întrebă ea. În această casă, înconjurată de pădurea întunecoasă?"

Înainte să se urce în pat, încuie uşa dormitorului, apoi propti şi un scaun în ea. Se simţi puţin laşă făcând asta. Nu avea nici un motiv să se teamă, şi totuşi se simţea mai ameninţată aici decât la Boston, unde prădătorii erau umani şi mult mai periculoşi decât orice animal care s-ar strecura prin aceste păduri.

„Şi Annei îi era frică aici".

Îi putu simţi teama, încă persistând în această casă cu uşile ferecate.

Se trezi brusc la auzul unui scârţâit. Rămase întinsă, cu răsuflarea întretăiată şi inima bătând puternic. Era doar o bufniţă, nici un motiv de panică. Se afla în pădure, Dumnezeule! Bineînţeles că auzea animale. Cearşafurile erau umede de sudoare. Încuiase fereastra înainte de a merge la culcare şi camera părea acum înăbuşitoare, fără aer. „Nu pot să respir", gândi ea.

Se ridică şi deschise fereastra. Stătu puţin acolo, inspirând adânc aerul proaspăt, uitându-se la copaci, frunzele lor strălucind în lumina lunii. Nimic nu se mişca; pădurea devenise încă o dată tăcută.

Se întoarse în pat şi de această dată dormi fără întrerupere până la răsărit.

Lumina zilei schimbă totul. Auzi cântecul păsărilor şi, privind pe fereastră, văzu două căprioare traversând grădina şi pierzându-se în desişul pădurii, cu codiţele albe fluturând. Când razele soarelui pătrunseră în cameră, scaunul proptit în uşă cu o seară înainte îi păru

fără logică. „Nu voi mai spune nimănui despre asta“, îşi zise ea, trăgându-l la o parte.

În bucătărie făcu nişte cafea dintr-o pungă de cafea franţuzească măcinată, pe care o găsi în frigider. Cafeaua Annei. Turnă apă fierbinte prin filtru, inhalând aroma aburilor. Era înconjurată de lucrurile cumpărate de Anna. Floricelele pentru cuptorul cu microunde şi pungile de spaghete. Borcănaşele expirate de iaurt de piersici şi cutia de lapte. Fiecare lucru reprezenta un moment din viaţa surorii ei, atunci când se oprise înaintea unui raft din magazinul alimentar şi gândise: „Am nevoie şi de asta“. Şi-apoi, mai târziu, întoarsă acasă, golise sacoşele şi le pusese pe toate la locul lor. Când Maura cercetă conţinutul dulapurilor, văzu mâna surorii ei aşezând cutiile de conservă de ton pe hârtia înflorată a raftului.

Îşi luă cana de cafea afară, pe verandă, şi stătu acolo, sorbind din când în când din ea, privind curtea, unde razele soarelui împestriţaseră peticul de grădiniţă. Totul era atât de verde, se miră ea. Iarba, copacii, până şi lumina. În bolta înaltă a copacilor cântau păsările. „Îmi dau acum seama de ce a vrut să trăiască aici. De ce şi-a dorit să se trezească în fiecare dimineaţă în mirosul proaspăt al pădurii“.

Dintr-odată, păsările se ridicară în zbor din copaci, bătând din aripi, speriate de un sunet nou: huruitul unei maşinării. Chiar dacă Maura nu putea vedea buldozerul, îl auzea clar printre copaci, zgomotul părând iritant de aproape.

Îşi aminti ce-i spusese doamna Clausen, că lotul de alături era defrişat pentru o nouă construcţie. Dimineaţa liniştită de duminică se dusese deja.

Coborî scările şi se îndreptă spre spatele casei, încercând să vadă buldozerul printre copaci, însă aceştia erau prea deşi şi nu putu vedea nimic. Uitându-se în jos însă, observă urme de animale şi îşi aminti cele două căprioare pe care le văzuse pe fereastra dormitorului ei în acea dimineaţă. Merse după urme până în spatele casei, găsind şi alte dovezi ale vizitei lor în frunzele rupte ale crinilor de toamnă, plantaţi la baza fundaţiei, şi se minună cât de curajoase fuseseră acele căprioare, de se apropiaseră atât de mult de zid. Continuă să înainteze şi ajunse la un alt set de urme. Acestea nu erau de căprioară. Rămase neclintită pentru un moment. Inima începu să-i bată puternic şi mâinile îi deveniră moi în jurul cănii de cafea. Încet, însoţi cu privirea urmele spre un petic de pământ moale de sub una dintre ferestre.

Amprentele unor cizme erau imprimate în sol, acolo unde stătuse cineva, cercetând ce se întâmpla în casă.

Chiar în dreptul dormitorului ei.

CAPITOLUL 11

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, o maşină de poliţie din Fox Harbor ajunse, balansându-se pe drumul plin de hârtoape. Opri în faţa cabanei şi din ea coborî un poliţist. Avea vreo cincizeci de ani, gâtul gros, părul blond, cu un început de chelie spre creştetul capului.

— Doamnă doctor Isles? zise el, strângându-i mâna cu putere. Roger Gresham, şeful poliţiei.

— Nu mă aşteptam să vină chiar şeful poliţiei aici.

— Ei bine, eram pe drum încoace când aţi sunat.

— Eraţi?

Încruntă din sprâncene, în timp ce un alt vehicul, un Ford Explorer, apăru pe alee şi opri lângă cel al lui Gresham. Şoferul ieşi din maşină şi îi făcu semn cu mâna.

— Bună, Maura, zise Rick Ballard.

Pentru o clipă ea îl privi în tăcere, surprinsă de venirea lui neaşteptată.

— N-am ştiut că erai şi tu aici, răspunse ea într-un târziu.

— Am venit azi-noapte. Când ai ajuns?

— Ieri după-amiază.

— Şi ai petrecut noaptea în această casă?

— Motelul era plin. Doamna Clausen - agentul imobiliar - s-a oferit să mă lase să dorm aici. Făcu o pauză şi adăugă cu un ton defensiv: A spus că poliţia a terminat de examinat casa.

Gresham fornăi scurt.

— Pun pariu că v-a şi taxat pentru noapte, nu-i aşa?

— Da.

— Asta-i Britta. E o figură. Ar lua bani şi pentru aer dacă ar putea. Întorcându-se spre casă, continuă: Unde aţi văzut urmele acelea de paşi?

Maura îi conduse pe cei doi bărbaţi pe lângă verandă şi pe după

colţul casei. Păstrară linia potecii, examinând pământul pe măsură ce înaintau. Buldozerul nu se mai auzea şi acum singurele zgomote erau ale paşilor lor pe covorul de frunze.

— Urme proaspete de căprioară, zise Gresham, indicând cu degetul.

— Da, a trecut o pereche de căprioare pe aici în această dimineaţă, răspunse Maura.

— Asta ar putea explica urmele pe care le-aţi văzut.

— Domnule comandant, replică Maura cu un oftat. Cred că *pot* distinge între o urmă de cizmă şi una de căprioară.

— Nu, mă refeream doar la faptul că vreun tip trebuie să fi trecut pe aici vânând. În afara sezonului, înţelegeţi. Şi a urmărit acele căprioare în pădure.

Ballard îi opri dintr-odată, cu privirea fixată în pământ.

— Le vedeţi? întrebă Maura.

— Da, răspunse el.

Vocea îi suna ciudat de calm.

Gresham se ghemui pe vine lângă Ballard. Trecură câteva minute. De ce nu spuneau nimic? Frunzele copacilor foşneau în bătaia vântului. Tremurând, ea se uită în sus la crengile legănate. Azi-noapte, cineva venise din pădure. Se oprise în faţa camerei ei. Se uitase la ea în timp ce dormea.

Ballard aruncă o privire spre casă.

— Aceea este fereastra unui dormitor?

— Da.

— Al dumitale?

— Da.

— Ai tras draperiile azi-noapte?

Îi aruncă o privire peste umăr şi ea îşi dădu seama ce gândea: „Ai oferit cumva un spectacol indiscret fără să vrei?“

Maura se înroşi la faţă.

— Camera aceea nu are draperii.

— Acelea sunt prea mari pentru a fi cizmele Brittei, zise Gresham. Ea e singura persoană care ar hoinări pe-aici, ca să verifice casa.

— Arată ca o talpă de tip Vibram, spuse Ballard, mărimea patruzeci şi unu, poate chiar patruzeci şi doi. Urmări cu privirea amprentele până în pădure. Urmele de căprioară vin peste ele.

— Ceea ce înseamnă că el a venit pe aici întâi, răspunse Maura, înainte de a trece căprioarele. Înainte ca eu să mă trezesc.

— Da, dar cu cât timp înainte?

Ballard se ridică în picioare şi se uită prin fereastră în dormitorul ei. Timp de câteva minute nu spuse nimic şi, încă o dată, ea deveni nerăbdătoare din cauza tăcerii lor, vrând să audă reacţia - orice reacţie - din partea acestor doi bărbaţi.

— Ştiţi, n-a mai plouat aici de aproape o săptămână, zise Gresham. Aceste urme de cizmă pot să nu fie chiar atât de proaspete.

— Dar cine s-ar plimba pe aici, uitându-se pe ferestre? replică ea.

— O pot suna pe Britta. Poate că a rugat vreun bărbat să treacă pe aici să mai facă vreo reparaţie. Ori s-a uitat cineva prin casă de curiozitate.

— Curiozitate? întrebă Maura.

— Toată lumea de pe-aici a auzit ce s-a întâmplat cu sora dumneavoastră la Boston. Unii poate şi-ar dori să arunce o privire în casa ei.

— Nu înţeleg acest gen de curiozitate morbidă. Nu l-am înţeles niciodată.

— Rick mi-a spus că sunteţi medic legist, nu-i aşa? Ei bine, v-aţi lovit de acelaşi lucru ca şi mine. Toată lumea vrea să ştie detaliile. Nu v-ar veni să credeţi câţi m-au întrebat despre împuşcătură. Nu credeţi că unii dintre aceşti curioşi ar vrea să arunce o privire în casă?

Ea îl privi cu neîncredere. Tăcerea fu ruptă brusc de hârâitul radioului din maşina lui Gresham.

— Scuzaţi-mă, zise el şi se îndreptă spre vehicul.

— Ei bine, spuse ea. Presupun că asta a cam fost tot cu privire la îngrijorarea mea, nu-i aşa?

— Se întâmplă că eu să tratez îngrijorarea ta foarte serios.

— Oare? Se uită la el. Haide înăuntru, Rick. Vreau să-ţi arăt ceva.

O urmă pe potecă până la verandă din faţă şi apoi în casă. Ea închise uşa şi îi arătă încuietorile.

— Asta voiam să-ţi arăt, spuse ea.

El încruntă din sprâncene la vederea lor.

— Dumnezeule!

— Şi mai sunt şi altele. Vino cu mine.

Îl conduse în bucătărie. Îi arătă şi restul de încuietori, noi, şi lanţurile şi piedicile montate pe uşa din spate.

— Toate acestea sunt noi. Anna trebuie să le fi instalat. Ceva a speriat-o.

— Avea toate motivele să fie speriată. Toate acele ameninţări cu moartea. Nu ştia când ar fi putut apărea Cassell aici.

Maura îl privi.

— Din această cauză eşti tu aici, nu-i aşa? Ca să afli dacă a venit?

— I-am arătat fotografia prin oraş.

— Şi?

— Până acum nimeni nu-şi aminteşte să-l fi văzut. Dar asta nu înseamnă că n-a fost aici. Arătă cu mâna spre încuietori. Toate acestea nu-mi par ieşite din comun.

Oftând, Maura se aşează pe un scaun la masa din bucătărie.

— Oare cum de au ajuns vieţile noastre atât de diferite? Iată-mă coborând dintr-un avion de la Paris în timp ce ea... înghiţi în sec. Ce-ar fi fost dacă aş fi ajuns în locul Annei? Oare totul s-ar fi întâmplat la fel? Poate că ea ar fi stat acum de vorbă cu tine.

— Sunteţi două persoane diferite, Maura. Ai chipul ei, vocea ei. Dar nu eşti Anna.

Se uită la el.

— Povesteşte-mi mai multe despre sora mea.

— Nu sunt sigur de unde să încep.

— De oriunde. Spune-mi orice. Tocmai ai spus că avem aceeaşi voce.

El încuviinţă din cap.

— Aşa este. Aceleaşi inflexiuni. Acelaşi ton.

— Îţi aminteşti de ea atât de bine?

— Anna nu era o femeie pe care s-o uiţi uşor, răspunse el.

Privirea lui o fixă pe a ei. Rămaseră aşa, ochi în ochi, chiar şi atunci când se auziră zgomote de paşi urcând scările cabanei. Doar atunci când Gresham intră în bucătărie, ea îşi dezlipi ochii dintr-ai lui şi se întoarse spre şeful poliţiei.

— Doamnă doctor Isles, zise Gresham, mă întreb dacă aţi putea să-mi faceţi o mică favoare. Veniţi câteva minute cu mine mai sus pe şosea. Vreau să vă arăt ceva.

— Ce anume?

— Am primit un mesaj prin radio. Cineva a sunat din partea echipei de construcţie din apropiere. Buldozerul lor a scos la iveală nişte... ei bine, nişte oase.

Ea ridică din sprâncene.

— Umane?

— Asta se întreabă şi ei.

Maura merse cu Gresham în vehiculul de poliţie, Ballard urmându-i îndeaproape în Fordul Explorer. Incursiunea nici nu merita efortul urcării în maşină, pentru că imediat, la următoarea curbă, văzură buldozerul, într-un luminiş de-abia creat. Patru bărbaţi cu caschete stăteau la umbră lângă camionetele lor. Unul dintre ei se apropie să-i întâmpine când Maura, Gresham şi Ballard coborâră din maşini.

— Hei, domnule comandant!

— Bună, Mitch. Unde sunt?

— Chiar lângă buldozer. Am zărit acel os şi am oprit imediat motorul. Înainte a fost o fermă veche pe-aici, pe acest lot de pământ. Ultimul lucru pe care l-aş dori ar fi să dezgrop cimitirul vreunei familii.

— O avem pe doamna doctor Isles aici să arunce o privire înainte să dau nişte telefoane. N-aş vrea să-i chem pe cei de la Biroul de medicină legală, din Augusta până aici, pentru o grămadă de oase de urs.

Mitch îi conduse prin luminiş. Solul proaspăt săpat era ca o cursă cu obstacole, plin de rădăcini ce se agăţau de picioare şi pietre colţuroase. Balerinii Maurei nu erau destinaţi mersului pe munte şi, oricât încercă să se strecoare cu grijă pe terenul accidentat, nu putu evita murdărirea pielii negre a pantofilor.

Gresham se lovi cu palma peste obraz.

— Ai naibii ţânţari! Repede ne-au mai găsit.

Luminişul era înconjurat de un rând des de copaci; aici aerul era închis şi parcă nici vântul nu adia deloc. Insectele le simţiseră deja prezenţa şi se adunară, lacome de sânge. Maura se felicită că în acea dimineaţă alesese să poarte pantaloni lungi; faţa şi braţele dezgolite deveniseră deja ţinta ţânţarilor.

Când ajunseră la buldozer, manşetele pantalonilor ei erau deja murdare de pământ. Razele soarelui cădeau acum perpendicular şi luceau în câteva bucăţele de sticlă spartă. Rădăcinile unei bătrâne tufe de trandafiri erau scoase din pământ şi se ofileau în căldură.

— Acolo, zise Mitch, arătându-le cu mâna.

Dinainte de a se apleca să se uite de aproape, Maura îşi dădu seama despre ce era vorba. Nu le atinse, ci doar se ghemui lângă ele, cu pantofii afundaţi adânc în pământul proaspăt răscolit.

Scoase de curând la iveală, oasele se evidenţiau prin paloare în crusta solului uscat. Auzi un croncănit printre copaci şi când ridică privirea văzu câteva ciori strecurându-se ca nişte spectre negre printre crengi. „Ştiu şi ele ce este aici“.

— Ce părere aveţi? întrebă Gresham.

— Este un os iliac.

— Adică?

— Tocmai acest os.

Arătă cu mâna pe corpul ei, acolo unde pelvisul se contura în pantaloni. I se amintea, dintr-odată, faptul trist că, sub piele, dincolo de muşchi, şi ea era doar un schelet. Un cadru structural de calciu poros şi fosfor care rezistă mai mult în timp, chiar şi după ce carnea putrezeşte.

— Este un os uman, zise ea.

Rămaseră tăcuţi pentru câteva minute. Singurul zgomot al acelei zile însorite de iunie era al ciorilor ce se adunaseră într-un pâlc, în copacii de deasupra lor, ca nişte fructe negre atârnate de crengi. Se uitau în jos la ei cu aer inteligent care le dădea fiori, iar croncănitul lor devenea din ce în ce mai amplu, ca un cor asurzitor. Apoi, parcă la un semn, se opriră brusc.

— Ce ştiţi despre acest loc? îl întrebă Maura pe operatorul buldozerului. Ce a fost aici înainte?

— Pe-aici erau nişte ziduri vechi de piatră, răspunse Mitch. Fundaţia unei case. Am mutat toate pietrele acolo, gândindu-ne că le-am putea folosi la altceva. Arătă cu mâna spre o grămadă de bolovani aproape de marginea lotului. Pereţi vechi, nimic neobişnuit. Dacă mergeţi prin pădure, veţi găsi şi alte fundaţii vechi ca aceasta. Pe-aici erau ferme de oi în susul şi-n josul coastei. Acum au dispărut.

— Deci acesta ar putea fi un mormânt vechi, zise Ballard.

— Da, dar osul era chiar acolo unde se afla unul dintre ziduri, răspunse Mitch. Nu cred că ai vrea să-ţi înmormântezi mămica atât de aproape de casă. Ar aduce ghinion.

— Unii oameni credeau că aduce noroc, remarcă Maura.

— Poftim?

— În Antichitate, dacă un copil mic era îngropat de viu la baza unei clădiri se spunea că o protejează.

Mitch se holbă la ea. Era o privire de genul: „Cine naiba mai eşti şi tu, cucoană?“

— Spun doar că practicile funerare s-au schimbat de-a lungul timpurilor, continuă ea. Acesta ar putea foarte bine să fie şi un mormânt mai vechi.

De deasupra lor se auziră zgomote de aripi. Ciorile zburau toate în acelaşi timp din copaci, împrăştiind pene în urma lor. Maura le privi, speriată la vederea acestei mulţimi de aripi negre ridicându-se dintr-odată, parcă la comandă.

— Ciudat, comentă Gresham.

Maura se ridică în picioare şi se uită la arbori. Îşi aminti zgomotul făcut de buldozer în acea dimineaţă şi cât de aproape îi păruse.

— În ce direcţie este casa mea de aici? Cea în care am stat azi-noapte? întrebă ea.

Gresham se uită la soare pentru a găsi un punct de reper, apoi indică.

— Într-acolo. Suntem cu faţa înspre ea.

— Cât de departe este?

— Este chiar printre copacii aceia. Poţi ajunge pe jos.

Medicul legist al statului Maine ajunse din Augusta o oră şi jumătate mai târziu. Când coborî din maşină, cu trusa în mână, Maura îl recunoscu imediat pe bărbatul cu turban alb şi barba tunsă cu grijă. Îl întâlnise pentru prima oară pe doctorul Daljeet Singh la o conferinţă de medicină legală, cu un an înainte, şi luaseră cina împreună în februarie, când el fusese prezent la reuniunea lunară regională ţinută

în Boston. Cu toate că nu era un bărbat înalt, ţinuta lui maiestuoasă şi veşmântul sikh tradiţional îl făceau să pară mult mai impunător decât era în realitate. Maura fusese dintotdeauna impresionată de aerul său de competenţă calmă. Şi de ochii lui; Daljeet avea ochii de un căprui intens şi cele mai lungi gene pe care le văzuse vreodată la un bărbat.

Îşi strânseră mâinile, un salut cald între doi colegi de breaslă care se plăceau unul pe altul cu sinceritate.

— Maura, ce cauţi pe-aici? Nu ai destul de lucru la Boston? Trebuie să vii să-ţi bagi nasul în cazurile mele?

— Sfârşitul meu de săptămână s-a transformat într-o vacanţă activă.

— Ai văzut rămăşiţele?

Ea încuviinţă din cap, zâmbetul stingându-se de pe chip.

— E muchia stângă a unui os iliac, îngropat parţial. Nu l-am atins încă. Am ştiut că ai vrea să-l vezi la faţa locului întâi.

— Nici un alt os?

— Nici unul până acum.

— Ei bine, atunci...

Aruncă o privire în jur, la luminişul defrişat, ca şi cum ar fi căutat altă cale până acolo în locul celei înnoroiate. Maura observă că venise pregătit cu încălţămintea adecvată: ghete L.L. Bean care arătau nou-nouţe şi gata să facă primul lor test pe un teren accidentat.

— Hai să vedem ce a scos la iveală buldozerul nostru.

Deja se făcuse amiază, căldura devenind atât de încărcată de umiditate, încât faţa lui Daljeet se umplu imediat de broboane de sudoare. Când se afundară în luminiş, insectele tăbărâră pe ei, profitând de carnea proaspătă. Detectivii Corso şi Yates de la Poliţia Statală Maine veniseră cu douăzeci de minute mai devreme şi cercetau terenul împreună cu Ballard şi Gresham.

Corso le făcu semn cu mâna şi le strigă:

— Nu-i chiar modalitatea ideală de a petrece o duminică superbă, nu-i aşa, domnule doctor Singh?

Daljeet le făcu şi el cu mâna, apoi se lăsă pe vine pentru a studia osul iliac.

— Pe vremuri, aici a fost o casă, zise Maura. În locul acesta se găsea o fundaţie de piatră, conform spuselor echipei.

— Dar n-aţi găsit nici o urmă de coşciug.

— N-am văzut nimic.

Se uită în jur, la grămada de pietre pline de praf, la rădăcinile scoase din pământ şi la buturugile copacilor.

— Buldozerul ar fi putut să împrăştie oasele oriunde.

Se auzi strigătul detectivului Yates.

— Am mai găsit ceva!

— Tocmai acolo? replică Daljeet, traversând terenul împreună cu

Maura pentru a ajunge la Yates.

— Mergeam pe aici şi mi-am prins piciorul în grămada aceea de rădăcini de mur, zise Yates. M-am împiedicat şi asta a apărut pur şi simplu din pământ.

Când Maura se lăsă pe vine lângă el, Yates dădu cu băgare de seamă la o parte o încâlceală de ramuri spinoase dezrădăcinate. Din pământul umed se ridică un val de ţânţari, luminând chipul Maurei care se uita la obiectul parţial îngropat. Era un craniu. O orbită goală parcă o fixa, străpunsă de lujerele de mur care-şi făcuseră loc prin deschizăturile unde fuseseră cândva ochii.

Maura se întoarse către Daljeet.

— Ai la tine o foarfecă de grădină?

El îşi deschise trusa. Scoase mănuşile, o foarfecă de tăiat trandafirii şi un făraş de grădină. Împreună, săpară cu grijă în pământ, încercând să degajeze craniul. Maura tăia rădăcinile în timp ce Daljeet dădea la o parte cu mare atenţie pământul. Soarele se pornise să ardă şi parcă şi solul începuse să emită căldură. Maura trebui să se oprească de câteva ori pentru a se şterge de sudoare. Soluţia împotriva insectelor pe care o aplicase cu o oră în urmă îşi pierduse din eficacitate şi ţânţarii îi bâzâiau iarăşi pe la ureche.

Ea şi Daljeet puseră deoparte instrumentele şi începură să sape cu mâinile înmănuşate, aşezaţi în genunchi atât de aproape unul de altul încât se atingeau cu frunţile. Degetele ei pătrunseră din ce în ce mai adânc în solul răcoros, eliberându-i strânsoarea.

Craniul ieşi la iveală încetul cu încetul şi ea se opri, cercetând osul temporal. Se putea vedea o fractură imensă.

Se uitară unul la altul, amândoi gândind acelaşi lucru: „Aceasta n-a fost moarte naturală“.

— Cred că e liber acum, zise Daljeet. Hai să-l scoatem.

Întinse pe jos o bucată de folie de plastic, apoi vârî mâinile adânc în groapă. Le ridică sprijinind craniul, cu mandibula parţial ancorată de el datorită lujerelor de mur. Puse comoara pe folie.

Timp de câteva minute, nici unul nu spuse nimic. Se uitau cu toţii la osul temporal zdrobit.

Detectivul Yates arătă cu degetul spre lucirea metalică a unuia dintre molari.

— Aceea este o plombă? se întrebă el. În acel dinte?

— Da. Însă dentiştii foloseau plombe din amalgam şi cu un secol în urmă, răspunse Daljeet.

— Deci ar putea fi totuşi un mormânt vechi.

— Da, dar unde sunt resturile de coşciug? Dacă aceasta a fost o înmormântare oficială, ar trebui să existe un sicriu. Şi mai e şi detaliul acesta mic... Daljeet arătă spre fractură. Se uită peste umăr la cei doi detectivi. Oricare ar fi vârsta acestor rămăşiţe, eu

zic că aveţi aici scena unei crime.

Ceilalţi bărbaţi se adunaseră în jurul lor şi, dintr-odată, aerul deveni apăsător, ca şi cum dispăruse tot oxigenul. Bâzâitul ţânţarilor păru să crească în intensitate până la un vâjâit. Era atât de cald, gândi ea. Se ridică în picioare şi merse clătinându-se spre marginea pădurii, unde bolta de stejari şi arţari arunca o umbră bine-venită. Se aşeză pe un bolovan şi îşi puse capul în palme, gândind: „Iată ce mi se întâmplă când nu-mi iau micul dejun".

— Maura, o strigă Ballard, eşti bine?

— E doar căldura asta de vină. Trebuie să mă răcoresc pentru câteva momente.

— Vrei să-ţi aduc nişte apă? Am puţină în maşină, dacă nu te deranjează să bei din aceeaşi sticlă cu mine.

— Mulţumesc. Mi-ar plăcea să beau puţină apă.

Îl urmări cu privirea îndreptându-se spre vehicul, spatele cămăşii lui fiind pătat de dâre de sudoare. Nu se obosi să-şi aleagă cu grijă drumul peste câmpul inegal, ci porni drept înainte, cu cizmele călcând apăsat prin pământul răscolit. Drept la ţintă. Aşa mergea Ballard, ca un bărbat care ştia ce trebuia făcut şi pur şi simplu se apuca de treabă.

Sticla pe care i-o aduse înapoi era caldă după ce stătuse în maşină. Maura luă o înghiţitură lacomă, simţind cum i se scurge apa pe bărbie. Lăsând sticla în jos, îşi dădu seama că Ballard o scurta cu privirea. Pentru o clipă, bâzâitul insectelor, murmurul de voci al bărbaţilor care lucrau câţiva metri mai încolo se estompară. Aici, în umbra verde a copacilor, se putea concentra numai asupra lui. Asupra felului în care mâna lui s-a frecat de a ei când şi-a luat sticla înapoi. Asupra luminii calde ce cădea peste părul lui şi a ridurilor de expresie din jurul ochilor. Îl auzi pe Daljeet strigând-o, dar nu răspunse, nici nu se întoarse spre el; nici Ballard nu se mişcă, părând prins în acelaşi moment de neclintire. Se gândi: „Unul din noi trebuie să rupă vraja. Unul din noi trebuie să iasă de sub efectul ei. Dar nu reuşesc s-o fac eu".

— Maura? Daljeet apăru dintr-odată chiar lângă ea; nici nu-l auzise apropiindu-se. Avem o problemă interesantă, zise el.

— Ce problemă?

— Vino să te mai uiţi încă o dată la acel os iliac.

Se ridică încet în picioare, simţindu-se mai sigură acum, cu mintea clară. Apa şi cele câteva momente la umbră îi dăduseră un nou impuls. Împreună cu Ballard, îl urmă pe Daljeet la locul excavaţiei şi văzu că acesta dăduse deja la o parte pământul, scoţând la iveală şi mai mult din pelvis.

— Am ajuns până la osul sacral pe această parte, zise Daljeet. Poţi vedea acum deschiderea pelvisului şi tuberozitatea ischiatică.

Se lăsă pe vine lângă el. Nu spuse nimic câteva minute, ci doar se uită fix la os.

— Care e problema? întrebă Ballard.

— Trebuie să scoatem şi restul de os de aici, zise ea. Se uită în sus la Daljeet. Mai ai o lopăţică?

El îi înmână una; era ca şi cum ar fi mânuit bisturiul. Se simţi dintr-odată ca la muncă, cu toate aspectele ei triste. Îngenunchind unul lângă altul, cu lopăţelele în mână, ea şi Daljeet dădură la o parte şi mai mult pământ stâncos. Rădăcinile copacilor se fixaseră strâns prin crăpăturile osului, ancorându-l de mormântul lui, şi ei trebuiră să taie prin încrengătura complicată ca să elibereze pelvisul. Cu cât săpau mai adânc, cu atât inima îi bătea mai puternic. Vânătorii de comori sapă pentru a găsi aur; ea săpa pentru secrete. Pentru răspunsuri pe care doar un mormânt le poate da. Cu fiecare mişcare, şi mai mult din pelvis ieşi la vedere. Lucrau deja cu înfrigurare, instrumentele pătrundeau şi mai adânc.

Când în sfârşit putură vedea pelvisul dezgolit, rămaseră amândoi prea uimiţi că să vorbească.

Maura se ridică în picioare şi merse să examineze craniul, care era încă aşezat pe folia de plastic. Îngenunchind lângă el, îşi scoase mănuşile şi pipăi cu degetele goale deasupra orbitei, simţind curba fermă a marginii supraorbitale. Apoi întoarse craniul pentru a cerceta protuberanţa occipitală.

Nimic nu avea logică.

Se întoarse pe genunchi. Bluza era deja scăldată de sudoare în aerul siropos. Cu excepţia bâzâitului insectelor, luminişul devenise liniştit. Copacii îi înconjurau din toate părţile, apărând această descoperire misterioasă. Privind la acel perete verde impenetrabil, se simţi de parcă alţi ochi erau aţintiţi asupra ei, ca şi cum pădurea însăşi se uita la ea. Aşteptându-i următoarea mişcare.

— Ce se întâmplă, doamnă doctor Isles?

Se uită în sus la detectivul Corso.

— Avem o problemă, zise ea. Acest craniu...

— Ce e cu el?

— Vedeţi marginile acestea groase aici, chiar deasupra locaşurilor ochilor? Şi dacă vă uitaţi aici în spate, la baza craniului. Dacă vă treceţi degetele peste ea, puteţi simţi o umflătură. Se numeşte protuberanţa occipitală.

— Şi?

— Este locul unde se situează ligamentul nucal[5], ancorând muşchii din spatele gâtului de craniu. Faptul că această umflătură este atât de proeminentă îmi spune că acest individ a avut o musculatură robustă. Acesta este aproape sigur craniul unui bărbat.

— Şi care e problema?

— Acel pelvis este de la o femeie.

Corso se holbă la ea. Se întoarse spre doctorul Singh.

— Sunt complet de acord cu doctorul Isles, spuse Daljeet.

— Dar asta ar însemna...

— Că avem rămăşiţele a două persoane complet diferite aici, zise Maura. Masculine şi feminine. Se ridică în picioare şi întâlni privirea fixă a lui Corso. Întrebarea este, câţi alţii sunt înmormântaţi aici?

Pentru un moment, Corso păru prea şocat să răspundă. Apoi, se întoarse şi cercetă fără grabă luminişul, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Domnule comandant, zise el, vom avea nevoie de voluntari. O mulţime de voluntari. Poliţişti, pompieri. Îmi voi chema şi eu echipa din Augusta, dar nu va fi de ajuns. Nu pentru ce avem de făcut.

— La câţi oameni v-aţi gândit?

— Cât mai mulţi pentru a fi de ajuns să cercetăm acest sit. Corso se uită la copacii din jur. Vom examina amănunţit fiecare centimetru pătrat al acestui loc. Luminişul, pădurea. Dacă aici sunt îngropaţi mai mult de doi oameni, îi voi găsi pe toţi.

CAPITOLUL 12

Jane Rizzoli crescuse în suburbia Revere, în imediata apropiere a podului Tobin, în dreptul centrului Bostonului. Era un cartier al clasei muncitoare, cu case aproape identice, pe loturi de suprafaţă mică, un loc unde, în fiecare an, la patru iulie, hotdogii sfârâiau pe grătarele din curţile din spate şi steagurile americane erau expuse cu mândrie pe verandele din faţă. Familia Rizzoli cunoscuse şi bune şi rele, incluzând câteva luni teribile când Jane avea vreo zece ani, iar tatăl ei îşi pierduse locul de muncă. Fusese destul de matură să simtă îngrijorarea mamei şi disperarea furioasă a tatălui. Ea şi cei doi fraţi ai ei ştiau ce înseamnă să trăieşti pe muchie de cuţit, între confort şi ruină, şi, chiar dacă acum se bucura de un venit lunar constant, încă îi venea greu să potolească tarele de nesiguranţă din copilărie. Avea să fie întotdeauna fata din Revere care crescuse visând că într-o zi avea

să deţină o casă mare, într-un cartier elegant, o casă cu destule băi, astfel încât să nu mai stea în fiecare dimineaţă să bată la uşă cerându-şi rândul la duş. O casă cu coş de cărămidă şi o uşă dublă la intrare, cu ciocănel de alamă. Casa la care se uita acum din maşină avea toate aceste caracteristici şi chiar mai mult: ciocănelul de bronz, uşa dublă la intrare şi nu un coş, ci două. Tot ceea ce visase ea. Însă era cea mai urâtă casă pe care o văzuse vreodată. Celelalte locuinţe de pe această stradă din East Dedham erau exact ceea ce te-ai fi aşteptat să găseşti în acest cartier confortabil al clasei de mijloc: garaje destul de încăpătoare pentru două maşini şi gazoane bine întreţinute. Maşini de ultimul model erau parcate pe alei. Nimic excentric, nimic care să ţipe „Uită-te la mine“. Însă această casă... ei bine, nu numai că-ţi cerea atenţie. Ţipa pentru atenţie.

Era ca şi cum Tara, conacul din *Pe aripile vântului,* fusese luată pe sus de o tornadă şi lăsată să cadă pe un teren urban. Nu avea curte în faţă, ci doar o fâşie de pământ în laterale, atât de îngustă încât de-abia puteai strecura o maşină de tuns iarbă între perete şi gardul vecinului. Coloanele albe se ridicau ca santinelele pe o verandă unde Scarlett O'Hara şi-ar fi putut întreţine admiratorii sub privirile traficului din Sprague Street. Casa o făcu să se gândească la Johnny Silva din vechiul ei cartier, şi la felul cum îşi cheltuise acesta primul său salariu pe o maşină Corvette de culoare roşie cireaşă. „Ca să ne demonstreze că nu e un ratat, zisese tatăl ei. Băieţaşul nici n-a izbutit să se mute din subsolul părinţilor şi îşi cumpără o maşină sport de fiţe. Cei mai mari rataţi cumpără cele mai mari maşini".

„Sau construiesc cea mai mare casă din cartier", gândi ea, fixând cu privirea pe Tara-de-pe-Sprague-Street.

Îşi extrase cu greu abdomenul plin din spatele volanului. Simţi copilul parcă dansând pe vezica ei urinară când se îndreptă spre treptele verandei. „Toate lucrurile la timpul lor, îşi zise ea. Întâi întreb dacă pot folosi toaleta". Soneria nu sună, ci *dăngăni,* ca un clopot de catedrală care-i cheamă pe credincioşi la slujbă.

Femeia blondă care deschise uşa părea că ajunsese în locuinţa greşită. Opusă lui Scarlett O'Hara, era imaginea clasică de Bambi - păr lung şi înfoiat, sâni mari, corpul strâns într-un compleu sport din spandex roz. O faţă atât de nenaturală, inexpresivă, încât cu siguranţă trecuse printr-un tratament cu Botox.

— Sunt detectivul Rizzoli, am venit să mă întâlnesc cu Terence Van Gates. Am sunat mai devreme.

— A, da. Terry vă aşteaptă, răspunse „Bambi" cu o voce de fetişcană, cu inflexiuni înalte şi melodioase.

Suportabilă în doze mici, dar după vreo oră ar fi fost echivalentă cu zgâriatul tablei de scris cu unghiile.

Rizzoli intră în foaier şi dădu cu privirea de o pictură în ulei

uriaşă, agăţată pe peretele din faţă. Era Bambi, într-o rochie de seară verde, lângă o vază enormă cu orhidee. Totul în această casă părea supradimensionat. Picturile, tavanele, sânii.

— Clădirea lui de birouri este în renovare, aşa că azi lucrează de acasă. Mergeţi pe hol, ultima uşă pe dreapta.

— Scuzaţi-mă... Îmi pare rău, dar nu ştiu cum vă numiţi.

— Bonnie.

Bonnie, Bambi. Tot pe-acolo.

— Să înţeleg că sunteţi... doamna Van Gates? întrebă Rizzoli.

— Îhî.

Nevastă de bani gata. Van Gates ar trebui să aibă aproape şaptezeci de ani.

— Îmi permiteţi să merg la toaletă? Se pare că am nevoie din zece în zece minute zilele acestea...

Pentru prima oară, Bonnie păru să observe că Rizzoli era însărcinată.

— Vai, drăguţă! Bineînţeles că puteţi. Toaleta este chiar pe-aici.

Rizzoli nu mai văzuse niciodată o baie de culoarea acadelei. Toaleta era fixată pe o platformă înaltă, ca un tron, cu un telefon montat pe peretele de lângă ea. De parcă cineva ar mai fi avut chef să se ocupe de afaceri în timp ce, eh, se ocupa de alte „afaceri“. Se spălă pe mâini cu un săpun roz în chiuveta de marmură roz, le uscă cu un prosop roz şi ieşi din baie.

Bonnie dispăruse, însă Rizzoli putu auzi ritmul muzicii de aerobic şi zgomotul paşilor tropăind la etajul superior. Bonnie îşi continua programul de antrenament. „Şi eu ar trebui să mă menţin în formă, gândi Rizzoli. Însă refuz s-o fac într-un costum de spandex roz“.

Se îndreptă spre hol în căutarea biroului lui Van Gates. Aruncă mai întâi o privire într-o cameră de zi spaţioasă, cu un pian alb enorm, un covor alb şi mobilier tot de culoare albă. Cameră albă, cameră roz. Oare ce mai urma? Trecu pe lângă o altă pictură de-a lui Bonnie atârnată pe peretele din hol, de această dată pozând ca o zeiţă greacă, într-o rochie albă, cu sfârcurile aproape vizibile prin stofa diafană. „Dumnezeule, oamenii ăştia parcă sunt veniţi din Las Vegas!“

În sfârşit, ajunse la un birou.

— Domnul Van Gates? zise ea.

Bărbatul din spatele biroului din lemn de cireş ridică privirea din hârtii, iar ea îi observă ochii albaştri ca marea, faţa care îi devenise flască şi fălcoasă odată cu vârsta şi părul care era... ce nuanţă *era* aceea? Ceva între galben şi portocaliu. Cu siguranţă neintenţionată, doar o vopsire a părului ce nu mersese cum trebuie.

— Detectivul Rizzoli? răspunse el şi privirea îi căzu spre abdomenul ei. Rămase blocat, de parcă nu mai văzuse o poliţistă

însărcinată până atunci.

„Vorbeşte cu mine, nu cu burta mea“. Rizzoli se apropie de birou şi îi strânse mâna. Observă foliculii de păr implantaţi care îi împestriţau scalpul, dându-l de gol prin şuviţele de păr răspândite ca nişte mici tufişuri de iarbă galbenă, într-o ultimă încercare disperată de afirmare a virilităţii. Iată ce merita pentru că se căsătorise cu o femeie de bani gata!

— Luaţi loc, luaţi loc, spuse el.

Rizzoli se aşeză uşor într-un fotoliu de piele. Aruncând o privire prin cameră, ea observă că aici decorul era cu totul diferit de restul casei. În stil avocăţesc tradiţional, cu lemn închis la culoare şi piele. Rafturile de mahon erau încărcate cu reviste juridice şi cărţi. Nici o urmă de roz. Cu siguranţă că acesta era domeniul lui, o zonă liberă de influenţa lui Bonnie.

— Nu ştiu prea bine cu ce v-aş putea ajuta, doamnă detectiv, zise el. Adopţia de care mă întrebaţi a avut loc acum patruzeci de ani.

— Nu înseamnă neapărat că a trecut o veşnicie.

— Mă îndoiesc că eraţi născută pe atunci, replică el, râzând.

Ce împunsătură fină! Era felul lui de a-i spune că e prea tânără pentru a-l deranja cu astfel de întrebări?

— Nu vă amintiţi nimic de persoanele implicate?

— Spun doar că s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Doar ce ieşisem de pe băncile Facultăţii de Drept. Lucram într-un birou închiriat cu mobilierul închiriat şi fără secretară. Răspundeam singur la telefon. Acceptam atunci orice caz care îmi trecea prin mână - divorţuri, adopţii, conducere în stare de ebrietate. Orice mi-ar fi plătit chiria.

— Şi bineînţeles că mai aveţi dosarele acelor cazuri de atunci.

— Ar trebui să fie în arhivă.

— Unde?

— File-Safe, în Quincy. Însă înainte de a continua, trebuie să vă spun ceva. Părţile implicate în acest caz au solicitat discreţie absolută. Mama naturală n-a dorit ca numele ei să fie dezvăluit. Acele înregistrări au fost sigilate cu ani în urmă.

— Acesta este un caz de omucidere, domnule Van Gates. Unul din copiii adoptaţi este decedat în prezent.

— Da, ştiu. Însă nu reuşesc să pricep ce legătură are cu adopţia ei de acum patruzeci de ani. De ce este relevantă pentru investigaţia dumneavoastră?

— De ce v-a telefonat Anna Leoni?

Se uită la ea blocat. Nimic din ce urmă nu putu să facă uitată acea reacţie iniţială, acea expresie de uimire.

— Poftim? răspunse el într-un târziu.

— Cu o zi înainte să moară, Anna Leoni a sunat la biroul

dumneavoastră de avocatură din camera ei de la Tremont Hotel. Tocmai ce am primit desfăşurătorul apelurilor telefonice. Conversaţia a durat treizeci şi şapte de minute. Ei bine, trebuie să fi vorbit amândoi despre *ceva* în timpul acelor minute. Nu cred că aţi fi ţinut-o pe biata femeie să aştepte la telefon atâta.

El nu răspunse.

— Domnule Van Gates?

— Acea... acea conversaţie este confidenţială.

— Domnişoara Leoni era clienta dumneavoastră? Aţi încasat vreun ban pentru acel apel?

— Nu, dar...

— Deci nu se aplică relaţia de confidenţialitate avocat-client.

— Dar sunt totuşi obligat să respect confidenţialitatea unui alt client.

— Mama naturală.

— Ei bine, ea *a fost* clienta mea. A renunţat la copiii ei cu o singură condiţie - ca numele ei să nu fie niciodată dezvăluit.

— Dar asta se întâmpla acum patruzeci de ani. Poate că şi-a schimbat părerea.

— N-am nici cea mai mică idee. Nu ştiu unde este. Nu ştiu nici măcar dacă mai este în viaţă.

— De aceea v-a sunat Anna? Pentru a întreba despre mama ei?

Avocatul se sprijini de spătarul scaunului.

— Copiii adoptaţi sunt deseori curioşi în privinţa originii lor. Pentru unii dintre ei devine o obsesie. Astfel, încep o adevărată vânătoare de informaţii, investesc mii de dolari şi multe frământări în căutarea mamelor care nu doresc să fie găsite. Şi dacă reuşesc *într-adevăr* să le găsească, rareori asistăm la sfârşitul de poveste la care se aşteaptă ei. Asta căuta ea de fapt, doamnă detectiv. Un sfârşit de poveste. Uneori este mai bine să uite şi să-şi vadă de viaţa lor.

Rizzoli se gândi la copilăria ei, la familia ei. Ştiuse dintotdeauna cine este. Putea să-i privească pe bunicii ei, pe părinţii ei şi să vadă trăsăturile genetice imprimate pe chipurile lor. Ea era una de-a lor, până la cel mai mic atom, şi oricât de mult ar fi enervat-o sau stânjenit-o rudele, ştia că sunt ale ei.

Însă Maura Isles nu se văzuse niciodată în ochii bunicilor ei. Atunci când mergea pe stradă, oare studia chipurile trecătorilor necunoscuţi în căutarea unui detaliu asemănător ei? O linie familiară în jurul gurii sau forma nasului? Rizzoli înţelegea perfect dorinţa puternică de a-ţi cunoaşte rădăcinile. Să ştii că nu eşti un pai aruncat cât colo, ci o ramură bine prinsă de un copac puternic.

Se uită în ochii lui Van Gates.

— Cine este mama Annei Leoni?

— Vă spun încă o dată, replică el, clătinând din cap. Nu este relevant pentru cazul...

— Lăsaţi-mă pe mine să decid asta. Doar spuneţi-mi un nume.

— De ce? Ca să daţi peste cap viaţa unei femei care poate nici măcar nu-şi mai aminteşte de greşeala din tinereţe? Ce are asta de-a face cu crima?

Rizzoli se aplecă înainte, punându-şi ambele mâini pe birou, pătrunzând agresiv în spaţiul lui personal. Dulcea lui Bambi poate că nu făcea asta, dar poliţistele din Revere nu se temeau să încerce.

— Putem obţine un mandat pentru acele dosare. Sau vă pot întreba politicos.

Se fixară cu privirea, unul pe celălalt, câteva minute. Apoi, el scoase un oftat de capitulare.

— Bine, nu vreau să mai trec prin asta încă o dată. Vă voi spune pur şi simplu, e bine? Numele mamei era Amalthea Lank. Avea douăzeci şi patru de ani. Şi avea nevoie disperată de bani... disperată.

Rizzoli încruntă din sprâncene.

— Vreţi să-mi spuneţi că a fost plătită să renunţe la copiii ei?

— Ei bine...

— Cât?

— Destul de mult. Destul ca ea să înceapă o viaţă nouă.

— Cât?

Avocatul clipi rapid din gene.

— Douăzeci de mii de dolari, fiecare.

— Pentru fiecare *copil?*

— Două familii fericite au plecat cu câte un copil. Ea a plecat cu bani peşin. Credeţi-mă, părinţii adoptivi plătesc mult mai mult în zilele noastre. Ştiţi cât de greu este în prezent să adopţi un copil nou-născut sănătos, de rasă caucaziană? Nu prea îi găseşti pe toate drumurile. E vorba pur şi simplu de cerere şi ofertă, doar atât.

Rizzoli se afundă la loc în fotoliu, dezgustată de acea femeie care şi-a vândut copiii pentru bani.

— Asta e tot ce vă pot spune, continuă Van Gates. Dacă doriţi să aflaţi mai multe, ei bine, ar fi cazul ca poliţiştii dumneavoastră să comunice unii cu alţii. Aţi economisi o grămadă de timp.

Ultima afirmaţie o uimi. Apoi îşi aminti ce spusese el mai devreme: „Nu vreau să mai trec încă o dată prin asta“.

— Cine a mai întrebat despre această femeie? zise ea.

— Cam toţi aveţi aceeaşi tehnică. Veniţi aici, mă ameninţaţi că-mi veţi face viaţa mizerabilă dacă nu cooperez...

— Era un alt poliţist?

— Da.

— Cine?
— Nu-mi amintesc. A fost acum câteva luni. I-am uitat numele pe loc.
— De ce voia să ştie?
— Pentru că ea îl pusese să afle. Au venit împreună.
— Anna Leoni a venit împreună cu el?
— O făcea pentru ea. O favoare. Van Gates fornăi. Ar trebui să avem cu toţii câte un poliţist care să ne facă favoruri.
— Asta se întâmpla cu luni în urmă? Şi au venit să vă vadă împreună?
— Tocmai am spus acelaşi lucru.
— Şi i-aţi spus numele mamei ei?
— Da.
— Şi-atunci, de ce v-a mai sunat Anna săptămâna trecută? Dacă ştia deja numele mamei ei?
— Pentru că văzuse o fotografie în *The Boston Globe*. O femeie care arăta exact ca ea.
— Doctoriţa Maura Isles.
El încuviinţă din cap.
— Domnişoara Leoni m-a întrebat direct şi eu i-am răspuns.
— Ce anume i-aţi răspuns?
— Că era sora ei.

CAPITOLUL 13

Oasele schimbaseră totul.

Maura plănuise să se întoarcă la Boston în acea seară. În schimb, se întoarse pentru scurt timp la cabană, pentru a se schimba în blugi şi în tricou, apoi merse cu maşina ei înapoi la luminiş. „Voi mai rămâne puţin, se gândi ea, şi voi pleca pe la patru după-amiaza". Însă prânzul trecu, şi până ajunse echipa de investigaţii criminalistice din Augusta şi echipele de căutare începură să cerceteze locul pe care Corso îl delimitase în luminiş, Maura pierdu noţiunea timpului. Luă o singură pauză, ca să înfulece pe nerăsuflate un sendviş de pui adus de nişte voluntari. Totul avea gustul soluţiei contra ţânţarilor pe care şi-o aplicase pe faţă, dar era atât de flămândă, încât ar fi mestecat bucuroasă şi o bucată uscată de pâine. Cu apetitul satisfăcut, îşi puse din nou mănuşile, luă o lopăţică şi reluă săpăturile alături de doctorul Singh.

Veni şi ora patru.

Cutiile de carton începură să se umple de oase. Coaste şi vertebre lombare. Femururi şi tibii. Buldozerul nu răvăşise oasele atât de mult. Rămăşiţele femeii erau toate localizate pe o rază de doi metri; ale bărbatului, prinse împreună într-o reţea de rădăcini de mur, erau chiar şi mai adunate la un loc. Se părea că nu existau decât două corpuri, dar le luă aproape toată după-amiaza să le dezgroape. Prinsă de emoţia săpăturilor, Maura nu se putu ridica să plece, nu atunci când fiecare lopată de pământ ar fi putut dezvălui noi comori. Un nasture, sau un glonţ, sau un dinte. Ca studentă la Stanford, petrecuse o vară întreagă lucrând pe un sit arheologic din Baja. Chiar dacă temperaturile de-acolo ajunseseră la treizeci şi două de grade şi era ocrotită doar de pălăria cu boruri largi, lucrase chiar şi în timpul celei

mai călduroase perioade a zilei, condusă de aceeaşi febră care îi afectează pe căutătorii de comori care cred că următorul artefact e la numai câţiva centimetri distanţă. Şi acum era măcinată de aceeaşi febră, îngenuncheată printre ferigi, ferindu-se de gâze. Era singurul impuls ce o ţinuse săpând toată după-amiaza şi chiar şi spre seară, când apărură pe cer nori de ploaie. Tunetul răsună undeva departe.

Era febră, şi mai era ceva. Fiorul calm pe care îl simţea de fiecare dată când Rick Ballard se apropia de ea.

Chiar şi cercetând prin pământul moale, dând la o parte rădăcini, era perfect conştientă de prezenţa lui. De vocea lui, de apropierea lui. El fu cel care îi aduse o sticlă de apă proaspătă, cel care îi înmână sendvişul. Cel care se oprea din când în când să pună o mână pe umărul ei şi s-o întrebe ce mai face. Colegii ei de la Biroul de medicină legală de-abia dacă o atinseseră. Probabil din cauza rezervei ei, sau a vreunui semnal de-abia simţit pe care îl transmitea, precum că nu agrea contactul personal. Însă Ballard nu ezitase s-o prindă de braţ, să-şi odihnească mâna pe spatele ei.

Atingerile lui o lăsau cu obrajii rumeni.

Când echipa de investigaţii criminalistice începu să-şi strângă instrumentele, la sfârşitul zilei, ea îşi dădu seama cu stupoare că era deja ora şapte seara şi lumina soarelui pălise. O dureau muşchii, hainele ei erau murdare. Se ridică în picioare, tremurând de oboseală, şi-l privi pe Daljeet sigilând cele două cutii de rămăşiţe. Apucară amândoi câte o cutie şi le purtară peste câmp, spre maşina lui.

— După ziua de azi, cred că-mi datorezi o cină, Daljeet, zise ea.

— La restaurantul Julien, promit. Data viitoare când mai vin la Boston.

— Crede-mă, voi aştepta cu nerăbdare recompensa.

Daljeet încărcă cutiile în portbagaj şi închise uşa. Apoi îşi strânseră mâinile, palmă prăfuită peste palmă prăfuită.

Ea îi făcu semn în timp ce el se îndepărta cu maşina. Mare parte din echipa de căutare plecase deja, mai rămăseseră doar câteva vehicule.

Explorerul lui Ballard se afla printre ele.

Maura se opri în asfinţitul din ce în ce mai adânc şi aruncă o privire spre luminiş. Rick era acolo, lângă copaci, vorbind cu detectivul Corso, cu spatele la ea. Îl privi lung, sperând că el să observe că ea se pregătea de plecare.

Şi apoi ce? Ce-ar fi vrut să se întâmple între ei doi?

„Pleacă odată de aici înainte să te faci de ruşine!“

Se întoarse brusc şi se îndreptă spre maşină. Porni motorul şi plecă de pe loc atât de repede încât roţile patinară.

Înapoi la cabană, îşi scoase hainele murdare de praf. Făcu un duş lung, săpunindu-se de două ori pentru a curăţa orice urmă din

soluţia uleioasă contra ţânţarilor. Când ieşi din baie, îşi dădu seama că nu mai avea nici o haină curată în care să se schimbe. Plănuise să stea doar o noapte în Fox Harbor.

Deschise uşa şifonierului şi se uită la hainele Annei. Erau toate de mărimea ei. Ce altceva avea să poarte? Scoase o rochie de vară din bumbac alb, cam tinerească pentru gustul ei, dar în această seară călduroasă şi umedă era exact ceea ce ar fi purtat. Trăgându-şi rochia peste cap, simţi atingerea fină a materialului peste piele şi se întrebă când fusese ultima oară când Anna se îmbrăcase cu această rochie, când oare îi legase pentru ultima dată funda în jurul mijlocului. Încreţiturile erau încă acolo, marcând materialul în locul în care Anna făcuse nodul. „Tot ceea ce văd şi ating de-al ei încă îi mai păstrează amprenta", gândi Maura.

Ţârâitul telefonului o făcu să se întoarcă şi să se uite spre noptieră. Ceva îi spuse, chiar dinainte de a ridica receptorul, că era Ballard.

— Nu te-am văzut când ai plecat, zise el.

— Am venit înapoi la cabană pentru a face un duş. Eram într-un hal fără de hal.

El râse.

— Mă simt şi eu destul de murdar.

— Când te întorci la Boston?

— E destul de târziu ca să plec azi. Cred că voi mai rămâne încă o noapte. Tu ce planuri ai?

— Nici eu nu mă simt în stare să conduc înapoi spre Boston în seara aceasta.

Trecu un moment de tăcere.

— Ai găsit vreo cameră la hotelul de aici? întrebă ea.

— Mi-am adus cortul şi un sac de dormit. Stau într-un camping mai sus de şosea.

Îi trebuiră cinci secunde pentru a se decide. Cinci secunde ca să cântărească toate posibilităţile. Şi consecinţele.

— E o cameră liberă aici, zise ea. Eşti bine-venit s-o foloseşti.

— N-aş vrea să te deranjez.

— Patul e oricum liber, Rick.

Urmă o pauză.

— Ar fi minunat. Dar cu o singură condiţie.

— Care anume?

— Mă laşi să aduc cina. Pe strada principală este un restaurant care livrează şi acasă. Nimic deosebit, poate doar nişte homari fierţi.

— Nu ştiu cum eşti tu, Rick, dar pentru mine, homarii sunt cu siguranţă un meniu deosebit.

— Vrei să aduc vin sau bere?

— Parcă aş bea nişte bere astă-seară.

— Ajung într-o oră. Nu-ţi strica foamea.

Puse receptorul la loc în furcă şi, dintr-odată, realiză că îi era foame. Doar cu câteva minute înainte, se simţise prea obosită să conducă până în oraş şi se gândise să sară peste cină şi pur şi simplu să se culce devreme. Acum îi era foame, şi nu-şi dorea numai mâncare, ci şi companie.

Hoinări prin casă, neliniştită şi frământată de prea multe dorinţe contradictorii. Cu numai câteva nopţi în urmă, luase cina împreună cu Daniel Brophy. Însă biserica pusese demult zălog pe Daniel şi ea nu ar fi avut nici o şansă. Cauzele fără speranţă pot fi seducătoare, dar rareori aduc fericirea.

Auzi un tunet şi merse până la uşa de plasă de la intrare. Afară, asfinţitul se transformase de mult în noapte. Chiar dacă nu zări nici un fulger, aerul îi păru încărcat de electricitate. Plin de posibilităţi. Picăturile de ploaie începură să răpăie pe acoperiş, întâi cu atingeri ezitante, rare, apoi, dintr-odată, cerul se deschise de parcă sute de toboşari s-ar fi apucat să bubuie deasupra capului ei. Impresionată de puterea furtunii, rămase pe verandă şi privi ploaia torenţială, simţind adierea răcoroasă a aerului pătrunzându-i prin rochie şi răvăşindu-i părul.

O pereche de faruri apăru prin perdeaua argintie a ploii.

Rămase nemişcată, cu inima bătându-i puternic în piept, aproape ca şi ploaia, în timp ce automobilul se opri în faţa casei. Ballard coborî din maşină, ţinând în mână o sacoşă mare şi un pachet de şase sticle de bere. Cu capul plecat, el se repezi spre verandă şi urcă repede scările.

— N-am ştiut că va trebui să înot până aici, zise el.

Ea râse.

— Hai, intră. Îţi aduc un prosop.

— Te superi dacă intru direct la baie? N-am avut timp să mă spăl încă.

— Nici o problemă. Eşti invitatul meu. Îi luă punga de alimente din mână. Baia este la capătul holului. Ai prosoape curate în dulap.

— Mă duc să-mi iau şi schimburile din portbagaj.

Maura duse mâncarea în bucătărie şi puse berea în frigider. Auzi uşa de plasă de pe verandă închizându-se când el intră în casă, şi apoi, un minut mai târziu, apa curgând la duş.

Se aşeză la masa din bucătărie şi oftă adânc. „E doar o cină, se gândi ea. O singură noapte petrecută sub acelaşi acoperiş”. Îşi aduse aminte de cina pe care o gătise pentru Daniel cu câteva zile în urmă şi cât de diferită fusese acea seară încă de la început. Când se uita la Daniel, îl vedea de neatins. „Şi ce vezi când te uiţi la Rick? Poate mult

mai mult decât ar trebui”.

Duşul se opri. Ea rămase nemişcată, ascultând, fiecare simţ devenind dintr-odată atât de ascuţit încât simţi aerul fâşâind pe pielea ei. Zgomotele paşilor se auziră din ce în ce mai aproape şi iată-l aici, mirosind a săpun, îmbrăcat cu nişte blugi albaştri şi o cămaşă curată.

— Sper că nu te deranjează să mănânci împreună cu un bărbat desculţ, zise el. Ghetele mele erau prea înnoroite pentru a le purta prin casă.

Ea râse.

— Atunci mă voi descălţa şi eu. Va fi ca la picnic. Îşi scoase sandalele şi merse la frigider. Merge o bere?

— O aştept de câteva ore.

Desfăcu două sticle şi îi întinse una şi lui. Bău o înghiţitură, în timp ce-l privi lăsând capul pe spate şi sorbind lacom din sticlă. „Nu-l voi vedea niciodată pe Daniel aşa, gândi ea. Fără nici o grijă şi desculţ, cu părul ud după duş“.

Se întoarse şi merse să cerceteze conţinutul sacoşei cu alimente.

— Ia spune, ce ai adus pentru cină?

— Hai să-ţi arăt. Apropiindu-se şi el de blatul din bucătărie, începu să scoată diverse pachete înfăşurate în folie. Cartofi copţi. Unt topit. Ştiuleţi de porumb fiert. Şi felul principal, proclamă el scoţând o caserolă pe care o deschise, dezvăluind doi homari de un roşu aprins, încă aburind.

— Cum îi vom mânca pe aceştia?

— Nu ştii cum să-i desfaci?

— Sper că tu ştii.

— Nici o greutate. Scoase două spărgătoare de nuci din pungă. Sunteţi pregătită pentru operaţie, doamnă doctor?

— Acum chiar că mă faci să mă fâstâcesc.

— Totul ţine de tehnică. Însă, mai întâi, trebuie să ne echipăm.

— Poftim?

Căută în pungă şi scoase două bavete de plastic.

— Cred că glumeşti.

— Crezi că restaurantele dau chestiile astea doar ca să-i facă pe turişti să arate ca nişte idioţi?

— Da.

— Haide, fii de gaşcă. Îţi vei păstra rochia aceea drăguţă şi curată.

Merse în spatele ei şi îi trase baveta pe piept. Ea îi simţi respiraţia în păr în timp ce el îi înnoda şnururile la ceafă. Mâinile lui rămaseră acolo pentru o clipă, o atingere ce o făcu să se înfioare.

— E rândul tău acum, zise ea încet.

— Rândul meu?

— Nu voi fi singura care să poarte veşmintele acestea ridicole. El scoase un oftat de resemnare şi-şi legă o bavetă în jurul gâtului.

Se uitară unul la altul, amândoi având pe piept desenul unui homar, şi izbucniră în râs. Continuară să râdă, aşezându-se la masă. „Câteva guri de bere pe stomacul gol şi îmi pierd controlul, gândi ea. Şi mă simt atât de bine!“

Rick luă un spărgător de nuci.

— Şi acum, doamnă doctor Isles, sunteţi gata de operaţie? Apucă şi ea unul, ţinându-l ca un chirurg gata de a face prima incizie.

— Gata.

Continua să plouă încet, constant, în timp ce ei smulseră cleşti, desfăcură carapace şi degustară bucăţele de carne dulce. Nu se mai deranjară să folosească furculiţe, ci mâncară cu mâinile, cu degetele înmuiate în unt, deschizând şi alte sticle de bere şi desfăcând cartofii copţi ca să ajungă la miezul cald şi gustos. În această seară manierele nu mai contau; era un picnic şi stătură desculţi la masă, lingându-şi degetele şi aruncând priviri fugare unul celuilalt.

— E mai amuzant decât să mănânci cu furculiţa şi cuţitul, zise ea.

— Nu ai mai mâncat niciodată homari cu mâna?

— Poţi să crezi sau nu, dar aceasta este prima dată când mănânc unii care nu-s scoşi din carapace. Se întinse după prosopul de bucătărie şi îşi şterse untul de pe degete. Nu sunt din New England, ştiai? M-am mutat aici de-abia acum doi ani. De la San Francisco.

— Mă surprinde să aflu asta.

— De ce?

— Mi-ai părut o yankee tipică.

— Adică?

— Stăpână pe tine. Rezervată.

— Mă străduiesc să fiu aşa.

— Vrei să spui că aceasta nu e adevărata ta fire?

— Cu toţii jucăm nişte roluri. Eu am masca mea oficială la muncă. Cea pe care o port când sunt doctoriţa Isles.

— Şi când eşti cu prietenii?

Bău o gură de bere şi o puse încetişor înapoi pe masă.

— Nu mi-am făcut prea mulţi prieteni la Boston, deocamdată.

— Durează ceva, dacă eşti venit din afară.

Din afară. Da, cam aşa se simţea ea aproape în fiecare zi. Îi privea pe poliţişti bătându-se unul pe altul pe spate. Îi auzea vorbind despre grătare şi meciuri la care ea nu fusese invitată niciodată pentru că nu era una de-a lor, o poliţistă. Titlul de medic legist lângă numele ei era ca un zid ce-i închidea pe dinafară. Iar colegii ei, doctorii de la Biroul de medicină legală, erau cu toţii căsătoriţi; nici ei nu ştiau cum să se comporte cu ea. Divorţatele atrăgătoare reprezentau un inconvenient, făcându-i să nu se simtă în largul lor. Era fie o ameninţare, fie o tentaţie cu care nimeni nu voia să aibă de-a face.

— Şi ce te-a adus la Boston? întrebă el.

— Cred că aveam nevoie de o schimbare în viaţă.

— Probleme în carieră?

— Nu, nu era vorba de asta. Eram destul de mulţumită la Facultatea de Medicină de acolo. Eram medic legist la Spitalul Universitar. În plus, am avut ocazia să lucrez cu o grămadă de studenţi şi tineri rezidenţi foarte talentaţi.

— Atunci, dacă n-a fost meseria de vină, trebuie să fi fost viaţa sentimentală.

Ea se uită în jos, spre masă, la resturile cinei.

— Ai ghicit bine.

— Şi aici îmi vei spune să-mi văd de treaba mea.

— Am divorţat, asta a fost tot.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Ea strânse din umeri.

— Ce-aş putea spune? Victor era extraordinar, charismatic, incredibil...

— Hei! Deja sunt gelos.

— Dar nu poţi rămâne căsătorită cu cineva ca el. Este prea intens. Te arde pe dinăuntru atât de repede încât rămâi fără vlagă. Şi el...

Se opri.

— Ce anume?

Maura se întinse după sticla de bere. Bău pe îndelete din ea şi o puse înapoi pe masă.

— El nu era chiar sincer cu mine, continuă ea. Asta e tot.

Ştia că el voia să afle mai mult, dar simţi că înţelesese tonul final din vocea ei. „Doar până aici, nu mai departe”. Rick se ridică şi merse la frigider pentru a mai aduce două beri. Le desfăcu şi îi întinse şi ei una.

— Dacă ar fi să vorbim despre foşti şi foste, zise el, ne-ar trebui mai multă bere decât atâta.

— Haide să ne oprim aici, atunci. Dacă doare.

— Poate că doare pentru că *nu* vorbim despre asta.

— Nimeni nu vrea să audă despre divorţul meu.

El se aşeză la masă şi îi întâlni privirea la celălalt capăt.

— Eu, da.

Nici un bărbat, gândi ea, nu se concentrase asupra ei cu atâta intensitate, şi nu putu să-i evite privirea. Se trezi respirând adânc, inhalând mirosul ploii şi aroma bogată a untului topit. Văzu pe chipul lui lucruri pe care nu le observase înainte. Şuviţele blonde din păr. Cicatricea din bărbie, doar o linie pală sub buză. Dintele ciobit din faţă. „Doar ce l-am întâlnit pe acest bărbat, gândi ea, şi el mă priveşte de parcă m-ar cunoaşte dintotdeauna“. Auzi vag ţârâitul telefonului ei mobil din dormitor, dar nu voi să răspundă. Îl lăsă să sune până când

încetă să se mai audă. Nu obişnuia să nu răspundă la telefon, dar în seara aceasta totul părea diferit. *Ea însăşi* se simţea diferită. Nechibzuită. O femeie care îşi ignoră telefonul mobil şi care mâncase cu mâinile goale.

O femeie care ar fi fost în stare să petreacă noaptea cu un bărbat pe care de-abia dacă îl cunoştea.

Telefonul începu să sune din nou.

De această dată, urgenţa acelui sunet îi atrase în sfârşit atenţia. Nu mai putu să-l ignore. Fără nici un chef, se ridică de la masă.

— Cred că va trebui să văd cine sună.

Când ajunse în dormitor, soneria telefonului se oprise iar. Sună la căsuţa poştală şi auzi două mesaje diferite, ambele de la Rizzoli.

„Doctore, trebuie să vorbesc cu tine. Sună-mă, te rog".

Cel de-al doilea mesaj era înregistrat cu o voce şi mai nemulţumită.

„Tot eu sunt. De ce nu răspunzi la telefon?"

Maura se aşeză pe pat. Nu se putu abţine să nu gândească, uitându-se la saltea, că era destul de mare pentru amândoi. Scutură din cap, trase adânc aer în piept şi formă numărul lui Rizzoli.

— Unde eşti? o întrebă Rizzoli.

— Sunt încă la Fox Harbor. Scuză-mă, am ajuns prea târziu la telefon şi nu am apucat să-ţi răspund.

— Te-ai întâlnit cu Ballard?

— Da, tocmai terminăm de mâncat. Cum de-ai ştiut că este aici?

— Pentru că m-a sunat ieri şi m-a întrebat unde ai plecat. Mi s-a părut că s-ar îndrepta încolo.

— Este chiar în camera alăturată. Vrei să-l chem?

— Nu, vreau să vorbesc cu tine. Rizzoli făcu o pauză. Am mers să-l văd pe Terence Van Gates astăzi.

Schimbarea bruscă a subiectului de către Rizzoli o zăpăci pentru un moment pe Maura.

— Poftim? întrebă ea, uimită.

— Van Gates. Mi-ai spus că era avocatul care...

— Da, ştiu cine este. Şi ce ţi-a spus?

— Ceva foarte interesant. Despre adopţie.

— Ţi-a vorbit într-adevăr despre asta?

— Da, e chiar amuzant cât de deschişi devin unii oameni când le treci prin faţă o insignă de poliţie. Mi-a spus că sora ta a trecut pe la el cu luni în urmă. La fel ca şi tine, încerca să-şi găsească mama naturală. I-a pus aceeaşi placă la fel ca ţie. Înregistrările au fost sigilate, mama doreşte confidenţialitate, bla, bla, bla. Aşa că ea s-a întors cu un prieten, care l-a convins într-un final pe Van Gates că era în interesul lui să dezvăluie numele mamei.

— Şi i l-a dezvăluit?

— Da.

Maura ţinea telefonul atât de aproape de ureche încât îşi auzi până şi propriul puls bătând în receptor.

— Ştii cine este mama mea, zise ea încetişor.

— Da. Dar mai este ceva...

— Spune-mi numele ei, Jane.

Urmă o pauză.

— Lank. Numele ei este Amalthea Lank.

„Amalthea. Numele mamei mele este Amalthea“.

Maura lăsă să-i scape un oftat de recunoştinţă.

— Mulţumesc! Dumnezeule, nu-mi vine să cred că ştiu în sfârşit...

— Aşteaptă. N-am terminat.

Tonul lui Rizzoli ascundea un avertisment. Ceva rău trebuia să urmeze. Ceva ce Maurei n-avea să-i placă.

— Ce este?

— Acel prieten al Annei, cel care a vorbit cu Van Gates...

— Da?

— Era Rick Ballard.

Maura nu mai spuse nimic. Din bucătărie se auziră zgomotele farfuriilor, apa curgând. „Tocmai am petrecut o zi întreagă cu el, şi aflu dintr-odată că nu ştiu ce fel de bărbat este cu adevărat”.

— Doctore?

— Şi-atunci el de ce nu mi-a spus?

— Ştiu şi de ce.

— De ce?

— Ar fi mai bine să-l întrebi pe el. Roagă-l pe el să-ţi spună restul.

Când se întoarse în bucătărie, văzu că el ştersese masa şi aruncase resturile de homari într-o pungă de gunoi. Era la chiuvetă, spălându-se pe mâini, şi nu realiză că ea stătea în pragul uşii, privindu-l.

— Ce ştii despre Amalthea Lank? întrebă Maura.

Corpul lui se încordă dintr-odată, dar nu se întoarse. Trecu o pauză lungă. Apoi apucă un prosop de bucătărie şi îşi şterse mâinile pe îndelete, fără să se grăbească. „Trage de timp înainte să-mi răspundă” gândi ea. Dar nu exista nici o scuză pe care ar fi acceptat-o, nimic din ceea ce el i-ar fi putut spune n-ar fi putut schimba sentimentul de neîncredere pe care ea îl încerca în acel moment.

În sfârşit, se întoarse spre ea.

— Speram să nu afli. Amalthea Lank nu este o femeie pe care ai vrea s-o cunoşti, Maura.

— Este mama mea? La naiba, spune-mi măcar atât!

El înghiţi în sec, ezitând să-i răspundă.

— Da. Este mama ta.

Iată, o spusese! Îi confirmase. Mai trecură câteva minute, timp în care ea încercă să înţeleagă faptul că el îi ţinuse secretă o astfel de informaţie importantă. În tot acest interval, el o privi cu îngrijorare.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă ea.

— M-am gândit doar la tine, Maura. La ce e mai bine pentru tine...

— Adevărul nu-mi face bine?

— În acest caz, nu. Nu e în interesul tău.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Am făcut o greşeală cu sora ta... o greşeală gravă. A vrut atât de tare să-şi găsească mama şi m-am gândit că i-aş putea face această favoare. Nu m-am gândit nici o clipă că s-ar ajunge la ce s-a întâmplat. Făcu un pas către ea: Am încercat să te protejez, Maura. Am văzut cum a afectat-o pe Anna. N-am vrut să se întâmple acelaşi lucru şi cu tine.

— Eu nu sunt Anna.

— Ba da, eşti exact ca ea. Îi semeni atât de mult, încât mă sperii. Nu numai la felul cum arăţi, ci şi la modul de gândire.

Ea râse sarcastic.

— Deci *acum* poţi să-mi citeşti şi gândurile?

— Nu gândurile. Ci personalitatea ta. Anna era tenace. Când voia să afle ceva, nu se lăsa până nu reuşea. Şi tu la fel, vei săpa şi vei săpa, până când vei avea un răspuns. La fel cum ai săpat în pădure astăzi. Nu era treaba ta şi nu era nici jurisdicţia ta. Nu aveai nici un motiv să fii acolo, cu excepţia purei curiozităţi. Şi a încăpăţânării. Ai vrut să găseşti oasele acelea, şi asta ai făcut. Aşa era şi Anna. Oftă. Îmi pare doar rău că a găsit ceea ce căuta.

— Cine a fost mama mea, Rick?

— O femeie pe care n-ai vrea s-o întâlneşti.

Îi trebuiră câteva minute Maurei pentru a înţelege complet semnificaţia acelui răspuns. „Timpul prezent”.

— Mama mea este în viaţă.

El încuviinţă, fără tragere de inimă.

— Şi tu ştii unde o pot găsi.

El nu-i răspunse.

— La naiba, Rick! explodă ea. De ce *nu-mi spui* odată?

El merse până la masă şi se aşeză, parcă dintr-odată prea obosit să mai continue bătălia.

— Pentru că ştiu că o să te doară când vei auzi toate datele, în special pentru că eşti aşa cum eşti. Pentru că faci ceea ce faci zi de zi.

— Ce legătură are meseria mea cu asta?

— Lucrezi în domeniul aplicării legii. Ajuţi la pedepsirea ucigaşilor.

— Eu nu pedepsesc pe nimeni. Eu doar furnizez dovezi. Uneori

dovezile nu sunt ceea ce voi, poliţiştii, aţi vrea să auziţi.

— Dar lucrezi de partea *noastră*.

— Nu. De partea *victimei*.

— Bine, de partea victimei. De aceea n-o să-ţi placă ce îţi voi dezvălui despre ea.

— Nu mi-ai dezvăluit nimic până acum.

Rick oftă.

— E în regulă. Poate că ar trebui să încep prin a-ţi spune unde locuieşte.

— Te ascult.

— Amalthea Lank... femeia care v-a dat spre adopţie... este încarcerată la închisoarea din Framingham, aparţinând de Departamentul Penitenciarelor din Massachusetts.

Picioarele i se înmuiară brusc. Maura se lăsă să cadă într-un scaun în faţa lui. Îşi simţi mâna alunecând pe o urmă de unt ce rămăsese pe masă. Amintirea cinei plăcute pe care o avuseseră cu mai puţin de o oră în urmă, înainte ca tot universul ei să se clatine.

— Mama mea este la închisoare?

— Da.

Maura se holbă la el şi nu avu putere să-i pună următoarea întrebare evidentă, fiindu-i frică de răspuns. Însă pornise deja pe acest drum şi, chiar dacă nu ştia unde va ajunge, nu mai putea face cale întoarsă.

— Ce a făcut? întrebă Maura. De ce este acolo?

— Execută o pedeapsă pe viaţă, zise el. Pentru o dublă omucidere.

— Asta este ceea ce nu voiam să ştii, continuă Ballard. Am văzut cum a afectat-o pe Anna când a aflat de ce se făcea vinovată. Când a aflat al cui sânge îi curgea prin vene. Aceasta este o moştenire pe care nimeni nu ar dori-o - un ucigaş în familie. Normal, ea n-a vrut să creadă la început. S-a gândit că trebuie să fie o greşeală, că poate mama ei era nevinovată. Şi după ce s-a întâlnit cu ea...

— Stai. Anna s-a întâlnit cu mama noastră?

— Da. Am mers acolo împreună, la închisoarea de femei din Framingham. A fost încă o greşeală, pentru că acea vizită a făcut-o să se simtă încă şi mai confuză în privinţa vinovăţiei mamei ei. Pur şi simplu nu putea accepta faptul că mama ei era un mon...

Se opri.

„Un monstru. Mama mea este un monstru”.

Ploaia se domolise, auzindu-se acum doar ca o bătaie fină pe acoperiş. Cu toate că furtuna trecuse, ea putea încă discerne vuietul ei pierzându-se în mare, dar înăuntru, în bucătărie, domnea tăcerea. Stăteau unul în faţa celuilalt, la masă, Rick privind-o cu o îngrijorare

nespusă, ca şi cum i-ar fi fost frică că se va sparge în mii de bucăţi. „Nu mă cunoaşte, gândi ea. Nu sunt Anna. Nu mă voi prăbuşi. Şi nu am nevoie de cineva care să-mi poarte de grijă, la naiba!“

— Spune-mi şi restul, zise ea.

— Restul?

— Ai spus că Amalthea Lank a fost condamnată pentru o dublă omucidere. Când s-a întâmplat asta?

— Cu aproape cinci ani în urmă.

— Cine au fost victimele?

— Nu mi-e uşor să-ţi povestesc. Şi nici pentru tine nu e uşor să auzi asta.

— Până acum mi-ai spus că mama mea este o criminală. Cred că mă descurc destul de bine deocamdată.

— Mai bine decât Anna, recunoscu el.

— Aşa, spune-mi cine erau victimele, şi nu-mi ascunde nici un detaliu, oricât de cumplit. Singurul lucru care mă dă peste cap, Rick, este când oamenii îmi ascund adevărul. Am fost căsătorită cu un bărbat care a ţinut prea multe secrete faţă de mine. Acesta a fost motivul pentru care s-a destrămat căsnicia noastră. Nu vreau să mai trec încă o dată prin asta, cu nimeni.

— E în regulă. Rick se aplecă înainte, privind-o fix în ochi. Vrei toate detaliile, atunci îţi voi spune totul pe şleau. Pentru că detaliile *sunt* brutale. Victimele erau două surori, Theresa şi Nikki Wells, de treizeci şi cinci şi, respectiv, douăzeci şi opt de ani, din Fitchburg, Massachusetts. Rămăseseră pe marginea drumului cu o pană la un cauciuc. Era pe la sfârşitul lui noiembrie şi a început dintr-odată o furtună de zăpadă la care nu se aşteptau. Trebuie să se fi simţit foarte norocoase când o maşină a oprit lângă ele şi li s-a promis că vor ajunge acasă. Două zile mai târziu, corpurile lor au fost descoperite la vreo patruzeci şi opt de kilometri distanţă de locul respectiv, într-un şopron ars aproape în întregime. După o săptămână, poliţia din Virginia a oprit-o pe Amalthea Lank pentru o încălcare a regulilor de circulaţie. Agenţii au descoperit că maşina ei avea plăcuţe de înmatriculare furate. Apoi au observat dârele de sânge de pe bara din spate. Când i-au percheziţionat maşina, au găsit portofelele victimelor în portbagaj, precum şi un levier cu amprentele Amaltheei. Testele ulterioare au dezvăluit prezenţa sângelui şi pe acesta. Sângele lui Nikki şi al Theresei. Ultima dovadă la dosar a fost înregistrarea unei camere de securitate de la o benzinărie din Massachusetts. Amalthea Lank este văzută pe film umplând un bidon de plastic cu benzină. Benzina pe care a folosit-o să ardă corpurile victimelor. Privirea lui o întâlni pe a ei. Iată. Am fost sincer până la capăt cu toate detaliile brutale. Asta e ceea ce ţi-ai dorit?

— Care a fost cauza morţii? întrebă ea. Vocea ei răsuna ciudat de calm, aproape înfricoşător. Ai spus că a ars corpurile, dar nu şi cum au fost ucise femeile.

El o privi pentru o clipă, neîncrezător în atitudinea ei atât de liniştită.

— Radiografiile rămăşiţelor arse au arătat că ambele femei aveau craniile fracturate, după toate probabilităţile cu acel levier. Sora mai tânără, Nikki, fusese lovită atât de tare în faţă, încât în locul oaselor faciale îi rămăsese doar ceva asemănător cu un crater. Atât de sângeroasă a fost crima.

Maura se gândi la scenariul care tocmai îi fusese prezentat, îşi imagină o şosea ninsă şi două surori rămase acolo, pe marginea drumului, cu maşina în pană. Când o femeie opreşte să le ajute, au toate motivele să se încreadă în bună samariteană, mai ales că este mai în vârstă. Cu fire albe în păr. Femei care ajută femei.

Îl privi pe Ballard.

— Ai spus că Anna n-a crezut că e vinovată?

— Ţi-am relatat doar faptele prezentate la proces. Levierul, înregistrarea video de la benzinărie. Portofelele furate. Orice juriu ar fi condamnat-o.

— Asta s-a întâmplat acum cinci ani. Câţi ani avea Amalthea?

— Nu-mi amintesc. Şaizeci şi ceva.

— Şi a reuşit singură să imobilizeze şi să ucidă două femei cu zeci de ani mai tinere decât ea?

— Isuse, faci acelaşi lucru ca şi Anna. Te îndoieşti de ceea ce este evident.

— Pentru că ceea ce este evident nu e întotdeauna adevărat. Orice persoană în putere s-ar fi împotrivit sau ar fi fugit. De ce Theresa şi Nikki n-au făcut asta?

— Probabil că au fost luate prin surprindere.

— *Amândouă?* De ce cealaltă n-a fugit?

— Una din ele nu era chiar în putere.

— Ce vrei să spui?

— Nikki, sora mai tânără, era însărcinată în nouă luni.

CAPITOLUL 14

Mattie Purvis nu ştia dacă era zi sau noapte. Nu avea ceas, aşa că nu putea urmări trecerea orelor sau a zilelor. Acesta era lucrul cel mai greu de suportat, să nu ştie câte ore petrecuse în această capcană. Câte bătăi de inimă, câte respiraţii trecuseră de când stătea aici, singură, doar cu propria frică. Încercă să numere secundele, apoi minutele, dar se lăsă bătută după doar cinci minute. Efortul era inutil, chiar dacă îi mai distrăgea atenţia de la sentimentul de disperare care o copleşea.

Explorase deja fiecare centimetru pătrat al închisorii ei. Nu găsise nici un punct slab, nici o crăpătură în care ar fi putut săpa sau pe care ar fi putut-o lărgi. Întinse pătura dedesubt, o suprafaţă moale bine-venită peste duritatea lemnului. Învăţase cum să folosească plosca de plastic fără să stropească prea mult. Chiar şi închisă în această cutie, viaţa îi intrase într-o rutină. Somn, apă, urinare. Tot ceea ce o ajuta să ţină cont de trecerea timpului era provizia de hrană. Câte batoane de Hershey mâncase şi câte îi mai rămăseseră.

Mai erau încă vreo douăsprezece în pungă.

Îşi strecură o bucăţică de ciocolată în gură, însă nu o mestecă. O lăsă doar să se topească într-un sirop dulce pe limbă. Îi plăcuse dintotdeauna ciocolata, neputând niciodată să treacă pe lângă un magazin de dulciuri fără să se oprească şi să admire trufele expuse ca nişte pietre preţioase negre în cuiburile lor de hârtie. Se gândi la pudra de cacao amăruie, la umplutura de cireşe şi siropul de rom scurgându-i-se pe bărbie - departe de batonul acesta simplu din mână. Dar ciocolata era ciocolată şi savura ceea ce i se oferea.

Nu avea să-i ajungă la nesfârşit.

Se uită în jos la ambalajele mototolite ce umpleau podeaua închisorii ei, uimită că putuse consuma deja atât de multă mâncare. Şi când avea să se termine, ce urma să se întâmple? Cu siguranţă că avea să primească şi altele. De ce i-ar fi lăsat răpitorul ei o provizie de mâncare şi apă, doar ca s-o lase după aceea să moară de foame?

„Nu, nu, nu. Trebuie să trăiesc, nu să mor". Îşi ridică faţa către grilaj şi trase lacom aer în piept. „Trebuie să trăiesc, continuă să repete că pentru sine. Trebuie să trăiesc. De ce?"

Se sprijini de perete, întrebarea aceasta răsunându-i repetat în minte. Singurul răspuns pe care îl găsi fu: „Răscumpărare". Vai, ce răpitor idiot! A picat pradă iluziilor lui Dwayne. Maşinile BMW, ceasul Breitling, cravatele de firmă. „Când conduci o maşină ca asta, întreţii o imagine". Începu să râdă isteric. Am fost răpită din cauza unei imagini construite pe bani împrumutaţi. Dwayne nu-şi poate permite

să plătească nici o răscumpărare.

Şi-l imagină intrând în casă şi descoperind că ea nu mai era. Va vedea că maşina este încă în garaj şi scaunul prăbuşit pe podea, gândi ea. Nu va avea nici o logică până când nu va zări scrisoarea de răscumpărare. Până când va citi cererea de bani. „Vei plăti, nu-i aşa? Nu-i aşa?"

Lanterna pâlpâi dintr-odată. O apucă cu o smucitură şi o lovi de câteva ori de podul palmei. Lumină mai puternic, dar numai pentru un moment, apoi păli din nou. Dumnezeule, bateriile! Idioato, n-ar fi trebuit s-o laşi aprinsă atât de mult! Căută cu înfrigurare în punga de alimente, scoase un pachet nou de baterii şi desfăcu ambalajul. Se rostogoliră pe jos, ducându-se în toate direcţiile.

Lumina se stinse.

Sunetul propriei respiraţii umplu întunericul. Suspine de panică ce creşteau în intensitate. „E în regulă, e în regulă, Mattie, opreşte-te. Ştii că mai ai baterii noi. Trebuie doar să le găseşti".

Începu să pipăie podeaua, adunând bateriile răspândite pe jos. Respiră adânc şi deşurubă capacul lanternei, punându-l cu grijă pe genunchiul îndoit. Scoase bateriile vechi, le puse deoparte. Fiecare mişcare pe care o făcea era în beznă. Dacă ar fi pierdut o piesă vitală, nu ar mai fi găsit-o din nou fără lumină. „Uşor, Mattie. Ai mai schimbat baterii înainte. Pune-le doar înăuntru, cu plusul înainte. Una, două... Acum înşurubează la loc capacul..".

Lumina pâlpâi dintr-odată, puternică şi frumoasă. Mattie oftă şi se lăsă pe spate, obosită de parcă tocmai alergase doi kilometri. „Gata, ai iar lumină, acum economiseşte-o. N-o mai consuma iar. Închise lanterna şi rămase în întuneric. De această dată respiraţia îi era constantă, lentă. Nici urmă de panică. Poate că era oarbă, dar avea degetul pe întrerupătorul lanternei şi putea aprinde lumina oricând. „Deţin controlul".

Ceea ce nu putea controla, stând aşa în întuneric, era frica tot mai intensă. Deja Dwayne trebuie să fi aflat că a fost răpită, gândi ea. A citit biletul sau a primit apelul telefonic. „Banii sau soţia ta". Va plăti, desigur că va plăti. Şi-l imagină pledând înfrigurat către vocea anonimă de la capătul celălalt al firului. „Nu-i face rău, te rog nu-i face rău!" Şi-l imagină plângând în hohote la masa din bucătărie, cuprins de regrete, foarte întristat pentru toate cuvintele urâte pe care i le spusese. Pentru toate situaţiile în care o făcuse să se simtă limitată şi inutilă. Acum îşi dorea să retragă toate acele cuvinte şi întâmplări, să-i spună cât de mult însemna pentru el...

„Visezi, Mattie".

Strânse puternic din ochi pentru a-şi domoli neliniştea care devenise atât de intensă, încât parcă îi pătrunsese în piept şi îi prinsese inima într-o gheară.

„Ştii că el nu te iubeşte. Ştii asta de luni întregi”.

Îşi înfăşură mâinile în jurul abdomenului, prinzând într-o îmbrăţişare atât copilul nenăscut, cât şi propriul corp. Ghemuită într-un colţ al închisorii, nu mai putea ascunde adevărul. Îşi aminti privirea lui plină de dezgust, când ieşise din duş într-o seară, şi felul în care se holbase la abdomenul ei. Ori serile în care se apropia din spate ca să-l sărute pe gât şi el o dădea la o parte. Sau petrecerea dată de familia Everett, cu două luni în urmă, când îl pierduse printre invitaţi ca să-l găsească în foişorul din curtea din spate flirtând cu Jen Hockmeister. Existaseră indicii, atât de multe, şi ea le ignorase pe toate deoarece crezuse în dragostea adevărată. Crezuse în ea încă din prima zi în care Dwayne Purvis îi fusese prezentat, la o petrecere de aniversare, când gândise că el era bărbatul ideal, chiar dacă existau de atunci lucruri care ar fi trebuit s-o deranjeze la el. Felul în care împărţea nota de plată când ieşeau în oraş, sau faptul că nu putea trece pe lângă o oglindă fără să-şi aşeze părul cu vanitate feminină. Mici amănunte care nu contau pe termen lung dacă erau uniţi de o dragoste adevărată. Asta îşi spusese sieşi, mici minciuni care aparţineau altei poveşti de dragoste, o poveste pe care poate o văzuse în filme, dar care nu era a ei. Nu făcea parte din viaţa ei.

Viaţa ei era aceasta. Închisă într-o cuşcă, aşteptând să fie răscumpărată de un soţ care nu o dorea înapoi.

Se gândi la adevăratul Dwayne, nu la cel închipuit de ea, stând în bucătărie şi citind biletul de răscumpărare. „Soţia ta e la noi. Dacă nu plăteşti un milion de dolari..”.

Nu, erau prea mulţi bani. Nici un răpitor cu mintea întreagă nu ar fi cerut atât. Oare cât mai cereau răpitorii din ziua de azi pentru o soţie? O sută de mii de dolari suna mult mai rezonabil. Chiar şi-aşa, Dwayne ar fi refuzat. Şi-ar fi evaluat toate proprietăţile: BMW-urile, casa. Oare cât valora o soţie?

„Dacă mă iubeşti, dacă m-ai iubit vreodată, vei plăti. Te rog, te rog, plăteşte!“

Se întinse pe podea, îmbrăţişându-se singură, lăsându-se pradă disperării. Propria cuşcă privată, mai adâncă şi mai întunecată decât orice închisoare în care ar fi aruncat-o careva.

— Doamnă. Doamnă.

Printre suspine, îngheţă dintr-odată, nesigură dacă auzise de fapt şoapta. Acum mai auzea şi voci. Începea să înnebunească.

— Vorbiţi cu mine, doamnă.

Aprinse lanterna şi o îndreptă în sus, deasupra capului. De acolo venea vocea - din grilajul de aerisire.

— Mă auziţi?

Era vocea unui bărbat, groasă, melodioasă.

— Cine eşti? întrebă ea.

— Aţi găsit mâncarea?
— Cine eşti?
— Aveţi grijă cu ea. Trebuie să vă ajungă.
— Soţul meu îţi va da banii. Sunt sigură de asta. Te rog, dă-mi drumul de aici!
— Aveţi dureri?
— Poftim?
— Aveţi dureri?
— Doar dă-mi drumul! Dă-mi drumul de *aici!*
— Când va veni vremea.
— Cât timp mă vei ţine aici? Când îmi vei da drumul?
— Mai încolo.
— Ce înseamnă asta?
Nu primi nici un răspuns.
— Hei! Domnule, *e cineva acolo?* Spune-i soţului meu că sunt în viaţă. Spune-i că *trebuie* să-ţi dea banii!
Sunetul de paşi se auzi îndepărtându-se.
— Nu pleca! ţipă ea. Dă-mi drumul! Se ridică şi bătu în tavan. Strigă: Trebuie să-mi *dai drumul de aici!*

Sunetul paşilor dispăruse. Se uită îndelung la grilaj. „A spus că se va întoarce, gândi ea. Mâine se va întoarce. După ce Dwayne îi va da banii, mă va lăsa să plec“.

Apoi îşi dădu seama. *Dwayne.* Vocea din grilaj nu-l menţionase nici măcar o dată pe soţul ei.

CAPITOLUL 15

Jane Rizzoli conducea ca o adevărată bostoniană, grăbită să apese pe claxon, maşina ei strecurându-se cu uşurinţă pe lângă celelalte parcate pe două rânduri pe şosea, făcându-şi drum spre zona de taxare a autostrăzii. Sarcina nu-i mai înmuiase agresivitatea; din contră, devenise şi mai nerăbdătoare decât de obicei în traficul care conspira parcă s-o oprească la fiecare intersecţie.

— Nu ştiu ce să spun despre asta, doctore, zise ea, bătând din degete pe volan în timp ce aşteptau să treacă lumina roşie a semaforului. Asta nu o să facă nimic decât să te dea peste cap. Serios acum, ce bine îţi va face dacă o vei vedea?

— Măcar voi şti cine este mama mea.

— Ştii care este numele ei. Ştii pentru ce crimă este condamnată. Nu-i de ajuns?

— Nu, nu este.

În spatele lor se auzi un claxon. Lumina se schimbase în verde.

— Idiotule, zise Rizzoli şi depăşi în viteză intersecţia.

O luară prin vest, pe autostrada cu taxare din Massachusetts, spre Framingham, maşina Subaru a lui Rizzoli părând un pitic pe lângă convoaiele ameninţătoare de vehicule de tonaj greu şi SUV-uri. După doar un weekend petrecut pe şoselele liniştite din Maine, Maura resimţi un şoc când reveni pe autostrada aglomerată, unde o singură greşeală, un moment de neatenţie, era de ajuns să şteargă diferenţa dintre viaţă şi moarte. Stilul de conducere al lui Rizzoli, rapid şi fără frică, o irita pe Maura; ea, care nu risca niciodată, care insistase pentru cea mai sigură maşină, cu airbaguri duble, care nu lăsa niciodată nivelul benzinei să scadă sub o pătrime, nu era obişnuită să cedeze controlul. Mai ales când camioane de două tone treceau în

viteză, vâjâind, la doar câţiva centimetri de geamul ei.

Doar când ieşiră de pe autostradă şi intrară pe Route 126, spre sudul Framinghamului, Maura se relaxă, renunţând la poziţia încordată, cu mâinile strâns ancorate în tabloul de bord. Însă acum înfrunta alte temeri, nu camioane de mare tonaj sau fiare scrâşnind. Cea mai mare temere a ei era să se accepte pe sine însăşi.

Şi să descopere ceva detestabil.

— Te poţi răzgândi oricând, zise Rizzoli, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Doar să mi-o ceri şi întorc imediat maşina. Putem merge în schimb la Friendly's, să bem o ceaşcă de cafea. Poate să mâncăm şi o felie de plăcintă de mere.

— Oare femeile însărcinate renunţă vreodată să se gândească la mâncare?

— Nu şi *această* femeie însărcinată.

— Nu mă voi răzgândi.

— Bine, bine. Rizzoli conduse în tăcere pentru câteva minute. Ballard a venit pe la mine de dimineaţă.

Maura o privi pe Rizzoli, însă aceasta era concentrată asupra drumului.

— De ce?

— A vrut să-mi explice de ce nu ne-a spus niciodată despre mama ta. Uite ce e, ştiu că eşti furioasă pe el, doctore. Dar chiar cred că încerca să te protejeze.

— Ţi-a spus el asta?

— Îl cred. Poate chiar sunt de acord cu el. Şi eu m-am gândit să-ţi ascund această informaţie.

— Dar n-ai făcut-o. M-ai sunat.

— Ideea e că-mi dau seama de ce n-a vrut să-ţi spună.

— Nu are nici o scuză pentru că a ţinut secretă această informaţie faţă de mine.

— E doar ceva ce fac bărbaţii de obicei, ştii? Poate chiar specific poliţiştilor. Ei vor să protejeze doamna delicată...

— Aşa că ascund adevărul?

— Spun doar că înţeleg de ce a făcut-o.

— Tu te-ai supăra din cauza asta?

— La naiba, da.

— Şi-atunci de ce îl aperi?

— Pentru că este un bărbat atrăgător?

— O, te rog.

— Ţi-am zis doar că îi pare tare rău de ce s-a întâmplat. Şi cred că şi el a încercat să-ţi spună acelaşi lucru.

— Nu aveam starea potrivită pentru a-i accepta scuzele.

— Şi acum o să rămâi supărată pe el?

— De ce avem această discuţie?

— Nu ştiu. Cred că e din cauza felului în care a vorbit despre tine. Ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva între voi acolo. A fost ceva?

Maura simţi privirea lui Rizzoli cercetând-o, cu ochii ei ageri, de poliţist, şi ştiu că dacă ar fi minţit, aceasta şi-ar fi dat seama.

— N-am nevoie de o relaţie complicată acum.

— Ce e complicat la asta? Adică, exceptând faptul că eşti furioasă pe el?

— O fiică. O fostă soţie.

— Bărbaţii de vârsta lui, în majoritate sunt la a doua încercare. Cu toţii au foste neveste.

Maura se holbă la drum.

— Ştii, Jane, nu orice femeie este născută pentru a se căsători.

— Asta credeam şi eu şi uite ce mi s-a întâmplat. Într-o zi nu pot suferi tipul din faţa mea, şi în ziua următoare nu mă mai pot opri să nu mă gândesc la el. Nu m-am aşteptat niciodată să se întâmple asta.

— Gabriel este unul dintre bărbaţii buni.

— Da, e un tip de încredere. Dar ideea este că a încercat şi el să facă precum Ballard... chestia asta de protecţie specifică bărbaţilor. Şi am fost atât de furioasă pe el. Mă repet, nu poţi să-ţi dai seama întotdeauna când un bărbat merită să fie păstrat.

Maura se gândi la Victor, la mariajul ei dezastruos.

— Nu, nu poţi.

— Dar poţi începe prin a te concentra asupra a ceea ce este posibil, ceea ce ar avea o şansă. Şi să îi uiţi pe tipii care n-au nici o şansă.

Chiar dacă nu-i menţionară numele, Maura ştiu că amândouă se gândeau la Daniel Brophy, imposibilul în persoană. Un miraj seducător care ar fi putut s-o atragă în plasă ani întregi, decenii, până la bătrâneţe, lăsând-o complet singură.

— Iată ieşirea, zise Rizzoli, cotind pe Loring Drive.

Inima Maurei începu să bată cu putere când văzu indicatorul pentru Penitenciarul Framingham. „Este timpul să-mi înfrunt adevărata natură”.

— Te poţi încă răzgândi, spuse Rizzoli.

— Am mai discutat despre asta.

— Da, voiam doar să ştii că ne putem întoarce oricând.

— Tu ai face asta, Jane? După o viaţă întreagă în care te-ai întrebat cine este mama ta, cum arată, ai lăsa-o pur şi simplu baltă? Tocmai când eşti atât de aproape de a ţi se răspunde la toate întrebările?

Rizzoli se întoarse ca s-o privească. Rizzoli, cea care era mereu activă, mereu atentă la orice mişcare din jurul ei, se uită acum la Maura cu o înţelegere calmă.

— Nu, îi răspunse, n-aş face-o.

În aripa administrativă a clădirii Betty Cole Smith, arătară amândouă actele de identitate şi semnară în registru. Câteva minute mai târziu, directoarea Barbara Gurley coborî să le întâmpine la recepţie. Maura se aştepta să vadă un director de închisoare impozant, însă femeia care apăru arăta ca o bibliotecară, cu părul scurt mai mult gri decât şaten, silueta subţire îmbrăcată într-o fustă de piele şi o bluză roz de bumbac.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă detectiv Rizzoli, zise Gurley. Se întoarse spre Maura. Şi dumneavoastră sunteţi doamna doctor Maura Isles?

— Da. Vă mulţumesc pentru primire.

Maura se întinse şi ea să-i strângă mâna şi resimţi gestul acestei femei ca fiind rece şi rezervat. „Ştie cine sunt, gândi Maura. Ştie de ce sunt aici“.

— Haideţi să mergem în biroul meu. Am scos dosarul respectiv pentru dumneavoastră.

Gurley le indică drumul, cu eficienţă hotărâtă. Nici o mişcare de risipă, nici o privire înapoi pentru a vedea dacă vizitatoarele ţineau pasul cu ea. Intrară într-un ascensor.

— Aceasta este o instituţie de grad patru de securitate? întrebă Rizzoli.

— Da.

— Nu înseamnă asta securitate de nivel mediu? zise Maura.

— Suntem în curs de amenajare a unei unităţi de testare de nivel şase. Aceasta este singura unitate corecţională pentru femei din statul Massachusetts, cel puţin pentru moment. Trebuie să fim pregătite pentru întregul spectru de infractori.

— Chiar şi pentru criminalii în masă? întrebă Rizzoli.

— Dacă sunt femei şi au fost condamnate pentru o infracţiune, toate vin aici. Nu avem chiar aceleaşi probleme de securitate cu care se confruntă închisorile de bărbaţi. De asemenea, abordarea noastră este puţin diferită. Noi punem accentul pe tratament şi reabilitare. O parte din deţinutele noastre au probleme de sănătate mentală sau rezultate în urma consumului de droguri. În plus, mai există şi un element complex, şi anume că multe dintre ele sunt mame, aşa că trebuie să ne ocupăm şi de toate aspectele emoţionale ce ţin de separarea maternă. Avem mulţi copii care rămân plângând după ce orele de vizitare iau sfârşit.

— Ce-mi puteţi spune despre Amalthea Lank? Aveţi vreo problemă specială legată de ea?

— Avem... Gurley ezită, privirea rămânându-i fixată drept înainte. Câteva...

— Cum ar fi?

Uşa ascensorului se deschise şi Gurley ieşi.

— Acesta este biroul meu.

Trecură printr-o anticameră. Cele două secretare se uitară curioase la Maura, apoi lăsară brusc ochii în jos, înapoi la monitoarele computerelor. „Toată lumea încearcă să-mi evite privirea, gândi ea. Oare de ce le este frică că vor vedea?“

Gurley îşi conduse vizitatoarele în birou şi închise uşa.

— Vă rog, luaţi loc.

Camera în sine era o surpriză. Maura se aşteptase ca aceasta să reflecte personalitatea lui Gurley, eficientă şi neclintită, dar peste tot erau doar fotografii cu chipuri zâmbitoare. Femei care ţineau în braţe copii, copii cu părul pieptănat cu grijă şi cămăşile călcate. O mireasă şi un mire, înconjuraţi de un grup de copii. Ai lui, ai ei, ai noştri.

— Fetele mele, zise Gurley, zâmbind la fotografiile de pe perete. Acestea sunt cele care au reuşit să se reintegreze în societate. Cele care au ales corect şi şi-au continuat viaţa. Din păcate, continuă ea, şi zâmbetul îi pieri de pe buze, Amalthea Lank nu va fi niciodată pe acest perete. Se aşeză la birou şi se uită atentă la Maura. Nu sunt sigură că vizita dumneavoastră aici este o idee prea bună, doamnă doctor Isles.

— Nu mi-am întâlnit niciodată mama naturală.

— Tocmai asta mă îngrijorează. Gurley se rezemă de spătarul scaunului şi o studie pe Maura câteva minute. Cu toţii ne dorim să ne iubim mamele. Ne dorim să fie femei speciale pentru că astfel suntem şi *noi* speciale, ca fiice ale lor.

— Nu mă aştept s-o iubesc.

— La ce vă aşteptaţi atunci?

Această întrebare o făcu pe Maura să tacă pentru o clipă. Se gândi la mama imaginară pe care o văzuse cu ochii copilăriei, încă de când verişorul ei îi trântise în faţă adevărul cu brutalitate: că Maura fusese adoptată. Că din această cauză, printre blonzii din familie, ea era singură cu părul negru. Îşi construise o adevărată poveste legată de mama ei, care pornea de la culoarea neagră a părului. Poate că fusese o moştenitoare italiană, forţată să renunţe la fiica concepută în afara căsătoriei. Sau o frumuseţe spaniolă abandonată de iubitul ei, moartă tragic de inimă rea. De fiecare dată, aşa cum spusese şi Gurley, ea îşi imaginase o persoană specială, chiar extraordinară. Acum era pe cale să se confrunte nu cu fantezia, ci cu femeia reală, şi perspectiva o făcea să i se usuce gura.

— De ce nu credeţi că ar trebui s-o vadă? o întrebă Rizzoli pe Gurley.

— O rog doar să se gândească la această vizită cu mai multă precauţie.

— De ce? Condamnata este periculoasă?
— Nu în sensul că s-ar ridica dintr-odată şi ar ataca fizic pe cineva. De fapt, este chiar docilă la suprafaţă.
— Şi dincolo?
— Gândiţi-vă la ceea ce a făcut, doamnă detectiv. Câtă furie trebuie să fi avut pentru a roti acea rangă cu atâta forţă încât să sfărâme craniul unei femei? Şi acum, răspundeţi-vă la întrebarea: ce se găseşte sub aparenţa Amaltheei? Gurley se uită la Maura. Trebuie să faceţi asta cu ochii larg deschişi şi perfect conştientă de persoana cu care aveţi de-a face.
— Eu şi cu ea poate că avem acelaşi ADN, răspunse Maura, dar nu mă leagă nimic emoţional de această femeie.
— Deci sunteţi doar curioasă.
— Am nevoie să închid acest capitol din viaţa mea. Trebuie să merg înainte.
— Probabil că şi sora dumneavoastră a gândit acelaşi lucru. Ştiţi că a venit s-o viziteze pe Amalthea, nu?
— Da, am auzit.
— Nu cred că acea vizită i-a adus liniştea. Cred că mai mult a supărat-o.
— De ce?
Gumey împinse dosarul peste birou spre Maura.
— Acestea sunt fişele medicale psihiatrice ale Amaltheei. Tot ceea ce aveţi nevoie să ştiţi este acolo. De ce nu citiţi asta în schimb? Citiţi dosarul, plecaţi mai departe şi uitaţi de ea.
Maura nici nu atinse dosarul. Rizzoli fu cea care îl luă şi spuse:
— Este sub îngrijire psihiatrică?
— Da, răspunse Gurley.
— De ce?
— Pentru că Amalthea este schizofrenică.
Maura se uită surprinsă la administrator.
— Şi-atunci de ce a mai fost condamnată pentru crimă? Dacă este schizofrenică, nu ar trebui să fie în închisoare. Ar trebui să se afle într-un spital.
— La fel şi multe altele dintre condamnatele noastre. Spuneţi asta tribunalului, doamnă doctor Isles, pentru că eu am încercat zadarnic. Sistemul este el însuşi bolnav. Chiar dacă eşti complet sub influenţa unei psihoze când comiţi o crimă, apărarea pe motive de nebunie rareori face un juriu să se răzgândească.
— Sunteţi sigură că este nebună? întrebă Rizzoli, încet. Maura se întoarse către Rizzoli, o văzu că cercetează cu atenţie dosarul psihiatric al condamnatei.
— Există motive de îndoială privind diagnosticul ei?
— O cunosc pe psihiatra care se ocupă de ea, doctoriţa Joyce

O’Donnell. Ea nu-şi pierde de obicei timpul tratând schizofrenici de rând. Se uită înapoi la Gurley. De ce este implicată în acest caz?

— Păreţi deranjată de acest lucru, răspunse Gurley.

— Dacă aţi cunoaşte-o pe doctoriţa O’Donnell, la fel aţi fi şi dumneavoastră. Rizzoli închise dosarul şi inspiră adânc. Doamna doctor Isles mai are nevoie să ştie ceva înainte de a o vedea pe deţinută?

Gurley se uită spre Maura.

— Cred că nu v-am convins să vă răzgândiţi, nu-i aşa?

— Nu. Sunt pregătită s-o văd.

— Atunci vă voi conduce spre spaţiul de vizită.

CAPITOLUL 16

„Mai pot încă să mă răzgândesc“.

Gândul acesta îi răsună Maurei în minte pe tot parcursul procedurii de verificare a vizitatorilor. Îşi scoase ceasul de la mână şi îl puse, împreună cu poşeta, într-unul dintre dulapuri. În sala de vizitare nu era permisă intrarea cu nici un obiect de bijuterie sau portofel şi se simţi goală fără poşeta ei, deposedată de orice dovadă a identităţii, de toate acele carduri de plastic care spuneau lumii cine era. Închise dulapul şi zăngănitul uşii îi aduse brutal aminte de lumea în care urma să păşească: un loc unde porţile erau ferecate, unde vieţile erau prinse în celule neîncăpătoare.

Maura sperase ca această întâlnire să fie privată, dar când gardiana o conduse în sală, îşi dădu seama că intimitatea era imposibilă. Programul de vizitare de după-amiază începuse cu o oră în urmă şi camera era cuprinsă de vocile copiilor şi de haosul familiilor reunite. Se auzeau monede căzând în automatele de alimente şi băuturi, acestea eliberând apoi sendvişuri înfăşurate în plastic, chipsuri şi batoane de ciocolată.

— Amalthea trebuie să vină, îi spuse gardianul. De ce nu găsiţi între timp un loc unde să staţi?

Maura se îndreptă spre o masă neocupată şi se aşeză. Faţa de masă era lipicioasă de la sucul vărsat de alţii înainte; îşi puse mâinile în poală şi aşteptă, cu inima bătându-i puternic şi gâtul uscat. „Reacţia clasică «luptă sau fugi», gândi ea. De ce naiba sunt atât de nervoasă?”

Se ridică şi merse până la o chiuvetă. Îşi umplu un pahar de hârtie cu apă şi îl bău cu lăcomie. Gâtul îi rămase uscat. O sete ca aceasta nu o puteai sătura cu apă; setea, pulsul înteţit, mâinile transpirate - toate aveau aceeaşi cauză, corpul pregătindu-se pentru a se apăra de o ameninţare iminentă. „Relaxează-te, linişteşte-te. O vei întâlni, îi vei spune câteva cuvinte, îţi vei satisface curiozitatea şi vei pleca. Cât de dificil poate fi acest lucru?“ Mototoli paharul de hârtie în mână, se întoarse şi încremeni.

Pe uşă intrase o femeie cu umerii drepţi şi capul ridicat, plină de încredere. Privirea ei se opri asupra Maurei şi o fixă timp de câteva clipe. Dar apoi, exact când Maura îşi spunea: „Ea este!“, se întoarse, zâmbi şi îşi deschise braţele larg pentru a strânge un copil ce venea spre ea alergând.

Maura rămase un moment confuză, neştiind dacă să se aşeze sau să stea în picioare. Apoi uşa se deschise din nou şi gardianul care îi vorbise mai devreme reapăru, conducând o femeie de braţ. Femeia nu mergea, ci parcă se târa, cu umerii aplecaţi înainte, capul lăsat, ca

şi cum ar fi căutat obsesiv ceva pe podea, ceva ce pierduse. Gardianul o aduse până la masa Maurei, trase un scaun şi o ajută să se aşeze.

— Aşa, uşurel, Amalthea. Această doamnă a venit să te vadă. Ce-ai zice să vorbeşti puţin cu ea?

Capul Amaltheei rămase plecat, privirea fixată pe blatul mesei. Şuviţele încurcate ale părului îi alunecau pe chip ca o perdea unsuroasă. Chiar dacă multe dintre ele erau sure, era evident că părul ei fusese cândva negru. „Ca al meu, gândi Maura. Ca al Annei“.

Femeia gardian strânse din umeri şi se uită la Maura.

— Păi, o să vă las să vorbiţi, bine? Când terminaţi, să-mi faceţi un semn cu mâna şi o s-o duc înapoi.

Amalthea nici nu săltă capul când gardiana se îndepărtă. Nici nu părea s-o observe pe vizitatoarea ei, care se aşeză vizavi. Poziţia corpului îi rămase neclintită, chipul ascuns în spatele vălului de păr murdar. Cămaşa din echipamentul închisorii îi era largă la umeri, ca şi cum corpul i s-ar fi micşorat pe dedesubt. Mâna, aşezată pe masă, se mişca înainte şi înapoi, într-un tremur neîncetat.

— Bună, Amalthea, zise Maura. Ştii cine sunt?

Nu primi nici un răspuns.

— Numele meu este Maura Isles. Eu... şi Maura înghiţi în sec, te caut de multă vreme.

„Te-am căutat toată viaţa mea“.

Capul femeii zvâcni într-o parte. Nici o reacţie la cuvintele Maurei, ci doar un tic involuntar, un impuls rătăcit trecând prin nervi şi muşchi.

— Amalthea, sunt fiica ta.

Maura o privi, aşteptând o reacţie. Chiar dorindu-şi una cu ardoare. În acel moment, totul în cameră păru să dispară. Nu mai auzi nici vocile de copii, nici monedele căzând în automat, nici hârşâitul scaunelor pe linoleumul podelei. Atenţia ei era concentrată asupra femeii obosite şi distruse.

— Poţi să te uiţi la mine? Te rog, *priveşte-mă.*

În sfârşit, înălţă capul, cu mişcări mici şi scurte, ca o păpuşă mecanică ale cărei părţi ruginiseră. Părul nepieptănat se dădu la o parte, iar ochii se concentrară asupra Maurei. Ochi fără fund. Maura nu zări nimic în privirea ei, nici conştienţă, nici suflet. Buzele Amaltheei se mişcară imperceptibil, dar fără nici un sunet, doar o altă contractare a muşchilor, fără intenţie, fără vreun rost.

Un băieţel mic trecu pe lângă ele, târându-se pe podea, lăsând în urmă mirosul scutecului neschimbat. La masa de alături, o blondă spălăcită, îmbrăcată în uniforma albastră a închisorii, stătea cu braţele încrucişate la piept şi suspina încetişor, în timp ce vizitatorul ei o privea fix, fără nici o expresie. În acel moment se desfăşura încă o duzină de drame familiale asemănătoare celei prin care trecea Maura;

era şi ea doar un alt personaj incapabil să vadă dincolo de propria criză.

— Sora mea, Anna, a venit să te vadă, îi spuse Maura. Arăta exact ca mine. Îţi aminteşti de ea?

Maxilarul Amaltheei se mişca acum, ca şi cum ar fi mestecat ceva. O mâncare imaginară pe care doar ea o putea gusta.

„Nu, bineînţeles că nu-şi aminteşte, gândi Maura, privind cu frustrare expresia goală a Amaltheei. Nu mă percepe nici pe mine, nici cine sunt, nici de ce sunt aici. Parcă strig într-o peşteră pustie şi doar ecoul propriei voci îmi răspunde".

Hotărâtă să obţină o reacţie cât de mică, orice fel de reacţie, Maura îi zise cu o cruzime aproape deliberată:

— Anna este moartă. Cealaltă fiică a ta este moartă. Ştiai asta?

Nici un răspuns.

„De ce naiba mai încerc? Ea nu mai este de mult în corpul acela. Nu mai e nici un fir de viaţă în ochii ei".

— Ei bine, zise Maura, mă voi întoarce altă dată. Poate o să vorbeşti cu mine atunci.

Se ridică de pe scaun cu un oftat şi se uită în jur după gardian. O zări în celălalt colţ al camerei. Doar ce ridicase mâna să-i facă semn când auzi vocea. O şoaptă, atât de slabă, încât crezu că şi-a imaginat-o.

— Pleacă.

Surprinsă, Maura se întoarse spre Amalthea, aşezată în exact aceeaşi poziţie, frământându-şi buzele, cu aceeaşi privire goală.

Foarte încet, se aşeză la loc pe scaun.

— Ce ai spus?

Amalthea ridică fruntea şi o privi direct în ochi. Şi, parcă pentru o clipă, Maura zări un licăr de viaţă, un dram de inteligenţă.

— Pleacă. Înainte ca el să te vadă.

Maura o privi mirată. Simţi un fior urcându-i pe coloană, zbârlindu-i părul de pe ceafă.

La masa alăturată, blonda spălăcită încă mai plângea. Vizitatorul ei se ridică în picioare şi îi spuse:

— Îmi pare rău, dar va trebui să accepţi. Pur şi simplu, asta e situaţia.

Se îndepărtă, înapoi la viaţa lui în libertate, unde femeile purtau bluze frumoase şi nu din denim albastru, unde uşile încuiate puteau fi şi descuiate.

— Cine? întrebă Maura încet. Amalthea nu-i răspunse. Cine mă va vedea, Amalthea? Maura o presă şi mai mult. Ce vrei să spui?

Însă privirea Amaltheei devenise din nou tulbure. Acea străfulgerare scurtă de conştienţă se dusese şi Maura se uita din nou într-un gol.

— Ce ziceţi? Am terminat vizita? le zise vesel gardianul.

— Întotdeauna este aşa? o întrebă Maura, privind cum buzele Amaltheei formau cuvinte mute.

— Aproape tot timpul. Are şi zile bune şi zile rele.

— De-abia mi-a spus un cuvânt.

— Va vorbi când vă va cunoaşte mai bine. Ţine mai mult în ea, dar uneori iese din starea aceasta. Scrie scrisori, chiar foloseşte şi telefonul.

— Pe cine sună?

— Nu ştiu. Presupun că pe psihiatra ei.

— Doctoriţa O'Donnell?

— Doamna blondă. A venit aici de câteva ori, aşa că Amalthea s-a obişnuit cu ea. Nu-i aşa, drăguţă? Prinzând-o de mână, femeia îi spuse: Haide, uşurel, sus. Hai să te ducem înapoi.

Ascultătoare, Amalthea se ridică în picioare şi îi permise gardianului s-o conducă din cameră. Făcu doar câţiva paşi apoi se opri.

— Amalthea, să mergem.

Însă prizoniera nu se mişcă. Rămase neclintită, ca şi cum muşchii îi încremeniseră.

— Iubita, nu pot să te aştept toată ziua. Hai să mergem.

Amalthea se întoarse cu mişcări lente, ochii îi erau tot lipsiţi de expresie. Cuvintele pe care le rosti în continuare fură într-o voce care nu părea deloc umană, ci mai degrabă mecanică. O entitate străină, al cărei mesaj venea canalizat prin intermediul unei maşini. Se uită la Maura.

— Acum vei muri şi tu, zise ea.

Apoi se întoarse şi se îndepărtă, târându-şi picioarele, spre celula ei.

— Are dischinezie tardivă, zise Maura. De aceea directoarea Gurley a încercat să mă descurajeze s-o vizitez. Nu voia să văd starea Amaltheei. Nu voia să aflu ce i-au făcut.

— Şi ce anume crezi tu că i-au făcut? replică Rizzoli, care se afla din nou la volan, conducând fără frică pe lângă camioane ce făceau să se cutremure şoseaua şi care zguduiau micul Subaru din cauza turbulenţelor. Vrei să spui că ei au transformat-o într-un fel de zombi?

— I-ai văzut dosarul psihiatric. Primii ei doctori au tratat-o cu fenotiazine[6]. Acesta este un medicament din grupa antipsihoticelor. La femeile în vârstă, medicamentele acestea pot avea efecte secundare devastatoare. Unul dintre ele este dischinezia tardivă - mişcări involuntare ale gurii şi feţei. Pacientul nu se poate opri din mestecat, din umflatul obrajilor sau

scosul limbii din gură. Nu poate controla nici unul dintre aceste gesturi. Gândeşte-te cum poate fi asta. Toată lumea se holbează la tine în timp ce tu faci grimase caraghioase. Eşti clar un ciudat.

— Şi cum opreşti aceste mişcări?

— Nu poţi. Ar fi trebuit să-i întrerupă tratamentul imediat ce au observat primele simptome. Dar ei au aşteptat prea mult. Apoi doctoriţa O'Donnell a preluat cazul. Ea a fost cea care a întrerupt medicamentaţia şi şi-a dat seama ce se întâmpla. Maura oftă furioasă. Dischinezia tardivă este probabil permanentă de acum.

Se uită pe fereastră la traficul din ce în ce mai aglomerat. De această dată nu mai simţea nici un fel de nelinişte la vederea tonelor de oţel ce treceau pe lângă ele în viteză. Se gândea în schimb la Amalthea Lank, la buzele ei mişcându-se neîncetat, ca şi cum ar fi şoptit secrete.

— Vrei să spui că nici măcar n-a avut nevoie de acele medicamente de la bun început?

— Nu. Spun doar că ar fi trebuit întrerupte mai devreme.

— Şi-atunci, este nebună? Sau nu este?

— Acela a fost primul lor diagnostic. Schizofrenie.

— Şi care este diagnosticul tău?

Maura se gândi la privirea goală a Amaltheei, la cuvintele ei de neînţeles. Cuvinte care nu aveau nici o logică decât că erau delirul unui paranoic.

— Sunt nevoită să admit... zise ea, şi se lăsă în spătarul scaunului cu un oftat. Nu mă recunosc deloc în acea femeie, Jane. Nu văd nici o bucăţică din mine în acea femeie.

— Ei bine, măcar aşa eşti mai liniştită. Ţinând cont de situaţie...

— Da, dar legătura încă există, între noi două... Nu poţi să-ţi negi propriul ADN.

— Ştii vorba aceea veche... aşchia nu sare departe de trunchi? Este o prostie, doctore. Nu ai nimic în comun cu acea femeie. Ea te-a născut şi a renunţat la tine imediat după naştere. Asta e tot. Sfârşitul relaţiei.

— Prea multe răspunsuri sunt încă la ea. Cine este tatăl meu. Cine sunt eu.

Rizzoli îi aruncă o privire rapidă, apoi se concentră înapoi la drum.

— Îţi voi da un sfat. Ştiu că te vei întreba de unde mi-a venit ideea aceasta. Dar crede-mă, nu vorbesc din pure închipuiri. Acea femeie, Amalthea Lank, este o persoană de care trebuie să stai departe. Nu te mai duce s-o vezi, nu mai vorbi cu ea. Nici măcar nu te mai gândi la ea. Este periculoasă.

— Nu e decât o bătrână schizofrenică.

— Nu sunt prea sigură de asta.

Maura se uită la Rizzoli.

— Ştii tu ceva despre ea ce eu nu ştiu?

Timp de câteva clipe, Rizzoli conduse fără să scoată un cuvânt. Nu traficul o preocupa pe ea; părea să-şi cântărească răspunsul, gândindu-se la cea mai bună formulare posibilă.

— Îţi aminteşti de Warren Hoyt? întrebă ea într-un târziu. Chiar dacă pronunţase numele fără o emoţie evidentă, maxilarul i se încordă şi mâinile strânseră şi mai tare volanul. „Warren Hoyt, gândi Maura. Chirurgul". Aşa îl poreclise poliţia. Îşi câştigase acest apelativ ca urmare a atrocităţilor la care îşi supusese victimele. Instrumentele sale erau banda izolatoare şi bisturiul; prada lui o reprezentau femeile adormite în paturile lor, neştiutoare de prezenţa intrusului care stătea lângă ele în întuneric, anticipând plăcerea primei incizii. Jane Rizzoli fusese ultima lui ţintă, adversara lui într-un joc al inteligenţei pe care el nu se aşteptase niciodată să-l piardă.

Însă Rizzoli fusese cea care îl doborâse cu o singură împuşcătură, glonţul ei străpungându-i coloana vertebrală. Acum, paralizat, cu membrele inerte şi inutile, Warren Hoyt avea un univers limitat la o cameră de spital unde singurele puţine plăceri erau cele ale minţii - o minte care rămăsese la fel de strălucitoare şi periculoasă ca întotdeauna.

— Bineînţeles că-mi aduc aminte de el, îi răspunse Maura. Văzuse rezultatul muncii lui, examinase mutilările teribile ale bisturiului lui la una dintre victimele sale.

— M-am interesat ce mai face, continuă Rizzoli. Ştii, doar ca să mă asigur că acel monstru este încă închis în cuşca lui. În fine, este încă acolo, în secţia paraplegicilor. Şi în fiecare miercuri după-amiază, în ultimele opt luni, a avut un vizitator. Doctoriţa Joyce O'Donnell.

Maura se încruntă.

— De ce?

— Ea pretinde că face o cercetare asupra comportamentului violent. Teoria ei este că ucigaşii nu sunt responsabili de acţiunile lor. Că un bobârnac primit în copilărie i-a făcut predispuşi la violenţă. Bineînţeles că avocaţii apărării o adoră. Ea îţi va spune probabil că Jeffrey Dahmer a fost doar un neînţeles, că John Wayne Gacy a primit prea multe lovituri la cap. Ea apără pe oricine.

— Oamenii fac ceea ce sunt plătiţi să facă.

— Nu cred că o face pentru bani.

— Atunci pentru ce?

— Pentru şansa de a ajunge foarte aproape de oamenii care ucid. Ea pretinde că este domeniul ei de cercetare, că face asta pentru ştiinţă. Da, ei bine, Josef Mengele a făcut-o tot pentru ştiinţă. E doar o scuză, un mod de a învălui ce face ea într-o imagine respectabilă.

— Şi de fapt ce face?

— Caută senzaţii tari. Se simte satisfăcută auzind fanteziile unui criminal. Îi place să intre în mintea lor, să arunce o privire, să vadă ce văd ei. Să ştie ce înseamnă să fii un monstru.

— Vorbeşti despre ea de parcă ar fi una de-a lor.

— Poate că i-ar plăcea să fie. Am văzut scrisorile pe care i le-a scris lui Hoyt când acesta era în închisoare. Îl imploră să-i dea toate detaliile legate de crimele sale. Daaa... adoră detaliile.

— O mulţime de alţi oameni sunt curioşi când vine vorba de macabru.

— Ea depăşeşte curiozitatea. Vrea să ştie cum este să tai în piele şi să-ţi priveşti victima sângerând. Cum este să te bucuri de puterea supremă. Este lacomă de detalii ca un vampir însetat de sânge. Rizzoli făcu o pauză şi râse dintr-odată. Ştii, acum mi-am dat seama de ceva. Exact asta şi este, un vampir. Ea şi Hoyt s-au hrănit unul pe altul. El i-a povestit fanteziile sale şi ea i-a spus că este în regulă să se bucure de plăcerea pe care i-o aduc. Este în regulă să te exciţi la gândul că tai cuiva gâtul.

— Şi acum o vizitează pe mama mea.

— Da. Rizzoli îi aruncă o privire. Mă întreb ce fantezii mai *împărtăşesc ele* acum.

Maura se gândi la crimele pentru care fusese condamnată Amalthea Lank. Se întrebă ce-i trecuse prin minte când le luase cu maşina de pe marginea drumului pe cele două surori. Oare simţise emoţia anticipaţiei, acel fior de putere ce creşte în intensitate?

— Doar faptul că O'Donnell consideră că Amalthea merită atenţia ei ar trebui să-ţi spună ceva, comentă Rizzoli.

— Ce-ar trebui să-mi spună?

— O'Donnell nu pierde timpul niciodată pe un criminal obişnuit. Nu-i pasă de tipul care împuşcă un oarecare funcţionar în timpul unui jaf. Sau de soţul care se enervează pe nevasta lui şi o împinge pe scări. Nu, ea îşi petrece timpul cu ciudaţii care ucid pentru că le face plăcere. Cei pentru care cuţitul e un instrument de artă, pentru că le place senzaţia pe care o au când se hârşâie de os. Ea îşi petrece timpul cu cei speciali. Monştrii.

„Şi mama mea, gândi Maura. Oare şi ea este un monstru?"

CAPITOLUL 17

Casa din Cambridge a doctoriţei Joyce O'Donnell era masivă, albă, în stil colonial, situată într-un cartier elegant, pe Brattle Street. Un gard din fier forjat delimita o curte exterioară cu un gazon perfect şi ronduri în care înfloreau ascultători trandafiri ornamentali. Era o grădină bine organizată, în care nu era permisă dezordinea, şi, în timp ce Maura se îndrepta spre uşa de la intrare pe aleea cu dale de granit, îşi putu face deja o imagine despre stăpâna casei. Bine aranjată, îmbrăcată impecabil. O minte la fel de organizată ca şi grădina ei.

Femeia care îi răspunse la uşă era exact aşa cum îşi închipuise Maura.

Doctoriţa O'Donnell avea părul blond-închis, pielea albă, perfectă. Cămaşa Oxford albastră, vârâtă într-o pereche de pantaloni albi, perfect călcaţi, era croită astfel încât să-i scoată în evidenţă talia subţire. O privi pe Maura fără prea multă căldură. De fapt, ceea ce Maura văzu în ochii acestei femei fu mai degrabă o sclipire ascuţită de curiozitate. Privirea unui om de ştiinţă care întâlneşte un nou specimen de analizat.

— Doamna doctor O'Donnell? Sunt Maura Isles.

O'Donnell îi răspunse cu o strângere scurtă de mână.

— Intraţi, vă rog.

Maura păşi într-o casă la fel de elegantă şi de rece ca şi ocupanta ei. Singurele pete de căldură erau covoarele orientale ce acopereau podelele negre de tec. O'Donnell o conduse din foaier într-un salon impersonal, unde Maura se aşeză stingherită pe o canapea capitonată cu mătase albă. O'Donnell alese un fotoliu în faţa ei. Pe masa de cafea din lemn de trandafir aflată între ele erau un morman

de dosare şi un reportofon. Chiar dacă nu era pornit, prezenţa aparatului de înregistrare era încă un detaliu care amplifică stânjeneala Maurei.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, zise ea.

— Eram curioasă. M-am întrebat cum ar putea arăta fiica Amaltheei. Am auzit *de dumneavoastră,* doamnă doctor Isles, dar numai ceea ce am citit în ziare. Se lăsă pe spate în fotoliu, părând perfect relaxată. Avantajul locului. Ea era cea care acorda favorurile, Maura fiind doar un simplu solicitant. Nu ştiu nimic despre viaţa dumneavoastră personală. Dar mi-ar plăcea să aflu mai multe.

— De ce?

— Am ajuns s-o cunosc pe Amalthea destul de bine. Nu mă pot abţine să nu mă întreb...

— Dacă şi fiica este ca mama?

O'Donnell ridică din sprânceana elegantă.

— Dumneavoastră aţi spus-o, nu eu.

— Acesta este motivul curiozităţii dumneavoastră în ceea ce mă priveşte, nu-i aşa?

— Şi care ar fi motivul dumneavoastră? De ce aţi venit aici?

Privirea Maurei căzu pe o pictură de deasupra şemineului. O pictură în ulei, avangardistă, cu tuşe de negru şi roşu.

— Vreau să ştiu cine este acea femeie cu adevărat, îi răspunse ea.

— Ştiţi cine este. Doar că nu vreţi s-o credeţi. Nici sora dumneavoastră n-a vrut.

Maura îşi încruntă sprâncenele.

— V-aţi întâlnit cu Anna?

— Nu, de fapt, nu am apucat. Dar am primit un apel, acum patru luni, de la o femeie care s-a prezentat drept fiica Amaltheei. Eu trebuia să plec în Oklahoma, la un proces de două săptămâni, aşa că nu am putut să mă întâlnesc cu ea. Am vorbit doar la telefon. O vizitase pe mama ei la închisoarea din Framingham, aşa că ştia că sunt psihiatrul Amaltheei. Dorea să afle mai multe despre ea, despre copilăria ei, familia ei.

— Şi dumneavoastră ştiţi toate aceste lucruri?

— Câteva informaţii le am din fişele matricole, unele din ceea ce mi-a putut dezvălui ea, când era lucidă. Ştiu că s-a născut în Lowell. Când avea vreo nouă ani, mama ei a murit şi ea a mers să locuiască împreună cu unchiul şi vărul ei, în Maine.

Marna ridică privirea, surprinsă.

— În Maine?

— Da. A absolvit liceul într-un oraş numit Fox Harbour.

„Acum înţeleg de ce Anna a ales acel oraş. Eu mergeam pe urmele Annei şi ea pe urmele mamei noastre".

— După terminarea liceului, nu prea mai apar date despre ea, continuă O'Donnell. Nu ştim unde s-a mutat de aici, sau cum s-a întreţinut singură. Este posibil ca în acea perioadă să fi apărut şi primele semne ale schizofreniei, care se manifestă de obicei în primii ani de maturitate. Probabil că a rătăcit prin diverse locuri ani întregi şi a ajuns în starea în care este astăzi. Sfârşită şi cuprinsă de halucinaţii. O'Donnell o privi pe Maura. Este o imagine cam tristă. Sora dumneavoastră n-a acceptat prea uşor faptul că era mama ei cu adevărat.
— Mă uit la ea şi nu văd nimic familiar. Nimic care să-mi aparţină.
— Dar eu văd asemănarea. Văd aceeaşi nuanţă de păr. Acelaşi contur al feţei.
— Nu arătăm deloc la fel.
— Chiar nu vedeţi? O'Donnell se aplecă înainte, privind-o intens pe Maura. Spuneţi-mi ceva, doamnă doctor Isles. De ce aţi ales patologia?

Surprinsă de întrebare, Maura rămase holbându-se la ea.
— Aţi fi putut alege orice alt domeniu din medicină. Obstetrică, pediatrie. Aţi fi putut lucra cu pacienţi vii, dar aţi ales patologia. Mai precis, medicină legală.
— Care este scopul acestei întrebări?
— Vreau să spun că sunteţi cumva atrasă de domeniul morţii.
— Este absurd.
— Atunci de ce aţi ales acest domeniu?
— Pentru că îmi plac răspunsurile clare. Nu-mi plac jocurile de ghicit. Îmi place să *văd* diagnosticul sub lupa microscopului.
— Nu vă place neprevăzutul.
— Îi place cuiva?
— Atunci aţi fi putut alege matematică sau ingineria. Atât de multe alte domenii implică precizia, răspunsurile exacte. Dar nu, iată-vă medic legist la Institutul de Medicină Legală, înconjurată de corpuri neînsufleţite. O'Donnell făcu o pauză. Apoi întrebă încet: Aţi simţit vreodată plăcere în munca dumneavoastră?

Maura îi întâlni privirea fixată asupra ei.
— Nu.
— Aţi ales o ocupaţie care nu vă face plăcere?
— Am ales provocarea. Există o satisfacţie în asta. Chiar dacă activitatea în sine nu este plăcută.
— Dar nu vedeţi unde vreau să ajung? Îmi spuneţi că nu observaţi nimic familiar la Amalthea Lank. Vă uitaţi la ea şi vedeţi probabil ceva îngrozitor. Sau cel puţin o femeie care a comis nişte acte înspăimântătoare. Sunt oameni care vă privesc, doamnă doctor Isles, şi gândesc probabil acelaşi lucru despre dumneavoastră.
— Nu ne puteţi compara.

— Ştiţi de ce crimă a fost condamnată mama dumneavoastră?
— Da, mi s-au dat detalii.
— Dar aţi văzut rapoartele de la autopsie?
— Nu încă.
— Eu da. În timpul procesului, echipa apărării m-a rugat să-mi exprim părerea profesională referitor la starea mentală a mamei dumneavoastră. Am văzut fotografiile, am reexaminat dovezile. Ştiţi că cele două victime erau surori? Două tinere, rămase în pană la marginea drumului.
— Da.
— Şi cea mai tânără dintre ele, însărcinată în nouă luni.
— Ştiu toate acestea.
— Deci ştiţi că mama dumneavoastră le-a luat cu maşina pe aceste două femei aflate în pană pe autostradă. Le-a dus aproape cincizeci de kilometri mai departe, la un şopron în pădure. Le-a sfărâmat craniile cu un levier. Apoi a făcut ceva surprinzător... ciudat... logic. A condus până la o benzinărie şi a umplut un bidon cu benzină. S-a întors la şopron şi i-a dat foc, cele două corpuri fiind înăuntru. O'Donnell înălţă capul. Nu vi se pare nimic interesant în această poveste?
— Îmi produce greaţă.
— Da, dar într-un anumit grad poate simţiţi şi altceva, ceva ce nici nu vreţi să recunoaşteţi. Faptul că sunteţi intrigată de aceste acţiuni, nu doar ca un exerciţiu intelectual. Este ceva acolo care vă fascinează, chiar vă excită.
— În felul în care este evident că vă excită pe dumneavoastră?

O'Donnell nu se arătă ofensată de această replică. Zâmbi în schimb, făcându-i cunoscut Maurei faptul că recepţionase părerea acesteia.

— Interesul meu este pur profesional. Este treaba mea să studiez actele criminale. Mă gândeam doar la motivele interesului *dumneavoastră* pentru Amalthea Lank.
— Cu două zile în urmă, nici nu ştiam cine este mama mea. Acum încerc să înfrunt adevărul. Încerc să înţeleg...
— Cine sunteţi? o întrebă O'Donnell încet.

Maura îi întâlni privirea.

— *Ştiu* cine sunt.
— Sunteţi sigură? O'Donnell veni şi mai aproape de ea. Când vă aflaţi în sala de autopsie, examinând rănile victimelor, descriind loviturile de cuţit ale ucigaşului, simţiţi vreodată fiorul excitaţiei?
— Ce vă face să credeţi că s-ar întâmpla aşa ceva?
— Sunteţi fiica Amaltheei.
— Sunt doar un accident biologic. Nu m-a crescut ea. O'Donnell se aşează înapoi în fotoliu şi o studie cu ochi scrutători şi reci.

— Sunteţi conştientă că există o componentă genetică a violenţei? Că unele familii poartă această genă în ADN-ul lor?

Maura îşi aminti ce-i spusese Rizzoli despre doctoriţa O'Donnell: „E mai mult decât curioasă. Vrea să ştie cum este când tai în piele şi priveşti victima sângerând. Cum este să simţi puterea supremă. Este avidă de detalii, la fel ca un vampir însetat de sânge". Putea vedea acum acel licăr de lăcomie în ochii lui O'Donnell. „Această femeie simte plăcere conversând cu monştrii, gândi Maura. Şi speră că a mai găsit încă unul".

— Am venit să vorbesc despre Amalthea, îi răspunse.

— N-am vorbit despre ea până acum?

— Conform celor de la închisoarea Framingham, aţi fost s-o vizitaţi de cel puţin douăsprezece ori. De ce aşa de des? Cu siguranţă că nu spre binele ei.

— În calitate de cercetător, sunt interesată de cazul Amaltheei. Vreau să înţeleg ce-i determină pe oameni să ucidă. De ce simt plăcere făcând asta.

— Vreţi să spuneţi că a făcut-o din plăcere?

— Ei bine, *ştiţi* cumva de ce a comis crima?

— Este evident că suferă de o psihoză.

— Da, însă marea majoritate a bolnavilor psihici nu ucid.

— Dar sunteţi de acord cu mine că este bolnavă, nu-i aşa?

O'Donnell ezită.

— Pare să fie.

— Nu sunteţi sigură. Chiar şi după atâtea vizite?

— Mama dumneavoastră prezintă mai multe probleme decât o simplă psihoză. Şi crima ei are o serie de aspecte încă neelucidate.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Afirmaţi că ştiţi deja ce a făcut. Sau, cel puţin, ce a pretins acuzarea că ea a făcut.

— Dovezile au fost destul de puternice pentru a fi condamnată.

— O, există o grămadă de dovezi. Numărul de înmatriculare al maşinii surprins de camera de la benzinărie. Sângele femeilor pe levier. Portofelele lor în portbagaj. Dar probabil că nu aţi auzit şi despre asta. O'Donnell se întinse după unul dintre dosarele de pe măsuţa de cafea şi i-l înmână Maurei. Este de la laboratorul criminalistic din Virginia, unde a fost arestată Amalthea.

Maura deschise dosarul şi văzu o fotografie a unei berline albe, cu număr de înmatriculare de Massachusetts.

— Aceea era maşina pe care o conducea Amalthea, zise O'Donnell.

Maura întoarse pagina. Urma o descriere a amprentelor prelevate.

— S-au găsit mai multe amprente în acea maşină, continuă O'Donnell. Ambele victime, Nikki şi Theresa Wells, lăsaseră

amprente pe centurile scaunelor din spate, indicând faptul că au urcat singure în maşină, pe bancheta din spate, şi şi-au pus centurile de siguranţă. Mai erau amprente lăsate de Amalthea, desigur, pe volan şi pe schimbătorul de viteze. O'Donnell făcu o pauză. Şi apoi, un al patrulea set de amprente.

— Al patrulea?

— E chiar acolo, în acel raport. Au fost găsite pe torpedo. Pe ambele uşi şi pe volan. Acele amprente n-au fost identificate niciodată.

— Nu înseamnă nimic. Poate că un mecanic a făcut nişte reparaţii la maşină şi a lăsat în urmă aceste amprente.

— Ar fi o posibilitate. Acum citiţi, vă rog, raportul privind firele de păr şi fibrele.

Maura întoarse următoarea pagină şi văzu că fuseseră găsite fire de păr blond pe bancheta din spate. Firele erau compatibile cu cele ale Theresei şi ale lui Nikki Wells.

— Nu văd nimic surprinzător la asta. Ştim că victimele au fost în maşină.

— Dar veţi observa că nici o urmă de păr n-a fost găsită în partea din faţă a maşinii. Gândiţi-vă. Două femei rămase în pană la marginea drumului. Cineva opreşte, se oferă să le ducă cu maşina. Şi ce fac surorile? *Amândouă* urcă în maşină, în spate. Pare puţin cam nepoliticos, nu credeţi? Să laşi şoferul singur în faţă... Doar dacă...

Maura se uită la ea.

— Doar dacă altcineva nu era deja pe bancheta din faţă.

O'Donnell se lăsă pe spătarul scaunului, cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

— Aceasta este întrebarea chinuitoare. O întrebare la care nu s-a căutat nici un răspuns în timpul procesului. Este motivul pentru care o vizitez iar şi iar pe mama dumneavoastră. Vreau să ştiu ceea ce poliţia nu s-a chinuit nici măcar o clipă să afle. Cine stătea în faţă lângă Amalthea?

— Şi ea nu v-a spus?

— Nu mi-a spus numele lui.

Maura o privi mirată.

— Al lui?

— Fac doar presupuneri în ceea ce priveşte sexul. Dar cred cu fermitate că cineva era în maşină cu Amalthea în momentul în care le-a zărit pe cele două femei pe marginea drumului. Cineva a ajutat-o să le imobilizeze pe victime. Cineva destul de puternic a ajutat-o să le ducă trupurile în şopron şi să le dea foc. O'Donnell făcu o pauză. *El* este cel de care sunt interesată, doamnă doctor Isles. El este cel pe care vreau să-l găsesc.

— Deci toate vizitele făcute Amaltheei nici măcar nu aveau legătură cu ea?

— Boala mentală nu mă interesează. Răul pur, da.

Maura o privi fix, gândind: „Da, bineînţeles. Îţi face plăcere să ajungi atât de aproape încât să-l poţi atinge, să-l poţi adulmeca. Amalthea nu te atrage. Ea este doar intermediarul, persoana care te poate prezenta adevăratului obiect al plăcerii tale“.

— Un partener, zise Maura.

— Nu ştim cine este sau cum arată. Doar mama dumneavoastră ştie.

— Şi-atunci de ce nu spune cum îl cheamă?

— Aceasta este întrebarea care mă frământă: de ce îl ascunde? Îi este frică de el? Îl protejează?

— Nu ştiţi nici măcar dacă această persoană există cu adevărat. Tot ce aveţi momentan este un set de amprente neidentificate. Şi o teorie.

— Mai mult decât o teorie. Bestia este reală. O'Donnell se aplecă înainte şi spuse încet, pe un ton aproape intim: Acesta este numele pe care ea l-a folosit când a fost arestată în Virginia. Când poliţia de acolo a interogat-o. A spus, şi citez: „Bestia mi-a spus s-o fac“, am încheiat citatul. *El* i-a spus să le omoare pe acele femei.

În tăcerea ce urmă, Maura îşi auzi propria inimă ca bătaia din ce în ce mai rapidă a unei tobe. Înghiţi în sec şi spuse:

— Vorbim despre o schizofrenică. O femeie care probabil are halucinaţii auditive.

— Sau vorbeşte despre o persoană reală.

— *Bestia?* Maura reuşi să schiţeze un zâmbet. Un demon personal, poate. Un monstru din coşmarurile ei.

— Care lasă în urmă amprente.

— Acest lucru n-a părut să impresioneze juriul.

— Au ignorat această dovadă. Am fost prezentă la proces. Am privit acuzarea construindu-şi cazul împotriva unei femei atât de bolnave mental, încât până şi ei erau conştienţi că nu fusese responsabilă de acţiunile sale. Dar ea a fost ţinta uşoară, condamnarea clară.

— Cu toate că era evident că este bolnavă psihic.

— O, nimeni nu s-a îndoit de faptul că se afla sub influenţa unei psihoze şi că auzea voci. Acele voci ar fi putut să urle la ea să sfărâme craniul unei femei, să-i ardă trupul, dar juriul a considerat totuşi că ea era capabilă să facă diferenţa între bine şi rău. Amalthea a fost punctul ochit - punctul lovit al avocatului acuzării, aşa că au mers până la capăt cu asta. Însă au greşit. Nu l-au luat pe *el* în calcul. O'Donnell se lăsă iar în fotoliu. Şi mama dumneavoastră este singura care ştie cine este el.

Era deja ora şase când Maura parcă în spatele morgii. Alte două maşini mai erau încă parcate acolo: Honda albastră a lui Yoshima şi Saabul negru al doctorului Costas. „Probabil că au vreo autopsie care a durat mai mult“, gândi ea, cu unele mustrări de conştiinţă. Astăzi ar fi trebuit să fie ea de gardă, dar îi rugase pe colegi să-i ţină locul.

Descuie uşa din spate, păşi în clădire şi se îndreptă direct spre cabinetul ei, neîntâlnind pe nimeni pe drum. Pe birou găsi ceea ce venise să ia de acolo: două dosare, cu un post-it galben lipit pe coperta de deasupra, pe care Louise scrisese: „Dosarele pe care le-aţi cerut“. Se aşeză la birou, trase adânc aer în piept şi deschise primul dosar.

Era cel al Theresei Wells, sora mai mare. Pe copertă erau înscrise numele victimei, numărul de înregistrare al cazului şi data examinării post-mortem. Nu recunoscu numele legistului, doctorul James Hobart, dar ea se transferase aici de-abia cu doi ani în urmă, iar acest raport de autopsie era vechi de cinci ani. Începu să citească transcrierea după dictare a doctorului Hobart.

> Decedata este o femeie bine îngrijită, cu vârsta nedeterminată, măsurând un metru şi şaizeci de centimetri şi cântărind cincizeci şi două de kilograme. Identitatea a fost stabilită în urma radiografiilor dentare; amprentele n-au putut fi prelevate. Aspectele importante sunt: arsuri extinse pe tors şi la extremităţi, cu carbonizarea severă a pielii şi expunerea zonelor de musculatură. Faţa şi partea anterioară a trunchiului au fost cumva ferite. Fragmente ale hainelor sunt încă prezente, constând în blugi Gap albaştri, mărimea treizeci şi opt, cu fermoarul închis şi nasturii încă prinşi, precum şi un pulover alb şi un sutien carbonizate, de asemenea cu nasturii încă încheiaţi. Examinarea căilor nazale n-a prezentat depuneri de cenuşă, iar saturaţia de carboxihemoglobină din sânge era minimă.

Deci, la momentul incinerării, Theresa Wells nu mai era în viaţă. Cauza morţii era evidentă din interpretarea radiografiilor de către doctorul Hobart.

> Radiografiile laterale şi antero-posterioare ale craniului dezvăluie o fractură parietală dreaptă, adâncă şi cominutivă[7], cu un fragment în formă de pană, lat de patru centimetri.

O lovitură la cap care, cel mai probabil, o ucisese.

La sfârşitul raportului, sub semnătura doctorului Hobart, Maura văzu un set de iniţiale familiare. Louise fusese cea care transcrisese dictarea. Legiştii vin şi pleacă, dar în acest birou, Louise era o constantă.

Maura răsfoi paginile următoare ale dosarului. O listă a procedurii de autopsiere, cu toate radiografiile ce fuseseră făcute, sângele, fluidele şi restul probelor colectate pentru analize. Paginile administrative înregistrau lanţul custodiei, obiectele personale şi numele persoanelor prezente la autopsie. Yoshima fusese asistentul lui Hobart. Nu recunoscu numele ofiţerului de poliţie din Fitchburg care participase la procedură, un anume detectiv Swigert.

Ajunse la sfârşitul dosarului, la o fotografie. Acolo se opri, simţind că îi vine greaţă la vederea imaginii. Flăcările carbonizaseră membrele Theresei Wells şi lăsaseră la vedere muşchii trunchiului, însă faţa îi rămăsese surprinzător de intactă şi clar feminină. „Avea doar treizeci şi cinci de ani, gândi Maura. Am trăit deja mai mult cu cinci ani decât Theresa Wells. Astăzi ar fi avut vârsta mea, dacă ar fi trăit. Dacă roata ei nu ar fi făcut pană în acea zi de noiembrie“.

Închise dosarul Theresei şi se întinse după cel de-al doilea. Din nou, făcu o scurtă pauză înainte de a-l deschide, ezitând să vadă ororile pe care le conţinea. Se gândi la victima arsă pe care o autopsiase cu un an în urmă şi la mirosul pătrunzător care îi rămăsese în păr şi în haine chiar şi după ce părăsise sala. Tot restul verii aceleia evitase să aprindă grătarul din curtea din spate, nefiind capabilă să tolereze mirosul cărnii arse. Acum, când deschise dosarul lui Nikki Wells, putu simţi parcă din nou acel miros, venind din străfundurile memoriei ei.

În timp ce faţa Theresei fusese cruţată de flăcări aproape în întregime, nu se putea spune acelaşi lucru şi despre sora mai mică. Focul care o cuprinsese pe Theresa doar parţial îşi concentrase toată furia pe trupul lui Nikki Wells.

> Victima este carbonizată pe suprafeţe extinse, cu porţiuni ale pieptului şi peretelui abdominal complet arse, lăsând la iveală intestinele expuse. Ţesuturile moi ale feţei şi scalpului sunt, de asemenea, arse complet. Sunt vizibile zone ale boltei craniene, precum şi traumatismul cranian la nivelul feţei. N-a rămas nici un fragment de îmbrăcăminte, însă mici concentraţii metalice sunt vizibile pe radiografii la nivelul celei de-a cincea coaste, putând reprezenta clemele unui sutien;

apare şi un singur fragment metalic la nivelul pubisului. Radiografiile abdominale au dezvăluit de asemenea rămăşiţe suplimentare ale unui schelet, reprezentând un fetus, diametrul craniului fiind compatibil cu o perioadă de gestaţie de aproximativ treizeci şi şase de săptămâni...

Sarcina lui Nikki Wells trebuie să-i fi fost perfect vizibilă ucigaşului ei. Şi totuşi, condiţia acesteia nu i-a adus ei, sau copilului ei nenăscut, nici milă şi nici iertare. Doar un rug funerar în pădure.

Maura întoarse pagina, se opri şi încruntă din sprâncene la citirea următoarei fraze din raportul de autopsie:

De menţionat că pe radiografia fetusului sunt absente tibia, fibula şi oasele tarsiene din partea dreaptă.

Un asterisc fusese adăugat cu un pix, împreună cu o notă mâzgălită: „Vezi addendum“. Dădu la pagina ataşată şi citi:

*Anomalia fetusului a fost înregistrată în fişa obstetrico-ginecologică a victimei, cu trei luni în urmă. Ecografiile realizate în timpul celui de-al doilea trimestru de sarcină au dezvăluit faptul că fetusului îi lipsea membrul inferior drept, cel mai probabil din cauza sindromului benzilor amniotice (displazia Streeter).

O malformaţie a fetusului. Cu luni de zile înaintea morţii, lui Nikki Wells i se spusese că bebeluşul ei se va naşte fără piciorul drept, şi totuşi, ea alesese să păstreze sarcina. Să-şi păstreze copilul.

Ultimele pagini din dosar urmau să fie cele mai dificil de examinat. Maura ştia asta. Nu se simţea în stare să vadă fotografiile, dar făcu un efort. Văzu membrele şi trunchiul înnegrite. Nu mai era o femeie frumoasă acolo, nici urmă de strălucire roz a sarcinii, doar imaginea unui craniu, ieşind la iveală de după o mască carbonizată, oasele faciale fiind deplasate şi înfundate în interior de lovitură fatală.

„Amalthea Lank a făcut asta. Mama mea. Le-a sfărâmat craniile şi le-a târât corpurile într-un şopron. Oare în timp ce le stropea trupurile cu benzină, în timp ce aprindea chibritul, a simţit vreo plăcere puternică, privind flăcările intensificându-se? Oare a mai rămas acolo lângă şopron să respire mirosul greu de carne şi păr arse?“

Incapabilă să mai suporte acea imagine, ea închise dosarul, îşi întoarse atenţia spre cele două plicuri mari cu radiografii ce se aflau

de asemenea pe biroul ei. Merse cu ele la negatoscop şi prinse mai întâi radiografiile capului şi gâtului Theresei Wells. Luminile pâlpâiră, iluminând umbrele fine ale osului. Radiografiile erau mult mai uşor de suportat decât fotografiile. Fără a prezenta elemente de recunoaştere, corpurile îşi pierd din puterea de oripilare. Orice schelet arată ca oricare altul - craniul pe care îl examina acum pe negatoscop putea fi al oricărei femei, o persoană iubită sau o străină. Analiză bolta craniană fracturată, triunghiul de os care fusese forţat în interior. Aceasta nu fusese o lovitură impulsivă; doar o mişcare fermă a braţului, una deliberată şi sălbatică, ar fi putut înfunda acel fragment de os atât de tare în lobul parietal.

Desprinse filmele Theresei, luă al doilea plic, scoase noul set de radiografii şi le prinse de negatoscop. Un alt craniu, de data aceasta al lui Nikki. Ca şi sora ei, Nikki fusese lovită la cap, dar această lovitură îi aterizase pe frunte, înfundând osul frontal, sfărâmând ambele orbite atât de tare, încât ochii trebuie să-i fi ieşit din locaşurile lor. Nikki Wells văzuse cu siguranţă lovitura venind.

Maura îndepărtă radiografiile şi prinse un alt set, prezentând coloana şi zona pelviană ale lui Nikki, aproape intacte sub carnea distrusă de flăcări. Peste pelvis se aflau oasele fetusului. Chiar dacă focul transformase mama şi copilul într-o singură masă carbonizată, pe radiografii Maura putu observa că erau două entităţi separate. Două seturi de oase, două victime.

Şi mai văzu ceva: o pată strălucitoare ce ieşea în evidenţă, chiar şi printre umbrele ce încercau s-o acopere. Era o aşchie subţire ca vârful unui ac, peste osul pubian al lui Nikki Wells. Un fragment minuscul de metal? Poate ceva rămas din îmbrăcăminte - un fermoar, o clemă - care se prinsese în pielea arsă?

Maura căută în plic şi găsi şi o radiografie laterală a trunchiului. O prinse alături de cea frontală. Aşchia metalică se zărea şi pe imaginea laterală, însă ea putu observa acum că nu era deasupra osului pubian, ci părea înfiptă în os.

Scoase toate radiografiile lui Nikki din plic şi le prinse de negatoscop, câte două odată. Văzu concentraţiile pe care doctorul Hobart le identificase pe filmele toracelui, fragmentele metalice care reprezentau clemele sutienului şi copcile nasturilor. Pe filmele laterale, aceleaşi fragmente de metal puteau fi văzute clar în ţesutul moale de suprafaţă. Prinse din nou radiografiile pelviene şi examină acea aşchie metalică încastrată în osul pubian al lui Nikki Wells. Chiar dacă doctorul Hobart îl menţionase în raportul său, el nu mai spusese nimic despre el în concluzii. Poate se gândise că nu prezenta vreo relevanţă asupra cazului. Chiar aşa, ţinând cont de toate celelalte atrocităţi la care fusese supusă victima.

Yoshima îl asistase pe Hobart la autopsie; poate că el îşi

amintea cazul.

Părăsi biroul, se îndreptă spre scări şi împinse uşile duble ale secţiei de autopsie. Laboratorul era pustiu, mesele curăţate pentru noapte.

— Yoshima? strigă ea.

Îşi puse în picioare încălţările sterile şi traversă laboratorul, pe lângă mesele goale din oţel inoxidabil, după care împinse încă un rând de uşi duble, spre rampa de recepţie. Deschizând uşa camerei frigorifice, aruncă o privire înăuntru. Văzu doar corpurile celor decedaţi, doi saci albi aşezaţi unul lângă altul pe tărgi.

Închise uşa şi rămase nemişcată pentru un moment în camera pustie, încercând să audă voci, paşi, orice i-ar fi arătat că mai era şi altcineva în clădire. Însă auzi doar huruitul unităţii frigorifice şi, foarte slab, sunetul vreunei ambulanţe de afară, din stradă.

Costas şi Yoshima plecaseră probabil acasă.

Când ieşi din clădire, cincisprezece minute mai târziu, văzu că într-adevăr Saabul şi Toyota dispăruseră; în parcare, cu excepţia maşinii ei, un Lexus negru, singurele vehicule mai erau cele trei camionete ale morgii, ce aveau imprimate pe caroserie: „Biroul de medicină legală, statul Massachusetts“.

Se făcuse întuneric şi maşina ei rămăsese singură într-o zonă luminată de felinarul stradal.

Imaginile Theresei şi ale lui Nikki Wells îi veneau încă în faţa ochilor. Îndreptându-se spre Lexus, se simţea neliniştită, tresărind la orice umbră din jurul ei, la orice zgomot întâmplător, la orice zvâcnire. La câţiva paşi de maşină se opri brusc şi rămase cu privirea aţintită asupra portierei din dreapta faţă. Părul de pe ceafă i se zburli dintr-odată. Grămada de dosare pe care le avea la ea alunecară din mâinile moi, hârtiile împrăştiindu-se pe jos.

Trei zgârieturi paralele fuseseră făcute în vopseaua portierei. O urmă de gheară.

„Pleacă. Fugi înăuntru”.

Se întoarse într-o clipită şi fugi spre clădire. În faţa uşii încuiate, căută cu înfrigurare pe inelul cu chei. Unde este, unde este cea potrivită? În sfârşit o găsi, o introduse în yală şi se năpusti înăuntru, trântind uşa în urma ei. Se sprijini de uşă cu toată greutatea, ca şi cum ar fi încercat să consolideze această barieră improvizată.

Înăuntrul clădirii pustii era o linişte atât de apăsătoare, încât putea să îşi audă propria respiraţie întretăiată.

Fugi pe hol spre biroul ei şi se încuie înăuntru. Doar atunci, înconjurată de lucrurile familiare, simţi că pulsul începe să încetinească şi mâinile se opresc din tremurat. Se apropie de birou, ridică receptorul şi o sună pe Jane Rizzoli.

CAPITOLUL 18

— Ai făcut ceea ce trebuia. Te-ai îndepărtat repede şi ai mers într-un loc sigur, îi zise Rizzoli.

Maura era aşezată la birou şi privea hârtiile şifonate pe care Rizzoli le adunase din parcare. Un morman, acum dezordonat, din

dosarul lui Nikki, pătat de noroi, călcat în picioare într-un moment de panică. Chiar şi acum, în compania liniştitoare a lui Rizzoli, Maura resimţea şocul trăit.

— Ai găsit vreo amprentă pe uşa maşinii? o întrebă Maura.

— Câteva. Nimic deosebit de ceea ce ai putea găsi pe orice portieră de maşină.

Rizzoli trase un scaun mai aproape de biroul Maurei şi se aşeză. Îşi puse mâinile la loc odihnitor, pe abdomen. „Mama Rizzoli, însărcinată şi înarmată, gândi Maura. Oare exista vreun salvator mai bun care să vină în ajutorul meu?“

— Cât timp a stat maşina în parcare? Ai spus că ai ajuns pe la şase.

— Da, dar zgârieturile puteau fi acolo de dinainte de a ajunge aici. Nu prea folosesc portiera din dreapta în fiecare zi. Doar atunci când am nevoie să bag în maşină sacoşe de cumpărături sau altceva. Le-am văzut în seara aceasta datorită situării maşinii, chiar sub felinar.

— Când ai încuiat ultima oară portiera aceea?

Maura îşi masă tâmplele.

— Ştiu că ieri-dimineaţă era în regulă. Când am plecat din Maine. Mi-am pus geanta cu schimburi pe scaunul din faţă. Aş fi observat zgârieturile de atunci.

— E în regulă. Deci ai condus acasă ieri. Apoi ce ai făcut?

— Maşina a fost în garajul meu toată noaptea. Şi apoi, în această dimineaţă, am venit la tine în Schroeder Plaza.

— Unde ai parcat?

— În garajul din apropierea sediului poliţiei, cel de pe Columbus Avenue.

— Deci a fost parcată în acel garaj toată după-amiaza. În timp ce noi vizitam închisoarea.

— Da.

— Acel garaj este plin de camere de supraveghere, ştiai asta, nu?

— Da? N-am observat...

— Şi apoi unde ai mers? După ce ne-am întors de la Framingham?

Maura ezită.

— Doctore?

— Am mers s-o văd pe Joyce O'Donnell. Îi întâlni privirea lui Jane. Nu te uita aşa la mine. Trebuia să fac asta.

— Şi aveai de gând să-mi spui ?

— Bineînţeles. Uite ce e, trebuia să ştiu mai multe despre mama mea.

Rizzoli se lăsă pe spate, cu gura strânsă a dezaprobare. „Nu e mulţumită de mine, gândi Maura. Mi-a spus să stau departe de O'Donnell şi eu i-am ignorat sfatul".

— Cât timp ai stat la ea acasă? întrebă Rizzoli.

— Cam o oră. Jane, mi-a spus ceva ce nu ştiam. Amalthea a crescut în Fox Harbor. De aceea a mers Anna în Maine.

— Şi după ce ai părăsit reşedinţa lui O'Donnell? Ce s-a întâmplat apoi?

Maura oftă.

— Am venit direct aici.

— Nu ai observat pe nimeni urmărindu-te?

— De ce m-aş fi obosit să mă uit? Am prea multe pe cap acum.

Se priviră una pe cealaltă pentru câteva minute, nici una neîndrăznind să rupă tăcerea, tensiunea provocată de vizita ei la O'Donnell zăbovind încă între ele.

— Ştiai că aici camera de supraveghere este stricată? întrebă Rizzoli. Cea montată în parcare.

Maura scoase un râset şi ridică din umeri.

— Ştii cât de mult a fost redus bugetul nostru anul acesta? Acea cameră este stricată de luni întregi. Poţi vedea chiar şi firele atârnând în afară.

— Ceea ce vreau să spun este că acea cameră ar fi speriat marea majoritate a vandalilor.

— Din nefericire, n-a făcut asta.

— Cine mai ştie că acea cameră este stricată? Întregul personal al acestei instituţii, nu-i aşa?

Maura simţi un fior de panică.

— Nu-mi place deloc ce insinuezi. Mai multe persoane au observat că este stricată. Poliţişti, şoferii de la firmele de pompe funebre, oricine a livrat vreodată un corp neînsufleţit. E de ajuns să cercetezi şi vei afla.

— Ai spus că atunci când ai ajuns erau parcate aici două maşini. Cea a doctorului Costas şi cea a lui Yoshima.

— Da.

— Şi când ai ieşit din clădire, în jur de ora opt, acele maşini nu mai erau.

— Au plecat înaintea mea.

— Te înţelegi bine cu amândoi?

Maura râse neîncrezătoare.

— Glumeşti, nu-i aşa? Pentru că întrebările tale sunt ridicole.

— Nu-mi face plăcere să te întreb aşa ceva.

— Şi atunci de ce o mai faci? Îl cunoşti pe doctorul Costas, Jane. Şi îl ştii şi pe Yoshima. Nu poţi să-i consideri suspecţi.

— Amândoi au trecut prin acea parcare. Chiar pe lângă maşina ta. Doctorul Costas a plecat primul, pe la şapte fără un sfert. Yoshima a plecat la ceva vreme după aceea, poate în jur de ora şapte şi un sfert.

— Ai vorbit cu ei?

— Amândoi mi-au spus că n-au văzut nici o zgârietură pe maşina ta. Ai crede că ar fi trebuit s-o vadă. Mai ales Yoshima, a cărui maşină era parcată imediat lângă a ta.

— Lucrăm împreună de aproape doi ani. Îl cunosc. Şi tu la fel.

— Noi aşa credem.

„Nu face asta, Jane, gândi ea. Nu mă face să-mi fie frică de propriii colegi”.

— Lucrează în această instituţie de optsprezece ani, zise Rizzoli.

— Şi Abe e aici cam tot de atâţia ani. Şi Louise la fel.

— Ştiai că Yoshima locuieşte singur?

— Şi eu la fel.

— Are patruzeci şi opt de ani, niciodată căsătorit, şi locuieşte singur. Vine la muncă în fiecare zi şi, într-o dimineaţă iată-te şi pe tine, atât de aproape. Amândoi lucraţi cu cadavre, dând peste nişte chestii destul de cumplite. Asta trebuie să creeze o anumită legătură între voi. Toate lucrurile teribile pe care doar tu şi el le-aţi văzut.

Maura se gândi la orele petrecute împreună cu Yoshima în acea cameră cu mese de oţel şi instrumente ascuţite. Păruse întotdeauna să-i anticipeze nevoile chiar înainte ca ea să scoată un cuvânt. Da, exista o legătură, bineînţeles că era, pentru că formau o echipă. Dar, după ce dădeau jos halatele şi încălţările sterile, amândoi ieşeau pe uşă spre vieţile lor individuale. Nu socializau, nu băuseră nici măcar ceva împreună în afara biroului. „Suntem asemănători aşa, gândi ea. Doi oameni solitari care se întâlnesc doar în prezenţa cadavrelor”.

— Uite ce e, zise Rizzoli cu un oftat. Îmi place Yoshima. Urăsc faptul că trebuie să mă gândesc şi la această posibilitate. Dar trebuie să iau şi asta în consideraţie, altfel nu mi-aş face meseria aşa cum trebuie.

— Şi la ce te referi mai exact? Să mă faci să devin paranoică? Sunt destul de speriată şi-aşa, Jane. Nu mă face să-mi fie frică de oamenii în care am nevoie să am încredere. Maura aranjă hârtiile de pe birou. Ai terminat cu examinarea maşinii mele? Aş vrea să merg acasă.

— Da, am terminat. Dar nu sunt atât de sigură că ar trebui să mergi acasă.

— Şi ce-ar trebui să fac?

— Există şi alte opţiuni. Ai putea merge la un hotel. Ai putea dormi pe canapeaua mea. Tocmai am vorbit cu detectivul Ballard şi a menţionat că are o cameră liberă.

— Ce ţi-a venit să vorbeşti cu Ballard?

— Ţine legătura cu mine în fiecare zi, legat de caz. A sunat acum o oră şi i-am spus şi ce s-a întâmplat cu maşina ta. A venit chiar până aici să arunce o privire.

— E în parcare acum?

— A ajuns aici cu ceva vreme în urmă. E îngrijorat, doctore. Şi eu sunt la fel. Rizzoli făcu o pauză. Deci, ce vrei să faci?

— Nu ştiu...

— Ei bine, ai câteva minute la dispoziţie să te hotărăşti. Rizzoli făcu o sforţare să se ridice în picioare. Haide, te conduc până afară.

„Iată exemplul perfect de moment penibil, gândi Maura în timp ce se îndreptau amândouă spre hol. Sunt protejată de o femeie care de-abia se mai poate ridica de pe scaun". Însă Rizzoli fusese destul de fermă şi stabilise că ea exercita controlul, ea era cea care îşi asumase rolul de protector. Ea fu cea care deschise uşa şi ieşi prima afară.

Maura o urmă în parcare, spre Lexus, unde se aflau Frost şi Ballard.

— Maura, eşti bine? o întrebă Ballard.

Orbită de lumina felinarului stradal, Maura privi faţa detectivului învăluită în umbră şi nu putu să citească limpede expresia de pe chipul lui.

— Sunt bine.

— Ar fi putut ieşi mai rău de atât. Se uită la Rizzoli. Ce părere ai?

— I-am spus că poate nu ar fi bine să meargă acasă în seara aceasta.

Maura se uită la maşină. Cele trei zgârieturi ieşeau în evidenţă, chiar mai urâte decât îşi amintea, ca nişte răni lăsate în urmă de ghearele unui animal de pradă. „Ucigaşul Annei îmi vorbeşte. Şi nici nu mi-am dat seama cât de aproape a fost de mine".

— Echipa de investigaţii criminalistice a observat un zgomot ciudat la uşa dinspre şofer, zise Frost.

— E mai vechi. Cineva m-a tamponat într-o parcare acum câteva luni.

— În regulă, deci rămân doar zgârieturile. Au prelevat câteva amprente. Vor avea nevoie şi de ale tale, doctore, imediat ce poţi trimite un set la laborator.

— Desigur.

Se gândi la toate amprentele pe care le prelevase la morgă, toate degetele reci pe care le presase de cartonaşe. „Mi le vor lua pe ale mele dinainte. Când încă sunt vie". Îşi împreună mâinile la piept, simţind răcoare în ciuda nopţii călduroase. Se gândi la întoarcerea într-o casă goală, urmând să se încuie în dormitor. Chiar şi cu toate măsurile de precauţie, rămânea doar o casă, şi nu o fortăreaţă. O casă cu ferestre ce puteau fi uşor sparte, plase ce puteau fi uşor tăiate cu un cuţit.

— Ai spus că Charles Cassell a zgâriat maşina Annei. Maura se întoarse spre Rizzoli. Cassell nu avea de ce să-mi facă *asta.* Nu

mie.

— Nu, nu ar avea de ce. Acesta este evident un avertisment adresat *ţie.* Rizzoli spuse apoi, încet: Poate Anna a fost o greşeală.

„Eu sunt aceea. Eu sunt cea care ar fi trebuit să moară”.

— Unde vrei să mergi, doctore? întrebă Rizzoli.

— Nu ştiu, răspunse Maura. Nu ştiu ce să fac...

— Ei bine, pot să vă sugerez să nu mai rămânem mult aici? interveni Ballard. Unde oricine te poate urmări cu privirea?

Maura se uită spre trotuar. Văzu siluetele persoanelor atrase de luminile maşinii de poliţie, oameni ale căror feţe nu le putea zări pentru că erau în umbră, în timp ce ea stătea aici, sub lumina felinarului stradal, ca o vedetă în luminile rampei.

— Am un dormitor liber, zise Ballard.

Ea nu se uită la el, în schimb rămase concentrată asupra acelor feţe din umbră. Se gândea. „Totul se întâmplă prea repede. Prea multe decizii pe care trebuie să le iau în vâltoarea evenimentelor. Alegeri pe care poate le voi regreta”.

— Doctore? interveni Rizzoli. La ce te gândeşti?

În sfârşit, Maura se întoarse spre Ballard şi simţi din nou acel fior deranjant al atracţiei.

— Nu ştiu unde să merg în altă parte, îi spuse ea.

Ballard conducea chiar în spatele ei, atât de aproape, că farurile maşinii lui îi luceau în oglinda retrovizoare, ca şi cum îi era teamă să se îndepărteze de ea, teamă că va fugi de el în aglomeraţia densă a traficului. Rămase aproape şi când ajunseră în cartierul liniştit al Newtonului, chiar şi când ea dădu de două ori roată zonei, aşa cum o învăţase el, pentru a se asigura că nu o urmărise nimeni. Când opri în sfârşit în faţa casei lui, el apăru instantaneu în dreptul portierei şi îi bătu în geam.

— Bagă maşina în garaj, zise el.

— Dar îţi voi ocupa tot spaţiul.

— E în regulă. Nu vreau ca maşina ta să rămână în stradă. Mă duc să deschid uşa garajului.

Conduse încet pe alee şi privi cum uşa se ridică zgomotos, dând la iveală un garaj ordonat, unde uneltele erau agăţate pe un panou şi rafturile făcute la comandă erau pline cu rânduri de cutii de vopsea. Chiar şi podeaua de beton părea să strălucească de curăţenie. Intră cu maşina în garaj şi uşa se închise aproape imediat în spatele ei, blocând orice vedere dinspre stradă. Timp de câteva minute, rămase aşa în maşină, ascultând doar ticăitul motorului şi încurajându-se pentru noaptea ce urma. Cu puţin timp în urmă, întoarcerea acasă i se păruse nesigură, nechibzuită. Acum, se întreba dacă această alegere fusese cea mai înţeleaptă.

Ballard deschise portiera.

— Haide înăuntru. Îţi voi arăta cum să porneşti sistemul de securitate. Doar în caz că nu sunt eu aici.

O conduse în casă şi, pe un culoar scurt, în hol. Îi arătă o tastatură numerică, montată în apropiere de uşa de la intrare.

— Am actualizat acest sistem acum câteva luni. Mai întâi introduci codul de securitate, apoi apeşi pe tasta de armare. Odată făcută asta, dacă cineva deschide o fereastră sau o uşă, porneşte o alarmă care sună atât de tare, că îţi ţiuie urechile. De asemenea, alertează imediat şi o companie de securitate, care vine încoace. Pentru a o dezarma, introduci acelaşi cod şi apeşi apoi butonul „off". Este destul de clar până aici?

— Da. Vrei să-mi spui şi codul?

— Ajungeam şi la asta. Îi aruncă o privire rapidă. Îţi dai seama, desigur, că urmează să-ţi dezvălui cheia numerică a casei mele.

— Te întrebi dacă poţi avea încredere în mine?

— Doar promite-mi să nu o spui mai departe prietenilor tăi dubioşi.

— Numai Dumnezeu ştie că am o grămadă din aceştia.

— Da, râse el. Şi probabil că toţi poartă la ei insigne de poliţişti. În regulă, codul este doisprezece şaptesprezece. Ziua de naştere a fiicei mele. Crezi că-l poţi reţine sau vrei să ţi-l scriu pe ceva?

— Îl voi ţine minte.

— Bine. Acum apucă-te şi armează sistemul, fiindcă nu cred că mai plecăm undeva în seara aceasta.

În timp ce tasta numerele, el stătu atât de aproape de ea încât îi putea simţi respiraţia prin păr. Apăsă butonul „armează" şi auzi un sunet de avertizare uşor; afişajul digital arăta acum: „sistem armat".

— Fortăreaţa este sigură, zise el.

— A fost destul de simplu.

Se întoarse şi îl văzu privind-o cu atâta intensitate încât simţi brusc nevoia de a face un pas înapoi, măcar pentru a restabili o distanţă sigură între ei doi.

— Ai mâncat ceva în seara aceasta? o întrebă el.

— N-am apucat. S-au întâmplat atât de multe în ultimele ore.

— Haide atunci. Nu te pot lăsa să te culci flămândă.

Bucătăria lui arăta exact aşa cum se aştepta, cu dulapuri solide din arţar şi blaturi groase. Cratiţe şi tigăi erau atârnate într-o ordine studiată de un suport fixat de tavan. Nimic extravagant, doar spaţiul de activitate al unui bărbat practic.

— Nu vreau să te deranjez, îi zise ea. Nişte ouă şi pâine prăjită sunt de ajuns.

Ballard deschise frigiderul şi luă un carton de ouă.

— Le vrei omletă?

— Pot s-o fac şi eu, Rick.

— Ce-ai zice să faci nişte pâine prăjită pentru amândoi? Pâinea este acolo. Aş mânca şi eu o felie.

Maura luă două felii de pâine din pungă şi le lăsă să cadă în toaster. Se întoarse să-l privească stând lângă cuptor, bătând nişte ouă într-un castron, şi îşi aminti de ultima lor cină, amândoi desculţi şi râzând, bucurându-se unul de compania celuilalt. Înainte ca telefonul lui Jane s-o facă să se supere pe el. Şi dacă Jane nu ar fi sunat în seara aceea, ce s-ar fi întâmplat între ei doi? Îl privi turnând ouăle într-o tigaie şi pornind aragazul. Simţi că se înroşeşte la faţă, ca şi cum el mai aprinsese o altă flacără undeva în interiorul ei.

Se întoarse cu spatele şi privi în schimb uşa frigiderului pe care erau prinse fotografii cu Ballard şi fiica lui. Katie, bebeluş, în braţele mamei ei. Puţin mai mare, aşezată într-un scaun înalt. O succesiune de imagini ce conducea la fotografia unei adolescente blonde cu un zâmbet ranchiunos.

— A crescut aşa de repede, spuse el. Nu-mi vine să cred că în acele fotografii este acelaşi copil.

Maura se uită peste umăr la el.

— Ce-ai hotărât să faci legat de ţigara cu marijuana din dulăpiorul de la şcoală?

— Ah, aceea. Oftă. Carmen a consemnat-o în casă. Chiar mai rău, i-a interzis să se uite la televizor timp de o lună. Acum va trebui să mi-l opresc şi eu, doar pentru a mă asigura că fiică-mea nu se va strecura aici şi va sta la televizor când eu nu sunt acasă.

— Tu şi Carmen sunteţi o adevărată echipă când vine vorba să ţineţi front comun.

— Nu prea am de ales, în realitate. Oricât de amar este un divorţ, trebuie să fim uniţi pentru binele copilului. Opri aragazul şi răsturnă ouăle aburinde pe două farfurii. Nu ai copii?

— Nu, din fericire.

— Din fericire?

— Eu şi Victor n-am fi reuşit să fim atât de civilizaţi ca voi doi.

— Nu e chiar atât de uşor pe cât pare. Mai ales de când...

— Da?

— Reuşim să păstrăm aparenţele. Asta e tot.

Pregătiră masa, punând farfuriile cu ouă, pâinea prăjită şi untul, şi se aşezară unul în faţa celuilalt. Subiectul căsătoriilor lor ratate îi lăsă pe amândoi abătuţi. „Amândoi încă ne lingem rănile emoţionale, gândi ea. Oricât de atraşi am fi unul de celălalt, acesta nu e momentul potrivit pentru a începe o relaţie”.

Însă mai târziu, când urcau scările, ştiu că în mintea amândurora treceau cu siguranţă aceleaşi posibilităţi.

— Iată camera ta, îi zise el, deschizând uşa dormitorului lui Katie.

Ea intră şi dădu peste ochii galeşi ai lui Britney Spears, fixând-o de pe un poster uriaş lipit pe perete. Păpuşile Britney şi CD-urile mărgineau rafturile de cărţi. „Această cameră îmi va provoca coşmaruri", gândi ea.

— Ai propria baie, acolo e uşa, îi arătă el. Ar trebui să fie acolo o periuţă de dinţi de rezervă sau chiar două în dulăpior. Şi poţi folosi şi halatul de baie al lui Katie.

— Nu se va supăra?

— Stă la Carmen pentru tot restul săptămânii. Nici măcar nu va şti că ai fost pe-aici.

— Rick, îţi mulţumesc.

El se opri un moment, ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să mai spună ceva. Cuvinte care ar fi schimbat totul.

— Maura?

— Da?

— Voi avea grijă de tine. Vreau doar ca tu să ştii asta. Ce s-a întâmplat cu Anna... Nu voi lăsa să ţi se întâmple şi ţie. Se întoarse să plece şi spuse încet, aproape imperceptibil: Noapte bună.

Închise apoi uşa în urma lui.

„Voi avea grijă de tine".

„Nu asta ne dorim cu toţii? gândi ea. Cineva care să ne protejeze". Uitase acest sentiment, cum era să te simţi protejată. Chiar şi atunci când era căsătorită cu Victor, nu se simţise protejată de el; el era prea preocupat de propria persoană pentru a se deranja să ocrotească pe altcineva decât pe sine însuşi.

Întinsă în pat, ea ascultă ticăitul ceasului de pe noptieră, paşii lui Ballard din camera alăturată. Încetul cu încetul, casa se cufundă în linişte. Urmări scurgerea orelor, miezul nopţii, ora unu, şi tot nu adormise încă. Mâine avea să fie extenuată.

„Oare şi el e încă treaz?"

De-abia îl cunoştea, la fel cum de-abia dacă îl cunoştea pe Victor când se măritase cu el. Şi iată ce nebunie se întâmplase, trei ani din viaţă duşi pe apa sâmbetei, totul din cauza atracţiei. Scântei. Nu mai avea încredere în propria judecată când venea vorba de bărbaţi. Bărbatul cu care ai vrea cel mai tare să-ţi petreci noaptea poate fi cea mai rea alegere dintre toate.

Ora două.

Farurile unei maşini trecură pe lângă fereastră. Un motor răsună pe stradă. Ea se încordă, gândind: „Nu e nimic, probabil vreun vecin care vine acasă târziu". Apoi auzi zgomot de paşi pe verandă. Îşi ţinu respiraţia. Dintr-odată, în întuneric răsună un ţiuit strident. Sări din pat.

„Alarma sistemului de securitate. Cineva este în casă".

Ballard îi bătu cu putere în uşă.

— Maura? *Maura?* strigă el.

— Sunt bine!

— Încuie-ţi uşa! Nu ieşi afară!

— Rick?

— Rămâi în cameră!

Se dădu jos din pat, cu picioarele împleticindui-se, şi încuie uşa. Ghemuită, cu mâinile acoperindu-şi urechile pentru a estompa sunetul strident al alarmei, incapabilă să mai audă altceva. Şi-l imagină pe Ballard coborând scările, o casă plină de umbre, cineva aşteptând jos. „Unde eşti, Rick?“ Nu mai putea auzi nimic decât alarma. Aici, în întuneric, era şi oarbă, şi surdă la orice s-ar fi apropiat de uşa ei.

Zgomotul încetă dintr-odată. În tăcerea ce urmă, îşi putu auzi în sfârşit propria respiraţie sacadată, bătăile inimii.

Şi voci.

— Isuse Hristoase! strigă Rick. Puteam să te împuşc! Ce naiba a fost în capul tău?

Şi apoi vocea unei fete. Rănită şi furioasă.

— Ai pus lanţul la uşă! N-am putut să intru să opresc alarma!

— Nu ridica tonul la mine!

Maura deschise uşa şi ieşi în hol. Vocile se auzeau din ce în ce mai tare, amândouă ridicate şi mânioase. Uitându-se peste balustradă, îl văzu pe Rick dedesubt, fără cămaşă, într-o pereche de blugi, cu pistolul pe care îl luase cu el băgat în betelia pantalonului. Fiica lui îl privea duşmănos.

— Este ora două dimineaţa, Katie. Cum ai ajuns până aici?

— Un prieten m-a adus cu maşina.

— În miezul nopţii?

— Am venit să-mi iau rucsacul, bine? L-am uitat şi aveam nevoie de el mâine. N-am vrut s-o trezesc pe mama.

— Spune-mi cine este prietenul tău. Cine te-a adus cu maşina?

— Ei bine, a plecat deja! Alarma l-a speriat cu siguranţă.

— Ahh, deci e un băiat! Cine este?

— Încetează, tată. Doar... *las-o baltă.*

— Stai aici şi vorbeşte cu mine. Katie, nu te duce sus...

Se auziră paşi înăbuşiţi pe scări, care se opriră dintr-odată.

Katie rămase neclintită pe scări, privind-o uimită pe Maura.

— Coboară imediat! strigă Rick.

— Da, tată, murmură Katie, cu privirea încă aţintită asupra Maurei. Acum ştiu de ce ai pus lanţul la uşă.

— Katie!

Rick făcu o pauză, oprit brusc de soneria telefonului. Se întoarse să răspundă.

— Alo? Da, sunt Rick Ballard. Totul este în regulă aici. Nu, nu este

nevoie să trimiteţi pe cineva. Fiica mea a venit acasă şi n-a oprit sistemul de alarmă la timp...

Tânăra o privea încă pe Maura cu ostilitate evidentă.

— Deci tu eşti noua lui iubită...

— Te rog, nu e nevoie să te superi, îi spuse Maura încetişor. Nu sunt iubita lui. Aveam doar nevoie de un loc unde să dorm în noaptea aceasta.

— Da, perfect. Şi de ce nu cu tatăl meu, nu-i aşa?

— Katie, îţi spun adevărul...

— Nimeni din această familie nu-mi spune vreodată adevărul. La parter, telefonul sună din nou. Rick răspunse şi de această dată.

— Carmen, Carmen, linişteşte-te! Katie este aici. Da, e bine. Un băiat a adus-o cu maşina până aici ca să-şi ia rucsacul...

Fata îi aruncă o ultimă privire tăioasă Maurei şi coborî.

— Mama ta e la telefon, îi zise Rick.

— Ai de gând să-i spui despre noua ta iubită? Cum ai putut să-i *faci* asta, tată?

— Trebuie să vorbim despre asta. Trebuie să accepţi faptul că eu şi mama ta nu mai suntem împreună. Lucrurile s-au schimbat.

Maura merse înapoi în dormitor şi închise uşa. În timp ce se îmbrăca, îi auzi certându-se în continuare la parter. Vocea lui Rick, calmă şi fermă, şi cea a feţei, ascuţită şi furioasă. Avu nevoie doar de câteva minute ca să se schimbe. Când coborî, îi găsi pe Ballard şi fiica lui stând în camera de zi. Katie era ghemuită pe canapea ca un porc spinos gata să sară la bătaie.

— Rick, e mai bine să plec acum, zise Maura.

El se ridică în picioare.

— Nu poţi.

— Nu, este în regulă. Ai nevoie să fii singur cu familia ta.

— Dar nu este sigur să mergi acasă la tine.

— Nu mă duc acasă. Voi merge la un hotel. Serios, va fi totul bine.

— Maura, aşteaptă...

— Vrea să plece, *da?* interveni brusc Katie. Aşa că las-o să plece.

— Te voi suna de la hotel, mai spuse Maura.

În timp ce ieşea cu maşina din garaj, Rick veni afară şi rămase pe alee, urmărind-o cu atenţie. Privirile lor se întâlniră prin geamul maşinii şi el făcu un pas, parcă încercând încă o dată s-o convingă să stea, să se întoarcă în siguranţa casei sale.

O altă pereche de faruri apăru la orizont. Maşina lui Carmen opri lângă bordură şi ea coborî, cu părul blond în dezordine, cu marginea cămăşii de noapte ieşindu-i de sub halat. Un alt părinte sculat din pat de această adolescentă neascultătoare. Carmen îi aruncă o privire Maurei, apoi îi spuse câteva cuvinte lui Ballard şi intră în casă. Prin fereastra camerei de zi, Maura le văzu pe mamă şi fiică

îmbrăţişându-se.

Ballard rămase pe alee, se uită spre casă, apoi iarăşi la Maura, parcă tras în două direcţii.

Luă ea decizia pentru el. Porni maşina, apăsă piciorul pe acceleraţie şi se îndepărtă. Ultima imagine cu el fu în oglinda retrovizoare, când Rick se întoarse şi intră în casă. Înapoi la familia sa. Chiar şi divorţat, gândi ea, nu poţi şterge toate legăturile formate de ani de convieţuire. Mult timp după ce hârtiile sunt semnate, hotărârile legalizate, încă mai rămân legăturile. Şi cea mai puternică dintre toate este scrisă în carnea şi oasele unui copil.

Expiră adânc şi se simţi, dintr-odată, scăpată de orice tentaţii. Liberă.

Aşa cum îi promisese lui Ballard, nu merse acasă. În schimb, se îndreptă spre vest, spre Route 95, ce se întindea ca un arc larg de-a lungul periferiei Bostonului. Se opri la primul motel pe care îl întâlni în cale. Camera în care intră mirosea a fum de ţigară şi a săpun Ivory. Toaleta avea manşeta de igienizare peste capac, iar paharele ambalate din baie erau de plastic. Zgomotul traficului de pe autostrada din apropiere pătrundea prin pereţii subţiri. Nu-şi mai amintea când stătuse ultima dată într-un motel atât de ieftin, atât de dărăpănat. Îl sună pe Rick, un apel scurt de treizeci de secunde pentru a-i spune unde era. Apoi închise telefonul mobil şi se urcă în patul acoperit de cearşafuri destrămate.

În acea noapte dormi buştean, cum nu mai dormise de o săptămână.

CAPITOLUL 19

„Nimeni nu mă place, toată lumea mă urăşte, cred că mă voi apuca să mănânc viermi. Viermi, viermi, viermi. Încetează să te mai gândeşti la asta!“

Mattie închise ochii şi scrâşni din dinţi, dar tot nu putu să blocheze din minte melodia acelui cântec stupid din copilărie. Îi suna iar şi iar în minte şi ajungea mereu la acel refren cu viermi.

„Doar că nu-i voi mânca eu, ci mă vor mânca ei pe mine. Of, gândeşte-te la altceva. Lucruri drăguţe, lucruri frumoase. Flori, rochii. Rochii albe cu panglici şi mărgele. Ziua nunţii tale. Da, gândeşte-te la asta”.

Îşi amintea cum stătuse în salonul miresei de la biserica metodistă Saint John, uitându-se la imaginea ei în oglindă şi gândind: „Astăzi este cea mai frumoasă zi din viaţa mea. Mă mărit cu bărbatul pe care îl iubesc“. Şi-o aminti pe mama ei intrând în cameră ca s-o ajute cu voalul. Cum aceasta se aplecase deasupra ei şi îi spusese, cu un oftat de uşurare: „Nu am crezut că voi trăi vreodată această zi“. Ziua în care, în sfârşit, un bărbat o lua de soţie pe fiica ei.

Acum, şapte luni mai târziu, Mattie se gândi la cuvintele mamei ei şi la faptul că nu păruseră prea binevoitoare. Însă în acea zi nimic nu i-ar fi stricat bucuria. Nici greţurile de dimineaţă, nici tocurile înalte de la care o dureau picioarele îngrozitor, nici faptul că Dwayne băuse atât de multă şampanie în noaptea nunţii încât adormise în patul camerei de hotel înainte ca ea să iasă din baie. Nimic nu mai conta, decât faptul că ea era doamna Purvis, şi viaţa ei, viaţa ei adevărată, începea în sfârşit.

„Şi acum se va sfârşi aici, în această cuşcă, doar dacă Dwayne

nu mă salvează. Va face asta, nu-i aşa? Mă vrea înapoi cu adevărat?"

Of, era mai rău decât să se gândească la viermii care aveau să-i consume trupul. Schimbă subiectul, Mattie!

„Şi dacă nu mă vrea înapoi? Dacă a sperat tot timpul acesta că ea a plecat pur şi simplu, ca el să fie cu acea femeie? Şi dacă el este cel care..".

Nu, nu era Dwayne. Dacă voia s-o vadă moartă, de ce ar fi ţinut-o într-o cuşcă? De ce ar fi ţinut-o în viaţă?

Respiră adânc şi ochii i se umplură de lacrimi. Voia să trăiască. Ar fi făcut orice să trăiască, doar că nu ştia cum să iasă din această cuşcă. Petrecuse ore întregi gândindu-se la asta. Bătuse cu pumnii în pereţi, lovise iar şi iar partea de sus. Se gândise chiar să desfacă lanterna în bucăţele şi să folosească piesele ca să construiască... ce?

O bombă.

Parcă îl putea auzi pe Dwayne râzând de ea, ridiculizând-o: „Da, Mattie, eşti o adevărată MacGyver[8]".

„Ei bine, şi ce-ar trebui să fac? Viermi..".

Se întorseseră în gândurile ei. În viitorul ei, pătrunzând pe sub piele, devorându-i carnea. Erau afară, aşteptând, în pământ, chiar în apropierea cuştii, gândi ea. Aşteptând ca ea să moară. Apoi aveau să se strecoare înăuntru, la festin.

Se întoarse pe o parte şi începu să tremure.

„Trebuie să fie o cale de ieşire".

CAPITOLUL 20

Yoshima era aplecat deasupra trupului, cu mâna înmănuşată mânuind o seringă cu un ac de calibru mediu, de 16 G. Corpul era al unei femei tinere, atât de slabă, încât pielea abdomenului arăta ca un cort lăsat peste oasele şoldurilor. Yoshima aşeză la loc pielea întinsă peste pântece şi înfipse acul în vena femurală. Trase de piston, şi sângele, atât de închis la culoare încât era aproape negru, începu să umple seringa.

Nu ridică capul privirea să se uite la Maura când aceasta intră în cameră, ci rămase concentrat asupra muncii sale. Ea îl urmări în tăcere, cum scotea acul şi transfera sângele în diverse tuburi de sticlă, lucrând cu eficienţa calmă a cuiva care mânuise nenumărate fiole de sânge din nenumărate cadavre. „Dacă eu sunt regina morţilor, gândi ea, atunci Yoshima este cu siguranţă regele. El dezbracă trupurile, le cântăreşte, examinează venele vintrelor şi ale gâturilor, le pune organele în borcane cu formol. Şi apoi, când autopsia este gata, când am terminat de tăiat, el este cel care ia acul şi coase şi prinde la loc pielea”.

Yoshima tăie acul şi puse seringa folosită în coşul de gunoi special. Apoi făcu o pauză, privind-o pe femeia al cărei sânge tocmai îl prelevase.

— Au adus-o în dimineaţa aceasta, zise el. Prietenul a găsit-o moartă pe canapea când s-a trezit.

Maura văzu urmele de înţepături de pe braţele ei.

— Ce risipă!

— Aşa este întotdeauna.

— Cine face această autopsie?

— Doctorul Costas. Doctorul Bristol este la tribunal astăzi.

Aduse pe rotile o tavă lângă masă şi începu să aşeze instrumentele. În tăcerea stânjenitoare, zăngănitul metalului părea dureros de sonor. Conversaţia lor fusese profesională ca de obicei, însă astăzi Yoshima nu se uita la ea. Părea să-i evite privirea, ferindu-se chiar de orice uitătură în direcţia ei. Se ferea de asemenea să menţioneze ceea ce se întâmplase noaptea trecută în parcare. Dar subiectul trena în atmosferă, între ei doi, imposibil de ignorat.

— Am înţeles că te-a sunat detectivul Rizzoli aseară, zise ea.

El făcu o pauză, cu profilul spre ea, şi mâinile nemişcate deasupra tăvii.

— Yoshima, continuă ea, îmi pare rău dacă a insinuat în vreun fel...

— Doamnă doctor Isles, ştiţi de când lucrez eu la Biroul de medicină legală? interveni el.

— Ştiu că eşti mai vechi decât oricare dintre noi.

— Optsprezece ani. Doctorul Tierney m-a angajat imediat ce am terminat armata, unde fusesem repartizat la unitatea mortuară. A fost greu, ştiţi, să lucrez pe atâţia tineri. Mulţi dintre ei, accidente sau sinucideri, însă acesta este domeniul nostru, cu bune, cu rele. Tinerii riscă. Se bat, conduc prea repede. Ori soţiile îi părăsesc şi ei apucă pistolul şi îşi iau viaţa. M-am gândit că măcar pot să fac ceva pentru ei, că îi pot trata cu respectul datorat unui soldat. Şi unii dintre ei erau doar copii, de-abia dacă începuse să le crească barba. Aceasta a fost cea mai dificilă parte, cât de tineri erau, dar am reuşit să trec peste ea. Aşa cum am reuşit s-o fac aici, pentru că aceasta este meseria mea. Nu-mi amintesc ultima oară când am luat o zi de concediu medical. Făcu o pauză. Însă astăzi mi-a trecut prin minte să nu vin la muncă.

— De ce?

Se întoarse şi se uită la ea.

— Ştiţi cum este că după optsprezece ani de muncă aici să te simţi brusc ca un suspect?

— Îmi pare rău dacă ea te-a făcut să simţi asta. Ştiu că poate fi un pic prea brutală...

— Nu, de fapt n-a fost deloc. A fost foarte politicoasă, foarte prietenoasă. *Natura* întrebărilor ei m-a făcut să-mi dau seama ce se întâmpla. „Cum este să lucraţi cu doctoriţa Isles? Vă înţelegeţi bine?“ Yoshima râse. Şi acum, de ce crezi că m-a întrebat toate aceste lucruri?

— Îşi făcea doar meseria, asta e tot. Nu era o acuzaţie.

— Dar am simţit-o ca atare. Se îndreptă spre blatul mesei şi începu să aşeze în ordine borcane cu formol pentru prelevarea de

ţesuturi. Lucrăm împreună de aproape doi ani, doamnă doctor Isles.

— Da.

— Nu cred că a existat vreun moment, cel puţin, eu nu-mi dau seama, în care să fi fost nemulţumită de prestaţia mea.

— Niciodată. Nu există altcineva cu care aş dori să lucrez în afară de tine.

Se întoarse şi o privi direct. Sub lumina aspră, fluorescentă, ea observă de-abia acum câte fire albe îi împestriţau părul negru. Se gândise odată că ar avea vreo treizeci de ani. Cu chipul său calm şi silueta subţire, părea cumva să nu aibă vârstă. Acum, văzând cearcănele din jurul ochilor lui, ea îl văzu în sfârşit aşa cum era în realitate: un bărbat ce se îndrepta uşor spre vârsta mijlocie. „La fel ca mine".

— N-a existat nici un moment, zise ea, nici măcar o *clipă,* în care să mă fi gândit că tu...

— Dar acum eşti nevoită să te *gândeşti* la asta, nu-i aşa? De când detectivul Rizzoli a pomenit asta, trebuie să iei în consideraţie posibilitatea ca eu să-ţi fi vandalizat maşina. Ca eu să fiu cel care te urmăreşte.

— Nu, Yoshima. Nu fac asta. Refuz s-o fac.

Privirea lui o fixă pe a ei.

— Atunci nu eşti sinceră nici cu tine însăţi şi nici cu mine. Pentru că gândul e undeva pe acolo. Şi atâta timp cât există cea mai mică urmă de neîncredere, te vei simţi stingherită în prezenţa mea. O simt, şi tu o simţi de asemenea.

Îşi scoase mănuşile, se întoarse şi începu să scrie numele decedatei pe o etichetă. Maura îi putu vedea tensiunea din umeri, în muşchii acum rigizi ai gâtului.

— Vom trece peste asta, zise ea.

— Poate.

— Nu poate. O vom face. Trebuie să muncim împreună.

— Ei bine, atunci presupun că depinde de tine.

Îl privi pentru un moment, gândindu-se cum să reia relaţia cordială de care se bucuraseră cândva. „Probabil nu fusese atât de cordială până la urmă, gândi ea. Eu aşa am presupus, dar în tot timpul acesta, el şi-a ascuns emoţiile faţă de mine, aşa cum şi eu am făcut-o. Ce pereche mai facem noi doi, cu feţele noastre de jucători de poker. În fiecare săptămână, vedem tragedii pe masa de autopsie, dar nu l-am zărit nici măcar o dată plângând, aşa cum nu m-a zărit nici el. Ne vedem de treaba noastră în domeniul morţii ca doi muncitori în secţia unei fabrici".

Yoshima termină de etichetat borcanele de probe şi se întoarse; ea era încă acolo, urmărindu-l cu privirea.

— Mai aveţi nevoie de ceva, doamnă doctor Isles? întrebă el, şi vocea, ca şi expresia, nu dezvăluiră nici măcar o urmă a conversaţiei pe care doar ce o avuseseră.

Acesta era Yoshima pe care îl cunoştea dintotdeauna, eficient, calm, gata să-ţi acorde asistenţă.

Îi răspunse şi ea cu aceeaşi bunăvoinţă. Scoase radiografiile din plicul pe care îl avea la ea şi prinse filmele lui Nikki Wells pe negatoscop.

— Speram să-ţi aminteşti de cazul acesta, zise ea şi aprinse neoanele. E de acum cinci ani. Un caz din Fitchburg.

— Care este numele victimei?

— Nikki Wells.

El încruntă din sprâncene la vederea radiografiilor, concentrându-se asupra oaselor de fetus aflate în zona pelviană a mamei.

— Aceasta a fost femeia aceea însărcinată? Ucisă împreună cu sora ei?

— Atunci, îţi aminteşti de caz?

— Nu cumva ambele corpuri fuseseră arse?

— Exact.

— Îmi amintesc, a fost cazul doctorului Hobart.

— Nu l-am cunoscut niciodată.

— Nu, nici nu aveaţi cum. A plecat cam cu doi ani înainte să veniţi dumneavoastră aici.

— Şi unde lucrează acum? Aş vrea să vorbesc cu el.

— Ei bine, ar fi cam dificil. A decedat între timp.

Se uită la el încruntând din sprâncene.

— Poftim?

Yoshima scutură din cap cu tristeţe.

— A fost o perioadă dificilă pentru doctorul Tierney. S-a simţit responsabil, chiar dacă n-a avut de ales.

— Ce s-a întâmplat?

— Au existat ceva... probleme cu doctorul Hobart. Mai întâi a pierdut câteva lamele de probe. Apoi a încurcat câteva organe şi familia respectivă a aflat. Au dat în judecată instituţia. A fost o nebunie întreagă, multă publicitate negativă, dar doctorul Tierney l-a susţinut. Apoi au dispărut nişte medicamente dintr-o pungă de obiecte personale şi n-a mai avut de ales şi l-a rugat pe doctorul Hobart să demisioneze.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

— Doctorul Hobart a mers acasă şi a înghiţit un flacon întreg de Oxycontin. L-au găsit de-abia după trei zile. Yoshima făcu o pauză. Acea autopsie a fost una pe care nimeni nu voia s-o efectueze.

— Au existat îndoieli cu privire la competenţa sa?

— Poate că a făcut câteva greşeli.

— Greşeli grave?

— Nu sunt sigur la ce te referi.

— Mă întreb dacă a pierdut asta din vedere. Şi îi arătă radiografia, vârful strălucitor încastrat în osul pubian. Raportul său privind cazul lui Nikki Wells nu explică această concentraţie metalică de aici.

— Mai sunt şi alte umbre metalice pe acea radiografie, observă Yoshima. Pot identifica o clemă de sutien aici. Şi aceasta arată ca un fermoar.

— Da, dar uită-te la filmul lateral. Acest vârf de metal este *în* os. Nu la suprafaţa lui. Oare doctorul Hobart ţi-a spus ceva despre asta?

— Nu-mi aduc aminte. N-a scris nimic în raport?

— Nu.

— Atunci probabil că l-a considerat nerelevant.

Ceea ce însemna că nu fusese menţionat la procesul Amaltheei, gândi ea. Yoshima se întoarse la treaba lui, aşezând tăvi şi găleţi, prinzând fişe de clipboard. Chiar dacă o tânără femeie zăcea pe masa de autopsie la doar câţiva metri de ea, atenţia Maurei nu era asupra cadavrului, ci concentrată pe radiografia lui Nikki Wells şi a fetusului ei, pe oasele lor sudate împreună de foc într-o singură masă carbonizată.

„De ce le-ai ars? Care a fost motivul?" Oare Amalthea simţise vreo plăcere privind flăcările înconjurându-le? Sau sperase ca focul să facă să dispară şi altceva, o urmă a ei pe care nu voia ca nimeni s-o găsească?

Atenţia îi trecu de la bolta craniană a fetusului la fragmentul metalic încastrat în osul pubian al lui Nikki. Un vârf subţire ca...

„Un vârf de cuţit. Vârful rupt al unui tăiş".

Însă Nikki fusese ucisă cu o lovitură la cap. De ce să foloseşti un cuţit pe o victimă al cărei chip tocmai l-ai sfărâmat cu un levier? Se uită îndelung la vârful metalic şi, dintr-odată, îşi dădu seama... o realizare care-i dădu un fior pe şira spinării.

Se apropie de telefon şi apăsă pe butonul interfonului.

— Louise?

— Da, doamnă doctor Isles.

— Poţi, te rog, să-mi faci legătura cu doctorul Daljeet Singh? Biroul de medicină legală din Augusta, Maine.

— Aşteptaţi un moment. Apoi, câteva clipe mai târziu: îl am pe doctorul Singh la telefon.

— Alo, Daljeet? zise Maura.

— Să ştii că nu am uitat de cina pe care ţi-o datorez, răspunse el.

— Este posibil să-ţi datorez eu o cină dacă îmi poţi răspunde la o întrebare.

— Şi care ar fi aceea?

— E vorba despre acele rămăşiţe de schelet pe care le-am dezgropat împreună la Fox Harbor. Ai reuşit să le identifici cumva?

— Nu. Şi e posibil să mai dureze o vreme. Nu există nici o plângere referitoare la dispariţia vreunei persoane, nici în Waldo şi nici în Hancock County, care să aibă de-a face cu aceste rămăşiţe. Fie aceste oase sunt foarte vechi, fie aceste persoane nu erau de prin părţile locului.

— Ai solicitat deja o căutare în baza de date a NCIC[9]? întrebă ea.

Centrul Naţional de Statistică a Criminalităţii, administrat prin intermediul FBI-ului, deţinea o bază de date a cazurilor referitoare la persoanele dispărute de pe tot teritoriul Statelor Unite.

— Da, dar cum nu pot restrânge căutarea la o anumită perioadă, am primit înapoi pagini întregi de nume. Tot ceea ce s-a găsit pentru zona New England.

— E posibil să te pot ajuta să restrângi parametrii de căutare.

— Cum aşa?

— Caută doar cazurile de persoane dispărute dintre anii 1955 şi 1965.

— Pot să te întreb cum ai ajuns tocmai la această perioadă?

„Pentru că pe atunci mama locuia în Fox Harbor, gândi ea. *Mama mea, care a mai ucis şi înainte.* “

Însă tot ce-i răspunse doctorului fu doar:

— O bănuială de-a mea.

— Eşti cam misterioasă.

— Îţi voi explica totul când ne vom vedea.

De data aceasta, Rizzoli o lăsă pe Maura să conducă, dar numai pentru că se aflau în Lexusul acesteia, şi se îndreptau spre autostrada statului Maine. În timpul nopţii, o furtună lovise dinspre vest şi Maura se trezise la zgomotul ploii lovind pe acoperişul casei sale. Îşi făcuse o cafea, citise ziarul, lucrurile obişnuite pe care le făcea în fiecare dimineaţă. Cât de repede revin în viaţa noastră vechile rutine, chiar şi în circumstanţe speciale. Noaptea trecută nu mai stătuse la motel, ci se întorsese acasă. Încuiase toate uşile şi lăsase lumina aprinsă pe verandă, o apărare slabă în faţa ameninţărilor nopţii; totuşi, dormise adânc, în ciuda furtunii de afară, şi se trezise simţindu-se iar stăpână pe propria viaţă.

„Destul cu frica, gândi ea. Nu o voi mai lăsa să mă cuprindă şi să mă ţină departe de propriul cămin”.

Acum, în timp ce, împreună cu Rizzoli, se îndrepta spre Maine, când se vedeau la orizont nori negri de ploaie, se simţea şi mai pregătită să riposteze, gata să schimbe situaţia în favoarea ei. „Oricine ai fi, te voi căuta şi te voi găsi. Pot fi şi eu un vânător”.

Era ora două după-amiaza când ajunseră în Maine, la Biroul de medicină legală din Augusta. Doctorul Daljeet Singh le întâmpină la recepţie şi le conduse în sala de autopsie, unde două cutii de oase aşteptau cuminţi pe blatul mesei.

— Trebuie să recunosc că n-au fost prioritatea mea cea mai mare, zise el, desfăcând sigiliul de plastic ce învăluia cutiile. Întinse foliile pe masa de oţel, cu un scurt fâşâit, ca mătasea unei paraşute. Probabil că persoanele acestea au fost înmormântate de zeci de ani; câteva zile în plus nu mai contează acum.

— Ai obţinut rezultatele noii căutări de la NCIC? întrebă Maura.

— În cursul acestei dimineţi. Am printat lista de nume. Este acolo pe birou.

— Radiografii dentare?

— Am descărcat fişierele trimise pe e-mail. N-am avut însă timp să le studiez. M-am gândit să aştept să ajungeţi şi voi aici.

Deschise prima cutie de carton şi începu să scoată oasele, aşezându-le cu grijă pe folia de plastic. Un craniu cu oasele înfundate în interior. Un pelvis murdar de praf şi oasele lungi şi coloana colţuroasă. O grămadă de coaste, ce zornăiră una de alta ca beţişoarele de bambus ale unui clopot de vânt. De altfel, laboratorul lui Daljeet era cuprins de linişte, la fel de gol şi de luminos ca sala de autopsie a Maurei din Boston. Medicii legişti buni sunt prin natura lor nişte perfecţionişti, şi el dezvăluia acum această trăsătură a personalităţii sale. Părea să danseze în jurul mesei, mişcându-se cu graţie aproape feminină, în timp ce aşeza oasele în poziţia lor anatomică.

— Acesta care este? întrebă Rizzoli.

— Acesta este bărbatul, răspunse el. Lungimea oaselor femurale indică faptul că avea între un metru şi optzeci şi un metru şi optzeci şi trei de centimetri înălţime. Fractură prin lovire vizibilă la nivelul osului temporal drept. De asemenea, mai prezintă şi o fractură Colles mai veche, bine sudată. Îi aruncă o privire lui Rizzoli, care rămăsese perplexă. Asta înseamnă o încheietură scrântită.

— Oare de ce voi, doctorii, faceţi asta?

— Ce anume?

— Îi daţi nume ciudate. De ce nu o numiţi pur şi simplu o scrântire a încheieturii mâinii?

Daljeet zâmbi.

— Pentru unele întrebări nu există răspunsuri uşoare, detective Rizzoli.

Rizzoli se uită la oase.

— Ce mai ştim despre el?

— Nu există modificări aparente ale coloanei, osteoporotice sau artritice. Acesta era un bărbat matur în floarea vârstei, rasă caucaziană. Are ceva lucrări dentare aici... plombe din amalgam de argint la poziţiile dentare optsprezece şi nouăsprezece.

Rizzoli arătă spre osul temporal sfărâmat.

— Aceea este cauza morţii?

— Am putea spune aproape cu precizie de sută la sută că aceea a fost lovitură fatală. Se întoarse şi se uită spre a doua cutie. Şi acum femeia. A fost găsită la aproximativ optsprezece metri depărtare.

Pe cea de-a doua masă de autopsie, el întinse din nou o folie de plastic. Împreună, el şi cu Maura aşezară următorul set de rămăşiţe în poziţia lor anatomică, la fel ca doi chelneri pretenţioşi care pregătesc masa pentru o cină festivă. Oasele zdrăngăniră de masa de oţel. Pelvisul murdar de pământ. Un alt craniu, mai mic, cu marginile superioare orbitale mai delicate decât ale bărbatului. Oasele picioarelor, ale braţelor, sternul. O grămadă de coaste şi doi saci de hârtie conţinând carpienele şi tarsienele.

— Iat-o şi pe Jane Doe, zise Daljeet, supraveghind aşezarea finală. Nu îţi pot spune cauza morţii, pentru că nu am nici un indiciu. Pare de asemenea tânără, tot caucaziană. Între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani. Înălţimea de aproximativ un metru şi şaizeci de centimetri, fără fracturi mai vechi. Dentiţia arată foarte bine. Un mic smalţ sărit aici, pe canin, şi o plombă de aur la poziţia numărul patru.

Maura se uită spre negatoscop, unde erau prinse cele două radiografii.

— Aici sunt radiografiile lor dentare?

— A bărbatului în partea dreaptă şi a femeii în stânga. Daljeet merse la chiuvetă să se spele pe mâini de pământ şi trase un prosop de hârtie. Deci, iată-i, John şi Jane Doe.

Rizzoli luă listele de nume pe care NCIC le trimisese prin e-mail lui Daljeet în acea dimineaţă.

— Doamne sfinte! Sunt aici zeci de nume. Atât de multe persoane dispărute.

— Şi asta e numai pentru New England. Persoane de rasă caucaziană, cu vârste între douăzeci şi respectiv patruzeci şi cinci de ani.

— Toate aceste rapoarte sunt din perioada anilor 1950 şi 1960.

— Acesta este intervalul specificat de Maura. Daljeet merse la computer. În regulă, haideţi să ne uităm la câteva dintre radiografiile dentare transmise de ei.

Deschise dosarul electronic trimis pe e-mail de cei de la NCIC. Apăru un rând de fişiere, fiecare etichetat cu numărul de înregistrare

al cazului de care aparţinea. Deschise primul fişier şi imaginea unei radiografii apăru pe întregul ecran. O linie deviată de dinţi, ca nişte piese de domino.

— Ei bine, aceasta nu este cu siguranţă una de-a noastră, comentă el. Uită-te la aceşti dinţi! Sunt coşmarul unui stomatolog.

— Sau mina de aur a unuia, replică Rizzoli.

Daljeet închise imaginea şi o deschise pe următoarea. O altă radiografie, aceasta prezentând un spaţiu liber între incisivi.

— Nici aceasta nu cred că este a noastră, zise el.

Atenţia Maurei trecu de la masă spre oasele femeii necunoscute. Examină craniul cu linia sprâncenei graţioasă şi apofiza zigomatică delicată. O faţă cu proporţii fine.

— Hei! *Bună ziua!* îl auzi pe Daljeet spunând. Cred că recunosc aceşti dinţi.

Se întoarse şi aruncă o privire spre ecranul computerului. Văzu o radiografie a molarilor inferiori şi strălucirea puternică a plombelor dentare.

Daljeet se ridică de pe scaun şi merse la masa unde era aşezat scheletul bărbatului. Luă mandibula şi se întoarse la computer pentru a face comparaţia.

— Plombe dentare, poziţiile optsprezece şi nouăsprezece, verifică el. Da. Da, se potriveşte...

— Care este numele de pe radiografie? întrebă Rizzoli.

— Robert Sadler.

— Sadler... Sadler... Rizzoli căută printre pagini. E în regulă. Am găsit înregistrarea. Sadler, Robert. Bărbat, rasă caucaziană, vârsta douăzeci şi nouă de ani. Un metru optzeci şi doi, păr şaten, ochi căprui.

Se uită spre Daljeet care încuviinţă din cap.

— Datele sunt compatibile cu rămăşiţele noastre.

Rizzoli continuă să citească.

— Era antreprenor în construcţii. Ultima oară a fost văzut în oraşul său natal, Kennebunkport, Maine. A fost raportat dispărut pe 3 iulie 1960, împreună cu... Rizzoli făcu o pauză. Se întoarse şi se uită spre masa unde erau aşezate oasele femeii. Împreună cu soţia lui.

— Cum o chema? întrebă Maura.

— Karen. Karen Sadler. Am şi numărul de înregistrare al cazului dacă îl vrei.

— Dă-mi-l, te rog, îi zise Daljeet, întorcându-se la computer. Haide să vedem dacă şi radiografiile ei sunt aici.

Maura stătu lângă el, uitându-se peste umărul lui în timp ce Daljeet deschise imaginea corespunzătoare, ce apăru pe întreg ecranul. Era radiografia făcută lui Karen Sadler pe când era încă în viaţă şi se

afla pe scaunul stomatologului. Neliniştită, poate, la gândul existenţei unei carii şi la hârâitul inevitabil al frezei care ar fi urmat. Nu şi-ar fi imaginat, ţinând strâns cu dinţii de mulajul de mucava care ţinea filmul încă neexpus, că această imagine capturată de dentistul ei avea să se afişeze ani mai târziu pe ecranul computerului unui patolog.

Maura văzu un rând de molari şi strălucirea metalică a unei plombe. Se îndreptă spre negatoscop, unde Daljeet prinsese radiografia făcută femeii necunoscute, şi spuse încetişor:

— Ea este. Aceste oase sunt ale lui Karen Sadler.

— Deci avem o dublă potrivire, replică Daljeet. Soţ şi soţie.

În spatele lor, Rizzoli căuta printre paginile printate raportul dispariţiei lui Karen Sadler.

— În regulă. Iată-l! Femeie, rasă caucaziană, vârsta douăzeci şi cinci de ani. Părul blond, ochii albaştri... Şi se opri brusc. Ceva nu este în regulă aici. Cred că trebuie să verificăm încă o dată radiografiile.

— De ce? zise Maura.

— Doar mai verifică-le o dată.

Maura examină radiografia din nou, apoi se întoarse şi se uită la imaginea de pe ecran.

— Jane, sunt identice. Care este problema?

— Vă lipseşte încă un set de oase.

— Ale cui oase?

— Ale unui fetus. Rizzoli o privi, cu o expresie uimită pe chip. Karen Sadler era însărcinată în opt luni.

Urmă o tăcere lungă.

— N-am mai găsit alte oase, zise Daljeet.

— Poate că nu le-aţi văzut, replică Rizzoli.

— Am răsturnat pământul peste tot. Am excavat cu mare grijă tot terenul.

— Poate că animalele care se hrănesc cu hoituri le-au luat şi dus mai departe.

— Da, este o posibilitate. Dar aceasta *este* fără îndoială Karen Sadler.

Maura se apropie de masă şi examină atent pelvisul femeii, gândindu-se la oasele celeilalte femei, ale cărei radiografii le studiase la negatoscop. „Şi Nikki Wells era însărcinată”.

Apucă lupa de pe masă şi aprinse lumina. Fixă lentila deasupra osului pelvian. Pământul roşiatic se întărise deasupra simfizei, unde se întâlnesc cele două oase, prinse printr-un cartilaj tare.

— Daljeet, poţi te rog să-mi dai un tampon umed de vată sau un tifon? Ceva cu care să curăţ pământul.

El umplu un recipient cu apă şi desfăcu un pachet de vată. Le puse pe o tavă lângă ea.

— Ce cauţi?

Ea nu-i răspunse. Atenţia îi era concentrată asupra îndepărtării stratului de pământ, pentru a scoate la iveală ce era dedesubt. Pe măsură ce pământul se înmuie, pulsul ei crescu în intensitate. Căzu şi ultima bucăţică de noroi. Rămăsese acum cu privirea aţintită asupra imaginii mărite de lentila lupei. Îşi îndreptă spatele şi se întoarse spre Daljeet.

— Ce este? întrebă acesta.

— Uită-te şi tu. Este chiar pe margine, unde se articulează oasele.

El se aplecă să se uite prin lupă.

— Vrei să spui de crestătura aceea mică? Despre aceea vorbeşti?

— Da.

— Este destul de fină.

— Da, dar este acolo. Maura respiră adânc. Am adus o radiografie cu mine. Este în maşină. Cred că ar trebui să te uiţi şi tu la ea.

Picăturile de ploaie loviră umbrela cu putere când ea străbătu parcarea până la maşina sa. Descuind cu telecomanda, nu se putu abţine să nu privească zgârieturile de pe portiera din dreapta. O urmă de gheară care avusese rolul de a o sperria. „Tot ce a reuşit să facă a fost să mă înfurie. Sunt gata de luptă”. Luă cu ea plicul de pe bancheta din spate şi îl adăposti sub haina de ploaie, întorcându-se în clădire.

Daljeet se uită la ea mirat în timp ce prindea radiografia lui Nikki Wells pe negatoscop.

— Ce caz îmi arăţi tu aici?

— Un caz de crimă de acum cinci ani, din Fitchburg, Massachusetts. Craniul victimei a fost sfărâmat şi corpul ars ulterior.

Daljeet se încruntă spre radiografie.

— Femeie însărcinată. Fetusul arată aproape la termen.

— Da, dar iată ce mi-a atras atenţia. Îi arătă vârful strălucitor încastrat în simfiza pubiană a lui Nikki Wells. Cred că acesta este vârful rupt al unei lame de cuţit.

— Dar Nikki Wells a fost ucisă cu un levier, replică Rizzoli. Craniul ei a fost sfărâmat de lovitură.

— Este corect, zise Maura.

— Şi atunci, ce rost avea să mai folosească şi un cuţit?

Maura arătă spre radiografie, spre oasele fetusului aşezate în zona pelviană a lui Nikki Wells.

— Iată de ce. Iată ce voia de fapt ucigaşul.

Timp de câteva clipe, Daljeet nu scoase un cuvânt. Însă ea ştiu, fără ca el să-i spună, că înţelesese la ce se referea. Daljeet se întoarse spre rămăşiţele lui Karen Sadler. Ridică pelvisul.

— O incizie în zona mediană, chiar la nivelul abdomenului, zise el. Lama ar fi atins osul, chiar acolo unde se află această

crestătură...

Maura se gândi la cuţitul Amaltheei tăind în abdomenul tinerei femei cu o mişcare atât de fermă încât lama se opri numai atunci când atinse osul. Se gândi la profesia ei, unde cuţitele jucau un rol destul de important şi la zilele petrecute în sala de autopsie, tăind în carne şi organe. „Amândouă tăiem, eu şi mama mea. Dar eu tai în carne moartă, şi ea în carne vie".

— De aceea nu aţi găsit oasele fetusului la mormântul lui Karen Sadler, zise Maura.

— Dar celălalt caz... şi arătă spre radiografia lui Nikki Wells. Acel fetus n-a fost luat. A fost ars împreună cu mama. De ce să faci o incizie pentru a-l scoate, şi apoi să-l ucizi totuşi?

— Pentru că bebeluşul lui Nikki Wells avea o malformaţie congenitală. Sindromul benzilor amniotice.

— Ce este aceasta? întrebă Rizzoli.

— Este o membrană amniotică ce uneori cuprinde sacul amniotic, explică Maura. Dacă se înfăşoară în jurul unui membru al fetusului, poate provoca constricţia circulaţiei sângelui, şi chiar amputarea membrului respectiv. Defectul acesta a fost diagnosticat în cel de-al doilea trimestru de sarcină a lui Nikki. Arătă spre radiografie. Puteţi vedea că fetusului îi lipseşte piciorul drept mai jos de genunchi.

— Acesta nu este un defect fatal?

— Nu, ar fi supravieţuit. Dar ucigaşul ar fi observat imediat defectul. Ea ar fi văzut că nu era un bebeluş perfect. Cred că din acest motiv nu l-a luat. Maura se întoarse şi o privi pe Rizzoli. Nu putu evita imaginea însărcinată a lui Rizzoli, evidentă, abdomenul umflat, roşeaţa din obraji datorată excesului de estrogen. Ucigaşa voia un copil perfect.

— Dar copilul lui Karen Sadler nu avea nici el cum să fie perfect, observă Rizzoli. Era însărcinată doar în opt luni. Plămânii bebeluşului nu erau încă dezvoltaţi în totalitate, nu-i aşa? Ar fi fost nevoie de un incubator ca să supravieţuiască.

Maura privi oasele lui Karen Sadler. Se gândi la locul de unde le recuperaseră. Se gândi, de asemenea, şi la oasele soţului ei, îngropate la aproape douăzeci de metri depărtare. Dar nu în acelaşi mormânt... un loc separat. De ce ar fi săpat ucigaşul două gropi? De ce nu i-a înmormântat pe cei doi soţi împreună?

Gura i se uscă dintr-odată. Răspunsul găsit o lăsă fără grai.

„Nu au fost îngropaţi în aceeaşi perioadă".

CAPITOLUL 21

Cabana părea înghesuită între crengile îngreunate de picăturile de ploaie, de parcă s-ar fi ferit de atingerea lor. Când Maura o văzuse prima oară, cu o săptămână înainte, se gândise că arăta aproape trist, o cutie mică şi întunecată sufocată încet de pădurea ce câştiga teren. Acum, cercetând-o din maşină, ferestrele păreau să-i întoarcă privirea cu ochi răuvoitori.

— Aceasta este casa în care a crescut Amalthea, zise Maura. Cred că n-a fost prea dificil pentru Anna să afle această informaţie. Era de ajuns să verifice dosarul şcolar al Amaltheei. Ori să caute numele Lank într-o carte veche de telefoane. Îi aruncă o privire lui Rizzoli. Proprietara, doamna Clausen, mi-a spus că Anna a cerut în mod special să închirieze această casă.

— Deci Anna trebuie să fi ştiut că Amalthea a locuit cândva aici.

„Şi, la fel ca şi mine, voia să ştie cât mai multe despre mama noastră, gândi Maura. S-o înţeleagă pe femeia care ne-a dat viaţă şi apoi ne-a abandonat”.

Ploaia ropoti pe caroseria maşinii şi lăsă în urmă firicele argintii de apă ce se scurgeau pe parbriz.

Rizzoli închise fermoarul impermeabilului şi îşi trase gluga peste cap.

— Ei bine, atunci, hai să mergem înăuntru şi să aruncăm o privire.

Fugiră prin ploaie şi urcară repede scările verandei, unde scuturară apa de pe mantale. Maura scoase cheia pe care i-o dăduse doamna Clausen de la agenţia imobiliară şi o introduse în yală. La început nu reuşi s-o mişte, ca şi cum casa se împotrivea, hotărâtă să nu o lase să intre. Apoi reuşi în sfârşit să descuie uşa, care scoase un scârţâit de avertizare când o deschise larg, rezistându-i până la capăt.

Înăuntru era parcă şi mai întunecos, şi mai apăsător decât îşi amintea. Aerul era acrişor, de la mirosul de mucegai, ca şi cum umezeala de afară pătrunsese prin pereţi în draperii şi mobilier. Lumina ferestrelor umplea camera de zi cu umbre gri, întunecate. „Casa aceasta nu ne vrea aici, gândi Maura, nu vrea să-i aflăm secretele”.

Atinse braţul lui Rizzoli.

— Uite! exclamă ea şi îi arătă cele două zăvoare şi lanţul de alamă.

— Încuietori nou-nouţe.

— Anna le-a instalat. Te fac să te întrebi, nu-i aşa, pe cine voia să ţină departe?

— Dacă nu era cumva Charles Cassell. Rizzoli traversă camera de zi spre fereastră şi privi perdeaua de frunze pline de picături de ploaie. Ei bine, locul acesta este teribil de izolat. Nici un vecin. Nimic decât copacii. Mi-aş dori şi eu câteva yale în plus. Râse stingherită. Ştii, nu mi-a plăcut niciodată în pădure. Când eram în liceu, câţiva dintre noi am mers să facem camping odată. Am condus până în New Hampshire şi ne-am pus sacii de dormit în jurul unui foc de tabără. N-am reuşit să închid un ochi. Mă gândeam întruna: cum ştiu eu ce e acolo, pe-afară, dacă nu mă priveşte ceva sau cineva? În copaci sau ascunzându-se printre tufişuri?

— Haide, zise Maura. Vreau să-ţi arăt şi restul casei.

O conduse până în bucătărie şi apăsă pe butonul întrerupătorului. Luminile fluorescente pâlpâiră cu un bâzâit ameninţător. Lumina aspră scotea în evidenţă orice crăpătură, orice denivelare a linoleumului vechi. Se uită în jos, la modelul în tablă de şah, îngălbenit de ani, şi se gândi la tot laptele vărsat pe jos şi urmele de noroi care, de-a lungul timpului, îşi lăsaseră cu siguranţă amprentele microscopice pe această podea. Oare ce mai intrase în aceste crăpături şi îmbinări? Ce evenimente înspăimântătoare lăsaseră şi ele urmele lor?

— Acestea sunt tot yale noi, observă Rizzoli, stând în dreptul uşii din spate.

Maura se apropie de uşa beciului.

— Iată ce am vrut să vezi.

— Alt zăvor?

— Dar vezi ce uzat este acesta? Nu este nou. Acest zăvor este aici de mai mult timp. Doamna Clausen a spus că era deja montat pe uşă când ea a cumpărat proprietatea la licitaţie, acum douăzeci şi opt de ani în urmă. Şi iată şi partea ciudată.

— Ce anume?

— Singurul loc unde duce uşa aceasta este spre beci. Îi aruncă o privire lui Rizzoli. E o fundătură.

— De ce ar fi vrut cineva s-o închidă?

— Asta m-am întrebat şi eu.

Rizzoli deschise uşa şi mirosul de pământ umed se ridică până la ele din întunericul fără fund.

— Dumnezeule! murmură ea. Urăsc să cobor în beciuri.

— E un întrerupător chiar deasupra capului tău.

Rizzoli se întinse şi trase de lanţ. Becul se aprinse, lumina lui anemică scoţând la iveală un rând îngust de trepte. Dedesubt erau doar umbre.

— Eşti sigură că nu există altă cale în beciul acesta? întrebă ea, încercând să zărească ceva prin penumbră. Vreun chepeng pentru

cărbuni sau altceva?

— Am cercetat toată zona de jur împrejurul casei. N-am văzut nici o uşă exterioară care să ducă în beci.

— Ai fost acolo jos?

— N-am avut nici un motiv să fac asta.

„Până astăzi”.

— Bine. Rizzoli scoase din buzunar o lanternă mică şi trase adânc aer în piept. Atunci, cred că ar trebui să aruncăm o privire.

Becul se legănă deasupra lor, aruncând umbre înainte şi înapoi, în timp ce ele coborâră scările ce scârţâiau. Rizzoli se mişca încet, de parcă testa cu piciorul fiecare treaptă înainte de a se lăsa cu toată greutatea pe ea. Niciodată până atunci nu o mai văzuse Maura atât de precaută, atât de grijulie, iar neliniştea poliţistei o alimenta şi pe a ei. Când ajunseră la baza scărilor, uşa bucătăriei le păru atât de departe, de parcă era într-o altă dimensiune.

Becul de la capătul scărilor se arsese. Rizzoli aprinse lanterna şi lumină podeaua de pământ tasat, umedă de la apa de ploaie ce pătrunsese înăuntru. Raza lanternei scoase la iveală un morman de cutii de vopsea şi un covor făcut sul, mucegăit, sprijinit de unul dintre pereţi. Într-un colţ se afla o ladă plină cu legături de vreascuri pentru şemineul din camera de zi. Nimic nu părea ieşit din comun, nimic nu justifica senzaţia ameninţătoare pe care o avusese Maura în capătul scărilor.

— Ei bine, ai avut dreptate, zise Rizzoli. Se pare că nu mai există o altă cale de acces aici.

— Doar uşa aceea, dinspre bucătărie.

— Ceea ce înseamnă că zăvorul nu avea nici un rost. Doar dacă...

Raza lanternei lui Rizzoli se opri în dreptul unui perete din partea opusă a beciului.

— Ce este?

Rizzoli traversă beciul şi rămase neclintită.

— De ce este acesta aici? Pentru ce l-ar putea folosi cineva?

Maura se apropie. Când văzu ce lumina lanterna lui Rizzoli, simţi un fior pe şira spinării. Era un inel de fier montat într-una dintre dalele masive de piatră ale beciului. „Pentru ce l-ar putea folosi cineva?“ întrebase Rizzoli. Răspunsul o făcu pe Maura să se dea cu un pas înapoi, îngrozită de imaginea care-i veni în minte.

„Acesta nu este un beci; e o temniţă”.

Rizzoli ridică lanterna spre tavan.

— Cineva este în casă, şopti ea.

Printre bătăile puternice ale inimii, Maura auzi podeaua scârţâind deasupra lor. Auzi paşi apăsaţi prin casă, apropiindu-se de bucătărie. În pragul uşii apăru dintr-odată o siluetă şi lumina lanternei îndreptată spre ele fu atât de puternică, încât Maura îşi feri privirea,

orbită.

— Doamnă doctor Isles? strigă o voce bărbătească.

Maura clipi des în lumină.

— Nu vă pot vedea.

— Detectivul Yates. Echipa de investigaţii criminalistice a ajuns şi ea aici. Vreţi să ne arătaţi casa înainte să începem?

Maura lăsă să-i scape un oftat de uşurare.

— Venim acum sus.

Când Maura şi Rizzoli ajunseră în bucătărie, găsiră acolo patru bărbaţi. Maura îi întâlnise deja pe detectivii Yates şi Corso cu o săptămână înainte, în luminişul din pădure. Cei doi tehnicieni CSU[10], care se prezentară pur şi simplu ca Pete şi Gary, ajunseseră şi ei cu câteva minute înainte şi se opriseră cu toţii pentru a-şi strânge mâinile.

— Deci, aceasta e un fel de căutare de comori? zise Yates.

— Nu avem nici o garanţie că vom găsi ceva, îi răspunse Maura.

Ambii tehnicieni CSU se uitau atent prin bucătărie, examinând podeaua.

— Linoleumul acesta arată destul de uzat, spuse Pete. Cam la ce perioadă de timp vă gândiţi?

— Soţii Sadler au dispărut acum patruzeci şi cinci de ani. Suspecta ar fi trebuit să locuiască încă aici, împreună cu verişorul ei. După ce au plecat amândoi, casa a rămas goală ani întregi, înainte de a fi vândută la licitaţie.

— Patruzeci şi cinci de ani în urmă? Da, linoleumul acesta ar putea fi atât de vechi.

— Din câte ştiu, covorul din camera de zi este mult mai nou, doar de vreo douăzeci de ani, spuse Maura. Va trebui să-l dăm la o parte pentru a putea examina podeaua.

— N-am încercat asta pe nimic mai vechi de cincisprezece ani. Cred că am putea bate un nou record. Pete aruncă o privire prin fereastra bucătăriei. Mai sunt vreo două ore până se întunecă.

— Atunci haideţi să începem cu beciul, zise Maura. Este destul de întuneric acolo jos.

Cărară cu toţii în beci diverse echipamente din camionetă: camere video şi foto şi trepieduri, cutii cu echipament de protecţie şi spray-uri cu aerosol şi apă distilată, o cutie frigorifică plină cu sticluţe de chimicale şi cabluri electrice şi lanterne. Toate acestea le purtară pe scările înguste ale beciului, care parcă dintr-odată părură prea mici când şase oameni şi echipamentele se înghesuiră pe ele. Doar cu o jumătate de oră mai devreme, Maura se uitase cu nelinişte la acelaşi loc întunecat. Acum, privindu-i pe bărbaţii puşi pe fapte montând trepiedurile şi desfăcând cablurile electrice, camera îşi pierdu din puterea de a o mai înfricoşa. „E doar piatră jilavă şi pământ tasat,

gândi ea. Nu sunt deloc fantome aici jos”.

— Nu ştiu ce să spun despre asta, i se adresă Pete, întorcându-şi cozorocul şepcii de baseball cu Sea Dogs spre ceafă. Aveţi aici o podea de pământ, care va prezenta o concentraţie ridicată de fier. Ar putea evidenţia orice. Va fi destul de dificil de interpretat.

— Sunt mai interesată de pereţi, răspunse Maura. Pete, urme de stropi. Îi arătă dala de piatră unde era montat inelul de fier. Haideţi să începem cu acel perete.

— Va trebui să facem mai întâi o fotografie de referinţă. Daţi-mi voie să montez trepiedul. Domnule detectiv Corso, puteţi întinde ruleta pe acest perete până la acel nivel? Este luminescentă. Ne va da nouă un cadru de referinţă.

Maura se uită la Rizzoli.

— Jane, ar trebui să mergi sus. Vor începe în curând să prepare amestecul de luminol. Nu cred că ar trebui să te expui la asta.

— Nu ştiam că este atât de toxic.

— Totuşi, nu ar trebui să rişti. Nu în starea ta.

Rizzoli râse.

— Da, bine. Urcă încet scările. Dar urăsc faptul că voi pierde spectacolul de lumini.

Uşa beciului se închise în spatele ei.

— Dumnezeule, nu ar trebui să fie în concediu de maternitate deja? zise Yates.

— Mai are şase săptămâni până la naştere, îi răspunse Maura.

Unul dintre tehnicieni râse.

— Ca poliţista aceea din *Fargo*[11], nu? Cum mai poţi fugări un infractor când ai o sarcină atât de înaintată?

Prin uşa închisă a beciului, Rizzoli strigă la ei:

— Hei, poate că sarcina mea este înaintată, dar asta nu mă face să fiu şi surdă!

— Mai are şi pistol, zise Maura.

— Putem începe aici? întrebă Corso.

— Aveţi măşti şi ochelari de protecţie în cutia aceea, spuse Pete. Ar fi bine să vă luaţi de acolo.

Corso îi întinse Maurei o mască şi o pereche de ochelari. Ea şi le puse şi îl privi pe Gary cântărind substanţele chimice.

— Vom începe cu un preparat Weber, anunţă el. Este puţin mai sensibil şi cred că este mai sigur de folosit. Soluţia aceasta este destul de periculoasă la nivelul ochilor şi al pielii.

— Soluţiile pe care le amesteci acum sunt concentrate? întrebă Maura, şi vocea îi sună înfundată din spatele măştii.

— Da, le ţinem depozitate în frigiderul laboratorului. Le amestecăm pe toate trei pe teren, împreună cu apa distilată. Puse capacul la borcan şi îl agită puţin. E cineva aici care poartă lentile

de contact?

— Eu, răspunse Yates.

— Atunci ar fi mai bine să plecaţi de aici, domnule detectiv. Veţi fi mult mai sensibil, chiar şi cu ochelarii de protecţie.

— Nu, vreau să rămân să privesc.

— Atunci staţi la depărtare când stropesc cu soluţia. Mai agită o dată borcanul, apoi răsturnă conţinutul într-un tub de spray. În regulă, suntem gata să începem. Daţi-mi voie să fac fotografia întâi. Domnule detectiv, puteţi să vă îndepărtaţi de acel perete?

Corso se dădu într-o parte şi Pete apăsă pe declanşatorul aparatului foto. Bliţul se porni în timp ce camera foto captură o imagine de referinţă a peretelui pe care urmau să-l stropească cu luminol.

— Vreţi să stingem luminile acum? întrebă Maura.

— Aşteptaţi ca Gary să se aşeze pe poziţie. Odată aflaţi în întuneric, ne vom împiedica unii de alţii pe aici. Aşa că alegeţi-vă fiecare un loc şi staţi acolo, da? Doar Gary se mişcă.

Gary se apropie de perete şi ridică tubul de spray cu luminol. Cu ochelarii şi masca de protecţie, arăta ca un exterminator de insecte, gata să omoare vreun gândac ameninţător.

— Închideţi lumina, doamnă doctor Isles.

Maura se întinse spre lampa de lângă ea şi întrerupse lumina, lăsând beciul într-un întuneric beznă.

— Poţi să începi, Gary.

Auziră fâşâitul tubului de spray. Pete de un albastru-verzui începură dintr-odată să lumineze în întuneric, ca stelele pe cerul nopţii. Apoi apăru un cerc fantomatic, care parcă plutea în întuneric, nelegat de nimic. Inelul de fier.

— Este posibil să nu fie sânge, zise Pete. Luminolul reacţionează la o mulţime de lucruri. Rugină, metale, soluţii de înălbit rufele. Acel inel de fier probabil că ar fi luminat oricum, fie că pe el se află sânge sau nu. Gary, poţi să te dai la o parte ca să pot să fac o fotografie? Aceasta va fi o expunere de patruzeci de secunde, aşa că staţi nemişcaţi. Când se auzi în sfârşit declicul camerei foto, Pete spuse: Doamnă doctor Isles, aprindeţi lumina, vă rog.

Maura bâjbâi prin întuneric după întrerupătorul lămpii. Când se aprinseră luminile, ea era cu faţa spre peretele de piatră.

— Ce credeţi? întrebă Corso.

Pete ridică din umeri.

— Nu e cine ştie ce. Vom găsi multe alarme false aici, jos. Avem pământ pe toate pietrele acelea. Vom încerca şi ceilalţi pereţi, dar dacă nu vom găsi vreo amprentă palmară sau o pată majoră, nu va fi uşor să identificăm sângele de orice ar fi pe fundal.

Maura observă că detectivul Corso se tot uita la ceas. Fusese un

drum lung pentru ambii poliţişti din Maine şi părea că el începuse să se întrebe dacă aceasta nu era o pierdere de vreme.

— Haideţi să continuăm, zise ea.

Pete mută trepiedul şi poziţionă camera spre peretele imediat următor. Făcu poza de referinţă apoi strigă: „Lumina!“

Din nou, camera se cufundă în întuneric.

Se auzi fâsâitul tubului de spray. Mai multe pete verzi apărură ca prin minune, ca licuricii strălucind în întuneric, luminolul reacţionând cu metalele oxidate din piatră şi producând puncte luminescente. Gary trasă cu spray-ul un arc larg pe perete şi apăru din nou un pâlc de stele, eclipsate de umbra lui când trecu pe lângă ele. Se auzi o bufnitură puternică şi o siluetă se întinse înainte brusc.

— La naiba!

— Gary, eşti bine? întrebă Yates.

— M-am lovit cu fluierul piciorului de ceva. Cred că de scări. Nu pot să văd nici pe dracu’ în... Se opri. Apoi murmură: Hei! Ia uitaţi-vă la asta!

Dându-se la o parte, lăsă să se vadă o pată albastră-verde, ca o baltă fantomatică de ectoplasmă.

— Ce naiba e aia? zise Corso.

— Lumină! strigă Pete.

Maura aprinse lampa. Balta albastră-verde dispăruse, în locul ei văzură doar treptele de lemn ce duceau până în bucătărie.

— Era pe această treaptă, undeva aici, zise Gary. Când m-am împiedicat, am dat din greşeală cu spray-ul.

— Lasă-mă să repoziţionez camera. Apoi vreau să ne mutăm spre capul scărilor. Crezi că poţi să-ţi găseşti drumul pe scări în jos dacă stingem lumina?

— Nu ştiu. Doar dacă mă mişc destul de încet...

— Dă cu spray pe scări în timp ce cobori.

— Nu. Nu, mă gândesc să încep de jos în sus. Nu-mi place ideea de a coborî scările pe întunericul acesta.

— Cum crezi că e mai bine. Se auzi declicul camerei. E în regulă, Gary. Mi-am făcut poza de referinţă. Când eşti gata.

— Da. Puteţi stinge luminile, doamnă doctor.

Maura întrerupse lampa.

Încă o dată, auziră fâsâitul tubului de spray împrăştiind luminolul. În apropiere de podea apăru o pată albastră-verde, apoi imediat mai sus o alta, ca nişte bălţi fantomatice de apă. Putură auzi respiraţia greoaie a lui Gary prin mască şi scârţâitul treptelor în timp ce acesta urca încet scările, dând cu spray în continuare. Treaptă cu treaptă se aprindeau scările, formând o cascadă intens luminoasă.

„O cascadă de sânge. Nu putea fi altceva, gândi ea”.

Era pe fiecare treaptă, de o parte şi de alta, pe margini,

văzându-se şiroaie ce se scurseseră pe lângă.

— Doamne! murmură Gary. E încă şi mai strălucitoare aici, sus, pe ultima treaptă. Arată de parcă a venit dinspre bucătărie. S-a strecurat pe sub uşă şi s-a scurs pe scări.

— Rămâneţi cu toţii acolo unde sunteţi. Voi face fotografia acum. Patruzeci şi cinci de secunde.

— Afară este posibil să fie îndeajuns de întuneric acum, zise Corso. Putem să începem şi cu restul casei.

Rizzoli îi aştepta în bucătărie în timp ce ei urcară scările, cărând sus echipamentul din beci.

— Se pare că a fost un adevărat spectacol de lumini, comentă ea.

— Cred că vom mai vedea şi altele, zise Maura.

— De unde vreţi să continuăm acum? îl întrebă Pete pe Corso.

— Chiar de aici. Podeaua cea mai aproape de uşa beciului.

De această dată, Rizzoli nu mai părăsi camera când se stinseră luminile. Se dădu în spate şi privi de la distanţă ceaţa de luminol ce fu împrăştiată de-a lungul podelei. Dintr-odată, o formă geometrică străluci la picioarele lor, o tablă de şah albastră-verde de sânge învechit rămas în tiparul repetitiv al linoleumului. Tabla de şah crescu ca un foc albastru, întinzându-se în peisajul din jur. Acum lumina şi pe verticală, în dâre şi pete largi, în arcade de mici pete strălucitoare.

— Aprinde lumina, zise Yates, şi Corso apăsă pe întrerupător.

Petele dispărură. Se uitară la pereţii bucătăriei, care nu mai luminau în albastru. La linoleumul cu tiparul lui repetitiv în pătrate negre şi albe. Nu mai vedeau nici o oroare aici, doar o cameră cu podeaua îngălbenită de vreme şi vechi aparate de uz casnic. Şi totuşi, peste tot unde se uitaseră, doar cu un moment în urmă, văzuseră sângele parcă strigând la ei.

Maura rămase cu privirea aţintită spre perete, imaginea dinainte apărându-i încă în minte.

— Acela era sânge ţâşnit din arteră, zise ea încet. Aceasta este camera unde a avut loc totul. Aici au murit.

— Dar aţi văzut sânge şi în beci, spuse Rizzoli.

— Pe trepte.

— În regulă. Deci ştim că măcar una dintre victime a fost omorâtă în această cameră, ţinând cont de sângele arterial de pe acel perete. Rizzoli făcu câţiva paşi în bucătărie, buclele ei dezordonate ascunzându-i chipul când privirea i se concentră asupra unei zone a podelei. Cum ştim dacă nu mai există şi alte victime? Cum putem fi siguri că tot acest sânge este numai al soţilor Sadler?

— Nu ştim.

Rizzoli se apropie de uşa beciului şi o deschise. Stătu în cadrul ei câteva clipe, uitându-se la treptele întunecate. Se întoarse şi o privi

pe Maura.

— Podeaua acelui beci este din pământ tasat.

Trecu un moment de tăcere.

— Avem un echipament GPR12 în camionetă. L-am folosit acum două zile, la o fermă din Machias.

— Adu-l în casă, zise Rizzoli. Haideţi să vedem şi ce este sub tot acel pământ.

CAPITOLUL 22

Echipamentul GPR, sau sistemul georadar, utiliza unde electromagnetice pentru a scana solul la mari adâncimi. Instalaţia SIR System-2 pe care tehnicienii o descărcară din camionetă avea două antene, una care trimitea un impuls de energie electromagnetică de înaltă frecvenţă în sol, şi cealaltă pentru a capta reflexiile semnalului emis de elementele din adâncime. Un ecran computerizat afişa datele, arătând diversele straturi din profunzime sub forma unei serii de dungi orizontale. În timp ce tehnicienii duceau echipamentul pe scări, în pivniţă, Yates şi Corso marcară intervale de un metru pe podeaua beciului pentru a forma o grilă de căutare.

— Cu toată ploaia aceasta, zise Pete desfăcând cablul electric, solul va fi destul de moale.

— Afectează cu ceva? întrebă Maura.

— Recepţia echipamentului GPR variază în funcţie de concentraţia de apă din sol. Trebuie să ajustăm frecvenţa electromagnetică pentru a ţine seama de aceasta.

— Două sute de megahertzi? întrebă Gary.

— De acolo aş începe. Nu vrei să măreşti frecvenţa, căci altfel se vor capta prea multe detalii. Pete conectă cablurile şi porni laptopul. Detaliile vor reprezenta o problemă aici, mai ales cu pădurea care ne înconjoară.

— Ce legătură au copacii cu acest lucru? întrebă Rizzoli.

— Această casă este construită pe un lot de pădure. Există probabil o grămadă de cavităţi pe sub fundaţie, rezultate în urma putrezirii rădăcinilor copacilor. Acest lucru va complica într-un anumit grad imaginea obţinută.

— Ajută-mă, te rog, să-mi pun rucsacul ăsta în spate, spuse Gary.

— Cum anume? Trebuie să strâng băierile?

— Nu, sunt în regulă. Gary inspiră şi aruncă o privire în jur. Voi începe de acolo.

În timp ce Gary plimba GPR-ul de-a lungul podelei din pământ tasat, profilul subteran apăru pe ecranul laptopului sub forma unor straturi ondulate. Experienţa medicală a Maurei o familiarizase cu ultrasunetele şi tomografia computerizată a corpului uman, dar în cazul acesta nu avea nici o idee cum să interpreteze semnalele vălurite de pe ecran.

— Ce vezi? îl întrebă pe Gary.

— Aceste zone întunecate de aici sunt reflexii pozitive. Reflexiile negative apar în alb. Noi căutăm orice anomalie, o reflexie exagerată, de exemplu.

— Ce este aceea? se interesă Rizzoli.

— Ar arăta ca o convexitate, întinzându-se pe mai multe straturi. Cauzată de ceva îngropat în pământ, ar trimite unde radar în toate direcţiile. Se opri şi studie ecranul. În regulă, aici, vezi asta?

Avem la vreo trei metri adâncime ceva ce dă o reflecţie hiperbolică.

— Ce crezi? întrebă Yates.

— Ar putea fi doar o rădăcină de copac. Haideţi să marcăm locul şi să continuăm.

Pete înfipse un ţăruş în pământ pentru a însemna locul.

Gary continuă, urmând liniile grilei de căutare, înainte şi înapoi, în timp ce pe ecranul laptopului apăreau tot mai multe neregularităţi ale solului. Din când în când se oprea, cerea să se înfigă un alt ţăruş, marcând o altă zonă unde urma să verifice şi a doua oară. Se întorsese şi venea înapoi prin zona mediană a grilei când se opri brusc.

— Iată ceva interesant, zise el.

— Ce vezi? întrebă Yates.

— Numai puţin. Dă-mi voie să mă mai uit încă o dată în această zonă. Gary făcu un pas înapoi, mutând GPR-ul de-a lungul secţiunii pe care tocmai o scanase. Câţiva centimetri înainte, privirea fixată pe ecranul laptopului. Şi se opri iar. Avem o anomalie uriaşă aici.

Yates se apropie.

— Arată-mi!

— Este la mai puţin de un metru adâncime. O cavitate mare chiar aici. O vezi? Gary îi arătă pe ecran, unde o protuberanţă distorsionase ecoul radarului. Privind podeaua, spuse: Aici este ceva. Şi nu e foarte adânc. Se uită la Yates. Ce vrei să facem?

— Aveţi lopeţi în camionetă?

— Da, avem una. Şi nişte lopăţele de grădină.

Yates încuviinţă din cap.

— În regulă. Haideţi să le aducem aici. Şi vom avea nevoie şi de mai multă lumină.

— Mai avem o lampă în camionetă. Şi alte cabluri electrice.

Corso începu să urce scările.

— Le voi lua şi pe acelea.

— Vin şi eu să te ajut, zise Maura şi-l urmă pe scări spre bucătărie.

Afară, ploaia puternică se mai domolise, transformându-se în burniţă. Se îndreptară spre camioneta tehnicienilor CSU, unde găsiră cazmaua şi celălalt echipament de iluminat, pe care Corso le cără în casă. Maura închise uşa camionetei şi era pe cale să-l urmeze cu cutia de instrumente manuale de excavare când văzu o pereche de faruri apropiindu-se printre copaci. Rămase pe alee, uitându-se la autofurgoneta deja cunoscută ce venea pe şosea şi care parcă lângă camioneta CSU.

Doamna Clausen coborî din maşină, îmbrăcată cu un impermeabil mai mare cu câteva numere decât îi trebuia şi care îi

atârna ca o mantie.

— Mă gândeam că aţi terminat până acum. Chiar mă întrebam de ce nu mi-aţi adus cheile înapoi.

— Vom mai rămâne o vreme aici.

Doamna Clausen se uită în jur la vehiculele de pe alee.

— Credeam că vreţi doar să mai aruncaţi încă o privire prin casă. Ce caută laboratorul criminalistic aici?

— Cred că va dura mai mult decât ne-am gândit iniţial. Este posibil să rămânem aici toată noaptea.

— De ce? Lucrurile surorii dumneavoastră nu mai sunt aici. Le-am pus în cutii pe toate ca să le puteţi lua acasă.

— Nu mai este vorba numai de sora mea, doamnă Clausen. Poliţia a venit aici în legătură cu altceva. Ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Cât de mult?

— Aproximativ patruzeci şi cinci de ani. Înainte ca dumneavoastră să achiziţionaţi această casă.

— Patruzeci şi cinci de ani? Asta ar fi cam când...

Şi se opri.

— Când ce anume?

Privirea doamnei Clausen pică dintr-odată pe cutia de unelte pe care Maura o ţinea în braţe.

— La ce vă folosesc toate acestea? Ce faceţi în casa mea?

— Poliţia cercetează beciul.

— Cercetează? Vreţi să spuneţi că *sapă* acolo jos?

— Este posibil să fie nevoie şi de asta.

— Nu v-am dat permisiunea să faceţi asta.

Se întoarse şi urcă treptele verandei cu paşi apăsaţi, impermeabilul târându-se în urma ei pe scări.

Maura o urmă înăuntru, spre bucătărie. Puse cutia de unelte pe unul dintre dulapuri.

— Aşteptaţi! Nu înţelegeţi...

— Nu vreau să-mi facă nimeni beciul praf! strigă doamna Clausen prin uşa beciului şi se uită în jos la detectivul Yates, care ţinea un hârleţ în mână. Începuse deja să sape în podea şi o grămăjoară de pământ era lângă picioarele lui.

— Doamnă Clausen, lăsaţi-i să-şi facă treaba, zise Maura.

— Casa aceasta este proprietatea mea! strigă femeia în jos pe scări. Nu puteţi săpa decât cu permisiunea mea!

— Doamnă, vă promitem că vom acoperi groapa când terminăm, zise Corso. Vrem doar să aruncăm o privire aici.

— De ce?

— Radarul nostru a captat o reflexie puternică aici.

— Ce înseamnă *reflexie puternică?* Ce e acolo jos?

— Asta încercăm şi noi să aflăm. Dacă ne permiteţi să continuăm.

Maura o trase pe femeie departe de beci şi închise uşa.

— Vă rog, lăsaţi-i să muncească. Dacă refuzaţi, vor fi forţaţi să aducă un mandat.

— Ce naiba i-a determinat să sape tocmai acolo?

— Sângele.

— Ce sânge?

— Toată bucătăria e plină de sânge.

Femeia lăsă privirea în jos spre podea, examinând linoleumul.

— Nu văd nici o urmă.

— Nu-l puteţi vedea. Este nevoie de o soluţie chimică pentru a-l face vizibil. Dar, credeţi-mă, el este acolo. Urme microscopice umplu podeaua, stropi pe pereţi. Se întinde până la uşa beciului şi în jos pe scări. Cineva a încercat să-l spele de pe podea şi de pe pereţi. Poate că au crezut că au curăţat tot, pentru că nu se mai putea vedea cu ochiul liber. Dar sângele este încă aici. A intrat în crăpături şi în îmbinările lemnului. El rămâne peste ani şi ani şi nu îl poţi şterge. Este prins în această casă. În pereţi.

Doamna Clausen se întoarse şi o privi fix.

— Al cui este sângele? întrebă ea încet.

— Asta vrea să afle şi poliţia.

— Nu credeţi că am ceva de-a face cu...

— Nu. Credem că sângele este de mai multă vreme. Era probabil aici când aţi cumpărat această casă.

Şocată, femeia se lăsă să cadă pe unul dintre scaunele de la masa din bucătărie. Gluga impermeabilului îi alunecase de pe cap, lăsând să se vadă părul gri creţ. Înfăşurată în mantaua prea mare pentru ea, părea chiar mai mică de statură, mai bătrână. O femeie care se îndrepta spre capătul vieţii.

— Nimeni n-o să mai vrea această casă acum, murmură ea. Nu când vor auzi despre asta. Nu voi reuşi să mai scap de ea.

Maura se aşeză în faţa ei.

— De ce a cerut sora mea să închirieze tocmai această casă? V-a spus cumva?

Nu primi nici un răspuns. Doamna Clausen clătină încă din cap, arătând şocată.

— Aţi spus că a văzut indicatorul „De vânzare” de pe şosea. Şi v-a sunat la agenţia imobiliară.

În sfârşit o încuviinţare din cap.

— Din senin.

— Ce v-a spus?

— Dorea să ştie mai multe despre această proprietate. Cine a locuit aici, cine a fost proprietar înaintea mea. A spus că era în căutarea unei proprietăţi în zonă.

— I-aţi spus despre familia Lank?

Doamna Clausen se încordă.

— Ştiţi despre ei?

— Ştiu că au fost proprietarii acestei case. Tată şi fiu. Şi nepoata tatălui, o fată pe nume Amalthea. Sora mea v-a întrebat şi despre ei?

Femeia trase adânc aer în piept.

— A vrut să ştie. Am priceput asta. Când vrei să cumperi o casă, vrei să ştii cine a construit-o. Cine a locuit acolo. Se uită la Maura. Toată nebunia aceasta are legătură cu ei, nu-i aşa? Familia Lank.

— Aţi crescut în acest oraş?

— Da.

— Asta înseamnă că i-aţi cunoscut.

Doamna Clausen nu-i răspunse imediat. În schimb, se ridică şi îşi dădu jos impermeabilul. Îl agăţă de unul din cuierele de lângă uşa bucătăriei, mişcându-se încet, trăgând de timp.

— El a fost cu mine în clasă, zise ea, încă cu spatele la Maura.

— Cine?

— Elijah Lank. Nu o cunoşteam prea bine pe verişoara lui, Amalthea. Ea era cu cinci ani mai mică decât noi... doar un copil. Dar îl ştiam cu toţii pe Elijah.

Vocea era atât de joasă, aproape o şoaptă, parcă fiindu-i frică să rostească numele mai tare.

— Cât de bine l-aţi cunoscut?

— Mai bine decât aveam nevoie.

— Se pare că nu v-a plăcut prea mult de el.

Doamna Clausen se întoarse şi o privi.

— Este greu să-ţi placă oamenii care te sperie de moarte.

Prin uşa beciului puteau auzi zgomotul înfundat al cazmalei lovind pământul. Săpând şi mai adânc în tainiţele casei.

O casă care, chiar şi ani mai târziu, încă stătea ca un martor tăcut al unor întâmplări teribile.

— Doamnă doctor Isles, acesta era un orăşel mic. Nu ca acum, cu toţi oamenii aceştia ce vin de departe şi cumpără proprietăţi de vacanţă. Pe atunci eram doar noi, localnicii, şi ajungi să-i cunoşti pe ceilalţi destul de bine. Ce familii sunt bune, de care ar trebui să te fereşti. Mi-am dat seama cine era Elijah Lank cam pe la paisprezece ani. El era unul dintre băieţii de care te fereai ca de naiba.

Se întoarse la masă şi se aşeză din nou pe scaun, arătând extenuată. Fixă blatul de parcă s-ar fi uitat la propria reflexie, imaginea unei fete de paisprezece ani căreia îi era frică de băiatul care locuia în munţi.

Maura aşteptă, cu privirea aţintită asupra capului plecat al femeii cu părul gri, aspru ca o perie.

— De ce v-a speriat?

— Nu eram singură. Tuturor ne era frică de Elijah. După...

— După ce?

Doamna Clausen ridică privirea.

— După ce a îngropat-o de vie pe acea fată.

În tăcerea ce urmă, Maura putu auzi murmurul bărbaţilor care săpau adânc în podeaua beciului. Îşi putu auzi propria inimă lovindu-se de coaste. „Isuse, gândi ea. Oare ce vor găsi aici?“

— Ea era una dintre fetele nou-venite în oraş, continuă doamna Clausen. Alice Rose. Celelalte fete se aşezau în spatele ei şi o bârfeau. Făceau glume pe seama ei. Ai putea spune că mai toţi copiii spuneau lucruri urâte la adresa lui Alice şi nu le făcea nimeni nimic, pentru că ea nu-i putea auzi. N-a ştiut *niciodată,* că ne băteam joc de ea. Ştiu că eram cruzi, dar sunt lucruri pe care copiii le fac când au paisprezece ani. Înainte de a învăţa să se pună în locul altuia. Înainte de a o simţi pe propria lor piele.

Oftă, cu o urmă de regret pentru greşelile copilăriei, pentru toate lecţiile învăţate prea târziu.

— Ce s-a întâmplat cu Alice?

— Elijah a spus că a fost o glumă. Că plănuise de la început să se întoarcă peste câteva ore şi s-o scoată de acolo. Dar îţi poţi imagina cum este să fii închisă într-o groapă? Atât de speriată încât să te scapi pe tine? Şi nimeni care să-ţi audă ţipetele. Nimeni altcineva în afară de tine care să ştie, decât băiatul care te-a băgat acolo.

Maura aşteptă în tăcere, parcă temându-se să afle sfârşitul povestirii.

Doamna Clausen îi văzu neliniştea în ochi şi clătină din cap.

— O, Alice n-a murit. Câinele a fost cel care a salvat-o. Ştia unde este. Şi a continuat să latre fără încetare, conducându-i pe oameni chiar în locul unde era ea.

— Atunci a supravieţuit.

Femeia încuviinţă din cap.

— Au găsit-o mai târziu în acea noapte. La acel moment, stătea deja de mai multe ore în groapă. Când au scos-o afară, de-abia mai vorbea. Ca un zombi. Câteva săptămâni mai târziu, familia ei s-a mutat din oraş. Nu ştiu unde au plecat.

— Ce s-a întâmplat cu Elijah?

Doamna Clausen strânse din umeri.

— Ce credeţi că se putea întâmpla? A insistat întruna că a fost o glumă. Ca restul lucrurilor pe care şi noi, ceilalţi copii, i le

făcuserăm lui Alice la şcoală. Şi este adevărat, cu toţii am chinuit-o. Cu toţii i-am făcut viaţa un calvar. Dar el, Elijah, a făcut mai mult decât atât.

— N-a fost pedepsit?

— Când ai doar paisprezece ani, primeşti o a doua şansă, în special când este nevoie de tine acasă. Când tatăl tău este mai toată ziua beat şi mai ai şi o verişoară de nouă ani care locuieşte cu voi.

— Amalthea, zise Maura încetişor.

Doamna Clausen încuviinţă din cap.

— Imaginează-ţi cum este să fii o fetiţă în această casă. Să creşti cu o familie de bestii.

„Bestii”.

Aerul se încărcă dintr-odată. Mâinile Maurei se răciră. Se gândi la delirurile Amaltheei Lank. „Pleacă, înainte ca el să te vadă”.

Şi îşi aduse aminte şi de zgârietura în formă de gheară de pe portiera maşinii ei. „Semnul Bestiei”.

Uşa beciului se deschise cu un scârţâit, speriind-o. Se întoarse şi o văzu pe Rizzoli în prag.

— Au lovit cu cazmaua în ceva, zise ea.

— Ce este?

— Lemn. Un fel de placă, la vreo jumătate de metru. Încearcă să îndepărteze pământul acum. Arătă spre ustensilele de săpat de pe blatul bucătăriei. Vom avea nevoie de acelea.

Maura duse cutia jos, în beci. Văzu mormane de pământ excavat, înşiruite acum împrejurul perimetrului gropii, lungă de aproape doi metri.

De mărimea unui coşciug.

Detectivul Corso, care mânuia acum cazmaua, ridică privirea spre ea.

— Placa pare destul de subţire. Dar ascultă. Lovi cu cazmaua în lemn. Nu este solidă. Dedesubt este un spaţiu gol.

— Vrei să trec eu? întrebă Yates.

— Da, spatele mă omoară deja.

Corso îi dădu cazmaua.

Yates coborî în groapă, scoţând cu picioarele un zgomot înfundat la contactul cu lemnul. Suna a gol. Începu să scoată pământul cu hotărâre, formând repede încă o movilă pe marginea gropii. Nimeni nu mai scoase un cuvânt. Încetul cu încetul, placa ieşea la iveală. Cele două lămpi aruncau lumina direct spre groapă şi umbra lui Yates sărea de pe un perete pe altul al beciului, ca o marionetă. Ceilalţi continuau să privească tăcuţi, ca jefuitorii de morminte care aşteaptă nerăbdători să vadă prima licărire într-o criptă.

— Am degajat o margine aici, zise Yates respirând greu, cazmaua

frecându-se de lemn. Arată ca o ladă. Am lovit deja cu lopata în ea şi nu vreau să deteriorez lemnul mai mult.

— Avem lopăţele şi pensule, spuse Maura.

Yates îşi îndreptă spatele şi ieşi clătinându-se din groapă.

— În regulă. Poate reuşiţi voi să mai curăţaţi din pământul de acolo. Vom face nişte fotografii înainte de a o deschide.

Maura şi Gary coborâră în groapă şi ea simţi placa vibrând sub greutatea lor. Se întrebă ce orori zăceau sub plăcile murdare şi îi veni în minte o imagine terifiantă a lemnului care cedează brusc, lăsându-i să cadă peste corpuri putrezite. Ignorând bătăile puternice ale inimii, îngenunche şi începu să dea la o parte pământul de pe placă.

— Dă-mi şi mie o pensulă, te rog, zise Rizzoli, pregătită să intre şi ea în groapă.

— Nu, tu nu, îi răspunse Yates. De ce nu o iei mai uşor?

— Nu sunt handicapată. Urăsc să stau degeaba.

Yates râse.

— Da, ei bine, şi noi urâm să te vedem intrând în durerile facerii aici. Şi nici nu mi-ar plăcea să-i explic şi soţului tău ce s-a întâmplat.

— Jane, nu prea e loc de mişcare pe aici, zise Maura.

— Atunci lăsaţi-mă măcar să aşez lămpile, ca să vedeţi ce faceţi.

Rizzoli mută lampa, care lumină dintr-odată colţul unde lucra Maura. Ghemuită pe genunchi, Maura folosi pensula pentru a îndepărta pământul de pe plăcile de lemn, scoţând la iveală câteva vârfuri ruginite.

— Am găsit nişte cuie vechi ruginite, strigă ea.

— Am o rangă în maşină, spuse Corso. Mă duc s-o aduc. Maura continuă să îndepărteze pământul cu pensula, găsind şi alte cuie ruginite. Spaţiul era îngust, iar gâtul şi umerii începură s-o doară. Îşi îndreptă spatele. Auzi un zgomot deasupra ei.

— Hei, zise Gary, uită-te la asta!

Maura se întoarse şi văzu că Gary lovise cu lopăţica o bucată de ţeavă ruptă.

— Pare să vină direct de pe marginea acestei plăci, spuse Gary. Cu mâinile goale, scormoni cu mare atenţie ridicătura ruginită şi desprinse o bucată mare de pământ de deasupra ei. De ce ar înfige cineva o ţeavă într-o...

Şi se opri. Se uită la Maura.

— Este o aerisire, zise ea.

Gary fixă cu privirea plăcile de sub genunchii lui şi spuse încet:

— Ce naiba e în lada asta?

— Ieşiţi afară din groapă amândoi! le strigă Pete. Vom face nişte poze.

Yates se întinse s-o ajute pe Maura, şi ea ieşi din groapă,

simţindu-se brusc puţin ameţită din cauza ridicării prea rapide. Clipi de mai multe ori, orbită de bliţul camerei, de strălucirea ireală a lămpilor şi de umbrele ce jucau pe pereţi. Merse până la baza scărilor şi se aşeză pe o treaptă. Doar atunci îşi aduse aminte că treapta pe care stătea acum era impregnată de urmele fantomatice de sânge.

— În regulă, spuse Pete. Haideţi să deschidem lada.

Corso îngenunche lângă groapă şi fixă vârful răngii într-unul dintre colţurile capacului. Se căzni să ridice placa, reuşind să degajeze puţin un rând de cuie ruginite.

— Nu se mişcă, zise Rizzoli.

Corso făcu o pauză şi îşi şterse faţa cu mâneca, lăsând o dâră de murdărie pe frunte.

— Dumnezeule, mâine, spatele meu îmi va plăti pentru asta.

Fixă din nou vârful răngii sub capac. De această dată, putu să desfacă puţin mai mult din capac. Trase adânc aer în piept şi se lăsă cu toată greutatea pe capătul pârghiei.

Cuiele ieşiră în sfârşit.

Corso puse ranga deoparte. El şi cu Yates se aplecară în groapă, apucară marginea capacului şi ridicară. Timp de câteva clipe, nici unul nu spuse un cuvânt. Se uitau cu toţii fix în cavitatea care acum se dezvăluia privirii sub lumina puternică a lămpilor.

— Nu mai înţeleg nimic, rosti Yates.

Lada era goală.

Conduseră spre casă în acea noapte, pe o autostradă ce lucea în ploaie. Ştergătoarele de parbriz ale maşinii Maurei se mişcau încet, o bătaie hipnotică de-a lungul geamurilor aburite.

— Tot sângele acela din bucătărie, zise Rizzoli. Ştii ce înseamnă. Amalthea a ucis şi înainte. Nikki şi Theresa Wells n-au fost primele ei victime.

— Nu era singură în acea casă, Jane. Vărul ei, Elijah, trăia şi el acolo. Putea să fi fost el.

— Avea nouăsprezece ani când au dispărut soţii Sadler. Trebuie să fi ştiut ce se întâmpla în propria bucătărie.

— Nu înseamnă că ea este cea care a făcut-o.

Rizzoli o privi.

— Crezi teoria lui O'Donnell? Despre Bestie?

— Amalthea este schizofrenică. Spune-mi cum cineva cu o minte atât de alienată reuşeşte să omoare două femei şi apoi devine perfect logică încât să le ardă trupurile, distrugând orice urmă.

— N-a făcut o treabă foarte bună în a-şi acoperi urmele. A fost prinsă, îţi aminteşti?

— Poliţia din Virginia a avut noroc. Faptul că au prins-o la un control rutier de rutină nu dovedeşte o muncă de investigaţie

strălucită. Maura se uită înainte la autostrada pustie şi ceţoasă. Nu le-a ucis singură pe acele femei. Cineva trebuie s-o fi ajutat, cineva care şi-a lăsat amprentele în maşina ei. Cineva care a fost cu ea de la bun început.

— Vărul ei?

— Elijah avea doar paisprezece ani când a îngropat-o de vie pe acea fată. Ce fel de băiat face un lucru ca ăsta? Ce fel de bărbat ajunge el?

— Nu aş vrea să-mi imaginez.

— Cred că ştim amândouă, zise Maura. Am văzut amândouă sângele din bucătăria aceea.

Lexusul toarse pe şosea. Ploaia încetase, dar aerul era încă umed, aburind parbrizul.

— Şi dacă ei i-au ucis pe soţii Sadler, spuse Rizzoli, atunci nu poţi să nu te întrebi... Se uită la Maura. Ce-au făcut cu copilul lui Karen Sadler?

Maura nu răspunse. Continuă să privească autostrada, conducând drept înainte. Nici o întoarcere, nici o oprire. „Doar condu înainte".

— Ştii la ce mă refer? continuă Rizzoli. Acum patruzeci şi cinci de ani, verii Lank au ucis o femeie însărcinată. Rămăşiţele copilului n-au fost găsite încă. Cinci ani mai târziu, Amalthea Lank apare în biroul lui Van Gates din Boston, cu două fetiţe nou-născute, pentru a le vinde.

Degetele Maurei amorţiră pe volan.

— Dacă acele fetiţe nu erau ale ei? zise Rizzoli. Oare Amalthea e într-adevăr mama ta?

CAPITOLUL 23

Mattie Purvis stătea în întuneric, întrebându-se cât îi lua unei persoane să moară de foame. Îşi consuma hrana prea repede. Îi rămăseseră în sacul de alimente doar şase batoane de ciocolată Hershey, o jumătate de pachet de biscuiţi săraţi şi câteva fâşii de pastramă de vită. „Trebuie să le împart pe porţii, gândi ea. Trebuie să-mi ajungă destul cât... Cât ce? Să nu mor de sete întâi?"

Luă o înghiţitură din batonul preţios de ciocolată şi fu tentată să mai ia una, dar reuşi să se abţină. Cu mare grijă, înfăşură la loc ambalajul pentru mai târziu. „Dacă devin cu adevărat disperată, mai am şi hârtia de mâncat, îşi zise ea. Hârtia este comestibilă, nu-i aşa? Este făcută din lemn, şi o căprioară flămândă mănâncă scoarţă de copac, aşa că trebuie să aibă ceva valoare nutriţională. Da, păstrează hârtia. Păstreaz-o curată". Ezitând, puse la loc în sac ciocolata consumată parţial. Închizând ochii, se gândi la hamburgeri şi pui prăjit şi toate mâncărurile interzise pe care şi le refuzase de când Dwayne îi spusese că femeile însărcinate îi aduceau aminte de nişte vaci. Însemnând că *ea* îi aducea aminte de o vacă. Două săptămâni după aceea, nu mâncase decât salate, până într-o zi când se simţise ameţită şi se aşezase chiar pe podea în mijlocul magazinului Macy's. Dwayne se înroşise la faţă, în timp ce doamne îngrijorate se adunaseră în jurul lor, întrebând întruna dacă soţia lui se simţea bine. El continuase să le gonească, făcându-i în acelaşi timp lui Mattie semne disperate să se ridice. Imaginea era totul, spunea el mereu, şi iată-l pe domnul BMW cu nevasta lui ca o vacă, în pantalonii largi de femeie însărcinată, tăvălindu-se pe podea. „Da, sunt o vacă, Dwayne. O vacă mare şi frumoasă care îţi poartă copilul. Acum vino şi salvează-ne, la naiba. Salvează-ne, salvează-ne".

Auzi paşi deasupra ei.

Se uită în sus, când răpitorul ei se apropie. Începuse să-i recunoască mersul, uşor şi precaut, ca al unei pisici la pândă. De fiecare dată când venea, ea îl ruga s-o elibereze. De fiecare dată, el pleca, lăsând-o în continuare în această cuşcă. Acum, mâncarea era pe terminate, şi apa la fel.

— Doamnă.

Nu-i răspunse. „Lasă-l să se întrebe, gândi ea. Îşi va face griji dacă sunt bine şi va trebui să deschidă cuşca. Trebuie să rămân în viaţă, sau el nu-şi va lua preţioasa recompensă".

— Doamnă, vorbeşte cu mine.

Ea rămase tăcută. „Nimic n-a mers până acum, gândi ea. Poate asta îl va speria. Poate acum îmi va da drumul".

Se auzi un zgomot înfundat în pământ.

— Mai eşti acolo?

„Unde naiba aş putea fi, nenorocitule?"

O pauză mai lungă.

— Ei bine, dacă ai murit deja, nu mai are nici un rost să sap să te scot afară, nu crezi?

Se auziră paşi îndepărtându-se.

— Aşteaptă! *Aşteaptă!* Aprinse lanterna. Începu să bată în placa de deasupra. Întoarce-te, la naiba! Întoarce-te!

Ascultă, cu inima bătând puternic. Aproape râse de uşurare când auzi scârţâitul paşilor lui apropiindu-se. Cât de degradantă era situaţia aceasta? Nevoită să-i ceară atenţia, ca o amantă ignorată.

— Eşti trează? zise el.

— Ai vorbit cu soţul meu? Când te va plăti?

— Cum te simţi?

— De ce nu-mi răspunzi niciodată la întrebări?

— Răspunde-mi tu întâi.

— Oh, mă simt *grozav!*

— Cum este copilul?

— Nu prea mai am mâncare. Am nevoie de mai multă mâncare.

— Ai destulă.

— Scuză-mă, dar eu sunt închisă aici jos, nu tu! Mor de foame. Cum îţi vei primi banii dacă eu voi muri?

— Doamnă, linişteşte-te. Odihneşte-te. Totul va fi bine.

— Nimic nu e bine!

Nici un răspuns.

— Hei! *Hei?* strigă ea.

Paşii se îndepărtau acum.

— Aşteaptă! Lovi în placa de deasupra. Întoarce-te! Începu să izbească în tavan cu ambii pumni. Furia o obosi dintr-odată, o furie pe care nu o mai simţise niciodată până atunci. Ţipă: Nu poţi să-mi faci una ca asta! Nu sunt un *animal!* Se prăbuşi lângă

perete, cu mâinile rănite şi dureroase, cu trupul zguduit de suspine. Suspine de furie, nu de înfrângere. Du-te la naiba, zise ea. Du-te la naiba. Şi du-te la naiba şi tu, Dwayne. Şi duceţi-vă la naiba toţi nenorociţii din lumea asta!

Obosită, se lăsă să cadă pe spate. Se frecă la ochi, ştergându-şi lacrimile. „Ce vrea de la noi? Până acum, Dwayne trebuia să-l fi plătit. Şi atunci de ce sunt încă aici? Ce aşteaptă?"

Copilul o împunse cu piciorul. Se apăsă cu mâna pe burtă, o atingere liniştitoare transmisă prin pielea ce îi separa. Simţi că i se întăreşte pântecul, prima contracţie. Bietul de el. Bietul...

Copil.

Rămase nemişcată, reflectând. Amintindu-şi toate conversaţiile avute prin aerisire. Niciodată despre Dwayne. Niciodată despre bani. Nu avea nici un sens. Dacă nenorocitul voia bani, Dwayne era persoana la care trebuia să apeleze. Dar el nu vorbea despre Dwayne. Şi dacă nici măcar nu l-a sunat? Dacă n-a cerut nici o răscumpărare?

„Atunci ce vrea?"

Lumina lanternei pâlpâi. Al doilea set de baterii era pe sfârşite. Încă două seturi noi de baterii şi va rămâne complet în întuneric. De această dată nu se mai panică atunci când scotoci în sacul de alimente şi scoase un nou pachet de baterii. „Am mai făcut asta; pot s-o mai fac o dată". Deşurubă capacul, scoase uşor bateriile vechi şi le băgă pe cele noi. Lumina puternică apăru din nou, o pauză temporară în noaptea lungă de care se temea că vine.

„Toată lumea moare. Dar nu vreau să mor îngropată în cutia asta, unde nimeni nu-mi va găsi vreodată oasele. Economiseşte lumina, economiseşte lumina cât poţi de mult". Opri lanterna şi rămase în întuneric, cuprinsă de spaima care îşi învăluia şi mai mult tentaculele în jurul ei. „Nimeni nu ştie, gândi ea. Nimeni nu ştie că sunt aici. Opreşte-te, Mattie. Păstrează-ţi mintea limpede. Eşti singura care te poate salva".

Se întoarse pe o parte şi se luă singură în braţe. Auzi ceva rostogolindu-se de-a lungul podelei. O baterie folosită, inutilă acum.

„Şi dacă nimeni nu ştie că am fost răpită? Şi dacă nimeni nu ştie că sunt încă în viaţă?"

Îşi înconjură abdomenul cu mâinile şi se gândi la toate conversaţiile pe care le avusese cu răpitorul ei. „Cum te simţi?" Asta întreba mereu, cum te simţi? De parcă i-ar fi păsat. De parcă cineva care a băgat o femeie însărcinată într-o ladă dădea vreun ban pe starea ei. Dar el pusese mereu aceeaşi întrebare, şi ea îl rugase întotdeauna să-i dea drumul.

„Aşteaptă un alt fel de răspuns".

Îşi aduse genunchii mai aproape şi piciorul ei lovi ceva ce se rostogoli mai departe. Se ridică şi aprinse lanterna, începu să caute în

jur toate bateriile împrăştiate. Avea patru vechi, plus încă două bune încă în sac. Plus încă două în lanternă. Închise lanterna din nou. „Economiseşte lumina, economiseşte lumina”.

În întuneric, începu să-şi desfacă şireturile de la pantofi.

CAPITOLUL 24

Doctoriţa Joyce P. O’Donnell intră în sala de conferinţe a Departamentului Omucideri de parcă era proprietara locului. Elegantul ei costum Saint John costase probabil mai mult decât tot bugetul de îmbrăcăminte al lui Rizzoli pentru întregul an. Tocurile de opt centimetri îi accentuau silueta statuară. Chiar dacă trei poliţişti o priveau în timp ce se aşeza la masă, ea nu lăsă să se vadă nici o urmă de disconfort. Ştia cum să acapareze controlul sălii, o abilitate pentru care Rizzoli nu se putu abţine să nu o invidieze, chiar dacă o dispreţuia pe această femeie.

Antipatia era evident reciprocă. O’Donnell aruncă o privire de gheaţă spre Rizzoli, apoi se uită la Barry Frost, înainte de a se întoarce spre locotenentul Marquette, şeful departamentului. Bineînţeles că avea să-i acorde atenţie numai lui Marquette; O’Donnell nu pierdea timpul cu subordonaţii.

— Aceasta este o invitaţie neaşteptată, domnule locotenent, spuse ea. Nu sunt rugată des să vin la Schroeder Plaza.

— Doamna detectiv Rizzoli a sugerat acest lucru.

— Chiar şi mai neaşteptat, atunci. Ţinând cont...

„Ţinând cont că jucăm la echipe adverse, gândi Rizzoli. Eu prind monştrii; tu îi aperi”.

— Dar aşa cum i-am spus şi doamnei detectiv Rizzoli la telefon, continuă O’Donnell, nu vă pot ajuta decât dacă mă ajutaţi şi voi pe mine. Dacă vreţi să vă ajut să prindeţi Bestia, trebuie să împărtăşiţi cu mine orice informaţie aveţi.

Ca răspuns, Rizzoli împinse un dosar spre O’Donnell.

— Acestea sunt informaţiile pe care le avem despre Elijah Lank până acum.

Văzu licărul de nerăbdare din ochii psihiatrei când se întinse după dosar. Motivul pentru care trăia O’Donnell: o întrezărire fugară a unui monstru. Şansa de a se apropia de inima vie a răului.

O’Donnell deschise dosarul.

— Fişa lui matricolă.

— Din Fox Harbor.

— Un IQ de 136. Dar numai note mediocre.

— Exemplul clasic de subperformant.

„Capabil de lucruri mari când se străduieşte", scrisese un profesor, negândindu-se nici un moment unde-l vor duce pe Elijah Lank realizările lui.

— După ce mama lui a murit, a fost crescut de tată, Hugo. Tatăl n-a ţinut nici o slujbă pentru mai mult timp. Se pare că îşi petrecea majoritatea zilelor în faţa unei sticle de băutură, şi a murit de pancreatită când Elijah avea optsprezece ani.

— Şi acesta este acelaşi cămin în care a crescut Amalthea.

— Da. A venit să locuiască cu unchiul ei când avea nouă ani, după ce a rămas orfană de mamă. Nimeni nu ştie cine era tatăl ei. Deci, iată familia Lank din Fox Harbor. Un unchi beţiv, un verişor sociopat şi o fetiţă care devine schizofrenică. Doar o imagine a unei familii americane obişnuite.

— L-ai numit pe Elijah sociopat.

— Cum altfel i-ai spune unui băiat care îşi îngroapă de vie colega de clasă, doar de distracţie?

O’Donnell întoarse pagina. Oricine ar fi citit acel dosar ar fi avut întipărită pe faţă o expresie de oroare, dar privirea ei era una fascinată.

— Fata pe care a îngropat-o avea doar paisprezece ani, zise Rizzoli. Alice Rose era nouă în şcoală. Avea de asemenea şi probleme de auz şi din această cauză ceilalţi copii o chinuiau. Şi probabil că acesta a fost şi motivul pentru care Elijah a ales-o pe ea. Era vulnerabilă, o pradă uşoară. A invitat-o la el acasă, apoi a dus-o prin pădure la o groapă pe care o săpase. A aruncat-o înăuntru, a acoperit groapa cu scânduri şi a pus bolovani deasupra. Când a fost întrebat mai târziu despre asta, a spus că întreaga poveste a fost doar o glumă. Dar eu cred cu fermitate că a vrut s-o omoare.

— Conform acestui raport, fata a fost scoasă de acolo nevătămată.

— Nevătămată? Nu neapărat.

O’Donnell ridică privirea.

— Dar a supravieţuit.

— Alice Rose şi-a petrecut următorii cinci ani din viaţă tratându-se de depresie severă şi atacuri de anxietate. La nouăsprezece ani s-a băgat într-o cadă şi şi-a tăiat venele. În ceea ce mă priveşte, Elijah Lank este responsabil pentru moartea ei. Ea a fost prima lui victimă.

— Poţi dovedi că mai există şi altele?

— Acum patruzeci şi cinci de ani, un cuplu căsătorit, Karen şi Robert Sadler, a dispărut din Kennebunkport. Karen Sadler era însărcinată în opt luni la momentul respectiv. Rămăşiţele lor au fost găsite săptămâna trecută, în acelaşi loc unde Elijah a îngropat-o de vie pe Alice Rose. Cred că soţii Sadler au fost ucişi de Elijah. De el şi de Amalthea.

O'Donnell rămăsese neclintită, ca şi cum îşi ţinea respiraţia.

— Dumneavoastră aţi sugerat-o prima, doamnă doctor O'Donnell, zise locotenentul Marquette. Aţi spus că Amalthea avea un partener, cineva pe care îl numea Bestia. Cineva care a ajutat-o să le omoare pe Nikki şi Theresa Wells. Este ceea ce i-aţi spus doctoriţei Isles, nu-i aşa?

— Nimeni altcineva n-a crezut teoria mea.

— Ei bine, noi o credem acum, spuse Rizzoli. Credem că Bestia este vărul ei, Elijah.

O'Donnell ridică din sprânceană în semn de amuzament.

— Un caz de veri criminali?

— Nu ar fi prima dată când doi veri au ucis împreună, sublinie Marquette.

— Adevărat, răspunse O'Donnell. Kenneth Bianchi şi Angelo Buono - Strangulatorii de pe Deal - erau veri.

— Deci avem un precedent, zise Marquette. Verişori ca parteneri la omucidere.

— Nu aveaţi nevoie de mine ca să aflaţi acest lucru.

— Dumneavoastră aţi ştiut de Bestie înaintea tuturor, zise Rizzoli. Aţi încercat să-l găsiţi, să-l contactaţi prin intermediul Amaltheei.

— Dar nu am reuşit. Aşa că nu văd cum v-aş putea ajuta să-l găsiţi. Nici măcar nu ştiu de ce m-aţi chemat aici, doamnă detectiv, când dispreţuiţi atât de mult cercetarea mea.

— Ştiu că Amalthea vorbeşte cu dumneavoastră. N-a vrut să-mi spună nici un cuvânt când am mers la ea ieri. Dar gardienii mi-au zis că vorbeşte cu *dumneavoastră.*

— Şedinţele noastre sunt confidenţiale. Este pacienta mea.

— Da, dar vărul ei nu este. El este cel pe care vrem să-l găsim.

— Atunci, unde a fost văzut ultima oară? Trebuie să aveţi o informaţie cu care să începeţi.

— Nu avem aproape nimic. Nimic despre locurile pe unde a fost decenii în şir.

— Ştiţi măcar dacă mai este în viaţă?

Rizzoli oftă şi recunoscu:

— Nu.

— Ar avea aproape şaptezeci de ani acum, nu-i aşa? Cam bătrâior pentru un criminal în serie.

— Amalthea are şaizeci şi cinci de ani, spuse Rizzoli. Şi totuşi,

nimeni nu s-a îndoit vreodată de faptul că ea le-a ucis pe Nikki şi Theresa Wells. Că le-a sfărâmat capetele, le-a stropit cu benzină şi le-a dat foc.

O'Donnell se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi pe Rizzoli câteva clipe.

— Spuneţi-mi, vă rog, de ce Poliţia din Boston e interesată de Elijah Lank? Acestea sunt crime vechi - nici măcar nu sunt în jurisdicţia voastră. Care este interesul vostru aici?

— Uciderea Annei Leoni poate avea legătură.

— Cum?

— Chiar înainte de a fi omorâtă, Anna punea o grămadă de întrebări despre Amalthea. Poate că a aflat prea multe.

Rizzoli îi întinse un alt dosar lui O'Donnell.

— Ce este acesta?

— Poate sunteţi familiarizată cu Centrul Naţional de Statistică a Criminalităţii al FBI-ului. Administrează o bază de date cu persoanele dispărute pe tot teritoriul ţării.

— Da, ştiu despre NCIC.

— Am solicitat o căutare folosind cuvintele cheie *sex feminin* şi *însărcinată.* Iată ce am primit înapoi de la FBI. Orice caz din baza lor de date, începând cu anul 1960. Orice femeie însărcinată care a dispărut de pe teritoriul continental al Statelor Unite.

— Şi de ce aţi specificat femei însărcinate?

— Pentru că Nikki Wells era însărcinată în nouă luni. Karen Sadler era în opt luni. Nu vi se pare o coincidenţă cam mare?

O'Donnell deschise dosarul şi răsfoi paginile printate. Ridică privirea surprinsă.

— Dar sunt zeci de nume aici.

— Gândiţi-vă un moment la faptul că mii de oameni dispar în fiecare an în această ţară. Dacă o femeie însărcinată dispare la un moment dat, ea reprezintă doar o mică pată pe o pânză mult mai mare; nu va ridica prea multe semne de întrebare.

Dar când dispare o femeie pe lună, pe o durată de patruzeci de ani, atunci numărul total se măreşte.

— Puteţi lega vreunul dintre aceste cazuri de Amalthea Lank sau de vărul ei?

— De aceea v-am chemat pe dumneavoastră. Aţi avut mai mult de o duzină de şedinţe cu ea. V-a spus ceva despre călătoriile ei? Unde a locuit, unde a lucrat?

O'Donnell închise dosarul.

— Îmi cereţi să încalc confidenţialitatea doctor pacient. De ce aş face-o?

— Pentru că nu s-au terminat crimele. Nu s-au oprit.

— Pacienta mea nu poate ucide pe nimeni. Ea este în închisoare.

— Da, dar partenerul ei nu. Rizzoli se aplecă înainte, mai aproape de femeia pe care o detesta atât de tare. Însă avea nevoie de O'Donnell acum, şi reuşea să-şi stăpânească repulsia. Bestia vă fascinează, nu-i aşa? Vreţi să ştiţi mai multe despre el. Vreţi să pătrundeţi în mintea lui, să aflaţi ce îl face să ucidă. Vă place să auziţi toate detaliile. De aceea ar trebui să ne ajutaţi. Ca să mai adăugaţi un alt monstru la colecţie.

— Şi dacă vă înşelaţi? Poate că Bestia este doar o închipuire a imaginaţiei voastre.

Rizzoli îi aruncă o privire lui Frost.

— Ce zici să pornim retroproiectorul acela?

Frost fixă retroproiectorul pe poziţie şi-l porni. În această epocă a computerelor şi a prezentărilor în PowerPoint, retroproiectorul părea o tehnologie din epoca de piatră. Dar ea şi cu Frost optaseră pentru cea mai rapidă şi mai directă cale de a-şi argumenta cazul. Frost deschise un dosar şi luă mai multe folii transparente pe care imprimaseră date evidenţiate cu markerul în culori variate.

Frost strecură o foaie în aparat. Pe ecran apăru o hartă a Statelor Unite. Apoi puse deasupra prima folie transparentă. Şase puncte negre fură adăugate imaginii.

— Ce semnifică punctele? întrebă O'Donnell.

— Sunt cazurile raportate de NCIC pentru primele şase luni ale anului 1984, zise Frost. Am ales acel an pentru că este primul în care a devenit activă baza de date computerizată a FBI-ului. Aşa că datele ar trebui să fie destul de cuprinzătoare. Fiecare dintre aceste puncte reprezintă dosarul dispariţiei unei femei însărcinate. Arătă cu un laser pe ecran. În zona aceasta avem o împrăştiere geografică destul de mare, un caz în Oregon, altul în Atlanta. Dar uitaţi-vă la acumularea această mică în zona de sud-vest. Frost încercui colţul respectiv al hărţii. O femeie dispărută în Arizona, una în New Mexico, două în California de Sud.

— Şi ce ar trebui să înţeleg din asta?

— Ei bine, haideţi să ne uităm la următoarea perioadă de şase luni. Iulie-decembrie 1984. Poate va fi mai clară pentru dumneavoastră.

Frost aşeză următoarea folie transparentă peste hartă. O nouă serie de puncte fu adăugată, de data aceasta marcate cu roşu.

— Din nou, zise el, avem câteva puncte disparate pe teritoriul ţării. Dar iată o altă aglomerare. Încercui un grup de trei puncte roşii. San Jose, Sacramento şi Eugene, Oregon.

— Începe să devină interesant, spuse O'Donnell încet.

— Staţi să vedeţi şi următoarele şase luni, comentă Rizzoli.

Odată cu cea de-a treia folie, încă o serie de puncte fu adăugată, de culoare verde. Deja tiparul devenise uşor de recunoscut.

Un tipar la care O'Donnell se uita cu ochi neîncrezători.

— Dumnezeule, spuse ea, aglomeraţia continuă să se mute.

Rizzoli încuviinţă din cap şi privi cu tristeţe ecranul.

— Din Oregon merge spre nord-est. În următoarele şase luni, două femei însărcinate dispar din statul Washington, apoi o a treia din statul alăturat, Montana. Se întoarse şi o privi pe O'Donnell. Şi nu se opreşte aici.

O'Donnell se foi în scaun, cu faţa aprinsă de curiozitate ca o pisică pe cale să se arunce asupra prăzii.

— Unde se mută aglomeraţia mai departe?

Rizzoli se uită pe hartă.

— În timpul acelei veri şi toamne, spre est, spre Illinois şi Michigan, New York şi Massachusetts. Apoi coboară brusc spre sud.

— În ce lună?

Rizzoli îl privi pe Frost, care căută printre foi.

— Următorul caz apare în Virginia, pe 14 decembrie, răspunse el.

— Se mişcă odată cu clima, zise O'Donnell.

— Poftim?

Rizzoli se uită surprinsă spre ea.

— Clima. Vezi cum se mută de-a lungul zonei medii superioare de vest în timpul lunilor de vară? Toamna este în New England. Şi apoi, în decembrie, merge brusc la sud. Pe măsură ce vremea se răceşte.

Rizzoli se încruntă la hartă. „Doamne, gândi ea. Are dreptate. Cum de n-am văzut asta?"

— Şi ce se întâmplă mai departe? întrebă O'Donnell.

— Face un cerc complet, răspunse Frost. Merge în sud, din Florida în Texas. Într-un final se îndreaptă spre Arizona.

O'Donnell se ridică de pe scaun şi merse până la ecran. Stătu acolo un moment, studiind harta.

— Îmi mai spuneţi o dată cât a durat ciclul? Cât le-a luat să facă un circuit complet?

— Atunci, le-a luat trei ani şi jumătate să călătorească pe întreg teritoriul ţării, spuse Rizzoli.

— Un ritm relaxat.

— Da. Însă observaţi că nu rămân în nici un stat prea mult, nu iau prea multe victime dintr-o singură zonă. Continuă să se mişte, astfel încât autorităţile nu văd niciodată un tipar, nu-şi dau seama niciodată că povestea aceasta ţine de ani buni.

— Poftim? O'Donnell se întoarse spre ea. Ciclul se repetă?

Rizzoli încuviinţă din cap.

— Reîncepe iar şi iar, mergând pe acelaşi itinerar. Ca vechile triburi nomade care obişnuiau să meargă după cirezile de bivoli.

— Autorităţile n-au observat niciodată existenţa unui tipar?
— Nu, pentru că ei n-au încetat niciodată să se mişte. State diferite, jurisdicţii diferite. Câteva luni într-o regiune şi apoi pleacă. Spre următorul teren de vânătoare. Locuri în care se reîntorc iar şi iar.
— Teritorii familiare.
— „Unde mergem depinde de ceea ce ştim. Şi ceea ce ştim depinde de locurile unde mergem", spuse Rizzoli, citând unul dintre principiile realizării profilurilor geografice ale criminalilor.
— Aţi găsit vreun cadavru?
— Nici unul dintre numele de pe aceste liste. Toate aceste cazuri sunt încă nesoluţionate.
— Atunci trebuie să aibă ascunzători unde să le îngroape. Locuri unde să ascundă victimele, să scape de trupurile lor.
— Presupunem că sunt locuri izolate, răspunse Frost. Zone rurale, sau în apropierea apelor. Pentru că nici una dintre aceste femei n-a fost găsită.
— Dar le-au găsit pe Nikki şi Theresa Wells, spuse O'Donnell. Acele trupuri n-au fost înmormântate, ci arse.
— Cele două surori au fost găsite pe douăzeci şi cinci noiembrie. Am verificat rapoartele meteo din acea perioadă, în săptămâna respectivă avusese loc o furtună de zăpadă neaşteptată - patruzeci şi cinci de centimetri se aşternuseră într-o singură zi. A luat toată zona Massachusetts prin surprindere, blocând un număr mare de drumuri. Poate că n-au putut ajunge la unul dintre locurile lor obişnuite de înmormântare.
— Şi de aceea credeţi că au ars corpurile?
— Aşa cum aţi menţionat, dispariţiile par să se mute odată cu clima, zise Rizzoli. Când se răceşte, ei se îndreaptă spre sud. Dar în acea lună de noiembrie, zona New England a fost luată prin surprindere. Nimeni nu se aştepta la o ninsoare atât de devreme. Se întoarse spre O'Donnell. Iată Bestia pe care o căutaţi. Acolo, pe hartă, sunt urmele paşilor lui. Cred că Amalthea a fost cu el în tot acest timp.
— Şi de ce aveţi nevoie de la mine? De un profil psihologic? Să vă explic de ce ucid?
— Ştim de ce au făcut-o. Nu au ucis din plăcere sau pentru senzaţii tari. Aceştia nu sunt criminalii în serie cu care v-aţi obişnuit.
— Şi atunci, care a fost motivul lor?
— Absolut simplu, doctore O'Donnell. De fapt, motivul lor este probabil plictisitor pentru un vânător de monştri ca dumneavoastră.
— Nu găsesc crima deloc plictisitoare. De ce credeţi că au ucis?
— Ştiaţi că nu există nici o carte de muncă nici pentru Amalthea şi

nici pentru Elijah? Nu putem găsi nici o dovadă că vreunul din ei a avut vreodată o slujbă sau a plătit asigurarea socială ori a completat vreo declaraţie de venit. Nu au avut carduri de credit, nici conturi în bancă. Decenii de-a rândul, au fost oameni invizibili, trăind în afara societăţii civilizate. Şi atunci, ce au mâncat? Cum au plătit pentru mâncare şi benzină şi cazare?

— Numerar, presupun.

— Da, dar de unde provin toţi banii aceştia? Rizzoli se întoarse spre hartă. Iată cum îşi câştigau pâinea.

— Nu înţeleg.

— Unii oameni prind peşte, alţii culeg mere. Amalthea şi partenerul ei erau tot producători. Se uită la O'Donnell. Acum patruzeci de ani, Amalthea a vândut două fetiţe nou-născute unor părinţi adoptivi. A fost plătită cu patruzeci de mii de dolari pentru acei copii. Nu cred că acele fetiţe erau ale ei.

O'Donnell încruntă din sprâncene.

— Vorbiţi de doctorul Isles şi de sora ei?

— Da.

Rizzoli simţi un fior de satisfacţie când văzu expresia şocată a lui O'Donnell. Această femeie nu-şi dăduse seama cu cine are de-a face, gândi Rizzoli. Psihiatra care aproape convieţuia cu monştrii fusese luată prin surprindere.

— Eu am examinat-o pe Amalthea, zise O'Donnell. Am discutat constatările cu alţi psihiatri...

— Dacă este într-adevăr în stare de psihoză?

— Da. O'Donnell expiră scurt. Ceea ce îmi arătaţi aici... vorbim despre o creatură complet diferită.

— Care nu este bolnavă mintal.

— Nu ştiu. Nu ştiu ce este.

— Ea şi vărul ei au ucis pentru bani. Pur şi simplu pentru sume mari de bani. Mie mi se pare un psihic destul de sănătos.

— Posibil...

— Dumneavoastră vă înţelegeţi cu criminalii, doamnă doctor O'Donnell. Vorbiţi cu ei, petreceţi ore întregi cu oameni ca Warren Hoyt. Rizzoli făcu o pauză. Îi înţelegeţi.

— Doar încerc.

— Şi atunci, ce fel de criminal este Amalthea? Este un monstru? Sau doar o femeie de afaceri?

— Este pacienta mea. Doar atât vă pot spune.

— Da, dar acum vă îndoiţi de diagnosticul pus, nu-i aşa? Rizzoli arătă spre ecran. *Acela* este un comportament logic, ceea ce vedeţi acolo. Vânători nomazi, pândindu-şi prada. Încă mai credeţi că este nebună?

— Vă repet, este pacienta mea. Trebuie să-i protejez interesele.

— Nu ne interesează Amalthea. Îl vrem pe celălalt. Pe Elijah. Rizzoli se apropie de O'Donnell, până când ajunseră faţă în faţă. El n-a încetat să ucidă, ştiaţi asta?

— Poftim?

— Amalthea este în închisoare de aproape cinci ani. Rizzoli îl privi pe Frost. Arată-i datele pentru perioada de după arestarea Amaltheei.

Frost scoase foliile şi plasă una nouă deasupra hărţii.

— Luna ianuarie, zise el. O femeie însărcinată dispare în Carolina de Sud. În februarie, o alta în Georgia. În martie, în Daytona Beach. Aşeză încă o folie. Şase luni mai târziu, în Texas.

— Amalthea Lank a fost în închisoare în toate aceste luni, comentă Rizzoli. Dar răpirile au continuat. Bestia nu s-a oprit.

O'Donnell rămase cu privirea aţintită asupra aglomerării de puncte de pe hartă. Un punct, o femeie. O viaţă.

— În ce punct al ciclului suntem acum? întrebă ea încet.

— Acum un an, răspunse Frost, a ajuns în California şi a început să se mişte spre nord iar.

— Şi acum? Unde este acum?

— Ultima răpire raportată a fost acum o lună. În Albany, New York.

— Albany? O'Donnell se uită spre Rizzoli. Asta înseamnă că...

— Acum este deja în Massachusetts, răspunse Rizzoli. Bestia se întoarce în oraş.

Frost închise proiectorul şi oprirea bruscă a ventilatorului lăsă camera într-o tăcere ciudată. Chiar dacă ecranul era acum gol, imaginea hărţii parcă mai lâncezea, imprimată în minţile tuturor. Ţârâitul telefonului mobil al lui Frost îi făcu pe toţi să tresară dintr-odată.

— Scuzaţi-mă, spuse Frost, şi părăsi camera.

Rizzoli se întoarse spre O'Donnell.

— Spuneţi-ne despre Bestie. Cum îl găsim?

— La fel cum găsiţi şi orice bărbat în carne şi oase. Nu asta faceţi voi, poliţia? Aveţi deja un nume. Porniţi de acolo.

— Nu are card de credit, nici cont în bancă. Este greu de găsit.

— Nici eu nu sunt un copoi.

— Aţi tot vorbit cu singura persoană care a fost aproape de el. Singura persoană care ştie cum să-l găsească.

— Şedinţele noastre sunt confidenţiale.

— I-a spus vreodată pe nume? V-a dat vreun indiciu că ar fi vorba despre vărul ei, Elijah?

— Nu vă pot împărtăşi discuţii confidenţiale pe care le-am avut cu pacienta mea.

— Elijah Lank nu este pacientul dumneavoastră.

— Dar Amalthea este, şi voi încercaţi să construiţi un caz împotriva ei, de asemenea. Capete multiple de acuzare.

— Nu ne interesează Amalthea. *El* este cel pe care îl vrem.

— Nu este treaba mea să vă ajut să prindeţi un bărbat.

— Ce părere aveţi de puţină responsabilitate civică?

— Doamnă detectiv Rizzoli, interveni Marquette.

Privirea lui Rizzoli rămase aţintită asupra lui O'Donnell.

— Gândiţi-vă la hartă. La toate acele puncte, toate acele femei. Acum, el este aici. Vânându-şi următoarea victimă.

O'Donnell lăsă capul în jos, spre abdomenul umflat al lui Rizzoli.

— Atunci presupun că ar trebui să fiţi mai atentă, doamnă detectiv. Nu credeţi?

Rizzoli o privi în tăcere, nemişcată, cum se întinde după servietă.

— Mă îndoiesc că vă pot ajuta prea mult, oricum, spuse O'Donnell. Aşa cum aţi spus, acest ucigaş este condus de logică şi practicabilitate, nu pasiune. Nu plăcere. Are nevoie să-şi câştige pâinea, pur şi simplu. Ocupaţia pe care a ales-o se întâmplă să fie mai ieşită din comun. Profilul criminalistic nu vă va ajuta să-l prindeţi. Pentru că nu este un monstru.

— Şi sunt sigură că aţi fi capabilă să recunoaşteţi unul.

— Am învăţat să fac asta. Dar apoi, la fel şi dumneavoastră. O'Donnell se întoarse în dreptul uşii, se opri şi se uită înapoi cu un zâmbet afabil. Vorbind de monştri, doamnă detectiv, vechiul dumneavoastră prieten întreabă de dumneavoastră, ştiaţi? De fiecare dată când îl vizitez.

O'Donnell nu avea nevoie să-i rostească numele; amândouă ştiau că vorbea despre Warren Hoyt. Bărbatul care continua să apară în coşmarurile lui Rizzoli, al cărui bisturiu îi lăsase cicatrice în palme cu aproape doi ani în urmă.

— Încă se mai gândeşte la dumneavoastră, zise O'Donnell cu un alt zâmbet, tăcut şi subtil. M-am gândit că aţi vrea să ştiţi că nu aţi fost uitată.

Şi ieşi pe uşă.

Rizzoli simţi privirea lui Marquette urmărindu-i reacţiile. Aşteptând să vadă dacă îşi va pierde cumpătul, acolo şi atunci. Se simţi uşurată când ieşi şi el pe uşă, lăsând-o singură să strângă retroproiectorul. Adună foliile transparente, scoase aparatul din priză şi încolăci cablul, îndreptându-şi furia spre cablul pe care îl înfăşură în jurul mâinii. Împinse proiectorul pe roţi în hol şi aproape că se lovi de Frost, care tocmai îşi închidea mobilul.

— Să mergem, zise el.

— Unde?

— Natick. Au o femeie dispărută.
Rizzoli încruntă din sprâncene spre el.
— Este...
El încuviinţă.
— Este însărcinată în nouă luni.

CAPITOLUL 25

— Dacă mă întrebaţi pe mine, zise detectivul Sarmiento din Natick, acesta este un alt caz precum cel al lui Laci Peterson. Căsătoria pe butuci, soţul şi-a făcut o amantă.
— A recunoscut că are o iubită? întrebă Rizzoli.
— Nu încă, dar o intuiesc, ştiţi? Sarmiento bătu uşor cu degetul pe nas şi râse. Mirosul unei alte femei.

Da, probabil că putea să-l simtă, gândi Rizzoli, în timp ce Sarmiento îi conduse pe ea şi pe Frost pe lângă un şir de birouri cu monitoarele computerelor aprinse. Arăta ca un bărbat obişnuit cu

mirosul femeilor. Avea mersul caracteristic, ţinuta ţanţoşă şi încrezătoare a tipului interesant, braţul drept legănându-se la depărtare de corp de la atâţia ani de port-armă pe şold, acea îndoitură a cotului care îl dădea imediat de gol că este *poliţist.* Barry Frost nu legănase niciodată braţul aşa. Pe lângă detectivul Sarmiento, bine făcut, brunet, Frost arăta ca un funcţionar palid, cu pixul şi carneţelul mereu la îndemână.

— Femeia dispărută se numeşte Matilda Purvis, continuă Sarmiento, oprindu-se la biroul său pentru a lua un dosar pe care i-l înmână lui Rizzoli. Treizeci şi unu de ani, rasă caucaziană. Măritată de şapte luni cu Dwayne Purvis. El deţine o reprezentanţă BMW aici în oraş. Şi-a văzut soţia ultima oară vinerea trecută, când ea a venit la el la muncă. Se pare că s-au certat, pentru că martorii au spus că soţia a plecat plângând.

— Şi când a raportat-o dispărută? întrebă Frost.

— Duminică.

— I-a luat două zile să-şi dea seama?

— După ceartă, el a declarat că a vrut să lase lucrurile să se liniştească între ei doi, aşa că a stat la un hotel. Nu s-a întors acasă până duminică. A găsit maşina soţiei în garaj, corespondenţa de sâmbătă încă în cutia poştală. Şi-a închipuit că ceva nu era în regulă. A venit la poliţie duminică noaptea. Apoi, azi-dimineaţă, am văzut alerta pe care aţi transmis-o, despre femei însărcinate dispărute. Nu sunt sigur că acest caz se potriveşte cu tiparul vostru. Arată mai mult ca o clasică neînţelegere domestică.

— Aţi verificat hotelul în care a stat? întrebă Rizzoli.

Sarmiento răspunse cu un zâmbet atotcunoscător:

— Ultima oară când am vorbit cu el, îi era greu să-şi amintească despre ce hotel era vorba.

Rizzoli deschise dosarul şi văzu o poză a Matildei Purvis şi a soţului ei, făcută în ziua nunţii. Dacă erau căsătoriţi doar de şapte luni, înseamnă că ea era deja însărcinată în două luni când fusese făcută fotografia. Mireasa avea un chip drăguţ, părul şaten, ochii căprui şi obrajii rotunzi, feminini. Zâmbetul ei arăta o stare de fericire pură. Era imaginea unei femei care tocmai îşi împlinise visul ei de o viaţă. Lângă ea, Dwayne Purvis arăta epuizat, aproape plictisit. Fotografia ar fi putut avea un titlu mare: „Atenţie, probleme!”

Sarmiento îi conduse pe un coridor, într-o încăpere întunecată. Prin fereastra specială, cu vedere unidirecţională, puteau vedea în sala de interogatorii alăturată, liberă pentru moment. Avea pereţii albi, dezolanţi, o masă şi trei scaune, o cameră video montată sus, într-un colţ. O cameră proiectată să scoată adevărul gol-goluţ.

Prin fereastră văzură uşa deschizându-se şi doi bărbaţi intrând.

Unul din ei era poliţist, bine făcut şi cu început de chelie, un chip fără expresie, doar o privire goală. Genul de faţă care te face să-ţi doreşti măcar un licăr de emoţie.

— Detectivul Ligett se va ocupa de interogatoriu de această dată, murmură Sarmiento. Să vedem dacă reuşim să scoatem ceva nou de la el.

— Ia loc, îl auziră pe Ligett spunând.

Dwayne se aşeză cu faţa la fereastră. Din acea direcţie, se vedea doar o oglindă. Oare îşi dădea seama că dincolo de geam era urmărit şi de alţi ochi? Privirea păru să i se concentreze, doar pentru o clipă, direct asupra lui Rizzoli. Ea se abţinu să nu facă un pas înapoi, să se retragă şi mai mult în întuneric. Nu pentru că Dwayne arăta în vreun fel ameninţător. Avea în jur de treizeci de ani, îmbrăcat lejer cu o cămaşă albă descheiată la gât, fără cravată şi cu pantaloni din piele tăbăcită. La mână avea un ceas Breitling - o mişcare greşită din partea lui, să intre într-o sală de interogatoriu fluturând un accesoriu pe care un poliţist nu şi l-ar fi putut permite. Dwayne avea aspectul curtenitor şi atrăgător şi încrederea în sine exagerată pe care unele femei le găsesc atractive - asta dacă îţi plac bărbaţii care afişează ceasuri costisitoare.

— Probabil că vinde o grămadă de BMW-uri, comentă Rizzoli.

— E în datorii până peste cap, răspunse Sarmiento. Banca deţine casa.

— Vreo poliţă de asigurare pentru soţie?

— De două sute cincizeci de mii.

— Nu îndeajuns ca să merite s-o ucidă.

— Totuşi, vorbim de două sute cincizeci de miare. Însă fără un cadavru, îi va fi greu să le ia. Până acum nu am descoperit nici unul.

În camera alăturată, detectivul Ligett spuse:

— În regulă, Dwayne, vreau doar să verificăm împreună câteva detalii.

Vocea lui Ligett era la fel de plată ca şi expresia feţei.

— Am vorbit deja cu celălalt poliţist, zise Dwayne. I-am uitat numele. Cel care arată ca actorul acela... îl ştii... Benjamin Bratt.

— Detectivul Sarmiento?

— Da.

Rizzoli îl auzi pe Sarmiento, care stătea lângă ea, pufnind de mulţumire. E întotdeauna plăcut să ţi se spună că arăţi că Benjamin Bratt.

— Nu înţeleg de ce pierdem timpul aici, spuse Dwayne. Ar trebui să fiţi prin oraş, căutând-o pe soţia mea.

— Dar asta şi facem, Dwayne.

— Şi cum vă ajută această discuţie?

— Nu ştii niciodată. Nu ştii niciodată ce mic detaliu ţi-ai putea aminti, care să aducă o mare diferenţă în căutare. Ligett făcu o pauză. De

exemplu...
— Poftim?
— Hotelul în care ai stat. Ţi-ai amintit numele lui?
— A fost doar un hotel oarecare.
— Cum ai plătit pentru cameră?
— Este irelevant!
— Ai folosit un card de credit?
— Presupun că da.
— Presupui?
Dwayne scoase un oftat de exasperare.
— Da, bine. Am folosit cardul meu de credit.
— Deci numele hotelului ar trebui să fie pe extrasul de cont. Tot ce avem de făcut este să verificăm.
Urmă o tăcere.
— Bine, îmi amintesc acum. A fost Crowne Plaza.
— Cel din Natick?
— Nu. Cel din Wellesley.
Sarmiento sări brusc de lângă Rizzoli şi ridică receptorul telefonului montat pe perete.
— Sunt detectivul Sarmiento. Faceţi-mi legătura cu hotelul Crowne Plaza din Wellesley, murmură el.
În sala de interogatoriu, Ligett continuă:
— Wellesley e cam departe de casă, nu-i aşa?
Dwayne oftă.
— Aveam nevoie de puţină distanţă, atâta tot. Puţin timp doar pentru mine. Ştiţi, Mattie a fost cam sufocantă în ultima vreme. Şi apoi mai trebuie să merg şi la muncă, şi toată lumea vrea o bucăţică din mine...
— Viaţă grea, nu? spuse Ligett direct, fără vreo urmă din sarcasmul pe care sigur îl simţea.
— Toată lumea vrea ceva. Eu trebuie să zâmbesc la toţi clienţii care îmi cer luna de pe cer. Nu le pot da asta. Pentru o maşină bună ca BMW-ul trebuie să se aştepte să şi plătească bani buni pe ea. Şi cu toţii au bani, asta mă omoară pe mine. Au banii şi tot mai vor să mă stoarcă pe mine şi de ultimul cent.
„Soţia lui este dispărută, probabil moartă, gândi Rizzoli, şi el e nemulţumit de vânătorii de chilipiruri din afacerile cu BMW-uri. “
— De aceea mi-am pierdut cumpătul. De-asta ne-am certat.
— Cu soţia?
— Da. Nu avea nici o legătură cu *noi doi.* Erau doar afacerile. Banii au fost cam puţini în ultima vreme, ştiţi? Asta a fost tot. Lucrurile sunt doar puţin încordate.
— Angajaţii care au văzut cearta...
— Care angajaţi? Cu cine aţi stat de vorbă?
— Erau un agent de vânzări şi un mecanic. Amândoi au spus că soţia

arăta destul de supărată când a plecat.
— Ei bine, este însărcinată. Se supără din cele mai mici lucruri. Toţi acei hormoni le fac să-şi piardă controlul. Pe femeile însărcinate. Nu te mai poţi înţelege cu ele.

Rizzoli simţi că se înroşeşte. Se întrebă dacă şi Frost gândea acelaşi lucru despre *ea*.
— În plus, este obosită mai tot timpul, zise Dwayne. Plânge din orice. O doare spatele, o dor picioarele. Trebuie să se ducă la toaletă la fiecare zece minute. Ridică din umeri. Cred că mă descurc în situaţia aceasta destul de bine. Ţinând cont...
— Ce tip înţelegător, comentă Frost.

Sarmiento puse receptorul în furcă şi ieşi. Apoi, prin fereastră, îl văzură băgând capul pe uşa sălii de interogatoriu şi chemându-l pe Ligett. Amândoi detectivii ieşiră din cameră. Dwayne, rămas acum singur, se uită la ceas, se foi în scaun. Privi spre oglindă şi încruntă din sprâncene. Scoase un pieptene de buzunar şi îşi aranjă părul până când orice fir era perfect. Soţul îndurerat, pregătindu-se pentru cele câteva secunde de faimă de la ştirile de la ora cinci.

Sarmiento se întoarse în camera unde se aflau Rizzoli şi Frost şi le făcu cu ochiul, cu o atitudine atotcunoscătoare.
— L-am prins, şopti el.
— Ce aţi aflat?
— Priviţi.

Prin fereastră, îl văzură pe Ligett reintrând în sala de interogatoriu. Închise uşa şi stătu cu privirea aţintită asupra lui Dwayne. Acesta rămase complet nemişcat, însă pulsul de la gâtul lui se vedea vizibil bătând deasupra gulerului cămăşii.
— Deci, spuse Ligett, vrei să-mi spui adevărul acum?
— Despre ce?
— Despre cele două nopţi de la hotelul Crowne Plaza?

Dwayne râse - un răspuns nepotrivit, ţinând cont de circumstanţe.
— Nu ştiu la ce vă referiţi.
— Detectivul Sarmiento tocmai a vorbit la Crowne Plaza. Au confirmat că aţi stat acolo acele două nopţi.
— Ei bine, vedeţi? V-am spus...
— Cine era femeia care a petrecut acele nopţi cu tine, Dwayne? Blondă, drăguţă. A luat micul dejun cu tine în ambele dimineţi în salonul restaurant?

Dwayne tăcu. Înghiţi în sec.
— Soţia ta ştie de blondă? Din cauza aceasta vă certaţi, tu şi Mattie?
— Nu...
— Deci ea nu ştia de blondă?
— Nu! Adică, nu acesta era motivul certei.

— Sigur!
— Încercaţi să răstălmăciţi situaţia în cel mai rău mod posibil!
— Adică? Iubita nu există? Ligett se apropie de el, ajungând drept în faţa lui Dwayne. Nu va fi greu de găsit. Probabil că *ne* va suna chiar ea. Îţi va vedea faţa la ştiri şi îşi va da seama că e mai bine să ne spună adevărul.
— Asta nu are nici o legătură cu... Adică, ştiu că nu arată bine, dar...
— Bineînţeles că nu.
— Bine. Dwayne oftă. În regulă, într-un fel mi-am înşelat soţia, bine? Mulţi tipi fac asta, în situaţia mea. E greu când soţia ta este atât de mare încât nu mai poţi s-o faci cu ea. E abdomenul acela umflat care iese în evidenţă. Şi apoi, nici nu mai are chef.

Rizzoli privea fix înainte, rigidă, întrebându-se dacă Frost şi Sarmiento se uitau la ea. „Da, iată-mă. Alta cu abdomenul enorm. Şi un soţ plecat din oraş". Se uită la Dwayne şi şi-l imagină pe Gabriel stând în acel scaun, spunând acele cuvinte. „Isuse, nu te tortura singură, gândi ea, nu-ţi mai hărţui mintea! El nu este Gabriel, ci un ratat pe nume Dwayne Purvis care a fost prins cu o amantă şi n-a fost în stare să-şi asume consecinţele. Soţia ta află de iubită, şi tu te gândeşti: La revedere ceasuri Breitling şi jumătate de casă şi, în plus, urmează optsprezece ani de pensie alimentară pentru copil. Acest nemernic este vinovat cu siguranţă".

Se uită la Frost. El clătină din cap. Amândoi puteau vedea clar că era doar repetarea unei tragedii de când lumea şi pământul, pe care o mai întâlniseră în mai multe rânduri înainte.
— Şi ea te-a ameninţat cu divorţul? întrebă Ligett.
— Nu. Mattie n-a ştiut nimic despre ea.
— Doar a venit la muncă la tine şi a început o ceartă.
— Sună stupid, ştiu. I-am spus şi lui Sarmiento despre asta.
— De ce te-ai enervat, Dwayne?
— Pentru că a condus prin tot oraşul cu o pană nenorocită şi nici măcar nu a băgat de seamă! Cât de stupid poţi fi să nu vezi că zgârii asfaltul cu janta? Celălalt agent de vânzări a observat-o. Cauciuc complet nou, şi e făcut praf, sfâşiat ca naiba. Am văzut asta şi presupun că am strigat la ea. Şi ea izbucneşte în plâns şi mă enervează şi mai mult, pentru că mă face să mă simt ca un dobitoc.

„Eşti un dobitoc", gândi Rizzoli. Se uită spre Sarmiento.
— Cred că am auzit destul.
— Ce v-am spus?
— Ne anunţaţi dacă apare altceva nou?
— Da, da. Privirea lui Sarmiento se întorsese la Dwayne. E uşor când sunt atât de proşti.

Rizzoli şi Frost se întoarseră să plece.

— Cine ştie câţi kilometri condusese aşa? îl auziră pe Dwayne

spunând. La naiba, putea să fie deja dezumflat când a ajuns la cabinetul doctorului.

Rizzoli se opri dintr-odată. Se întoarse spre fereastră, se încruntă spre Dwayne. Simţi că pulsul îi bate în tâmple. „Doamne! Aproape că nu mi-am dat seama”.

— Despre ce doctor vorbeşte? îl întrebă pe Sarmiento.

— Un anume doctor Fishman. Am vorbit cu ea ieri.

— De ce s-a dus Mattie Purvis s-o vadă?

— Doar un consult ginecologic de rutină, nimic neobişnuit.

Rizzoli îl privi pe Sarmiento.

— Doctorul Fishman este obstetrician?

Acesta încuviinţă din cap.

— Are un cabinet la Clinica de femei. Pe Bacon Street.

Doctoriţa Susan Fishman stătuse aproape toată noaptea la spital şi extenuarea era evidentă pe chipul ei. Părul său şaten, nespălat, era prins la spate într-o coadă, şi halatul alb pe care îl purta peste un halat steril şifonat avea buzunarele pline ochi cu tot felul de instrumente de examinare, încât pânza părea s-o tragă de umeri până la podea.

— Larry de la securitate a adus casetele video de supraveghere, zise ea în timp ce-i conducea pe Rizzoli şi Frost de la recepţia clinicii pe un hol lateral. Talpa tenişilor ei scârţâia la contactul cu linoleumul. El montează echipamentul video în camera din spate. Slavă Domnului că nu m-a pus nimeni pe mine să fac asta. Nici măcar nu am un aparat video acasă.

— Clinica dumneavoastră mai are înregistrări video de acum o săptămână?

— Avem un contract cu Minute Man Security. Ei păstrează casetele video timp de cel puţin o săptămână. Noi le-am cerut să facă asta, ţinând cont de toate ameninţările primite.

— Ce ameninţări?

— Această clinică susţine libera alegere, ştiţi. Nu efectuăm avorturi aici, însă doar faptul că ne numim clinică pentru *femei* pare să atragă tot felul de extremişti de dreapta. Ne place să verificăm cine intră în clădire.

— Şi aţi mai avut probleme înainte?

— Ce credeţi? Scrisori de ameninţare. Plicuri cu antrax fals. Nenorociţi stând pe afară, făcând poze pacientelor noastre. De aceea am montat camera aceea video în parcare. Vrem să vedem pe oricine se apropie de intrare.

Îi conduse pe un alt hol, decorat cu aceleaşi afişe generice vesele care păreau să fie prezente în birourile tuturor obstetricienilor. Diagrame privind hrănirea la sân, alimentaţia mamei, „cele cinci semne de avertizare că aveţi un partener abuziv”. O ilustraţie

anatomică a unei femei însărcinate, conţinutul abdomenului ei dezvăluit în secţiune transversală. O făcu pe Rizzoli să se simtă stingherită, mergând alături de Frost, în prezenţa acelui poster pe perete, de parcă propria anatomie era expusă acolo. Intestine, vezică, uter. Fetusul ghemuit, cu membrele strânse. Doar săptămâna trecută, Matilda Purvis trecuse pe lângă acest afiş.

— Ne pare tuturor rău de Mattie, spuse doctorul Fishman. Este cea mai drăguţă persoană. Şi e atât de încântată de copil.

— La ultima ei consultaţie, totul era în regulă? întrebă Rizzoli.

— O, da. Bătaie puternică a inimii fetusului, poziţie bună. Totul arăta foarte bine. Fishman se uită peste umăr la Rizzoli şi întrebă tristă: Credeţi că este soţul vinovat?

— De ce întrebaţi acest lucru?

— Ei bine, nu este de obicei soţul? Singura dată când a venit cu ea era pe la începutul sarcinii. A părut plictisit pe durata întregii vizite. După aceea, Mattie a venit singură la consultaţii. Acesta este semnul că ceva nu este în regulă, pentru mine. Dacă faceţi un copil împreună, ar fi mai bine să veniţi împreună. Dar aceasta este doar părerea mea. Deschise uşa. Aceasta este sala noastră de conferinţe.

Larry de la Minute Man Security Systems îi aştepta acolo.

— Am pregătit caseta ca să v-o arăt, zise el. Am căutat exact intervalul de timp de care sunteţi interesaţi. Doamnă doctor Fishman, va trebui să vă uitaţi şi dumneavoastră. Să ne spuneţi când vă vedeţi pacienta pe înregistrare.

Fishman oftă şi se aşeză într-un scaun în faţa monitorului.

— Până acum n-a fost nevoie să mă uit pe una din acestea.

— Sunteţi norocoasă, replică Larry. De cele mai multe ori sunt destul de plictisitoare.

Rizzoli şi Frost se aşezară în lateralele doctorului Fishman.

— În regulă, spuse Rizzoli. Hai să vedem ce aveţi.

Larry porni caseta.

Pe monitor apăru o imagine largă a intrării principale a clinicii. O zi însorită, soarele oglindindu-se în rândul de maşini parcate în faţa clădirii.

— Această cameră este montată în vârful unui felinar din parcare, spuse Larry. Puteţi vedea timpul aici, în josul imaginii. Ora 14.05.

Un Saab apăru în imagine şi parcă într-unul dintre locurile marcate. Uşa şoferului se deschise şi o brunetă înaltă coborî din maşină. Se îndreptă spre clinică şi dispăru înăuntru.

— Programarea lui Mattie a fost la ora unu şi jumătate, zise doctorul Fishman. Poate că ar trebui să daţi caseta puţin înapoi.

— Doar continuaţi să priviţi, îi răspunse Larry. Acolo. 14.30. Ea este?

O femeie tocmai ieşise din clădire. Se opri pentru o clipă în lumina puternică a soarelui şi îşi duse mâna la ochi, parcă orbită de

ea.
— Da, ea este, spuse Fishman. Aceea este Mattie.

Mattie începu să se îndepărteze de clădire, mergând legănat, ca o rățuşcă, mersul caracteristic al femeilor însărcinate care mai au puţin până la termen. Se mişca încet, scotocind în acelaşi timp în poşetă după cheile maşinii, distrasă, nedând atenţie la nimic în jurul ei. Se opri dintr-odată şi aruncă o privire mirată în jur, ca şi cum uitase unde îşi lăsase maşina. Da, aceasta era genul de femeie care nu ar fi observat că avea o pană de cauciuc, gândi Rizzoli. Acum Mattie se întoarse şi se îndreptă într-o direcţie complet diferită, dispărând din faţa camerei.

— Asta e tot ce aveţi? întrebă Rizzoli.
— E ceea ce aţi cerut, nu? spuse Larry. Confirmarea momentului când a părăsit clădirea?
— Da, dar unde este maşina ei? Nu o vedem urcând în maşină.
— Vă îndoiţi că ar fi făcut-o?
— Vreau doar s-o văd plecând din parcare.

Larry se ridică şi se apropie de sistemul video.
— Mai am un alt unghi pe care aş putea să vi-l arăt, de la o cameră fixată în cealaltă parte a parcării, spuse el, schimbând caseta. Dar nu cred că vă ajută foarte mult, pentru că este mai departe.

Luă telecomanda şi porni caseta video.

O altă imagine apăru pe ecran. De data aceasta era vizibil doar un colţ al clădirii clinicii; mare parte a ecranului era plin de maşini parcate.

— Această parcare este la comun cu clinica de chirurgie de peste drum, zise Larry. De aceea sunt atât de multe maşini parcate aici. În regulă, uite. Nu este ea?

În depărtare, capul lui Mattie era vizibil în timp ce se îndrepta de-a lungul unui rând de maşini. Apoi dispăru din imagine. Un moment mai târziu, o maşină albastră ieşi cu spatele din parcare şi dispăru din cadru.
— Asta e tot ce avem, spuse Larry. Iese din clădire, se urcă în maşină şi pleacă. Orice s-a întâmplat cu ea, n-a avut loc în parcarea noastră. Se întinse după telecomandă.
— Aşteaptă, zise Rizzoli.
— Poftim?
— Derulează înapoi.
— Cât de mult?
— Cam vreo treizeci de secunde.

Larry derulă caseta şi pixelii se amestecară pentru scurt timp pe monitor, apărând apoi regrupaţi în imaginea maşinilor parcate. Iat-o pe Mattie intrând în maşină. Rizzoli se ridică din scaun, se apropie de monitor şi se uită cum Mattie pleacă. O licărire albă apăru într-un colţ

al cadrului, în aceeaşi direcţie ca BMW-ul lui Mattie.
— Opreşte! spuse Rizzoli. Imaginea îngheţă şi Rizzoli atinse monitorul. Acolo. Acea camionetă albă.
— Se mişcă paralel cu maşina victimei, zise şi Frost. „Victima". Deja presupunea ce e mai rău despre soarta lui Mattie.
— Şi ce înseamnă asta? întrebă Larry.
Rizzoli se uită spre Fishman.
— Recunoaşteţi acel vehicul?
Doctoriţa ridică din umeri.
— Nu prea dau atenţie maşinilor. Nici măcar nu am vreo idee despre mărci şi modele.
— Dar aţi mai văzut această camionetă albă înainte?
— Nu ştiu. Pentru mine arată ca orice altă camionetă albă.
— De ce vă interesează vehiculul acesta? zise Larry. Doar o puteţi vedea urcând în siguranţă în maşină şi plecând.
— Derulează înapoi, spuse Rizzoli.
— Vreţi să vedeţi din nou acea bucată?
— Nu. Mergi mult mai înapoi. Se uită la Fishman. Aţi spus că programarea ei a fost la 13.30, nu?
— Da.
— Mergi înapoi la ora unu.
Larry apăsă pe telecomandă. Pe monitor, pixelii se amestecară apoi reveniră la o imagine clară. Timpul în josul monitorului arăta ora 13.02.
— De ajuns, zise Rizzoli. Să vedem înregistrarea.
În timp ce secundele treceau, priviră automobile venind şi plecând din parcare. Văzură o femeie scoţând din maşină doi copilaşi şi traversând parcarea, cu mânuţele strângându-le puternic pe ale ei.
La ora unu şi opt minute apăru o camionetă albă. Circula la viteză mică de-a lungul rândului de maşini, apoi dispăru din raza camerei.
La ora unu şi douăzeci şi cinci, BMW-ul albastru al lui Mattie Purvis intră în parcare. Era parţial ascunsă de un rând de maşini dintre ea şi cameră, aşa că îi văzură doar capul când ieşi din maşină, şi apoi mergând printre vehicule spre clădire.
— Este de ajuns? întrebă Larry.
— Las-o să meargă.
— Ce căutăm?
Rizzoli simţi că i se intensifică pulsul.
— Asta! spuse ea încet.
Camioneta albă era în partea de jos a ecranului. Venise încetişor pe lângă rândul de maşini. Se oprise între cameră şi BMW-ul albastru.
— La naiba! zise Rizzoli. Ne blochează vederea! Nu putem vedea ce

face şoferul.

Câteva secunde mai târziu, camioneta plecă. Nu reuşiseră să vadă nici măcar o întrezărire a feţei şoferului şi nici a numărului de înmatriculare.

— Ce-a fost asta? întrebă Fishman.

Rizzoli se întoarse şi-l privi pe Frost. Nu era nevoie să spună nici un cuvânt; amândoi înţeleseră ce se întâmplase în acea parcare. „Pana de cauciuc. Şi Theresa şi Nikki Wells avuseseră o pană de cauciuc".

Iată cum le găsea, gândi ea. Parcarea unei clinici. Femei însărcinate mergând în vizită la doctorii lor. O despicare rapidă a cauciucului şi apoi aşteptare. Îşi urmărea prada în timp ce pleca din parcare. Şi când oprea pe marginea drumului, iată-l şi pe el, chiar în spate.

Gata să le ofere asistenţă.

În timp ce Frost conducea, Rizzoli se gândea la viaţa ce creştea în interiorul ei. Cât de subţire era peretele de piele şi muşchi care-i cuprindea copilul. O lamă nu ar fi trebuit să taie prea adânc. O incizie rapidă, chiar la baza abdomenului, de la sâni spre zona pubiană, fără grijă de cicatrice, pentru că nu urma nici o vindecare, nici o grijă pentru starea mamei. Ea era doar un obiect dispensabil, deschis pentru comoara pe care o conţinea. Se apăsă cu mâinile pe abdomen şi se simţi dintr-odată dezgustată la gândul ororilor pe care le îndura Mattie Purvis, probabil, în acel moment. Cu siguranţă că Mattie nu se gândise vreodată la aşa ceva când se privise în oglindă. Poate că se uitase la urmele de vergeturi de pe abdomen şi simţise un fior la gândul că îşi pierde din atractivitate. Un sentiment de tristeţe că atunci când soţul ei se uita la ea, o făcea acum cu dezinteres, şi nu cu pasiune. Nu cu dragoste.

„Ştiai că Dwayne avea o amantă?"

Se uită la Frost.

— Va avea nevoie de un intermediar.

— Poftim?

— Când va pune mâna pe acel nou-născut, ce va face cu el? Trebuie să i-l aducă unui intermediar. Cineva care face adopţia, întocmeşte documentele. Şi îl plăteşte în numerar.

— Van Gates.

— Ştim că a făcut-o cel puţin o dată înainte.

— Dar asta a fost acum patruzeci de ani.

— Câte alte adopţii a aranjat de atunci? Câţi alţi copii a plasat el la familii plătitoare? Trebuie să câştige din asta. „Bani cu care să-şi întreţină nevastă de bani gata în spandex roz".

— Van Gates nu va coopera.

— Nici o şansă. Dar ştim ce să urmărim acum.

— Camioneta albă.

Frost conduse în tăcere câteva clipe.

— Ştii, zise el, dacă acea camionetă apare în faţa casei lui, înseamnă probabil că...

Şi vocea i se pierdu.

„Că Mattie Purvis era deja moartă“, gândi Rizzoli.

CAPITOLUL 26

Mattie îşi sprijini spatele de un perete, ridică picioarele pe celălalt perete şi împinse. Numără secundele până când picioarele începură să-i tremure şi broboane de sudoare îi acoperiră faţa. „Haide, încă cinci secunde. Zece”. Rămase fără vlagă, gâfâind, cu gambele şi şoldurile cuprinse de o furnicătură plăcută. Nu-şi prea folosise picioarele în această cutie, petrecuse prea multe ore ghemuită şi plângându-şi de milă, în timp ce muşchii ei îşi pierduseră din vigoare. Îşi aminti când avusese o răceală, o răceală atât de puternică încât o ţinuse la pat, cu febră şi tremurături. Câteva zile mai târziu, când se dăduse jos din pat, se simţise atât de slăbită, încât trebuise să se târască până la baie. Asta ţi se întâmpla când stăteai prea mult la orizontală: îţi pierdeai toată vlagă. În curând, va avea nevoie de aceşti muşchi; va trebui să fie pregătită când el se va întoarce.

Pentru că *se va întoarce* cu siguranţă.

Destulă odihnă. Picioarele la perete din nou. Împinge!

Gemu, cu fruntea acoperită de sudoare. Se gândi la filmul *GI Jane* şi la cât de atrăgătoare şi puternică arăta Demi Moore când ridica greutăţi. Mattie păstră această imagine în minte şi împinse din nou cu picioarele în peretele închisorii ei. Vizualizează muşchii! Şi luptă! Bate-l pe nemernic!

Cu un gâfâit, se relaxă din nou şi rămase aşa, rezemată de perete, respirând greu, picioarele începând s-o doară. Fu gata să repete exerciţiul când simţi cum i se încordează abdomenul.

O altă contracţie.

Aşteptă, ţinându-şi respiraţia, sperând că va trece repede. Deja simţea cum i se relaxează muşchii. Era doar abdomenul încercându-şi puterea, în timp ce şi ea făcea acelaşi lucru. Nu o durea nimic, dar era un semn că se apropia momentul.

“Aşteaptă copile. Trebuie să mai aştepţi puţin”.

CAPITOLUL 27

Încă o dată, Maura renunţă la orice dovadă a identităţii ei. Puse poşeta în dulap, adăugă ceasul de la mână, cureaua şi cheile maşinii. „Chiar şi cu cardul meu de credit, permisul de conducere şi numărul de asigurare socială, gândi ea, tot nu ştiu cine sunt cu adevărat. Singura persoană care cunoaşte acest răspuns mă aşteaptă de partea cealaltă a barierei”.

Intră în zona de verificare a vizitatorilor, îşi scoase pantofii, îi puse pe masă pentru inspecţie, apoi trecu prin detectorul de metale.

O femeie gardian o aştepta acolo.

— Doamna doctor Isles?

— Da.

— Aţi cerut o sală de interogatoriu?

— Trebuie să vorbesc singură cu prizonieră.

— Veţi fi monitorizată totuşi prin camera video. Înţelegeţi acest lucru, da?

— Atâta timp cât conversaţia noastră este privată.

— Este aceeaşi cameră unde deţinutele se întâlnesc cu avocaţii lor. Aşa că veţi avea intimitate. Gardianul o conduse pe Maura prin camera publică de zi şi apoi pe un coridor. Acolo descuie o uşă şi îi făcu semn să intre. O vom aduce noi aici. Luaţi loc.

Maura păşi în sală şi dădu peste o masă şi două scaune. Se aşeză pe un scaun cu faţa spre uşă. O fereastră de plexiglas dădea spre coridor şi două camere de supraveghere erau fixate în colţurile camerei. Aşteptă, cu mâinile transpirate în ciuda aerului condiţionat. Ridică privirea, surprinsă, şi o văzu pe Amalthea cu ochii negri, lipsiţi de expresie, fixând-o prin geam.

Gardianul o escortă în cameră şi o aşeză pe scaun.

— Nu este prea vorbăreaţă astăzi. Nu ştiu dacă vă va spune ceva, dar iat-o.

Gardianul se aplecă, prinse o cătuşă de oţel în jurul gleznei Amaltheei şi pe cealaltă de piciorul mesei.

— Este chiar necesar? întrebă Maura.

— Acesta este regulamentul, pentru siguranţa dumneavoastră. Se ridică în picioare. Când aţi terminat, apăsaţi pe acest buton, pe interfonul de pe perete. Vom veni s-o luăm. O bătu uşor pe Amalthea pe umăr. Acum, vorbeşte cu doamna, da, drăguţă? A venit de departe ca să te vadă.

Îi aruncă Maurei o privire tăcută de „noroc“ şi plecă, încuind uşa în urma ei.

Trecu un moment.

— Am venit şi săptămâna trecută să te vizitez, spuse Maura, îţi aminteşti?

Amalthea se cocoşă în scaun, cu ochii îndreptaţi spre masă.

— Mi-ai spus ceva când tocmai voiam să plec. Ai spus, „acum vei muri şi tu“. Ce-ai vrut să zici?

Tăcere.

— Mă avertizai, nu-i aşa? Îmi spuneai să te las în pace. Nu voiai să investighez mai mult despre trecutul tău.

Din nou, tăcere.

— Nu ne ascultă nimeni, Amalthea. Sunt doar eu cu tine în această cameră. Maura îşi puse mâinile pe masă, pentru a-i arăta că nu are nici un reportofon în mână, nici un carneţel. Nu sunt de la poliţie. Nu sunt procuror. Poţi să-mi spui ce vrei şi doar noi două vom auzi. Se aplecă înainte şi îi spuse încet: Ştiu că poţi să înţelegi fiecare cuvânt rostit de mine. Aşa că uită-te la mine, la naiba! M-am săturat de jocul acesta.

Chiar dacă Amalthea nu înălţă capul, îi zări totuşi tensionarea bruscă a mâinilor, zvâcnirea muşchilor. „Mă ascultă, e în regulă. Aşteaptă să vadă ce voi spune mai departe”.

— Aceea a fost o ameninţare, nu-i aşa? Când mi-ai spus că voi muri, de fapt îmi spuneai să stau departe, sau voi sfârşi ca Anna. M-am gândit că poate era doar un delir, dar tu ai vorbit serios. Îl protejezi, nu-i aşa? Protejezi Bestia.

Încetişor, capul Amaltheei se ridică. Ochii ei negri îi întâlniră pe ai Maurei, o privire atât de rece, de goală, încât Maura se dădu înapoi, simţind că i se face pielea de găină.

— Ştim despre el, spuse ea. Ştim despre amândoi.

— Ce ştiţi?

Maura nu se aşteptase ca ea să vorbească. Acea întrebare fusese şoptită atât de încet încât se îndoi că o auzise cu adevărat. Înghiţi în sec. Trase adânc aer în piept, zguduită de golul negru al acelor ochi. Nici o urmă de nebunie, doar pustiu.

— Eşti la fel de sănătoasă ca şi mine, zise Maura. Dar nu îndrăzneşti să laşi pe nimeni să afle asta. Este mai uşor să te ascunzi după masca de schizofrenic. Mai uşor să joci rolul nebunei, pentru că oamenii îi lasă întotdeauna pe nebuni în pace. Nu se mai chinuie să-i interogheze. Nu mai caută alte indicii, pentru că ei cred că e doar un delir oricum. Şi acum nu-ţi mai dau nici măcar medicamente pentru asta, pentru că mimezi atât de bine efectele lor secundare. Maura se forţă să se uite mai adânc în acel gol. Ei nu ştiu că Bestia este reală. Dar tu ştii. Şi ştii şi unde se află.

Amalthea rămase perfect nemişcată, însă tensiunea se vedea pe faţa ei. Muşchii se încordaseră în jurul gurii şi ieşeau în evidenţă în

jos, pe gât.

— Era singura ta opţiune, nu-i aşa? Să pledezi nebunia. Nu puteai lupta cu dovezile - sângele de pe levier, portofelele furate. Dar dacă îi convingeai că eşti nebună, atunci evitai o investigaţie mai aprofundată. Poate că nu vor afla de celelalte victime. Femeile pe care le-ai ucis în Florida şi în Virginia. În Texas şi Arkansas. State cu pedeapsa capitală. Maura se aplecă şi mai aproape de ea. De ce nu-l predai la poliţie, Amalthea? Până la urmă, el te-a lăsat pe tine să preiei vina. Şi el este încă acolo, încă ucide. Continuă fără tine, trecând prin aceleaşi locuri, aceleaşi terenuri de vânătoare. Tocmai a răpit încă o femeie, în Natick. Ar trebui să-l opreşti, Amalthea. Ai putea pune capăt.

Amalthea păru să-şi ţină respiraţia, aşteptând.

— Uită-te la tine, stând aici în închisoare. Maura râse. Ce ratată eşti! De ce ai sta aici când Elijah este liber?

Amalthea clipi. Într-o clipă, toată rigiditatea păru să dispară din muşchii ei.

— Vorbeşte cu mine, insistă Maura. Nu mai este nimeni în această cameră. Doar tu şi eu.

Privirea celeilalte femei se ridică spre una din camerele video montată în colţul sălii.

— Da, ne pot vedea, zise Maura. Dar nu ne pot auzi.

— Oricine ne poate auzi, şopti Amalthea. Se concentră asupra Maurei. Privirea fantomatică devenise rece, calculată. Şi înfricoşător de lucidă, ca şi cum o nouă creatură ieşise la iveală, uitându-se la ea prin aceiaşi ochi. De ce ai venit aici?

— Vreau să ştiu. Elijah mi-a ucis sora?

Urmă o pauză lungă. Şi, în mod bizar, o licărire de amuzament în ochii femeii.

— De ce ar fi făcut-o?

— Ştii că Anna a fost omorâtă, nu-i aşa?

— De ce nu mă întrebi ceea ce pot să-ţi răspund? Întrebarea pe care de fapt *tu* vrei să mi-o pui. Vocea Amaltheei era joasă, intimă. Vizita aceasta are legătură cu tine, Maura, nu-i aşa? Ce *vrei* să ştii?

Maura o fixă cu privirea, cu inima bătându-i puternic. O singură întrebare îi răsuna în minte şi parcă îi rănea gâtul.

— Vreau să-mi spui...

— Da?

Doar un murmur încet, ca o voce din capul Maurei.

— Cine este mama mea adevărată?

Un zâmbet apăru pe buzele Amaltheei.

— Vrei să spui că nu vezi asemănarea?

— Doar spune-mi adevărul.

— Uită-te la mine. Şi apoi uită-te în oglindă. Uite-ţi adevărul.

— Nu recunosc nimic din mine la tine.
— Dar eu mă recunosc pe mine în *tine*.

Maura râse, surprinsă şi ea că mai putea rezista.

— Nu ştiu de ce am venit. Această vizită este o pierdere de timp.

Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Îţi place să lucrezi cu morţii, Maura?

Surprinsă de întrebare, Maura se opri, pe jumătate ridicată din scaun.

— Cu asta te ocupi, nu-i aşa? zise Amalthea. Îi tai. Le scoţi organele. Le despici inimile. De ce o faci?
— Aceasta este natura meseriei mele.
— De ce ai ales această meserie?
— N-am venit aici ca să vorbim despre mine.
— Ba da. Această vizită este numai despre tine. Despre cine eşti cu adevărat.

Încet, Maura se aşeză la loc pe scaun.

— De ce nu-mi spui pur şi simplu?
— Deschizi abdomene. Îţi cufunzi mâinile în sângele lor. De ce crezi că suntem atât de diferite? Femeia se mişcase atât de rapid încât Maura se sperie când realiză dintr-odată cât de aproape era de ea. Uită-te în oglindă. Mă vei vedea pe mine.
— Nici măcar nu aparţinem aceleiaşi specii.
— Dacă asta crezi tu cu adevărat, cine sunt eu să-ţi schimb părerea? Amalthea o privea fix, fără să clipească. Mai rămâne totuşi ADN-ul.

Maura expiră zgomotos. „Blufează, gândi ea. Amalthea aşteaptă să vadă dacă voi reacţiona. Dacă vreau să ştiu adevărul, ADN-ul nu minte. O probă luată din gura ei şi aş putea avea răspunsul. Aş putea avea cele mai negre gânduri confirmate".

— Ştii unde mă găseşti, zise Amalthea. Vino înapoi când eşti pregătită să afli adevărul. Se ridică, cătuşa din jurul gleznei zăngăni de piciorul mesei şi se uită fix în camera video. Un semnal către gardianul că voia să plece.
— Dacă eşti mama mea, spuse Maura, atunci îmi vei spune cine este tatăl meu.

Amalthea se uită la ea peste umăr, din nou cu zâmbetul pe buze.

— Nu ai ghicit încă?

Uşa se deschise şi gardianul îşi introduse capul în sală.

— Totul e în regulă aici?

Transformarea era uimitoare. Cu doar o clipă înainte, Amalthea o privise pe Maura cu o calculare rece. Acum, acea creatură dispăruse, fiind înlocuită de o femeie bătrână, năucită, care trăgea de piciorul încătuşat, parcă incapabilă să înţeleagă de ce nu se poate elibera.
— Merg, mormăi. Vreau să... vreau să merg.

— Da, drăguţă, bineînţeles că vom merge. Gardianul o privi pe Maura. Presupun că aţi terminat cu ea.
— Pentru moment, răspunse Maura.

Rizzoli nu se aşteptase la o vizită de la Charles Cassell, aşa că fu foarte surprinsă când un sergent o sună s-o informeze că doctorul Cassell o aştepta la recepţie. Când ieşi din lift şi-l văzu, fu şocată de schimbarea aspectului lui. În doar o săptămână, părea să fi îmbătrânit cu zece ani. Era clar că pierduse din greutate şi faţa îi era acum suptă şi palidă. Sacoul, chiar dacă era fără îndoială croit pe măsură şi costisitor, părea să atârne, fără formă, pe umerii lăsaţi.
— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, zise el. Trebuie să ştiu ce aţi mai aflat.
Ea îi făcu un semn cu capul ofiţerului de la recepţie.
— Îl voi conduce sus.
Împreună cu Cassell, păşi în lift.
— Nimeni nu-mi spune nimic, se plânse el.
— Vă daţi seama, bineînţeles, că acestea sunt regulile în timpul unei investigaţii încă deschise.
— Mă veţi acuza de ceva? Detectivul Ballard spune că e doar o problemă de timp.
Ea se uită la el.
— Când v-a spus acest lucru?
— De fiecare dată când mă contactează. Aceasta este strategia, doamnă detectiv? Să mă speriaţi, să mă şantajaţi până cad la învoială?
Rizzoli nu spuse nimic. Nu ştiuse că Ballard continuase să-l contacteze telefonic pe Cassell.
Ieşiră din lift şi-l conduse spre o cameră de interogatoriu unde se aşezară la masă, unul în faţa celuilalt.
— Mai aveţi să-mi spuneţi ceva nou? întrebă ea. Pentru că altfel, nu văd nici un motiv să avem această întrevedere.
— N-am ucis-o eu.
— Mi-aţi mai spus asta şi înainte.
— Nu cred că m-aţi auzit prea bine prima oară.
— Mai aveţi şi altceva să-mi spuneţi?
— Aţi verificat rezervările de avion, nu-i aşa? V-am dat toate informaţiile.
— Northwest Airlines confirmă că aţi fost în acel zbor. Dar acest lucru vă lasă totuşi fără un alibi în noaptea în care Anna a fost omorâtă.
— Şi acel incident cu pasărea moartă din cutia ei poştală... V-aţi obosit măcar să confirmaţi unde am fost când s-a întâmplat? Ştiu că nu eram în oraş. Secretarul meu vă poate spune acest lucru.
— Şi totuşi, înţelegeţi că nu vă dovedeşte nevinovăţia. Puteaţi să angajaţi pe cineva să rupă gâtul păsării şi s-o pună în cutia poştală a

Annei.
— Sunt gata să recunosc de bunăvoie lucrurile pe care le-am *făcut într-adevăr*. Da, am urmărit-o. Am condus pe lângă casa ei de mai multe ori. Şi da, am lovit-o în acea noapte... Nu sunt mândru de asta. Dar nu am trimis nici o ameninţare cu moartea. N-am ucis niciodată nici o pasăre.
— De aceea aţi venit să mă vedeţi? Pentru că dacă doar atât aveţi să-mi spuneţi...
Şi începu să se ridice de pe scaun.
Spre surprinderea ei, el se întinse şi o prinse de mână, strângând-o atât de tare încât ea reacţionă brusc să se apere. Îi apucă mâna şi i-o întoarse la spate.
El scoase un icnet de durere şi se aşeză la loc, arătând şocat.
— Vreţi să vă rup braţul? întrebă ea. Mai încercaţi încă o dată să mă prindeţi de mână.
— Îmi cer scuze, murmură el, uitându-se la ea cu ochii îndureraţi. Orice dram de furie ce reuşise să iasă la iveală în acest scurt schimb păru dintr-odată să-l lase fără vlagă. Dumnezeule, îmi cer scuze...
Îl privi cuibărindu-se în scaun şi gândi: „Durerea lui este reală“.
— Vreau doar să ştiu ce se întâmplă, zise el. Trebuie să ştiu că *faceţi* ceva.
— Domnule doctor Cassell, îmi fac doar meseria.
— Tot ce faceţi este să mă investigaţi *pe mine*.
— Nu este adevărat. Aceasta este o anchetă mult mai amplă.
— Dar Ballard a spus...
— Nu detectivul Ballard răspunde de această investigaţie, ci eu. Şi credeţi-mă, cercetez toate căile posibile.
El încuviinţă din cap. Inspiră adânc şi se ridică.
— Asta voiam să aud, că se face tot posibilul. Că nu pierdeţi din vedere nici un detaliu. Orice aţi gândi despre mine, adevărul gol-goluţ este că am iubit-o cu adevărat. Îşi trecu mâna prin păr. Este teribil când oamenii te părăsesc.
— Da, aşa este.
— Când iubeşti pe cineva, este doar normal să vrei să păstrezi acea persoană lângă tine. Faci lucruri nebuneşti, disperate...
— Chiar şi crimă?
— N-am ucis-o. Îi întâlni privirea lui Rizzoli. Dar da. Aş fi ucis *pentru* ea.
Telefonul mobil sună. Rizzoli se ridică de pe scaun.
— Mă scuzaţi, zise ea şi părăsi sala.
Era Frost la telefon.
— Echipa de supraveghere tocmai a văzut o camionetă albă în faţa reşedinţei lui Van Gates, spuse el. A trecut pe lângă casă acum cincisprezece minute, dar nu s-a oprit. Există posibilitatea ca şoferul

să-i fi văzut pe băieţii noştri, aşa că ei s-au mutat puţin mai jos pe stradă.
— De ce crezi că este camioneta noastră?
— Numerele de înmatriculare sunt furate.
— Poftim?
— Au reuşit să vadă numărul de înmatriculare. Plăcuţele au fost luate de la un Dodge Caravan, acum trei săptămâni, în Pittsfield.

„Pittsfield, gândi ea, chiar lângă graniţa statului, dinspre Albany. Unde o femeie a dispărut luna trecută".

Rămase cu receptorul la ureche, simţindu-şi pulsul intensificându-se.
— Unde este camioneta acum?
— Echipa noastră a rămas pe loc şi n-a urmărit-o. Când au primit informaţiile despre numărul de înmatriculare, era deja departe. Nu s-a întors încă.
— Hai să schimbăm maşina şi s-o mutăm pe o stradă paralelă. Adu o a doua echipă să supravegheze casa. Dacă trece din nou camioneta pe acolo, putem face o urmărire în schimburi. Două maşini, pe rând.
— În regulă. Mă îndrept într-acolo acum.

Închise telefonul. Se întoarse spre sala de interogatoriu unde Charles Cassell aştepta încă la masă, cu capul plecat.

„Oare este dragoste sau obsesie? se întrebă ea. Uneori, nu poţi să-ţi dai seama de diferenţă".

CAPITOLUL 28

Ziua era pe sfârşite când Rizzoli trecu pe lângă Dedham Parkway. Văzu maşina lui Frost şi opri în spatele ei. Coborî din vehicul şi se strecură în locul din dreapta lui.

— Şi? zise ea. Ce se întâmplă?
— Nimic.
— La naiba! A trecut mai mult de o oră. Oare l-am speriat?
— Mai este şi posibilitatea să nu fi fost Lank.
— Camionetă albă, plăcuţe de înmatriculare furate din Pittsfield?
— Ei bine, n-a rămas pe aici prea mult. Şi nici nu s-a întors.
— Când a ieşit Van Gates ultima oară din casă?
— El şi soţia au plecat la cumpărături pe la amiază. Sunt în casă de când s-au întors.
— Hai să dăm o raită pe-acolo. Vreau să aruncăm o privire. Frost conduse pe lângă vilă, mergând destul de încet ca ea să poată examina cu atenţie Tara-de-pe-Sprague-Street. Trecură de echipa de supraveghere, parcată la celălalt capăt al străzii, apoi dădură colţul şi opriră pe margine.
— Eşti sigur că sunt acasă? întrebă Rizzoli.
— Echipa nu l-a observat pe nici unul din ei părăsind casa de la prânz.
— Casa aceea pare groaznic de întunecoasă.

Stătură acolo câteva minute, în timp ce se lăsă asfinţitul. Neliniştea lui Rizzoli crescu. Nu văzuse nici o lumină aprinsă. Ambii soţi erau adormiţi? Reuşiseră să plece fără ca cineva din echipa de supraveghere să-i vadă?

„Ce făcea camioneta în acest cartier?”

Se uită la Frost.

— Gata. Nu mai vreau să aştept. Hai să le facem o vizită.

Frost conduse până în dreptul casei şi parcă. Sunară la uşă, bătură. Nici un răspuns. Rizzoli coborî de pe verandă, se dădu câţiva paşi înapoi pe alee şi privi în sus la faţada de conac sudist, cu coloanele albe, înalte. Nici o lumină la etaj. „Camioneta, gândi ea. A trecut pe aici cu un motiv”.

— La ce te gândeşti? întrebă Frost.

Rizzoli îşi putu simţi inima bătând din ce în ce mai tare şi un fior de nelinişte urcând pe şira spinării. Îi făcu un semn cu capul lui Frost şi acesta înţelese mesajul. „O vom lua prin spate”.

Rizzoli ocoli şi deschise poarta laterală. Văzu doar o alee îngustă de cărămidă, încadrată de un gard. Nici un pic de spaţiu pentru grădină, de-abia puţin loc pentru cele două containere de gunoi puse acolo. Intră pe poartă. Nu aveau nici un mandat, dar ceva nu era în regulă aici, ceva ce o făcea să-i tremure mâinile, aceleaşi mâini ce fuseseră lăsate cu cicatrice de cuţitul lui Warren Hoyt. Un monstru îşi lasă amprenta în carnea ta, asupra instinctelor tale. De atunci, pentru totdeauna, poţi simţi când un alt monstru trece pe lângă tine.

Cu Frost în spatele ei, trecură pe lângă ferestre întunecate şi o unitate centrală de aer condiţionat care aruncă aer cald pe pielea ei

zgribulită. Linişte, linişte. Pătrunseseră ilegal pe proprietatea respectivă, dar tot ce îşi dorea acum era doar o privire prin fereastră, o verificare a uşii din spate.

Dădu colţul clădirii şi găsi o curticică interioară înconjurată de un gard. Poarta din spate era deschisă. Traversă curtea spre poartă şi verifică aleea din spatele ei. Nimeni acolo. Se îndreptă spre casă şi ajunse aproape de uşa din spate când observă că era întredeschisă.

Ea şi Frost făcură un schimb rapid de priviri. Îşi scoaseră amândoi pistoalele. Totul se întâmplă atât de repede, atât de automat, încât nici nu-şi aminti când îl scosese pe al ei. Frost dădu un ghiont uşii şi o deschise, scoţând la iveală un arc de gresii de bucătărie.

Şi sânge.

Intrară şi apăsară pe întrerupătorul de pe perete. Luminile bucătăriei se aprinseră. Şi mai mult sânge îi întâmpină de pe pereţi, de pe blatul de bucătărie, şocul fiind atât de mare încât Rizzoli făcu vreo câţiva paşi înapoi, de parcă ar fi fost împinsă de o mână nevăzută. Copilul din burtă îi dădu o lovitură bruscă de alarmă.

Frost păşi din bucătărie în hol. Dar ea rămase nemişcată, cu privirea fixată asupra lui Terence Van Gates, cu ochii de gheaţă, prăbuşit în balta de sânge de pe podea. „Sângele nici măcar nu s-a uscat încă".

— Rizzoli! strigă Frost. Soţia... Soţia e încă în viaţă!

Aproape că alunecă în momentul în care se repezi afară din bucătărie, cu abdomenul larg şi neîndemânatică. Holul continua imaginea terifiantă din bucătărie. O urmă de sânge arterial şi stropi săriţi pulsau pe pereţi. Merse după urmă în camera de zi, unde Frost, în genunchi, cerea prin radio o ambulanţă în timp ce cu mâna cealaltă apăsa pe gâtul lui Bonnie Van Gates. Sângele ţâşnea printre degetele lui.

Rizzoli căzu şi ea în genunchi lângă femeia rănită. Ochii lui Bonnie erau larg deschişi, o privire plină de teroare, de parcă văzuse Moartea însăşi plutind pe deasupra ei, aşteptând s-o ia.

— Nu pot să opresc sângerarea! zise Frost în timp ce sângele continua să se scurgă printre degetele lui.

Rizzoli înşfăcă husa de pe braţul canapelei şi o înfăşură pe pumn. Se aplecă să apese acest tampon improvizat pe gâtul lui Bonnie. Frost îşi retrase mâna, sângele ţâşnind din rană chiar înainte ca Rizzoli s-o acopere. Materialul făcut grămadă se îmbibă imediat.

— Şi din mână îi curge sânge! strigă Frost.

Uitându-se în jos, Rizzoli văzu un şiroi constant curgând din palma spintecată a lui Bonnie. „Nu putem opri tot acest... "

— Ambulanţa? întrebă ea.

— E pe drum.

Bonnie ridică mâna şi o prinse de braţ pe Rizzoli.

— Rămâi acolo! Nu te mişca!

Bonnie se smuci, cu ambele mâini în aer acum, ca un animal panicat ce îşi prinde cu ghearele atacatorul.

— Frost, ţine-o nemişcată!

— Isuse, ce forţă are.

— Bonnie, opreşte-te! Încercăm să te ajutăm!

Încă o zvâcnitură şi Rizzoli mişcă mâna de la gâtul lui Bonnie. Simţi un val de căldură pe faţă şi gustă sânge. Astupă la loc rana. Bonnie se întoarse într-o parte, mişcând picioarele cu putere, ca două pistoane.

— O pierdem! strigă Frost.

Rizzoli o imobiliză pe Bonnie cu faţa pe covor şi reuşi să prindă iar cu tamponul improvizat rana de la gât. Sângele era peste tot de-acum, stropit peste cămaşa lui Frost, împroşcat pe sacoul lui Rizzoli, în timp ce aceasta se chinuia să menţină presiune pe pielea alunecoasă. Atât de mult sânge! Dumnezeule, cât de mult sânge putea să piardă o persoană?

Se auziră paşi înfundaţi în casă. Era echipa de supraveghere, care parcase mai sus pe stradă. Rizzoli nici nu ridică privirea când cei doi bărbaţi intrară în fugă în cameră. Frost strigă la ei s-o ţină pe Bonnie. Dar nu prea mai era nevoie; criza trecuse şi acum de-abia dacă mai tremura în agonie.

— Nu mai respiră, zise Rizzoli.

— Întoarce-o pe spate! Haide, haide!

Frost începu să-i facă respiraţie artificială. Când se ridică, avea buzele pline de sânge.

— Nu mai are puls!

Unul dintre poliţişti îşi puse mâinile pe pieptul ei şi începu să apese. O dată, de două ori, palmele i se afundau adânc în decolteul de Hollywood al lui Bonnie. Cu fiecare apăsare, doar o dâră de sânge se mai prelinse din rană. În venele ei mai rămăsese atât de puţin sânge care să circule, să hrănească organele vitale. Pompau un puţ uscat.

Echipa de ambulanţă ajunse cu tuburile, monitoarele şi pungile de perfuzie. Rizzoli se dădu la o parte să le facă loc şi se simţi dintr-odată atât de ameţită încât trebui să se aşeze. Se lăsă să cadă într-un fotoliu şi îşi plecă fruntea. Îşi dădu seama că stătea pe un material alb, murdărindu-l probabil cu sânge de pe hainele ei. Când înălţă capul din nou, văzu că Bonnie fusese intubată. Bluza ei fusese desfăcută şi sutienul tăiat. Firele de EKG erau prinse pe pieptul ei. Doar cu o săptămână în urmă, Rizzoli gândise despre ea că era o păpuşă Barbie prostuţă, făcută din plastic din cap până în picioare, în bluza ei roz mulată pe trup şi cu sandalele cu tocuri înalte. Acum arăta exact aşa, din plastic, cu pielea ca de ceară, cu ochii fără vreo sclipire de viaţă. Rizzoli văzu una din sandalele lui Bonnie la câţiva metri distanţă şi se

întrebă dacă încercase oare să fugă, cu pantofii aceia imposibili în picioare. Îşi imagină tropăitul ei înnebunit pe hol, lăsând în urmă stropi de sânge pe pereţi, încercând să alerge pe tocurile acelea enorme. Chiar şi după ce echipa medicală o luă pe Bonnie din cameră, Rizzoli continuă să privească sandaua aceea inutilă.

— Nu va supravieţui, zise Frost.

— Ştiu, răspunse Rizzoli şi se uită la el. Ai sânge pe gură.

— Ar trebui să te uiţi şi tu în oglindă. Aş putea spune că amândoi am fost destul de mult expuşi.

Se gândi la sânge şi la toate lucrurile teribile pe care le purta. SIDA. Hepatită.

— Părea destul de sănătoasă, fu tot ce putu îngăima.

— Totuşi, răspunse Frost, în starea ta... sarcina...

Şi atunci ce naiba mai făcea aici, cufundată în sângele unei moarte? Ar fi trebuit să fie acasă, în faţa televizorului, gândi ea, cu picioarele ei umflate ridicate pe un taburet. Aceasta nu este o viaţă potrivită pentru o mamă. Nu e o viaţă pentru nimeni.

Încercă să se ridice de pe fotoliu. Frost îi întinse mâna s-o ajute, şi pentru prima dată ea îi permise s-o sprijine. Câteodată, gândi ea, trebuie să accepţi o mână de ajutor. Câteodată, trebuie să recunoşti că nu le poţi face pe toate singură. Bluza îi era băţoasă, mâinile maronii de la sângele uscat. Echipa de investigaţii criminalistice avea să ajungă în curând şi apoi presa. Întotdeauna presa.

Era timpul să se cureţe şi să treacă la muncă.

Maura coborî din maşină printr-o mulţime dezordonată de camere de filmare şi microfoane. Girofarele maşinilor de poliţie luminau în albastru şi alb o mulţime de privitori curioşi adunaţi împrejurul perimetrului delimitat de banda galbenă a poliţiei. Nu ezită, nu dădu presei nici o şansă s-o abordeze şi se îndreptă cu hotărâre spre casă. Salută din cap un poliţist care păzea perimetrul.

El îi întoarse salutul cu o privire încurcată.

— Ah... Domnul doctor Costas este deja aici...

— Şi eu, răspunse ea şi trecu pe sub bandă.

— Doamna doctor Isles?

— Este înăuntru?

— Da, dar...

Continuă să meargă, ştiind că el nu va îndrăzni s-o oprească. Aerul ei de autoritate îi conferea o trecere pe care puţini poliţişti îndrăzneau s-o pună la îndoială. Se opri în faţa uşii de la intrare pentru a-şi pune mănuşile şi încălţămintea de protecţie, accesorii necesare când scena crimei prezenta urme de sânge. Apoi păşi înăuntru, unde tehnicienii de la laboratorul criminalistic de-abia dacă îi aruncară o privire. Cu toţii o cunoşteau; nu aveau nici un motiv să

se întrebe de prezenţa ei acolo. Merse nestingherită din foaier până în camera de zi şi văzu covorul pătat de sânge şi resturile de ustensile medicale împrăştiate, rămase de la echipa de la ambulanţă. Seringi, ambalaje rupte şi ghemotoace de tampoane folosite umpleau podeaua. Nici un corp.

Ieşi în hol, unde urmele de violenţă erau vizibile pe pereţi. De o parte, stropi de sânge arterial. De alta, picături mult mai fine, sărite de pe lama atacatorului.

— Doctore?

Rizzoli stătea în capătul holului.

— De ce nu m-ai sunat? zise Maura.

— Este cazul lui Costas.

— Aşa am auzit şi eu.

— Nu trebuie să fii aici.

— Ai fi putut să-mi spui, Jane. Ai fi putut să mă anunţi.

— Acest caz nu este al tău.

— Acest caz este legat de sora mea. *Mă* priveşte.

— Tocmai de aceea nu este cazul tău. Rizzoli se apropie de ea, fixând-o cu privirea. Nu trebuie să-ţi spun eu asta. Ştii şi tu deja.

— Nu cer să fiu medicul legist pentru acest caz. Ceea ce mă nemulţumeşte este că nu mi s-a spus despre el.

— N-am avut timp, bine?

— Asta numeşti tu o scuză?

— Dar e adevărul, la naiba! Rizzoli dădu din mâini spre sângele de pe pereţi. Avem două victime aici. N-am mâncat nimic la cină. Nu mi-am spălat nici sângele din păr. Pentru numele lui Dumnezeu, nu am avut nici măcar timp să mă duc la toaletă. Se întoarse. Am lucruri mai bune de făcut decât să-ţi dau ţie explicaţii.

— Jane.

— Du-te acasă, doctore. Lasă-mă să-mi fac treaba.

— Jane! Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să spun toate acele lucruri.

Rizzoli se întoarse cu faţa spre ea şi Maura văzu ceea ce nu observase de la bun început. Ochii goi, umerii lăsaţi. „De-abia se mai ţine pe picioare”.

— Şi mie îmi pare rău. Rizzoli se uită la sângele împroşcat pe pereţi. Mai aveam *atât de puţin* şi-l prindeam, zise ea şi apropie degetul mare şi degetul arătător. Aveam o echipă pe stradă, supraveghind casa. Nu ştiu cum a văzut maşina, dar a trecut pe lângă ea mai departe şi a venit în schimb pe poarta din spate. Clătină din cap. Cumva a ştiut. Ştia că-l căutăm. De aceea Van Gates reprezenta o problemă...

— *Ea* l-a avertizat.

— Cine?

— Amalthea. Trebuie să fi fost ea. Un telefon, o scrisoare. Ceva a trecut cu ajutorul unuia dintre gardieni. Îşi protejează partenerul.

— Crezi că este destul de raţională să facă asta?
— Da, sunt sigură. Maura ezită. Am fost s-o văd ieri.
— Şi când aveai de gând să-mi spui?
— Ştie secrete despre mine. Are răspunsuri.
— Aude voci, pentru numele lui Dumnezeu.
— Nu, nu aude voci. Sunt convinsă că este perfect lucidă şi ştie exact ce face. Îşi protejează partenerul, Jane. Nu-l va da niciodată de gol.

Rizzoli o privi câteva momente în tăcere.

— Poate ar fi mai bine să vezi asta. Trebuie să ştii cu ce ne confruntăm.

Maura o urmă în bucătărie şi se opri în prag, şocată de carnagiul pe care îl văzu în acea cameră. Colegul ei, doctorul Costas, era aplecat deasupra corpului. El ridică privirea spre Maura, uimit.
— Nu ştiam că vii şi tu să te ocupi de cazul acesta, zise el.
— Nu e cazul meu. Aveam doar nevoie să văd...

Se uită la Terence Van Gates şi înghiţi cu greutate.

Costas se ridică în picioare.

— Ucigaşul a fost extrem de eficient. Nici o rană de apărare, nici o indicaţie că victima ar fi avut vreo şansă să lupte. O singură tăietură, de la o ureche la alta. S-a apropiat din spate. Incizia începe din stânga sus, traversează traheea şi coboară în partea dreaptă jos.
— Dreptaci.
— Şi puternic, de asemenea. Costas se lăsă pe vine şi întoarse cu grijă capul, lăsând să se vadă tăietura transversală a cartilajului strălucind. A tăiat până la coloana vertebrală. Dădu drumul capului şi-l roti în partea cealaltă, marginile tăieturii întâlnindu-se din nou.
— O execuţie, murmură ea.
— Cam aşa ceva.
— Cea de-a doua victimă - în camera de zi...
— Soţia. A murit la urgenţe acum o oră.
— Dar acea execuţie n-a fost atât de eficientă, zise Rizzoli. Credem că ucigaşul l-a prins întâi pe bărbat. Poate că Van Gates aştepta vizita lui. Poate chiar i-a dat drumul în bucătărie, gândindu-se că erau simple afaceri. Dar nu se aştepta la atac. Nu există răni de apărare, nici un semn de luptă. S-a întors cu spatele la ucigaş şi a căzut ca un miel la tăiere.
— Şi soţia?
— Cu Bonnie e altă poveste. Rizzoli se uită în jos la Van Gates, la smocurile vopsite de păr transplantat, simboluri ale vanităţii unui bătrân. Cred că Bonnie i-a surprins. Vine în bucătărie şi zăreşte sângele. Îl vede pe soţul ei acolo, pe podea, cu gâtul tăiat aproape complet. Ucigaşul este şi el aici, ţinând în mână cuţitul. Aerul condiţionat funcţionează şi toate ferestrele sunt închise ermetic. Dublu panelate, pentru izolare. Chiar dacă echipa noastră era parcată puţin

mai încolo, tot nu i-ar fi putut auzi strigătele. Dacă măcar a reuşit să strige...

Rizzoli se întoarse şi se uită la uşa ce dădea în hol. Făcu o pauză de parcă ar fi văzut-o chiar pe femeia decedată stând acolo.

— Îl vede pe ucigaş venind spre ea. Dar, spre deosebire de soţul ei, ea se apără. Tot ce poate face, în timp ce cuţitul se îndreaptă spre ea, este să-l prindă de lamă. O taie direct în palmă, prin piele, tendoane, până la oase. Taie atât de adânc încât artera este secţionată.

Rizzoli arătă spre uşă, la holul de dincolo.

— Fuge, din mână ţâşneşte sângele. El este chiar în spatele ei şi o încolţeşte în camera de zi. Chiar şi atunci ea se apără, încearcă să-i pareze loviturile cu mâinile. Dar el mai face o tăietură, de-a lungul gâtului. Nu la fel de adâncă precum incizia de la gâtul soţului ei, dar destul de profundă. Rizzoli se uită la Maura. Era încă în viaţă când am găsit-o. Atât de aproape am fost să-l prindem.

Maura se uită în jos la Terence Van Gates, prăbuşit lângă dulapul de bucătărie. Se gândi la căsuţa dintre copaci unde doi veri îşi formaseră legătura sângeroasă. „O legătură care mai rezistă şi acum".

— Îţi aminteşti ce ţi-a spus Amalthea când ai vizitat-o pentru prima oară? întrebă Rizzoli.

Maura încuviinţă din cap. „Acum vei muri şi tu".

— Am crezut amândouă că era doar un delir, spuse Rizzoli. Îl privi pe Van Gates. Îmi sună acum destul de clar că un avertisment. O ameninţare.

— De ce? Nu ştiu mai multe decât tine.

— Poate din cauza *identităţii tale,* doctore. Fiica Amaltheei.

Un fior rece îi trecu pe şira spinării.

— Tatăl meu, spuse ea încet. Dacă sunt într-adevăr fiica ei, atunci cine este tatăl meu?

Rizzoli nu rosti numele lui Elijah Lank; nici nu fu nevoie s-o facă.

— Eşti dovada vie a acestui parteneriat, zise Rizzoli. Jumătate din ADN-ul tău este al lui.

Încuie uşa de la intrare şi trase şi zăvorul. Se opri acolo, gândindu-se la Anna şi la zăvoarele de alamă şi lanţurile ce fuseseră montate în căsuţa din Maine. „Devin ca sora mea, gândi ea. În curând mă voi ascunde după baricade sau îmi voi părăsi căminul pentru un nou oraş, o nouă identitate".

O pereche de faruri lumină draperiile trase din camera de zi. Aruncă o privire afară şi văzu maşina de poliţie patrulând prin preajmă. Nu mai era Poliţia din Brookline, ci o patrulă cu Departamentul de Poliţie din Boston inscripţionat pe laterala maşinii.

„Probabil că Rizzoli a solicitat asta“, gândi ea.

Merse în bucătărie şi îşi pregăti un pahar de băutură. Nimic deosebit în seara aceasta, nu era cocktailul ei obişnuit Cosmopolitan, ci doar suc de portocale, votcă şi gheaţă. Se aşeză la masa din bucătărie şi-l bău cu înghiţituri mici, cuburile de gheaţă zdrăngănind de pereţii paharului. Bea singură; nu era un semn bun, dar la naiba. Avea nevoie de un anestezic, trebuia să înceteze să se mai gândească la ce văzuse în seara aceasta. Aerul condiţionat lăsă să intre în cameră adierea răcoroasă. Nici o fereastră deschisă în noaptea aceasta; totul era încuiat şi sigur. Paharul rece îi răcori degetele. Se aşeză şi se uită la palma ei, la roşeaţa palidă a capilarelor. „Oare sângele lor curge în venele mele?“

Se auzi soneria.

Capul i se ridică brusc; se întoarse spre camera de zi, cu inima bătând puternic, cu fiecare muşchi din corpul încordat la maximum. Se ridică încet în picioare şi merse tiptil pe hol până la uşa de la intrare. Se opri acolo, întrebându-se cât de uşor ar fi trecut un glonţ prin lemnărie. Se aplecă în dreptul geamului lateral şi-l văzu pe Ballard stând pe verandă.

Cu un oftat de uşurare, deschise uşa.

— Am auzit de Van Gates, zise el. Eşti bine?

— Puţin zdruncinată. Dar sunt bine. „Nu, nu sunt bine deloc. Nervii mei sunt la pământ şi beau singură în bucătărie”. De ce nu intri?

El nu fusese niciodată în casa ei. Păşi înăuntru, închise uşa şi văzu zăvorul, pe care îl trase.

— Trebuie să-ţi instalezi un sistem de securitate, Maura.

— Plănuiam s-o fac.

— Fă-o mai repede, da? O privi. Pot să te ajut să-l alegi pe cel mai bun.

Ea încuviinţă din cap.

— Mulţumesc pentru sfat. Vrei să bei ceva?

— Nu în seara aceasta, mulţumesc.

Merseră în camera de zi. El se opri, privind pianul din colţ.

— Nu ştiam că ştii să cânţi la pian.

— Din copilărie. Dar nu mai exersez aşa de mult.

— Ştii, şi Anna cânta... Se opri. Presupun că nu ştiai asta.

— Nu, nu am ştiut. E aşa de ciudat, Rick, cum de fiecare dată când aflu ceva nou despre ea, seamănă din ce în ce mai mult cu mine.

— Cânta minunat. El merse spre pian, ridică uşor capacul şi apăsă câteva clape. Închise capacul la loc şi rămase cu privirea aţintită la suprafaţa neagră lucitoare. Se uită la ea. Sunt îngrijorat pentru tine, Maura. În special în seara aceasta, după tot ce s-a întâmplat cu Van Gates.

Ea oftă şi se cufundă în canapea.

— Am pierdut controlul propriei vieţi. Nici nu mai pot dormi cu

ferestrele deschise.

Se aşează şi el. Alese un scaun în faţa ei, astfel încât, dacă ea ar fi ridicat privirea, l-ar fi văzut pe el.

— Nu cred că ar fi bine să stai singură aici la noapte.

— Aceasta este casa mea. Nu voi pleca nicăieri.

— Atunci nu pleca. Făcu o pauză. Vrei să stau cu tine?

Privirea ei o întâlni pe a lui.

— De ce faci asta, Rick?

— Pentru că sunt convins că ai nevoie de protecţie.

— Şi tu eşti cel care trebuie să mă protejeze?

— Cine altcineva o va face? Uită-te la tine! Duci o viaţă atât de solitară, singură în toată casa asta. Când mă gândesc la tine singură aici, mă sperii de ce s-ar putea întâmpla. Când Anna a avut nevoie de mine, nu eram acolo. Dar pot fi aici pentru tine. Se întinse şi îi luă mâinile. Pot fi aici oricând ai nevoie de mine.

Ea se uită în jos, la mâinile lui, ce le acopereau pe ale ei.

— Ai iubit-o, nu-i aşa? Când el nu-i răspunse, ea ridică capul şi îi întâlni privirea. Nu-i aşa, Rick?

— A avut nevoie de mine.

— Nu asta te-am întrebat.

— Nu puteam să stau deoparte şi s-o las să fie rănită. Nu de acel bărbat.

„Ar fi trebuit să-mi dau seama de la bun început, gândi ea. Erau semne evidente, felul cum mă privea, felul cum mă atingea”.

— Dacă ai fi văzut-o în noaptea aceea la urgenţe, zise el, ochiul vânăt, rănile. M-am uitat o singură dată la faţa ei şi am vrut să-l bat măr pe cel care o făcuse. Nu sunt multe lucruri care mă fac să-mi pierd cumpătul, Maura, dar un bărbat care răneşte o femeie... Respiră adânc. Nu aveam de gând să las să se mai întâmple încă o dată. Dar Cassell nu renunţa. Continua s-o sune, s-o hărţuiască, aşa că am intervenit. Am ajutat-o să pună nişte yale. Am început să trec pe la ea în fiecare zi, să verific dacă este bine. Apoi, într-o noapte, m-a întrebat dacă rămân la cină, şi... Ridică din umeri a înfrângere. Aşa a început. Era speriată şi avea nevoie de mine. Este instinct pur, ştii? Poate instinctul unui poliţist. Vrei să protejezi.

„În special când ea este o femeie atrăgătoare”.

— Am încercat s-o protejez, asta e tot. Se uită la ea. Şi, da, am ajuns să mă îndrăgostesc de ea.

— Şi acum? Ce este asta, Rick? Ea se uită la mâinile lui, încă ţinându-le strâns pe ale ei. Ce se întâmplă acum aici? Faci asta pentru mine, sau pentru ea? Pentru că eu nu sunt Anna. Nu sunt înlocuitorul ei.

— Sunt aici pentru că *tu* ai nevoie de mine.

— Sună ca o placă stricată. Te-ai pus în acelaşi rol, de gardian. Şi eu sunt doar dublura care se întâmplă să joace rolul Annei.

—
Nu este aşa.

— Şi dacă n-ai fi cunoscut-o niciodată pe sora mea? Dacă tu şi cu mine ne-am fi întâlnit la o petrecere? Ai fi încă aici?

— Da. Aş fi. Se aplecă spre ea, mâinile strângându-le pe ale ei. Ştiu că aş fi.

Rămaseră un moment în tăcere. „Vreau să-l cred, gândi ea. Ar fi aşa de uşor să-l cred".

— Nu cred că ar fi bine să rămâi aici la noapte, spuse ea totuşi într-un târziu.

Îşi îndreptă spatele încet, cu ochii încă aţintiţi spre ea, dar acum exista între ei o distanţă. Şi dezamăgire.

Ea se ridică în picioare; şi el la fel.

Merseră în tăcere până la uşa de la intrare. Acolo el se opri şi se întoarse spre ea. Ridică delicat mâna până la faţa ei şi o mângâie pe obraz, o atingere de care ea nu se feri nici măcar un milimetru.

— Ai grijă, spuse el şi ieşi.

Ea încuie uşa după el.

CAPITOLUL 29

Mattie mâncă şi ultima felie de pastramă de vită. O mestecă asemenea unui animal sălbatic care îşi sfârtecă prada, zicându-şi: „Proteine pentru putere. Pentru victorie!" Se gândi la atleţii care se pregăteau pentru maraton, călindu-şi trupurile pentru performanţa vieţii lor. Acesta avea să fie un maraton şi pentru ea. O singură şansă de victorie.

„Pierde şi vei muri".

Pastrama se întărise puţin şi aproape că îi veni greaţă în timp ce o înghiţi, dar reuşi s-o dea pe gât cu o gură lacomă de apă. Al doilea urcior era aproape gol. „Am ajuns aproape la sfârşit, gândi ea; nu mai pot rezista prea mult". Şi acum avea încă un motiv de îngrijorare: contracţiile ei începeau să devină inconfortabile, ca un pumn ce împinge în jos. Nu erau chiar dureroase deocamdată, dar era doar începutul a ceea ce avea să vină.

Unde era el, la naiba? De ce o lăsase singură atâta timp? Fără un ceas ca să urmărească scurgerea timpului, ea nu ştia dacă trecuseră ore sau zile de la ultima lui vizită. Se întrebă dacă îl înfuriase când ţipase la el. Aceasta era pedeapsa ei?

Încerca oare s-o sperie puţin, s-o facă să înţeleagă că trebuia să fie politicoasă şi să-i arate respect? Toată viaţa ei fusese politicoasă, şi uite unde ajunsese. Fetele politicoase sunt date la o parte. Ele rămân la capătul cozii, unde nimeni nu le mai acordă nici o atenţie. Se mărită cu bărbaţi care uită într-o clipă că există măcar. „Ei bine, am fost politicoasă destul, gândi ea. Dacă ies vreodată de aici, voi schimba placa. Însă întâi de toate trebuie să ies de aici. Şi asta înseamnă că trebuie să mă prefac că sunt politicoasă".

Mai luă o gură de apă. Se simţi brusc sătulă, de parcă se înfruptase cu mâncăruri bogate şi băuse vin. „Ai răbdare, gândi ea. Se va întoarce".

Înfăşurându-şi pătura în jurul umerilor, închise ochii.

Şi se trezi în strângerea unei alte contracţii. „Oh, nu, gândi ea, aceasta doare. Aceasta doare cu siguranţă". Se aşeză transpirând în întuneric, încercând să-şi amintească orele de Lamaze, dar parcă le făcuse cu o viaţă întreagă înainte. Viaţa altcuiva.

„Inspiră, expiră. Purifică..".

— Doamnă!

Se încordă dintr-odată. Se uită spre aerisire, de unde şoptea vocea. Pulsul i se intensifică. „E timpul să acţionezi, GI Jane". Dar stând acolo în întuneric, respirând propriul ei parfum de teroare, ea se gândi: „Nu sunt gata. Nu voi fi niciodată gata. De ce am crezut

vreodată că voi putea face asta?"
— Doamnă. Vorbeşte cu mine.
„Aceasta este singura ta şansă. Acţionează!"
Inspiră adânc.
— Am nevoie de ajutor, scânci ea.
— De ce?
— Copilul meu...
— Spune-mi.
— Este pe cale să se nască. Am dureri. O, te rog, dă-mi drumul! Nu ştiu cât va mai dură... Scoase un suspin. Lasă-mă să ies de aici. Trebuie să ies. Copilul meu se naşte.
Nu primi nici un răspuns.
Se agăţă de pătură, de frică să şi respire, de spaimă că nu-i va auzi şoapta. De ce n-a răspuns? A plecat iar? Apoi auzi un zgomot înfundat şi ceva ca o răzuire.
O cazma. El începuse să sape.
„O singură şansă, gândi ea. Am doar această singură şansă".
Din ce în ce mai multe zgomote. Cazmaua se auzea cu mişcări lungi, dând la o parte pământul, hârjâitul lamei sunând că zgâriatul cretei de tablă de scris. Respiră mai repede acum, cu inima bătându-i să iasă din piept. „Trăiesc sau mor, gândi ea. Totul se decide acum".
Hârşâitul încetă.
Mâinile îi erau de gheaţă, degetele înfrigurate strângând pătura în jurul umerilor. Auzi lemnul scârţâind şi apoi balamalele scoaseră un sunet strident. Pământul căzu în închisoarea ei, îi căzu în ochi. „O, Dumnezeule! O, Dumnezeule, nu voi putea vedea. Trebuie să văd!" Se întoarse pentru a-şi proteja faţa de pământul care i se împrăştia mărunt în păr. Clipi iar şi iar, pentru a curăţa murdăria din ochi. Cu capul plecat, ea nu-l putu observa stând deasupra ei. Şi ce vedea el, uitându-se în groapă? Captivă, înfăşurată în pătură, murdară, învinsă, chinuită de durerile facerii.
— E timpul să ieşi, zise el, de această dată nu prin aerisire.
O voce calmă, absolut banală. Cum putea răul să sune atât de normal?
— Ajută-mă, suspină ea. Nu pot să sar până acolo.
Auzi un grilaj de lemn frecându-se de lemnul cuştii şi simţi ceva căzând chiar lângă ea. O scară. Deschizând ochii, se uită în sus şi văzu doar o siluetă pe fundalul stelelor. După întunericul deplin al închisorii, cerul înstelat păru o explozie de lumină.
El aprinse o lanternă şi o îndreptă spre treptele scării.
— Sunt doar câteva trepte, zise el.
— Mă doare atât de tare!
— Te voi prinde de mână. Dar tu trebuie să urci pe scară. Icnind, ea se ridică încet în picioare. Se înclină şi căzu înapoi în genunchi. Nu se

mai ridicase de zile întregi şi acum se îngrozi cât de slăbită era în ciuda încercărilor de a-şi întări muşchii, în ciuda adrenalinei care îi curgea acum în vene.

— Dacă vrei să ieşi, spuse el, trebuie să te ridici în picioare. Mattie gemu şi se ridică clătinându-se, nesigură pe picioare, ca un viţel nou-născut. Mâna dreaptă era încă în pătură, ţinând-o strâns la piept. Cu mâna stângă, apucă scara.

— Aşa. Urcă!

Puse piciorul pe prima treaptă şi se opri puţin pentru a se echilibra înainte de a apuca următoarea treaptă cu mâna liberă. Mai făcu un pas. Groapa nu era prea adâncă; doar câteva trepte şi avea să iasă de acolo. Deja capul şi umerii ei ajunseseră în dreptul şoldurilor lui.

— Ajută-mă, îl rugă ea. Trage-mă afară.

— Dă drumul la pătură.

— Mi-e prea frig. Te rog, trage-mă afară!

El lăsă lanterna pe pământ.

— Dă-mi mâna, spuse el şi se aplecă spre ea, o umbră fără chip, cu un braţ întins spre ea.

„Asta e! E îndeajuns de aproape!"

Capul lui era chiar deasupra ei acum, la câţiva centimetri. Pentru o clipă, ea ezită, dezgustată de ceea ce avea să facă.

— Încetează să-mi mai risipeşti timpul! îi ordonă el. *Dă-mi mâna!*

Dintr-odată, îşi imagină chipul lui Dwayne uitându-se în jos la ea. Vocea lui Dwayne dojenind-o aspru, batjocură după batjocură. „Imaginea este totul, Mattie, şi uită-te la tine!“ Vaca Mattie ţinându-se strâns de scară, temându-se să se salveze. Temându-se să-şi salveze copilul. „Nu mai eşti bună pentru mine!“

„Ba sunt. BA SUNT!"

Dădu drumul păturii, care îi alunecă de pe umeri descoperind ceea ce ascunsese sub ea: ciorapul ei, încărcat cu opt baterii de lanternă. Ridică braţul, rotind în aer ciorapul ca pe o măciucă, un arc alimentat de furie pură. Ţinta ei era la nimereală, nesigură, dar simţi zgomotul satisfăcător al *pocnetului* când bateriile se loviră de capul atacatorului.

Umbra se lăsă într-o parte şi se răsturnă.

În doar câteva clipe, ea urcă scara şi se căţără afară din groapă. Teroarea nu îţi încetineşte reacţiile, ea îţi ascute simţurile, te face rapidă ca o gazelă. Într-o fracţiune de secundă, după ce picioarele ei atinseră solul, înregistră o duzină de detalii dintr-odată. Un pătrar de lună răsărea dintre crengile ce se arcuiau înspre cer. Miros de pământ şi frunze jilave. Şi copaci, oriunde te uitai, copaci, un cerc de santinele înalte care blocau totul cu excepţia peticului de stele de deasupra. „Sunt în pădure”. Cu o inspiraţie scurtă, ea înregistră totul, luă o

decizie într-o clipă şi o luă la fugă spre ceea ce arăta ca o deschizătură între copaci. Se trezi dintr-odată prăbuşindu-se într-un şanţ abrupt, lovindu-se de rădăcini de mur şi mlădiţe subţiri ca biciul care nu se rupseră în două, ci se întoarseră împotriva ei şfichiuind-o peste faţă parcă în semn de răzbunare.

Căzu în mâini şi genunchi. Se ridică imediat şi continuă să fugă, dar şchiopătând de această dată. Glezna ei dreaptă era scrântită şi dureroasă. „Fac prea mult zgomot, gândi ea, parcă sunt un elefant care tropăie. Nu te opri, nu te opri... El ar putea fi chiar în spatele meu. Mişcă-te în continuare!”

Însă era oarbă printre copaci, doar cu stelele şi scuza aceea ieftină de lună care să-i arate drumul. Nici o lumină, nici o bornă. Nici o idee unde era sau în ce direcţie ar fi putut găsi ajutor. Nu cunoştea acest loc şi era la fel de pierdută ca un rătăcitor într-un coşmar. Îşi făcu drum prin lăstăriş, îndreptându-se instinctiv la vale, lăsând gravitaţia să decidă direcţia spre care o lua. Munţii duc spre văi, văile spre albii de râu, râurile spre oameni. La naiba, suna bine, dar oare era adevărat? Deja începeau s-o doară genunchii, efectul căzăturii dinainte. Încă una şi credea că nu ar mai fi putut să meargă deloc.

Şi acum, o altă durere începu s-o încerce. O luă pe nepregătite, de-abia apucând să respire. O contracţie. Se ghemui aşteptând să-i treacă. Când în sfârşit reuşi să se ridice din nou, era scăldată în sudoare.

Ceva foşni în spatele ei. Se întoarse şi dădu peste un perete impenetrabil de întuneric. Simţi răul apropiindu-se. Într-o clipă, fugea din nou de el, cuprinsă de panică, ramurile copacilor lovind-o peste faţă. „Mai repede! Mai repede!“

Pe panta abruptă se împiedică şi începu să se rostogolească, şi ar fi căzut direct pe burtă la pământ dacă nu s-ar fi prins din timp de o rădăcină. „Bietul copilaş, aproape că am aterizat pe tine!“ Nu auzi nici un zgomot de la urmăritorul ei, dar ştiu că el trebuia să fie chiar în spatele ei, luându-i urma. Teroarea o făcu s-o ia din nou la fugă, printr-o reţea încurcată de crengi.

Apoi copacii dispărură ca prin magie. Trecu printr-o ultimă încrengătură de lăstari şi picioarele îi aterizară pe pământ tasat. Surprinsă şi gâfâind, ea se uită în jur la razele lunii oglindite în apă. Un lac. Un drum.

Şi, departe, cocoţată pe o pantă, silueta unei mici cabane.

Făcu doi, trei paşi şi se opri, gemând, când o altă contracţie o cuprinse, strângând atât de tare încât de-abia putea să respire, neputând face nimic altceva decât să se ghemuiască acolo în drum. Îi veni să vomite. Auzi un clipocit pe malul apei şi ţipătul unei păsări pe lac. O apucă ameţeala şi i se înmuiară genunchii. „Nu aici! Nu te opri aici, atât de expusă pe acest drum”.

Se opinti să se ridice şi continuă să meargă, contracţia trecând pentru moment. Se forţă înainte, spre cabană ce-i apărea ca o licărire de speranţă. începu să alerge, genunchiul trimiţând junghiuri la fiecare pas. „Mai repede, gândi ea. El te poate vedea aici, în reflexia lacului”. Fugi înainte ca următoarea contracţie să înceapă. Câte minute mai sunt oare până la următoarea? Cinci, zece? Cabana arăta atât de departe...

Se forţă să alerge, picioarele mişcându-se ca două pistoane, aerul intrând şi ieşind din plămâni. Speranţa e ca un combustibil de rachetă. „Voi trăi. Voi trăi”.

Ferestrele cabanei erau întunecate. Bătu la uşă oricum, neîndrăznind să strige de teamă că vocea ar fi fost auzită pe drum, sus spre munţi. Nu primi nici un răspuns.

Ezită pentru o clipă. „Am fost destul o fată cuminte. Sparge naibii odată fereastra aceea!” Apucă o piatră din apropierea intrării şi lovi, zgomotul geamului spart răsunând în tăcerea nopţii. Înlătură cu piatra restul de aşchii de geam, băgă mâna înăuntru şi deschise uşa.

„Pătrundere ilegală. Acum, mergi înainte, GI Jane!”. Înăuntru mirosea a cedru şi a aer stătut. O casă de vacanţă care fusese închisă şi neglijată pentru prea mult timp. Auzi cioburile de sticlă scârţâind sub picioare, în timp ce căută un întrerupător de lumină. Câteva secunde după ce aprinse lumina, ea îşi dădu seama: Avea să o vadă. „Prea târziu acum. Trebuie doar să găsesc un telefon”.

Se uită în jur prin cameră şi văzu un şemineu, lemnul aşezat înăuntru, mobilierul cu huse ecosez, dar nici un telefon.

Fugi în bucătărie şi zări un aparat pe servantă. Îl ridică şi forma deja 911 când realiză că nu avea ton. Linia era moartă.

În camera de zi, sticla spartă era împrăştiată acum pe toată podeaua.

„Este în casă. Ieşi de aici. Pleacă acum!“

Ieşi uşor pe uşa de la bucătărie şi o închise fără zgomot în urma ei. Se trezi stând într-un mic garaj. Razele lunii pătrundeau prin doar o singură fereastră, îndeajuns ca ea să distingă silueta joasă a unei bărci fixate în remorca ei. Nimic altceva, nici un loc unde să se ascundă. Se dădu la o parte de lângă uşa bucătăriei, pitindu-se pe cât posibil în întuneric. Se lovi cu umărul de un raft şi metalul zdrăngăni, împrăştiind mirosul prafului adunat vreme îndelungată. Întinse mâna şi, pipăind de-a lungul raftului în căutarea unei arme, simţi cutii vechi de vopsea, cu capacele închise bine. Simţi pensule de vopsit, cu părul încleştat. Apoi degetele se înfăşurară în jurul unei şurubelniţe şi ea o apucă cu putere. Ce armă ridicolă, la fel de letală ca o pilă de unghii. Verişoara prăpădită a tuturor şurubelniţelor.

Pe sub uşa bucătăriei pâlpâi lumina. O umbră se mişcă în dreptul crăpăturii strălucitoare. Se opri.

I se opri şi ei respiraţia. Se dădu cu spatele spre uşa garajului, cu inima bătând să-i iasă din piept. Îi rămăsese doar o singură alegere.

Se întinse după mâner şi trase. Uşa scrâşni din încheieturi, alunecând pe şine, un ţipăt care anunţa: *„E aici! E aici!“* Chiar când se deschise uşa bucătăriei, ea se strecură în afară pe sub uşa garajului şi fugi în noapte. Ştia că el o putea vedea mişcându-se de-a lungul ţărmului ce o expunea fără milă. Ştia că nu putea să fugă mai repede decât el. Şi totuşi, se forţă să alerge pe marginea lacului luminat de lună, picioarele înfigându-i-se în nămol. Îl auzi apropiindu-se, tropăind prin stufăriş. „Înoată, gândi ea. În lac”. Şi se îndreptă spre larg.

Şi dintr-odată se ghemui când începu o nouă contracţie. Această durere era mai puternică decât orice simţise până atunci. Căzu în genunchi. Se cufundă în apă adâncă până la glezne, durerea intensificându-se, strângând-o în gheare atât de tare încât pentru un moment nu mai văzu nimic şi se simţi legănându-se, căzând la pământ. Noroiul îi intră în gură. Contorsionată, tuşind, lăsată pe spate, neajutorată ca o ţestoasă. Contracţia îşi pierdu din putere. Stelele străluceau palid pe cer. Putu simţi apa mângâindu-i părul, atingându-i obrajii. Nu-i era frig, ci cald ca într-o baie. Auzi paşi pleoscăind în apă, frângerea tulpinilor de stuf. Văzu stufărişul dându-se la o parte.

Şi apoi, el fu acolo, stând deasupra ei, înalt până la cer. Venise să-şi ia răsplata.

Îngenunche lângă ea şi apa i se reflectă în ochi ca puncte de lumină. În mână îi strălucea ceva: lama argintie a unui cuţit. Păru să ştie, ghemuit lângă corpul ei, că ea nu mai avea vlagă, că sufletul ei aştepta doar să fie eliberat din acest înveliş obosit.

Apucă de talia pantalonilor ei largi şi îi trase în jos, dezvăluind abdomenul alb, umflat. Şi ea încă nu se mişcă, ci rămase acolo, catatonică. Deja învinsă, deja moartă.

El îi puse o mână pe abdomen, iar cu cealaltă, apucă cuţitul, lăsându-l în jos, spre pielea dezgolită, pregătindu-se să facă prima incizie.

Apa îl împroşcă într-un val argintiu când mâna ei se ridică dintr-odată din noroi. Îi ţinti faţa cu vârful şurubelniţei. Muşchii i se încordară cu furie, lovi înainte, arma aceasta ridicolă şi mică lansându-se deodată, letală, spre ochiul lui.

„Asta e pentru mine, nenorocitule!

Şi asta e pentru copilul meu!“

Împinse adânc, simţi arma penetrând os şi creier, până când mânerul se înţepeni acolo şi nu mai vru să intre nici măcar un milimetru.

El căzu fără să scoată un sunet.

Pentru o clipă, ea nu se mişcă. Se prăbuşise peste şoldurile ei şi

Mattie putea simţi căldura sângelui lui intrându-i în haine. Morţii sunt atât de grei, mult mai grei decât viii. Îl împinse, gemând de efort, dezgustată de atingerea lui. În sfârşit, îl rostogoli de pe ea şi cadavrul se prăvăli în apă, pe spate, în stuf.

Se ridică în picioare cu greu, clătinându-se, şi merse spre mal. Departe de apă, departe de sânge. Se prăbuşi mai sus, pe malul apei, pe un pat de iarbă. Acolo rămase când următoarea contracţie veni şi trecu. Şi următoarea, şi următoarea. Prin ochii mijiţi de durere, privi pătrarul lunii străbătând cerul spre răsărit. Văzu stelele pălind şi o strălucire roz apărând la est.

Când soarele ajunse la orizont, Mattie Purvis îşi întâmpină fiica pe lume.

CAPITOLUL 30

Condorii zburau leneş în cerc, pe cer, heralzi cu aripi negre anunţând stârv proaspăt. Morţii nu scapă mult de atenţia Mamei Natură. Mirosul de putrefacţie atrage tăuni şi cărăbuşi, ciori şi rozătoare, toate adunate pentru recompensă Morţii. „Şi eu cu ce mă

deosebesc de ei?“ gândi Maura, îndreptându-se spre malul ierbos al apei. Şi ea era atrasă de morţi, pentru a atinge şi a împunge carnea rece ca orice alt prădător. Acesta era un loc atât de frumos pentru o sarcină atât de tristă! Cerul era de un albastru fără nori, lacul precum o oglindă argintie. Însă la marginea apei, un cearşaf alb acoperise ceea ce vulturii, zburând în cerc deasupra, erau atât de nerăbdători să înfulece.

Jane Rizzoli, în picioare alături de Barry Frost şi de doi ofiţeri din poliţia statală a Massachusetts-ului, veni s-o întâmpine pe Maura.

— Trupul zăcea în apă adâncă de câţiva centimetri, acolo în stufăriş. L-am tras pe mal. Voiam doar să-ţi spun că a fost mutat.

Maura privi fix trupul acoperit, dar nu-l atinse. Nu era încă pregătită să înfrunte ceea ce era sub folia de plastic.

— Femeia se simte bine?

— Am văzut-o pe doamna Purvis la urgenţe. E puţin zdruncinată, dar va fi bine. Şi copilul e în regulă. Rizzoli indică spre bancul de apă, unde creşteau tufe de iarbă stufoasă. A născut chiar acolo. A reuşit singură. Când pădurarul a trecut cu maşina pe aici, pe la ora şapte, a găsit-o pe marginea drumului, hrănind copilul.

Maura se uită la mal şi se gândi la femeia născând singură sub cerul liber, ţipetele ei de durere neauzite de nimeni, în timp ce la câţiva metri mai încolo, un trup neînsufleţit se răcea şi înţepenea.

— Unde a ţinut-o?

— Într-o groapă, la vreo trei kilometri de aici.

Maura se încruntă spre ea.

— A făcut tot drumul ăsta pe jos?

— Da. Imaginează-ţi să fugi în întuneric, printre copaci. Şi s-o mai faci şi în timpul durerilor naşterii. A coborât spre vale acolo şi a ieşit din pădure.

— Îmi imaginez.

— Ar trebui să vezi groapa în care a ţinut-o, ca un coşciug, îngropată de vie timp de o săptămână. Nu ştiu cum de a reuşit să rămână întreagă la minte.

Maura se gândi la tânăra Alice Rose, prinsă într-o groapă cu atâţia ani în urmă. Doar o noapte de disperare şi întunericul a bântuit-o pentru tot restul vieţii ei scurte. Într-un final, a ucis-o. Şi totuşi, Mattie Purvis reuşise să iasă, nu numai sănătoasă la minte, ci şi pregătită să se apere. Să supravieţuiască.

— Am găsit camioneta albă, zise Rizzoli.

— Unde?

— Este parcată pe un drum de întreţinere, la vreo treizeci - patruzeci de metri de groapa unde o băgase. N-am fi găsit-o niciodată acolo.

— Aţi descoperit şi alte rămăşiţe? Trebuie să mai fie şi alte victime îngropate pe aici.

— Doar ce am început să examinăm zona. Sunt mulţi copaci, o arie destul de mare de căutat. Ne va lua ceva timp să cercetăm cu atenţie întregul deal după morminte.
— În toţi aceşti ani, toate acele femei dispărute. Una dintre ele ar putea fi ma...

Maura se opri, şi se uită la copacii de pe coastă. „Una dintre ele ar putea fi mama mea. Poate că nu-mi curge deloc în vene sângele unui monstru. Poate că mama mea adevărată a fost moartă în tot acest timp. O altă victimă, îngropată undeva în aceste păduri".
— Înainte să faci vreo presupunere, zise Rizzoli, trebuie să vezi cadavrul.

Maura se încruntă spre ea. Se uită în jos la corpul înfăşurat de la picioarele ei. Se lăsă pe genunchi şi se întinse după un colţ al foliei.
— Aşteaptă, ar trebui să te avertizez...
— Da?
— Nu este deloc ce te aşteptai.

Maura ezită, cu mâna întinsă peste cearşaf. Insectele zumzăiră, lacome pentru accesul la carne proaspătă. Trase aer în piept şi dădu la o parte folia.

Câteva clipe nu scoase un cuvânt, privind fix chipul pe care tocmai îl dezvelise. Ce o şocă nu fu ochiul stâng distrus sau mânerul şurubelniţei înfipt adânc în orbită. Acestea erau doar detalii banale de observat, puse la locul lor în minte ca şi cum ar fi dictat un raport. Nu, chipul fu cel care îi atrase atenţia, care o îngrozi.
— Este prea tânăr, murmură ea. Acest bărbat este prea tânăr ca să fie Elijah Lank.
— Presupun că are în jur de treizeci, treizeci şi cinci de ani.

Maura expiră şocată.
— Nu înţeleg...
— Nu vezi, nu? o întrebă Rizzoli încet. Părul negru, ochii verzi.

„Ca şi mine".

— Adică, desigur, ar putea exista un milion de tipi cu părul şi ochii aşa. Dar asemănarea... Se opri. Frost a văzut-o şi el. Cu toţii am văzut-o.

Maura acoperi corpul şi făcu un pas înapoi, refuzând adevărul care o înfrunta, fără nici o urmă de îndoială, de pe chipul bărbatului.
— Doctorul Bristol este pe drum încoace, zise Frost. N-am crezut că ai vrea să faci autopsia aceasta.
— Şi atunci de ce m-aţi sunat?
— Pentru că ai spus că vrei să fii ţinută la curent, răspunse Rizzoli. Pentru că am promis s-o fac. Şi pentru că... Rizzoli se uită în jos la trupul acoperit. Pentru că vei afla mai devreme sau mai târziu cine a fost acest bărbat.
— Dar nu ştim cine a fost. Credeţi că vedeţi o asemănare. Dar asta nu

înseamnă că este o dovadă.
— Mai sunt şi altele. Ceva ce am aflat doar azi-dimineaţă.
Maura se uită spre ea.
— Ce anume?
— Am tot încercat să găsim informaţii despre locurile unde ar putea fi Elijah Lank. Am căutat peste tot unde ar putea apărea numele lui. Arestări, amenzi de circulaţie, orice. Azi-dimineaţă am primit un fax de la un funcţionar public din Carolina de Nord. Era un certificat de deces. Elijah Lank a murit acum opt ani.
— Acum opt ani? Atunci nu era cu Amalthea când aceasta le-a ucis pe Theresa şi Nikki Wells.
— Nu. Deja pe atunci, Amalthea lucra cu un nou partener. Cineva care i-a luat locul lui Elijah. Ca să continue afacerile familiei.
Maura se întoarse şi privi lacul, apa lui strălucind acum puternic în razele soarelui. „Nu vreau să aud restul poveştii, gândi ea. Nu vreau să ştiu”.
— Cu opt ani în urmă, Elijah a murit de un atac de cord la spitalul din Greenville, continuă Rizzoli. A apărut la urgenţe, plângându-se de dureri în piept. Conform fişelor lor, a fost adus acolo de familia lui.
„Familie”.
— Soţia lui, Amalthea, zise Rizzoli. Şi fiul lor, Samuel.
Maura inspiră adânc şi mirosi atât putreziciunea, cât şi aerul vărătic. Moartea şi viaţa amalgamate într-un singur parfum.
— Îmi pare rău, spuse Rizzoli. Îmi pare rău că a trebuit să afli. Mai există încă posibilitatea să ne înşelăm asupra acestui bărbat, ştii? Mai este încă posibilitatea ca el să nu aibă nici o legătură cu ei.
Dar nu se înşelau, şi Maura o ştia.
„Am ştiut-o de când i-am văzut chipul”.

Când Rizzoli şi Frost intrară în J.P. Doyle’s în acea seară, poliţiştii adunaţi în jurul barului îi întâmpinară cu un rând de aplauze zgomotoase şi furtunoase, ce o făcură pe Rizzoli să roşească. La naiba, până şi tipii care nu o plăceau în mod deosebit o aplaudau în semn de recunoaştere a succesului ei, care în acel moment era trâmbiţat la ştirile de la ora cinci la televizorul de deasupra barului. Mulţimea începu să sară la unison, în timp ce Rizzoli şi Frost se apropiară de bar, unde barmanul, rânjind, le pregătise deja două băuturi. Pentru Frost, un deget de whisky, şi pentru Rizzoli...
Un pahar mare de lapte.
Şi toată lumea izbucni în râs. Frost se aplecă şi îi şopti la ureche:
— Ştii, stomacul meu e puţin dat peste cap. N-ai vrea să facem schimb de băuturi?
Ceea ce era şi mai amuzant era faptul că lui Frost *chiar îi plăcea*

laptele. Ea împinse paharul spre Frost şi-l rugă pe barman să-i dea o coca-cola.

În timp ce colegii lor poliţişti veniră pe rând să le strângă mâinile şi să-i felicite, ea şi Frost ronţăiră alune şi sorbiră pe îndelete din băuturile binemeritate. Îi era dor de berea ei obişnuită Adams. Îi era dor de o grămadă de lucruri în seara aceasta... de soţul ei, de bere. De talia ei. Şi totuşi, aceasta fusese o zi bună. Întotdeauna este o zi bună, gândi ea, când este prins un infractor.

— Hei, Rizzoli! Pariurile au urcat la două sute de dolari dacă ai o fată, o sută douăzeci pentru băiat.

Aruncă o privire într-o parte şi îi văzu pe detectivii Vann şi Dunleavy aşezaţi lângă ea la bar. Hobbitul gras şi cel slab, cu halbele lor gemene de Guinness.

— Şi dacă am şi băiat şi fată? întrebă ea. Gemeni?

— Aaa, nu ne-am gândit la asta, răspunse Dunleavy.

— Şi atunci cine câştigă?

— Cred că nimeni.

— Sau toată lumea, interveni şi Vann.

Cei doi rămaseră cântărind întrebarea aceea câteva clipe, Sam şi Frodo, blocaţi pe Muntele Doom al dilemelor.

— Ei bine, zise Vann, cred că va trebui să adăugăm încă o categorie.

Rizzoli râse.

— Da, aşa să faceţi.

— Felicitări, apropo, zise Dunleavy. Mai aşteptaţi puţin, şi data viitoare vă vom vedea în revista *People*. Un criminal ca acela, toate acele femei. Ce poveste!

— Vrei adevărul gol-goluţ? oftă Rizzoli şi puse jos sticla de coca-cola. Nu ne putem lăuda cu asta.

— Nu?

Frost se uită la Vann şi Dunleavy.

— Nu l-am doborât noi. A fost victima.

— Doar o simplă casnică, zise Rizzoli. O casnică obişnuită, speriată, însărcinată. N-a avut nevoie nici de o armă, nici de o bâtă, doar de un ciorap plin cu baterii.

La televizor, ştirile locale se terminaseră şi barmanul mută pe HBO. Un film cu femei în fuste scurte. Femei care aveau talie.

— Şi cum rămâne cu Black Talonul? întrebă Dunleavy. Cum se leagă de toate acestea?

Rizzoli rămase tăcută pentru o clipă, în timp ce sorbi din cola.

— Nu ştim încă.

— Aţi găsit arma?

Îl observă pe Frost cu privirea aţintită asupra ei şi se simţi dintr-odată stingherită. Acela era detaliul care îi frământa pe amândoi. Nu găsiseră nici o armă în camionetă. Erau doar frânghii înnodate şi

cuţite pline de sânge. Atacatorul ţinuse o evidenţă atentă într-un carneţel cu numele şi numerele de telefon ale altor nouă avocaţi implicaţi în vânzarea de bebeluşi de pe întreg teritoriul ţării. Terence Van Gates nu fusese singurul. Şi mai găsiseră şi înregistrări de plăţi făcute familiei Lank de-a lungul timpului, o grămadă de informaţii care aveau să-i ţină pe investigatori ocupaţi ani întregi. Dar arma care o ucisese pe Anna Leoni nu fusese în camionetă.

— Ei bine, zise Dunleavy, poate va ieşi la iveală. Sau poate că a scăpat de ea.

„Poate. Sau poate încă ne scapă ceva”.

Era deja întuneric afară când ea şi Frost părăsiră barul. În loc să meargă acasă, ea conduse înapoi la Schroeder Plaza, conversaţia cu Vann şi Dunleavy răsunându-i încă în minte. Se aşeză la biroul acoperit cu un munte de hârtii. Deasupra erau înregistrările trimise de NCIC, decenii întregi de rapoarte referitoare la persoane dispărute adunate în timpul căutării lor înfrigurate după Bestie. Însă moartea Annei Leoni fusese cea care pornise toată această nebunie, ca o pietricică aruncată în apă, lansând cercuri din ce în ce mai mari. Moartea Annei îi condusese la Amalthea şi într-un final, la Bestie. Şi totuşi, tocmai moartea Annei rămânea o chestiune încă nerezolvată.

Rizzoli dădu la o parte dosarele NCIC, căutând dosarul Annei Leoni prin grămada de hârtii. Cu toate că citise şi recitise acest dosar, îl răsfoi din nou acum, recitind declaraţiile martorilor, raportul autopsiei, raportul probelor de păr şi fibre, amprente şi ADN. Ajunse şi la raportul balistic şi privirea îi rămase câteva minute asupra cuvintelor Black Talon.

Îşi aminti glonţul în formă de stea de pe radiografia craniului Annei Leoni. Îşi aminti, de asemenea, urma devastatoare pe care o lăsase în creierul ei.

Un glonţ Black Talon. Unde era arma cu care se trăsese?

Închise dosarul şi se uită jos la cutia de carton ce rămăsese sub biroul ei toată săptămâna trecută. Conţinea dosarele pe care Vann şi Dunleavy i le împrumutaseră, legate de uciderea lui Vassily Titov. În ultimii cinci ani, el fusese singura victimă a unui glonţ Black Talon din zona Bostonului. Luă dosarele din cutie şi le puse pe birou, oftând când văzu cât de mare era teancul. Chiar şi o investigaţie atât de simplă ca aceea generase o grămadă de hârtii. Vann şi Dunleavy îi rezumaseră cazul mai devreme şi ea citise destul din dosarele lor pentru a fi de acord că făcuseră într-adevăr arestarea potrivită. Procesul care urmase şi condamnarea rapidă a lui Antonin Leonov nu făcuseră altceva decât să-i întărească acea convingere. Şi totuşi, iat-o revăzând dosarele, un caz care nu lăsa nici o urmă de îndoială că omul potrivit fusese condamnat.

Raportul final al detectivului Dunleavy era cuprinzător şi

convingător. Leonov se aflase sub supravegherea poliţiei timp de o săptămână, în aşteptarea livrării heroinei din Tadjikistan. În timp ce cei doi detectivi îl urmăriseră din maşină, Leonov oprise în faţa reşedinţei lui Titov, bătuse la uşa acestuia şi intrase. Câteva momente mai târziu, se auziseră două focuri de armă din interiorul casei. Leonov ieşise din casă, se urcase în maşină şi era cât pe ce să plece când Vann şi Dunleavy îl încolţiseră şi-l arestaseră. În casă, Titov fu găsit mort în bucătărie, cu două gloanţe Black Talon în cap. Raportul balistic a confirmat mai târziu că ambele gloanţe fuseseră trase de arma lui Leonov.

Un caz simplu ca bună ziua. Infractorul condamnat, arma în custodia poliţiei. Rizzoli nu vedea nici o legătură între moartea lui Vassily Titov şi cea a Annei Leoni, cu excepţia folosirii gloanţelor Black Talon. O muniţie din ce în ce mai rară, dar nu un motiv suficient pentru a constitui o legătură reală între cele două crime.

Şi totuşi, ea continuă să răsfoiască paginile dosarului, trecând şi peste ora cinei. Când ajunse la ultimul dosar, era deja prea obosită ca să mai continue. „Îl citesc şi pe acesta şi termin, gândi ea, apoi le strâng şi merg la culcare”.

Deschise dosarul şi găsi un raport al percheziţiei de la depozitul lui Antonin Leonov. Conţinea descrierea raidului de către detectivul Vann, o listă a angajaţilor lui Leonov arestaţi, împreună cu o listă a tuturor lucrurilor confiscate, de la lăzi la bani şi documente financiare. Citi în diagonală până ajunse la lista ofiţerilor de la locul percheziţiei. Zece poliţişti ai Departamentului de Poliţie din Boston. Privirea îi îngheţă asupra unui singur nume, un nume pe care nu-l observase când citise raportul cu o săptămână în urmă. „Doar o coincidenţă. Nu înseamnă neapărat...”

Stătu şi cântări ideea pentru câteva minute. Îşi aminti de un raid antidrog la care participase când era tânăr ofiţer de patrulă. O grămadă de zgomote, multe emoţii. Şi confuzie... Când o duzină de poliţişti cuprinşi de adrenalină pătrund într-o clădire ostilă, toată lumea e nervoasă, toată lumea îşi poartă sieşi de grijă. E posibil să nu observi ce face colegul tău poliţist, ce strecoară în buzunar. Bani, droguri. O cutie de gloanţe a căror lipsă nu o va simţi nimeni. Acea tentaţie există, este întotdeauna acolo, de a lua un suvenir. Un suvenir care într-o zi poate fi util.

Ridică receptorul şi-l sună pe Frost.

CAPITOLUL 31

Morţii nu erau o companie plăcută.

Maura stătea în faţa microscopului, uitându-se prin lentile la secţiunile de plămâni şi ficat şi pancreas... fâşii de ţesut prelevate de la o victimă suicidară, păstrate între lamelele de sticlă, şi lăsă să cadă o picătură de soluţie hematoxilină-eozină pe o pată de un roz şi roşu aprins. Cu excepţia clinchetului ocazional al lamelelor şi a fâşâitului slab al aparatului de aer condiţionat, clădirea era cuprinsă de tăcere. Şi totuşi, nu era nepopulată; în camera frigorifică de la parter, o jumătate de duzină de vizitatori zăceau băgaţi în saci, cu fermoarele trase. Oaspeţi nemofturoşi, fiecare având o poveste de spus, dar numai celor amatori să taie şi să examineze.

Telefonul de pe birou sună; ea lăsa robotul special pornit după orele de program să preia mesajul. „Nu e nimeni aici. Doar eu şi morţii".

Povestea pe care o vedea Maura acum la lentilele microscopului nu era una nouă. Organe tinere, ţesuturi sănătoase. Un corp menit să trăiască încă mulţi ani de acum încolo, dacă sufletul ar fi dorit asta, dacă o voce interioară i-ar fi şoptit bărbatului disperat: „Hei, mai

aşteaptă puţin, durerea este doar temporară. Va trece şi, într-o zi, vei găsi o altă fată pe care s-o iubeşti".

Termină şi ultima lamelă şi le puse pe toate în cutie. Stătu nemişcată un moment, cu mintea nu la lamelele pe care abia le examinase, ci la o altă imagine: un bărbat tânăr cu părul negru şi ochii verzi. Nu asistase la autopsia lui; în acea după-amiază, în timp ce el fusese deschis şi disecat de doctorul Bristol, ea rămăsese sus, în biroul ei. Dar chiar şi în timp ce dictase rapoarte şi studiase lamelele la microscop mai târziu în acea seară, se gândise la el. „Vreau oare să ştiu cu adevărat cine era?". Încă nu se hotărâse. Şi când se ridică de la birou şi îşi luă poşeta şi un vraf de dosare, era încă nesigură de răspuns.

Din nou sună telefonul; din nou îl ignoră.

Mergând pe holul tăcut, trecu pe lângă uşi închise şi birouri pustii. Îşi aminti o altă seară când ieşise din această clădire goală şi găsise urma de gheară zgâriată pe portiera maşinii şi inima începu să-i bată puternic.

„Dar el nu mai este acum. Bestia este moartă".

Ieşi pe uşa din spate, în noaptea caldă de vară. Se opri în dreptul felinarului exterior al clădirii pentru a arunca o privire parcării în penumbră. Atrase de strălucirea luminii, moliile zburau în jurul lămpii şi ea le auzi aripile atingând becul. Apoi, un alt sunet: o portieră care se închidea. O siluetă se apropie de ea, căpătând formă şi trăsături sub licărul felinarului.

Oftă de uşurare când văzu că era doar Ballard.

— Mă aşteptai?

— Ţi-am văzut maşina în parcare. Am încercat să te sun.

— După ora cinci, las robotul să răspundă.

— Nu răspundeai nici la telefonul mobil.

— L-am oprit. Nu mai este nevoie să mă verifici, Rick. Sunt bine.

— Eşti? Sigur?

Ea oftă când se îndreptară spre maşina ei. Se uită în sus la cer, unde stelele păleau sub strălucirea luminilor oraşului.

— Trebuie să decid ce fac în legătură cu testul ADN. Dacă vreau într-adevăr să aflu adevărul.

— Atunci n-o face. Nu contează dacă eşti sau nu înrudită cu ei. Amalthea nu are nici o legătură cu cine eşti *tu cu adevărat.*

— Acest lucru l-aş fi spus şi eu înainte.

„Înainte de a şti ce moştenire împărtăşesc. Înainte de a şti că provin dintr-o familie de monştri".

— Răul nu este ereditar.

— Şi totuşi, nu e un sentiment plăcut să ştii că ai câţiva criminali în masă în familie.

Deschise portiera şi intră în maşină. Doar ce introdusese cheia

în contact când Ballard se aplecă în dreptul geamului.

— Maura, zise el, ia cina cu mine.

Ea făcu o pauză, fără să se uite la el. Doar privi fix strălucirea verde a luminilor de bord în timp ce se gândi la invitaţia lui.

— Aseară, spuse el, mi-ai pus o întrebare. Te-ai întrebat dacă aş fi fost încă interesat de tine dacă n-aş fi iubit-o niciodată pe sora ta. Nu sunt convins că mi-ai crezut răspunsul.

Ea se întoarse şi se uită la el.

— Nu avem cum să ştim cu adevărat, nu-i aşa? Pentru că tu ai iubit-o *într-adevăr*.

— Atunci dă-mi o şansă să te cunosc *pe tine*. Nu doar mi-am imaginat, acolo în pădure. Ai simţit-o şi tu, am simţit-o şi eu. *Era* ceva între noi doi. Se apropie mai mult şi spuse încet: E doar o cină, Maura.

Ea se gândi la orele lungi pe care tocmai le petrecuse în acea clădire sterilă, doar cu morţii care să-i ţină companie. „În seara aceasta, gândi ea, nu vreau să fiu singură. Vreau să fiu cu viii".

— Cartierul chinezesc este mai sus pe şosea, zise ea. Ce-ar fi să mergem pe-acolo?

El intră pe locul din dreapta şi se uitară unul la altul pentru o clipă. Strălucirea felinarului din parcare îi căzu pe faţă, jumătate din chip rămânând în penumbră. El se întinse să-i mângâie obrazul. Apoi braţul lui o trase mai aproape, dar ea era deja acolo, aplecată spre el, gata să-l întâmpine la jumătatea drumului. Mai mult de jumătate. Gura lui o găsi pe a ei şi ea se auzi oftând. Îl simţi cum o trage în căldura îmbrăţişării lui.

Explozia o zgudui.

Tresări când fereastra lui Rick făcu implozie, sticla rănindu-i obrazul. Deschise ochii din nou şi-l privi fix. Privi ce mai rămăsese din chipul lui, acum plin de sânge. Încet, corpul lui se prăvăli peste al ei. Capul lui îi ateriză în poală şi căldura sângelui se afundă în haine.

— Rick! *Rick!*

O mişcare de afară îi atrase privirea îngrozită. Se uită în sus şi, din întuneric, apăru o siluetă în negru, venind spre ea cu mişcări calculate, ca de robot.

„Vine să mă omoare.

Porneşte maşina! Porneşte maşina!"

Dădu cu greu la o parte corpul lui Rick, chinuindu-se să-l mute de pe schimbătorul de viteze, cu mâinile alunecoase de la sângele ce se prelingea de pe faţa lui. Reuşi să dea maneta în marşarier şi apăsă piciorul pe acceleraţie.

Lexusul se hurducă înapoi, ieşind din locul de parcare.

Trăgătorul era undeva în spatele ei, apropiindu-se.

Suspinând de efort, ea împinse faţa lui Rick de pe schimbătorul de viteze şi degetele i se cufundară într-o masă de carne sângerândă.

Băgă maneta în viteză.

Geamul din spate explodă şi ea se ghemui în timp ce cioburile de sticlă îi aterizară în păr.

Apăsă pe acceleraţie, iar Lexusul porni cu un scrâşnet. Trăgătorul îi blocase ieşirea cea mai apropiată din parcare, aşa că rămăsese doar o singură direcţie în care putea s-o ia, spre parcarea alăturată a Centrului Medical Universitar Boston. Cele două loturi erau separate doar de o bordură. Conduse direct spre acea bordură, cu dinţii strânşi, în timp ce roţile săreau peste ciment.

Un alt glonţ zbură pe lângă ea; parbrizul se dezintegră.

Maura lăsă capul în jos, sticla sfărâmată împrăştiindu-se pe bordul maşinii, sărindu-i în faţă. Lexusul se înclină înainte, fără control. Ea apucă să vadă felinarul în faţa maşinii. Nu mai putea fi evitat. Închise ochii chiar înainte ca airbagul să explodeze. Fu împinsă cu putere în spătarul scaunului.

Deschise încet ochii, ameţită. Claxonul maşinii explodase şi nu se mai oprea. Nu se opri nici când ea dădu la o parte airbagul spart, nici când îşi făcu loc spre uşă şi se rostogoli afară, pe pavaj.

Se clătină pe picioare, cu urechile încă asurzite de sunetul strident al claxonului. Reuşi să se ascundă lângă o maşină parcată în apropiere. Cu picioarele tremurând, se forţă să se deplaseze în continuare de-a lungul şirului de vehicule, până când ajunse brusc la capăt.

În faţa ei se întindea o bucată largă de teren liber.

Se lăsă în genunchi în dreptul unei roţi şi aruncă o privire pe lângă bara din faţă a maşinii. Simţi că îi îngheaţă sângele în vene când observă silueta neagră apărând din întuneric, neînduplecată ca o maşină, apropiindu-se de Lexusul distrus. Păşi sub o rază de lumină a unui felinar.

Maura zări strălucirea părului blond, legat în coadă la spate.

Trăgătorul deschise portiera pasagerului din dreapta şi se aplecă înăuntru să se uite la trupul lui Ballard. Dintr-odată, scoase capul din nou şi rămase nemişcat, scanând parcarea cu privirea.

Maura se lăsă pe vine în spatele roţii. Pulsul îi bătea în tâmple, respiraţia se transformase în gâfâituri de panică. Se uită în faţă la cimentul gol, luminat puternic de un alt felinar. După el, vizavi, era semnul roşu aprins „Urgenţe” al centrului medical de urgenţă. Trebuia doar să traverseze acel spaţiu liber şi apoi, peste Albany Street. Deja urletul claxonului ei trebuie să fi atras atenţia personalului spitalului.

„Atât de aproape. Ajutorul este atât de aproape”.

Cu inima bătându-i puternic în piept, se pregăti de start. Speriată să se mişte, speriată să rămână. Încet, se aplecă înainte şi mai aruncă o privire pe după roată.

Ghetele negre erau chiar pe partea cealaltă a maşinii.

„Fugi!”

Într-o fracţiune de secundă, Maura ţâşni spre bucata de parcare goală. Nu era timp de mişcări evazive, de balansări în stânga şi în dreapta, doar o fugă în linie dreaptă, plină de panică. Semnul roşu al urgenţelor îi lumina calea. „Pot să ajung, gândi. Pot..”.

Glonţul o lovi puternic în umăr. O trimise într-un salt înainte, întinzând-o pe pavaj. Încercă să se ridice în genunchi, dar braţul drept n-o asculta. „Ce se întâmplă cu mâna mea, se întrebă, de ce nu-mi pot folosi braţul?” Gemând, se rostogoli pe spate şi văzu strălucirea felinarului din parcare chiar deasupra ei.

Chipul lui Carmen Ballard îi apăru înainte.

— Te-am mai ucis o dată, zise Carmen. Acum trebuie s-o fac iarăşi.

— Te rog. Eu şi Rick... noi niciodată...

— Nu era al tău ca să-l iei. Carmen ridică pistolul. Ţeava acestuia o privea pe Maura ca un ochi negru. A naibii târfă!

Mâna i se încordă, gata să apese pe trăgaci pentru lovitura finală.

O altă voce interveni brusc... o voce bărbătească.

— Lasă jos arma!

Carmen clipi surprinsă. Se uită în lateral.

La câţiva paşi de ea era un gardian al spitalului, cu armă aţintită asupra ei.

— M-aţi auzit, doamnă? strigă el. Lăsaţi arma jos!

Braţul lui Carmen făcu o mişcare în aer. Se uită în jos la Maura, apoi înapoi la gardian, furia ei, setea ei de răzbunare luptând acum cu realitatea consecinţelor faptelor sale.

— N-am fost amanţi niciodată, zise Maura, cu o voce atât de slabă încât se întrebă dacă Carmen o auzise în zgomotul strident al claxonului. Nici el şi Anna.

— Mincinoaso! Privirea lui Carmen se întoarse spre Maura. Eşti la fel ca ea. M-a părăsit din cauza ei. M-a părăsit.

— N-a fost vina Annei...

— Ba da. Şi acum este vina ta. Rămase cu privirea aţintită asupra Maurei, chiar şi când se auzi un scrâşnet de frâne. Chiar şi când o nouă voce strigă:

— Ofiţer Ballard! Lasă arma jos!

„Rizzoli”.

Carmen aruncă o privire într-o parte, o ultimă privire calculată, în timp ce îşi cântărea opţiunile. Două arme erau acum îndreptate asupra ei. Pierduse; orice ar fi ales, viaţa ei se terminase. Când Carmen se uită din nou la ea, Maura putu zări în ochii ei hotărârea pe care o luase. Maura privi cum braţul lui Carmen se îndreptă, ţintind-o pe Maura, cu ţeava fixată pentru o ultimă împuşcătură. O privi pe Carmen strângând patul armei, pregătindu-se să apese pe trăgaci.

Lovitura o zgudui pe Maura. O lovi pe Carmen din ambele părţi; se clătină. Căzu.

Maura auzi paşi, sunetul sirenelor din ce în ce mai puternic. Şi o voce bine cunoscută murmurând:

— Vai, Doamne. Doctore!

Văzu chipul lui Rizzoli aplecat deasupra ei. Luminile pâlpâiră pe stradă. În jurul ei se făcu întuneric. Fantomele o primeau în lumea lor.

CAPITOLUL 32

Era de cealaltă parte a baricadei acum. Ca pacient şi nu ca doctor, luminile de pe tavan licăreau deasupra ei în timp ce targa era împinsă pe hol şi asistenta cu o bonetă bufantă pe cap se uita în jos la ea cu îngrijorare. Roţile scârţâiră şi asistenta se opinti puţin împingând targa prin uşile duble, în sala de operaţie. Altfel de lumini străluceau deasupra acum, orbitoare. Ca luminile sălii de autopsie.

Maura închise ochii, ferindu-se de ele. În timp ce asistentele din sala de operaţii o transferară pe masă, se gândi la Anna, dezbrăcată sub lumina unor lămpi identice, cu trupul deschis, străini aplecaţi deasupra ei. Simţi spiritul Annei rătăcind deasupra ei, privind-o, la fel cum Maura o privise cu ceva timp în urmă. „*Sora mea,* gândi ea în timp ce fenobarbitalul îi pătrunse în vene şi luminile păliră. Mă aştepţi pe mine?"

Însă, când se trezi, nu o văzu pe Anna. Era în schimb Jane Rizzoli. Dâre de lumină străluceau prin jaluzelele parţial trase, aruncând linii orizontale pe faţa lui Rizzoli când se aplecă deasupra ei.

— Hei, doctore.

— Hei, îi şopti Maura.

— Cum te simţi?

— Nu prea bine. Braţul meu...

Şi se cutremură.

— Cred că e timpul pentru mai multe medicamente. Rizzoli se întinse şi apăsă butonul de alertare a asistentelor.

— Mulţumesc. Mulţumesc pentru tot.

Rămaseră tăcute în timp ce asistenta veni şi mai injectă o doză de morfină în perfuzie. Tăcerea continuă şi după ce aceasta plecă şi anestezicul începu să-şi facă efectul magic.

— Rick... spuse Maura încet.

— Îmi pare rău. Ştii că este...

„Ştiu". Îi dădură lacrimile.

— N-am avut nici o şansă.

— Ea nu avea de gând să vă dea vreo şansă. Acea urmă de gheară de pe portiera maşinii tale... avea legătură numai cu el. Însemna să stai departe de soţul ei. Plasele sfâşiate, pasărea moartă din cutia poştală... toate ameninţările de care îl acuzase Anna pe Cassell... cred că a fost Carmen, încercând s-o sperie pe Anna să plece din oraş. Să-i lase soţul în pace.

— Dar apoi Anna s-a întors în Boston.

Rizzoli încuviinţă din cap.

— S-a întors pentru că aflase că are o soră.

„Pe mine".

— Şi Carmen a aflat că iubita s-a întors în oraş, continuă Rizzoli. Anna lăsase un mesaj pe robotul lui Rick, îţi aminteşti? Fiica lui l-a auzit şi

i-a spus mamei. Iată cum a dispărut orice speranţă pe care Carmen o avusese vreodată să se împace cu soţul ei. Cealaltă femeie intrase, din nou, pe *teritoriul ei.* Familia *ei.*

Maura îşi aminti ce spusese Carmen: „Nu era al tău ca să-l iei".

— Charles Cassell mi-a spus ceva despre dragoste, zise Rizzoli. A spus că există un fel de dragoste care nu te părăseşte niciodată, orice s-ar întâmpla. Sună chiar romantic, nu-i aşa? Până când moartea ne va despărţi. Apoi te gândeşti câte persoane au murit pentru că un îndrăgostit n-a vrut să renunţe, n-a vrut să uite.

Morfina se împrăştiase deja în tot corpul. Maura închise ochii, întâmpinând cu bucurie îmbrăţişarea drogului.

— Cum ai ştiut? murmură ea. Cum de te-ai gândit la Carmen?

— Glonţul Black Talon. Acesta este indiciul pe care ar fi trebuit să-l urmăresc de la bun început... acel glonţ. Dar am deviat puţin de la drum cu familia Lank. Din cauza Bestiei.

— Şi eu am făcut la fel, şopti Maura. Simţi cum morfina o trage spre somn. Cred că sunt pregătită, Jane. Pentru răspuns.

— Răspunsul la ce anume?

— Amalthea. Vreau să ştiu.

— Dacă este mama ta?

— Da.

— Chiar dacă este aşa, nu înseamnă nimic. Este doar biologie. Ce câştigi dacă afli?

— Adevărul, suspină Maura. Cel puţin, voi şti adevărul.

Adevărul, gândi Rizzoli îndreptându-se spre maşină, este rareori ceea ce vor oamenii să audă. Nu ar fi mai bine să tragi cu dinţii de cel mai mic dram de speranţă că nu eşti urmaşa unor monştri? Dar Maura ceruse dovezi concrete şi Rizzoli ştiu că vor fi dureros de brutale. Deja, căutătorii mai găsiseră două serii de rămăşiţe feminine îngropate pe panta acoperită de pădure, nu foarte departe de locul unde fusese ţinută Mattie Purvis. Câte alte femei însărcinate cunoscuseră oare terorile aceleiaşi închisori? Câte altele se treziseră în întuneric şi se agăţaseră cu unghiile, ţipaseră la acei pereţi impenetrabili? Cât de multe dintre ele înţeleseseră, ca şi Mattie, că le aştepta un sfârşit teribil odată ce utilitatea lor, ca incubatoare vii, lua sfârşit?

„Oare aş fi putut supravieţui acelei orori? Nu voi şti niciodată răspunsul. Nu până nu sunt una dintre cele care au stat îngropate în acea cuşcă".

Când ajunse la maşina ei parcată în garaj, se trezi verificând că toate cauciucurile sunt în regulă, că examinează toate celelalte vehicule din jurul ei, căutând pe oricine care ar fi putut s-o urmărească. „Asta ţi se trage de la meserie, gândi ea, începi să simţi

răul în tot ce te înconjoară, chiar şi atunci când nu este acolo”.

Se urcă în Subaru şi porni motorul. Rămase aşa un moment, fără să facă nimic, în timp ce aerul suflând din sistemul de ventilaţie se linişti încetişor. Scotoci în poşetă după telefonul mobil, gândindu-se: „Trebuie să-i aud vocea lui Gabriel. Trebuie să ştiu că nu sunt Mattie Purvis, că soţul meu mă iubeşte *cu adevărat.* Aşa cum îl iubesc şi eu pe el“.

Îi răspunse imediat la primul apel.

— Agent Dean.

— Hei, zise ea.

Gabriel râse surprins.

— Tocmai voiam să te sun şi eu.

— Mi-e dor de tine.

— Asta speram să-mi spui. Mă îndrept spre aeroport acum.

— Aeroport? Asta înseamnă că...

— Iau primul zbor spre Boston. Ce zici de o întâlnire romantică cu soţul tău în seara aceasta? Crezi că mai e loc şi de mine în program?

— O să-mi notez cu cerneală permanentă. Doar vino acasă. Te rog, vino acasă.

Urmă o pauză. Apoi, el spuse încet:

— Jane, eşti bine?

Lacrimile îi umplură ochii dintr-odată.

— Oh, sunt doar hormonii aceştia idioţi. Îşi şterse faţa şi râse. Cred că am nevoie de tine acum.

— Ţine-ţi gândul. Sunt pe drum.

Rizzoli zâmbi, conducând spre Natick, pentru a vizita un altfel de spital, o altă pacientă. Cealaltă supravieţuitoare din această poveste de măcel. „Acestea sunt două femei extraordinare, gândi ea, şi sunt privilegiată că le cunosc pe amândouă”.

Judecând după camionetele de televiziune adunate în parcarea spitalului şi toţi reporterii strânşi în jurul intrării, presa, de asemenea, decisese că Mattie Purvis era o femeie pe care merita s-o cunoşti. Rizzoli trebui să treacă printr-o adunătură de reporteri pentru a ajunge la recepţie. Povestea femeii îngropate într-o cuşcă dăduse peste cap ştirile naţionale. Rizzoli trebui să-şi arate legitimaţia la doi gardieni diferiţi înainte de a i se permite să bată la uşa rezervei de spital a lui Mattie. Cum nu auzi nici un răspuns, intră în cameră.

Televizorul era pornit, dar fără sonor. Imaginile se perindau pe ecran, fără să le privească nimeni. Mattie stătea întinsă pe pat, cu ochii închişi, arătând complet diferit de tânăra mireasă din fotografia de la nuntă. Buzele erau vinete şi umflate, faţa plină de zgârieturi şi tăieturi. Un tub de perfuzie era introdus într-o mână cu degetele rănite şi unghiile rupte. Arăta ca gheara unei creaturi feroce. Însă expresia

de pe chipul lui Mattie era senină; era un somn fără coşmaruri.
— Doamnă Purvis? şopti Rizzoli.

Mattie deschise ochii şi clipi de câteva ori înainte de a-şi concentra privirea asupra vizitatoarei.
— O! Doamnă detectiv Rizzoli, v-aţi întors.
— M-am gândit să văd ce faci. Cum te simţi astăzi?

Mattie scoase un oftat adânc.
— Mult mai bine. Cât este ceasul?
— Aproape douăsprezece.
— Am dormit toată dimineaţa?
— O meriţi. Nu, nu te ridica, stai liniştită.
— Dar m-am săturat să stau pe spate fără să fac nimic.

Mattie dădu la o parte pătura şi se ridică în şezut, părul nepieptănat căzând în jurul feţei în şuviţe încurcate.

— Ţi-am văzut fetiţa prin fereastra sălii de nou-născuţi. Este frumoasă.

— Nu-i aşa? zâmbi Mattie. O voi numi Rose. Mi-a plăcut dintotdeauna numele acesta.

„Rose". Un fior trecu pe şira spinării lui Rizzoli. Era doar o coincidenţă, una dintre acele convergenţe inexplicabile din univers. „Alice Rose. Rose Purvis". O tânără moartă de mult, alta care tocmai ce îşi începea viaţa. Şi totuşi, o altă legătură, oricât de fragilă, care lega vieţile celor două fete de-a lungul deceniilor.
— Mai aveţi vreo întrebare pentru mine? întrebă Mattie.
— Ei bine, de fapt... Rizzoli trase un scaun aproape de pat şi se aşeză. Te-am întrebat atâtea lucruri ieri, Mattie. Dar nu te-am întrebat niciodată cum ai făcut-o. Cum ai reuşit.
— Reuşit?
— Să îţi păstrezi mintea întreagă. Să nu renunţi.

Zâmbetul de pe chipul lui Mattie păli. Se uită la Rizzoli cu ochii larg deschişi, trişti şi murmură:
— Nu ştiu cum am făcut-o. Nu mi-am imaginat niciodată că aş fi putut... Se opri. Am vrut să trăiesc, asta e tot. Am vrut ca fetiţa mea să trăiască.

Rămaseră tăcute câteva minute.

Apoi Rizzoli spuse:

— Ar trebui să te avertizez cu privire la presă. Toţi vor dori o bucăţică din tine. A trebuit să trec printr-o adevărată mulţime afară. Până acum, spitalul a reuşit să-i ţină departe de tine, dar când vei ajunge acasă, va fi o cu totul altă poveste. Mai ales când...

Rizzoli se opri.
— Când ce?
— Vreau doar să fii pregătită, asta e tot. Să nu laşi pe nimeni să te

împingă să faci ceea ce nu vrei.

Mattie se încruntă. Apoi privirea îi căzu pe televizorul cu sonorul oprit, unde începuseră ştirile amiezii.

— A fost prezent pe toate canalele, zise ea.

Pe ecran, Dwayne Purvis stătea în faţa unei mulţimi de microfoane. Mattie se întinse după telecomandă şi mări sonorul.

— Este cea mai fericită zi din viaţa mea, declara Dwayne unei gloate de reporteri. Mi-am recăpătat minunata soţie şi fiica. A fost o perioadă îngrozitoare pe care nici nu ştiu cum s-o descriu. Un coşmar pe care nici unul dintre voi nu şi-l poate imagina. Mulţumesc Domnului, mulţumesc *Doamne* pentru finalul fericit.

Mattie opri televizorul, însă privirea îi rămase pe ecranul gol.

— Parcă nimic nu este real, zise ea. E ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat. De aceea pot să stau aici şi să fiu atât de calmă. Pentru că nu-mi vine să cred că am fost într-adevăr acolo, în lada aceea.

— Ai fost, Mattie. Îţi va lua ceva timp să treci peste asta. Este posibil să ai coşmaruri. Străfulgerări. Vei intra într-un lift, sau te vei uita într-un dulap, şi te vei simţi brusc purtată înapoi în acea cuşcă. Dar va fi bine încet, încet, îţi promit. Doar ţine minte asta... Că va fi mai bine.

Mattie se uită la ea cu ochii înlăcrimaţi.

— Tu ştii.

„Da, eu ştiu“, gândi Rizzoli, cu mâinile strânse, acoperind cicatricele din palme. Ele erau dovada propriei încercări, lupta ei cu nebunia. „Supravieţuirea este doar primul pas”.

Se auzi o bătaie în uşă. Rizzoli se ridică în timp ce Dwayne Purvis intră în cameră, purtând în braţe un buchet mare de trandafiri roşii. Merse direct la patul soţiei sale.

— Hei, iubito. Aş fi venit mai devreme, dar e o nebunie jos acolo. Toţi voiau interviuri.

— Te-am văzut amândouă la televizor, zise Rizzoli.

Încercă să pară neutră, cu toate că nu se putea uita la el fără să-şi amintească de interogatoriul de la secţia de poliţie din Natick. „O, Mattie, gândi ea. Ai putea găsi un bărbat mai bun decât acesta”.

El se întoarse spre Rizzoli, şi ea îi văzu costumul bine croit, cravata de mătase prinsă impecabil. Mirosul aftershave-ului depăşea parfumul trandafirilor.

— Şi cum m-am descurcat? întrebă el nerăbdător.

— Arătai ca un profesionist autentic la televizor, îi spuse ea adevărul.

— Da? E extraordinar, cu toate camerele acelea de luat vederi. Toată povestea aceasta a emoţionat pe toată lumea. Se uită spre soţia lui. Ştii, iubito, trebuie să înregistrăm totul. Doar ca să avem o amintire.

— Ce vrei să spui?

— Adică, de exemplu, chiar acum. Acest moment. Ar trebui să avem o fotografie a acestui moment. Eu aducându-ţi flori în timp ce tu stai

întinsă pe patul de spital. Deja am poze cu fetiţa. Am rugat-o pe asistentă s-o aducă mai aproape de fereastră. Dar am nevoie de poze mult mai clare. Poate şi cu tine, ţinând-o în braţe.
— Numele ei este Rose.
— Şi nu avem nici o poză cu noi amândoi. Trebuie neapărat să avem câteva poze cu noi doi. Am adus camera foto.
— Părul meu este nepieptănat, Dwayne. Sunt toată vraişte. Nu vreau fotografii acum.
— Haide. Toţi vor poze cu tine.
— Cine? Pentru cine sunt fotografiile?
— Asta putem decide mai târziu. Să ne gândim pe îndelete, să cântărim toate ofertele. Povestea valorează mult mai mult dacă vine întovărăşită de fotografii. El scoase camera foto din buzunar şi i-o întinse lui Rizzoli. Uite, te-ar deranja să ne faci nişte poze?
— Depinde doar de soţia ta.
— E în regulă, e în regulă, insistă el. Doar fă odată pozele. Se aplecă aproape de Mattie şi îi întinse buchetul de trandafiri. Ce zici de asta? Eu dându-i flori. Va arăta grozav.

El zâmbi, arătându-şi dinţii strălucitori, soţul iubitor ţinându-şi în braţe soţia.

Rizzoli se uită spre Mattie. Nu văzu în privirea ei nici o împotrivire, ci doar o strălucire ciudată, vulcanică, pe care nu o înţelese. Ridică camera foto, centră cuplul în vizor şi apăsă pe buton.

Bliţul porni, tocmai la timp pentru a prinde imaginea lui Mattie Purvis lovindu-l peste faţă pe soţul ei cu buchetul de trandafiri.

CAPITOLUL 33

Patru săptămâni mai târziu

Nu mai era nici o urmă de teatru de data aceasta, nici o urmă de nebunie închipuită. Amalthea Lank intră în camera de vizitare privată şi se aşează la masă. Privirea pe care i-o aruncă Maurei era limpede şi perfect sănătoasă. Părul înainte în neorânduială era acum prins la spate într-o coadă, scoţându-i şi mai mult în evidenţă trăsăturile. Văzând pometii înalţi ai Amaltheei, privirea directă, Maura se întrebă: „Oare de ce am refuzat s-o văd înainte? Asemănarea este atât de evidentă. Mă uit la propriul meu chip aşa cum va arăta peste douăzeci şi cinci de ani".

— Ştiam că te vei întoarce, zise Amalthea. Şi iată-te.

— Ştii măcar de ce sunt aici?

— Ai primit rezultatele testelor, nu-i aşa? Acum ştii că ţi-am spus adevărul. Chiar dacă n-ai vrut să mă crezi.

— Aveam nevoie de dovezi. Oamenii mint tot timpul, dar ADN-ul nu minte.

— Şi totuşi, trebuie să fi ştiut răspunsul. Chiar şi înainte ca rezultatul testului de laborator să ajungă. Amalthea se aplecă înainte în scaun şi o privi cu un zâmbet aproape intim. Ai gura tatălui tău, Maura. Ştiai asta? Şi ai ochii mei, pometii mei. Îl văd pe Elijah şi mă văd pe mine însămi chiar acolo, pe chipul tău. Suntem rude. Avem acelaşi sânge. Tu, eu, Elijah. Şi fratele tău. Făcu o pauză. Ştii că el era fratele tău, nu?

Maura înghiţi cu greu.

— Da.

„Singurul copil pe care l-ai păstrat. Ne-ai vândut pe sora mea şi pe mine, dar ţi-ai păstrat fiul".

— Nu mi-ai povestit niciodată cum a murit Samuel, spuse Amalthea. Cum l-a ucis acea femeie...

— A fost în legitimă apărare. E tot ce ai nevoie să ştii. Ea n-a avut de ales decât să se apere.

— Şi cine este această femeie, Matilda Purvis? Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre ea.

Maura nu răspunse.
— I-am văzut fotografia la televizor. Nu arăta deloc aparte. Nu văd cum de a reuşit s-o facă.
— Oamenii fac orice pentru a supravieţui.
— Unde locuieşte? Pe ce stradă? Au spus la televizor că este din Natick.

Maura se uită fix în ochii închişi la culoare ai mamei ei şi simţi brusc un fior. Nu pentru ea, ci pentru Mattie Purvis.
— De ce vrei să ştii?
— Am dreptul să ştiu. Ca mamă.
— Mamă? Maura aproape că bufni în râs. Chiar crezi că meriţi titlul acesta?
— Dar sunt mama lui. Şi tu eşti sora lui Samuel. Amalthea se apropie mai mult de ea. Este dreptul nostru să ştim. Suntem familia lui, Maura. Nu există nimic mai puternic pe lumea aceasta decât legătura de familie.

Maura îi privi ochii atât de ireali, ca ai ei, şi recunoscu gradul de inteligenţă ridicat prezent acolo, chiar o strălucire de geniu. Dar zări o lumină ce se stinse brusc, o reflexie stranie într-o oglindă sfărâmată.
— Sângele nu înseamnă nimic, răspunse ea.
— Şi atunci de ce eşti aici?
— Am venit pentru că voiam să te mai văd pentru ultima oară. Şi apoi voi pleca de tot. Pentru că am decis că, orice ar spune ADN-ul, tu nu eşti mama mea.
— Şi atunci cine este?
— Femeia care m-a iubit. Tu nu ştii să iubeşti.
— L-am iubit pe fratele tău. Te-aş putea iubi şi pe tine. Amalthea se întinse peste masă şi îi mângâie obrazul Maurei. O atingere atât de delicată, la fel de caldă ca mâna unei mame adevărate. Dă-mi o şansă, şopti ea.
— La revedere, Amalthea. Maura se ridică în picioare şi apăsă butonul pentru a chema gardianul. Am terminat aici, zise ea la interfon. Sunt gata să plec.
— Te vei întoarce, spuse Amalthea.

Maura nu o privi, nici măcar nu întoarse capul peste umăr când părăsi camera. O auzi pe Amalthea strigând în spatele ei:
— Maura! Te *vei* întoarce!

În camera cu vestiare pentru vizitatori, Maura se opri să-şi recupereze poşeta, permisul de conducere, cardurile de credit. Toate dovezile identităţii ei. „Dar eu ştiu deja cine sunt, gândi ea. Şi mai ştiu şi cine nu sunt”.

Afară, în căldura după-amiezii de vară, Maura se opri şi inspiră adânc. Simţi căldura zilei curăţindu-i şi ultima urmă de închisoare din

plămâni. Simţi, de asemenea, otrava Amaltheei Lank dispărând din viaţa sa.

Pe chipul şi în ochii ei, Maura purta dovada moştenirii genetice. În vene îi curgea sângele unor criminali. Dar răul nu este ereditar. Chiar dacă era posibil să poarte genele lor, la fel şi orice copil născut vreodată le putea avea. „Nu sunt diferită cu nimic. Suntem cu toţii urmaşii unor monştri”.

Se îndepărtă de acea clădire de suflete captive. Avea înainte maşina şi drumul spre casă. Şi nu mai aruncă nici o privire înapoi.

MULŢUMIRI

Scrisul este o muncă solitară, dar nici un scriitor nu lucrează cu adevărat singur. Sunt norocoasă că m-au ajutat şi sprijinit Linda Marrow şi Gina Centrello de la Ballantine Books, Meg Ruley, Jane Berkey, Don Cleary şi echipa minunată de la Jane Rotrosen Agency, Selina Walker de la Transworld şi - cel mai important dintre toţi - soţul meu, Jacob. Cele mai calde mulţumiri tuturor!

Cum ar fi să descoperi într-o zi că mai există o persoană identică cu tine? Să simți că lumea pe care o cunoșteai, cu care te-ai obișnuit, capătă noi coordonate, neprevăzute?

Doctorul legist Maura Isles se întoarce într-o seară acasă, de la o conferință din Paris, și îi găsește pe toți cei apropiați ei, socați și zduncinați. Motivul – o femeie ucisă într-o mașină, chiar în fața casei ei, îi seamănă leit, este copia ei fidelă. Acum, nu-i mai rămâne Maurei de făcut decât să descopere misterul din spatele acestei femei, să dezgroape un trecut misterios și dureros ce ține de condițiile în care s-a născut, scotând la lumină, în același timp, un criminal în serie, crud și foarte inteligent.

ISBN 978-606-8251-89-9

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAC" la 1171
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

editura rao
www.rao.ro
www.raobooks.com

Observații

[←1]
Instrument chirurgical pentru tăierea oaselor (n.tr.)

[←2]

Crime Scene Technicians - Personalul laboratorului criminalistic (n.tr.)

[←3]

Echipă de fotbal american din Boston (n.tr.)

[←4]

Variable Number Tandem Repeats - Număr Variabil de Repetiţii în Tandem (n.tr.)

[←5]
Al cefei (n.tr.)

[←6]

Compuşi chimici cu efect antipsihotic, folosiţi în terapia afecţiunilor psihice (n.tr.)

[←7]
Os fragmentat în mai multe segmente (n.tr.)

[←8]

Personaj principal al unui serial american de televiziune, care îi poartă numele (n.tr.)

[←9]

National Crime Information Center - Centrul Naţional de Statistică a Criminalităţii (n.tr.)

[←10]

Crime Scene Unit - Unitatea de investigaţii criminalistice

[←11]

Film al fraţilor Coen din 1996, protagonista fiind o poliţistă însărcinată (n.tr.)

[←12]

Groung-Penetrating Radar – Dispozitiv radar de investigaţie subterană

Table of Contents

Observații